„Magie pură, irezistibilă de la început până la sfârșit.“
EMILY HENRY

CHRISTINA LAUREN

SUFLET sălbatic

LITERA

BLUE MOON

CHRISTINA LAUREN

SUFLET *sălbatic*

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București

Pentru Violet:

Ai cerut o carte cu cai.
Am inclus şi o femeie curajoasă, inteligentă
şi harnică, una care seamănă foarte mult
cu o altă persoană pe care o cunoaştem.
Te iubim foarte mult.

NOTA AUTOARELOR

După ce treci de Moab, Utah, descoperi Parcul Național Canyonlands, care e unul dintre cele mai spectaculoase locuri din Statele Unite continentale, cu peisaje deșertice uimitoare, întretăiate de fluviul Colorado, de râul Green și de nenumărați afluenți șerpuitori. Norocoșii vizitatori au parte de o întindere de cer albastru și de priveliștea spectaculoasă a rocilor roșii care se zăresc cale de kilometri întregi. În cuprinsul parcului se găsesc zone izolate și aproape impracticabile, dar există și altele care pot fi parcurse pe jos sau cu mașina și care sunt extrem de atractive pentru turiști.

După luni de cercetări și de vizite, ne-am familiarizat atât cu peisajele, cât și cu acel tip de teren. Am angajat chiar și un ghid de expediție expert, care să ne deseneze hărțile unei posibile vânători de comori. Dar, dragi cititoare, uneori povestea trebuie să primeze în fața acurateței, așa că – în ciuda a tot ce am învățat despre geografia acestei zone – am inventat oricum o mulțime de lucruri. În unele locuri, am condensat distanțele; în altele, am creat decoruri și structuri care nu există în realitate.

Vă spunem toate astea pentru că am scris o carte care se dorește a fi o evadare distractivă și plină de fantezie din lumea reală, nu un ghid după care să porniți în propria aventură. (Dacă urmați traseul nostru, o să muriți, LOL.) Desigur, ne-ar plăcea să

credem că povestea de dragoste dintre Leo şi Lily o să vă inspire să ieşiţi în sălbăticie şi să deschideţi noi drumuri, dar chiar dacă preferaţi să staţi ghemuite comod în fotoliu şi să vă mulţumiţi cu cititul, sperăm că v-am făcut să vă simţiţi al naibii de bine.

Cu drag,
Lauren & Christina

PROLOG

Laramie, Wyoming
Octombrie, în urmă cu zece ani

Cizmele lui Lily Wilder scârţâiau pe stratul neted de pietriş în timp ce ea se îndrepta dinspre grajd spre cabană şi îmbrăţişa cu privirea locul pe care-l prefera cel mai mult pe lume. În spatele ei, caii se apropiau ca să se adape din rezervorul de apă, însetaţi după o noapte lungă, petrecută pe păşune. Fumul care ieşea de pe hornul casei mari se risipea pe cerul cenuşiu, senin. Era răcoare în zori, soarele abia răsărind peste munţi.

Lily era deja trează de câteva ore.

Pe verandă, o aştepta o umbră lungă, ce ţinea în mână două căni. Inima i s-a zbătut în piept, plină de dor, la vederea lui Leo – abia trezit, cu părul vâlvoi şi cu un zâmbet larg pe buze, îmbrăcat în pantaloni de trening şi într-o jachetă de fleece. Fără îndoială că aşa îşi dorea Lily să înceapă fiecare dimineaţă; încă nu-i venea să creadă că, începând din acea zi, asta avea să se şi întâmple. Ea a urcat în fugă cele trei trepte şubrede, întinzându-se şi apropiindu-şi faţa de cea a lui Leo, astfel încât zâmbetele lor să ajungă la acelaşi nivel, simţind că trecuseră zile, nu ore, de când îl atinsese ultima oară. Buzele lui erau calde, moi, iar ale

ei erau răcite de vânt. Lily a simțit cum i se aprindeau artificii în piept de la căldura degetelor lui pe șoldul ei.

– Unde e? a întrebat ea.

Voia să afle dacă tatăl ei părăsise ranch-ul fără să-și ia rămas-bun. N-ar fi fost prima dată, dar ar fi fost prima dată când ei nu-i păsa.

Leo i-a împins o cană caldă în mână și a făcut semn cu capul spre cabana de peste râu a îngrijitorului.

– A mers pe pod până la Erwin, a spus el. Ca să-și ia rămas-bun.

Oare era ciudat că ea habar n-avea unde anume se ducea tatăl ei sau cât timp avea să fie plecat? Dacă era așa, Lily n-a lăsat gândul s-o răscolească; atenția îi era captivată mai ales de felul în care pulsul îi bubuia într-un cântec de sărbătoare: în sfârșit pornea la drum în viață și, cumva, în vara asta, în timp ce învățase cum să se descurce cu aproape toate aspectele ranch-ului, se și îndrăgostise. Era o iubire care o surprindea – statornică, sigură, și, în același timp, manifestată febril, cu haine sfâșiate în toiul pasiunii. Lily își petrecuse primii nouăsprezece ani din viață fiind tolerată și nebăgată în seamă atunci când se făceau planuri de viitor, dar aici, împreună cu Leo, ea era în sfârșit centrul lumii cuiva. Niciodată nu zâmbise atât de mult, nu râsese atât de liber și nu îndrăznise să-și dorească pe cineva cu atâta ferocitate. Până atunci, senzația cea mai apropiată de așa ceva fusese sentimentul pe care-l avea ori de câte ori își înșeua calul și galopa în lung și-n lat pe pământul familiei sale. Totuși, acele momente erau trecătoare; Leo promisese să rămână alături de ea pentru totdeauna.

Și-a înclinat bărbia și l-a privit în ochi. Leo moștenise constituția tatălui său irlandez și trăsăturile mamei americano-japoneze, dar sufletul dinăuntru era numai al lui. Lily nu cunoscuse niciodată pe cineva ca Leo Grady, care să fie atât de liniștit și să aibă rădăcini atât de puternice. Încă nu-i venea să creadă că omul acela atât de stabil era dispus să se dezrădăcineze cu totul pentru *ea*.

Îl întrebase de o sută de ori dacă era sigur că asta voia să facă. Wilder Ranch era visul ei; avea destulă experienţă încât să nu se aştepte ca administrarea unui ranch turistic pe tot parcursul anului să fie şi visul altcuiva. Cu siguranţă că nu fusese visul tatălui ei, deşi cel puţin el depusese un minimum de efort necesar ca să-l menţină solvabil. Pentru mama lui Lily, ranch-ul fusese doar un alt lucru pe care ea îl lăsase cu plăcere în urmă. Uneori, Lily simţea că-şi petrecuse fiecare zi din viaţă aşteptând momentul în care ar fi putut face din acel ranch căminul ei pentru totdeauna. Iar acum reuşise şi, pe deasupra, Leo era lângă ea.

– Sunt sigur, Lil, a răspuns Leo lipind-o de el, trăgând-o cu braţul liber şi apoi strângând-o în braţe şi aplecându-se ca s-o sărute pe tâmplă. Totuşi, tu eşti sigură că vrei aici un începător ca mine?

– La naiba, da!

Cuvintele ei au răsunat puternic în dimineaţa liniştită. În depărtare, mânzul nou-născut a nechezat uşor. Leo a privit-o cu ochi plini de adoraţie. Într-adevăr, el era novice în domeniul creşterii animalelor, dar avea, de asemenea, un talent înnăscut în ceea ce privea interacţiunea cu caii, era priceput într-un milion de feluri mărunte şi destul de înalt ca să ajungă la cel mai de sus cui de pe peretele grajdului. Dar nimic din toate astea nu însemna un motiv pentru care ea să-l vrea acolo. Îl voia pentru că Leo Grady era incontestabil al ei, prima persoană pe care o avusese vreodată doar pentru ea.

El mirosea a curat de la duş, iar ea s-a ghemuit în îmbrăţişare, apăsându-şi faţa pe gâtul lui, căutând vreo urmă de transpiraţie, un iz al parfumului intens masculin pe care-l simţise alunecând pe pielea ei târziu în noapte.

– Ţi-am pregătit micul-dejun, i-a murmurat el în păr.

Lily s-a aplecat pe spate şi i-a aruncat un zâmbet plin de speranţă.

– Biscuiţii pufoşi ai mamei tale?

El a izbucnit în râs.

– Spui asta de parcă ea i-ar fi inventat! a exclamat, aplecându-se apoi, acoperindu-i gura cu a lui şi continuând să vorbească în timp ce o săruta: De obicei, mama ne găteşte peşte şi orez. Sunt destul de sigur că reţeta aia de biscuiţi e a lui Rachael Ray.

Duke Wilder a păşit pe iarba îngheţată şi a intrat pe verandă. Mica zvâcnire a mustăţii lui stufoase, înspicate cu alb, era singurul indiciu care arăta că-i văzuse îmbrăţişaţi.

Dar apoi momentul a trecut, iar ochii lui s-au luminat. Duke era întotdeauna cel mai fericit dintre muritori atunci când era pe punctul să plece. Pe vremea când Lily era mică, munca lui îl dusese până în Groenlanda, dar posibilitatea de-a pleca în aventură i se micşorase simţitor atunci când, cu şapte ani în urmă, soţia lui îl părăsise, iar el se trezise legat de o fiică şi – cel puţin pe timpul verii – de ranch-ul turistic din Laramie. Acum Lily crescuse, iar Duke era în sfârşit liber să se bucure de statutul de celebritate de nişă, fiind obsedat de visul lui din copilărie, acela de a găsi mormanele de bani pe care nişte bandiţi le ascunseseră în deşert cu mai bine de o sută de ani în urmă.

Lily nu era singura care se bucura că era în sfârşit suficient de mare ca să preia povara pământului familiei sale.

Duke şi-a aţintit privirea peste umărul ei, iar Lily i-a urmărit expresia de pe chip, în timp ce el purta un schimb tăcut de replici cu Leo. Uneori, Lily credea că abia îşi cunoştea tatăl; alteori, îl putea citi ca pe o carte. Duke nu iubea deloc ferma Wilder, dar chiar în acel moment Lily îi putea auzi gândurile ca şi cum le-ar fi rostit cu voce tare:

„Puştiul ăsta nu arată ca un cowboy!“

Pentru că Leo nu era cowboy. Era student, un geniu al matematicii, un băiat din New York care venise la fermă pentru o slujbă de vară, care se îndrăgostise şi care îşi răsturnase viaţa cu susul în jos ca să rămână alături de aleasa inimii lui şi în afara sezonului turistic. Timid, tăcut şi contemplativ, era tot ce nu era Duke Wilder. La numai douăzeci şi doi de ani, sub privirea fixă a unui bărbat de cincizeci, care, pe plan local, avea reputaţia lui

Indiana Jones și încrederea în sine a căpitanului Jack Sparrow, Leo Grady nu s-a făcut mic și nici nu s-a mișcat de lângă Lily.

– O să fie totul în regulă, Duke! a spus ea, încheind brusc momentul.

– Să ai grijă de Lily până când mă întorc! a poruncit Duke, care, având încă ochii ațintiți asupra lui Leo, n-a văzut grimasa exasperată a fiicei lui.

– Așa am să fac, l-a asigurat Leo.

– N-am nevoie să aibă nimeni grijă de mine! le-a reamintit Lily amândurora.

Duke și-a întins mâna în față, ciufulindu-i părul negru.

– Sigur că nu, fetiță! Ți-am lăsat un bilet în sala de mese.

– Minunat!

O ghicitoare. O enigmă. Un cifru pe care ea să-l descifreze. Tatăl ei o crescuse cu jocurile pe care el le iubea, împungând-o mereu așa cum un copil împunge un cărăbuș, incapabil să înțeleagă cum de fiică-sa era atât de diferită de el. Între ei se desfășura un meci de lupte între resentimente și curiozitate, până când nevoia îi învingea pe amândoi, iar ea se apuca, în cele din urmă, să rezolve puzzle-ul lăsat de el. Era foarte posibil ca biletul să se traducă prin ceva stupid, ca, de pildă, *Ne vedem mai târziu!*, sau *Nu mânca tot aluatul de fursecuri cu fulgi de ovăz!*, dar era la fel de probabil ca Duke să-i fi lăsat lui Lily o informație esențială, de care ea să aibă nevoie ca să conducă ferma. Tot ceea ce Lily își dorise vreodată sau îi trebuise fusese întotdeauna ascuns într-un loc complicat, uneori la kilometri distanță de casă, iar dacă ea nu avusese motivația de a căuta, Duke se gândise că, până la urmă, n-avea nevoie de acel lucru.

Poate că în ziua aceea Lily nici măcar n-avea să se deranjeze să citească biletul. Poate că ea și Duke aveau să cadă de acord, în sfârșit, asupra faptului că nu trebuia să iubească aceleași lucruri – că nici măcar nu trebuia să se iubească unul pe celălalt – ca să coexiste. Pentru prima oară, asta îi convenea ei. Poate că Duke voia să se întoarcă în lumea lui, în care putea să vâneze artefacte

și să dezgroape comori pierdute, iar ea, Lily, putea să rămână la fermă cu caii ei, cu pământul ei și cu dragostea ei și putea să ignore pentru totdeauna biletul de pe masă.

Atmosfera tensionată s-a accentuat, iar apoi s-a risipit în momentul în care Duke a aruncat o ultimă privire asupra cabanei, a grajdului, a dealurilor din depărtare. Părinții lui cumpăraseră acel teren și crescuseră acolo doi băieți, pe Duke și pe fratele lui, Daniel. Acesta din urmă îl transformase în ranch-ul Wilder, locuind acolo tot anul și primind oaspeți în fiecare vară, până la moartea lui, survenită cu doi ani în urmă. Lily și Duke menținuseră afacerea pe linia de plutire, dar ranch-ul nu fusese niciodată prioritatea lui Duke. În schimb, fusese dintotdeauna visul lui Lily să locuiască acolo cu normă întreagă, să preia ferma și s-o readucă la ceea ce fusese în verile de aur ale copilăriei ei. Șaptezeci și opt de cai și două sute de acri de frumusețe strălucitoare din Wyoming însemnau pentru ea definiția perfecțiunii. Dar Duke ura fiecare gard de pe proprietate și se simțea acolo precum un leu în cușcă.

Tatăl ei cel grozav și-a potrivit pe cap pălăria de cowboy și le-a făcut semn din cap celor doi tineri.

– Ei bine, eu am plecat!

Nu s-au îmbrățișat. Leo și Lily nici măcar n-au coborât de pe veranda largă. Au privit în tăcere silueta înaltă și puternică a lui Duke Wilder îndreptându-se cu pași mari spre vechea lui camionetă masivă și urcându-se în ea.

Lily s-a întors spre Leo, țopăind pe vârfurile picioarelor, iar bucuria a izvorât dinlăuntrul ei cu o forță care ar fi putut s-o arunce drept în tăriile cerului gri-albăstriu.

– Ești pregătită pentru asta, șefa? a întrebat-o Leo.

Lily i-a răspuns cu un sărut prin care spera să-i spună lucrurile pe care uneori încă se chinuia să le rostească.

S-a lăsat inundată de sentimente. În clipa de față, totul era exact așa cum trebuia. Nimeni și nimic n-o grăbea dincolo de acel moment unic și perfect. Cu praful camionetei lui Duke încă

învârtejindu-se pe drum, tot ce conta era omul iubit de lângă ea și galaxia de nestemate de pe pământul din jur. Galaxia ei. A tras aer în piept ca să spună ceva, dar a fost surprinsă de expresia tandră de pe chipul lui Leo, care se uita în jos, la ea. „Amorezul de la oraș", așa îi ziceau toți cowboyi din prima zi în care el o întâlnise, cu cinci luni în urmă.

Râzând – fericită la culme – Lily i-a cuprins obrazul și s-a întins ca să-l sărute din nou.

– Promite-mi că o să fim fericiți aici pentru totdeauna!

El a dat din cap și și-a coborât fruntea ca să și-o rezeme de a ei.

– Îți promit.

CAPITOLUL 1

Hester, Utah – Archie's Bar
Mai, în prezent

– Dacă mă gândesc bine, a spus Lily strâmbând din nas, am mai multă minte decât să ignor o bătaie care se desfăşoară în spatele meu, într-un bar!

Cu o mână cărnoasă, Archie i-a întins o cârpă plină cu gheaţă, din care picura apă.

– Mă îngrijorează mai mult faptul că ai primit un cot în ceafă şi abia dacă ai tresărit!

– Îţi râzi de mine fiindcă sunt încăpăţânată?

Simţind şocul gheţii pe ceafă, ea a icnit. Archie s-a aplecat peste bar.

– Spun că eşti o cowgirl mică şi-a naibii, Lily Wilder!

Lily l-a dat laoparte, râzând.

– Pupă-mă-n fund, Arch!

– Oricând vrei tu, Lil!

Cu un cot sprijinit pe lemnul zgâriat, ea şi-a ţinut gheaţa pe ceafă şi a privit cum condensul se scurgea încet, în picături mari, pe paharul de bere. Dar de îndată ce l-a atins cu degetul, paharul s-a năclăit de noroi. Toată ziua, vântul îi sufla praful roşu al deşertului în pliurile hainelor şi în păr. Pe mâini, pe braţe, pe faţă.

Slavă Domnului pentru dușuri și pentru loțiunea de protecție solară! Cu toate astea, pentru genul de clientelă pe care o întâlneai la Archie's, nu merita să faci duș înainte să intri în bar, fie ca să stai la o bere, fie ca să lucrezi la bar, în afara sezonului. Cotul rătăcit pe care ea îl încasase în ceafă era o dovadă suficientă.

Ușa s-a deschis, luminând pentru scurt timp încăperea întunecată, și a intrat Nicole, într-o străfulgerare de păr blond, dezordonat, și de cămașă de flanelă în carouri roșu cu albastru. Lăsându-se pe taburetul de lângă cel al lui Lily, Nicole și-a ridicat bărbia către Archie atât în semn de salut tăcut, cât și ca să comande o băutură. El i-a turnat o bere blondă într-un pahar de o curățenie îndoielnică și a împins spre cele două femei un bol cu alune, de o curățenie și mai îndoielnică. Mai mult flămândă decât pretențioasă, Lily s-a apucat să mănânce.

Nicole a făcut un gest spre punga cu gheață.

– Ce naiba?!

– Petey și Lou erau în vervă. Eu am fost o victimă colaterală.

– Ai nevoie de mine ca să le tăbăcesc fundurile?

A dat să se ridice, dar Lily a oprit-o, punându-i o mână pe braț.

Nicole era mai înaltă și mai puternică decât Lily și devenea aproape sălbatică atunci când se făcea apel la loialitatea ei. Lily putea să pună pariu că Petey și Lou ar fi avut parte de o luptă destul de cinstită. Dacă Lily i-ar fi făcut semn lui Nic să se ia la bătaie, aceasta din urmă s-ar fi aruncat în luptă cu capul înainte. Dar Nic era tot ce avea Lily, așa că Lily a preferat să încline din cap spre micul teanc de hârtii aflat pe bar, lângă brațul prietenei sale.

– Ăsta e noul grup?

Nicole a dat din cap în semn că da.

– Sosesc mâine.

– Băieți? a întrebat Lily.

Clienții lor erau aproape întotdeauna bărbați care veneau în excursie ca să vâneze comori și ca să se joace de-a bandiții. Un grup de femei, în schimb, era mereu ca o gură de aer proaspăt.

Acele excursii aveau meritul de a fi mai liniştite, mai relaxate. Aproape că făceau ca slujba să merite. Aproape.

– Da. Patru.

– Petrecerea burlacilor? Zi de naştere?

Nic a clătinat din cap în semn de negare.

– Se pare că e un grup de prieteni care fac o excursie împreună.

Auzind despre ce era vorba, Lily a scos un geamăt. Cel puţin petrecerile burlacilor aveau un scop precis, de obicei acela ca excursioniştii să strecoare băutură şi să se dedea unei săptămâni de desfrâu despre care să poată vorbi apoi ani la rând. Dar grupurile care apelau la compania de expediţii turistice a lui Lily, Wilder Adventures, doar ca să „evadeze", aveau întotdeauna nevoie de mai multă dădăceală, de un program mai dens. Uneori, asta era de bine – să-i ajute pe oameni să se bucure de o vacanţă călare fusese o bucurie pentru Lily în copilărie şi era şi în ziua de azi –, dar în momentul de faţă ea nu mai avea pic de energie.

– Au semnat cu toţii declaraţia pe proprie răspundere? a întrebat Lily.

Nic s-a scărpinat pe obraz, ezitând.

– Da.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Lily, arătând cu degetul.

– Ei bine, a răspuns Nicole, se pare că toate declaraţiile au fost semnate de aceeaşi persoană.

Ridicându-şi paharul de bere în dreptul buzelor, Lily a murmurat o înjurătură printre dinţi.

– Măi, e o formalitate! a exclamat Nic.

– Până la proba contrarie! a comentat Lily. Nu-mi pot permite un proces.

– Fată, abia îţi permiţi berea asta!

Nic s-a aplecat ca să capteze privirea lui Lily, iar părul răvăşit i-a căzut pe jumătate din faţă, lăsându-i liber un ochi albastru, strălucitor, cu care şi-a studiat cea mai bună prietenă.

– Cum de te gândeşti că asta o să fie ultima noastră ieşire?

Lily a privit în jos, la zgârieturile în spirală de pe barul de lemn. Sincer vorbind, ea spera din tot sufletul ca aceea să fie ultima zvâcnire pentru Wilder Adventures. Își *dorea* ca proiectata excursie să fie ultima dată când îi ducea pe orășeni în deșert, la teambuilding sau ca să trăiască liber în natură și ca să caute comori false. Voia să pună deoparte jurnalul tatălui ei și să nu mai fie nevoită să se uite la el niciodată. Voia să trăiască într-un loc în care nimeni să n-o mai întrebe despre hărțile lui Duke Wilder sau despre poveștile lui și, de asemenea, își dorea să uite de Butch Cassidy. Lily nu mai voia să vadă niciodată un bărbat care să poarte pantofi de gală, lustruiți, în timp ce călărea un cal, sau să aibă de-a face cu o femeie care să poarte o cămașă Prada în stil western și care să se plângă de cât de mult o durea fundul după o jumătate de oră petrecută în șa. Își dorea să conducă un ranch, să pună șaua pe Bonnie la răsăritul soarelui și să-și mâne propriii cai prin tufișuri și prin iarba înghețată, care strălucea ca pulberea de diamante și scârțâia sub copite. Voia destui bani ca să se mute din vechea cabană dărăpănată a tatălui ei și să părăsească acel oraș prăfuit și de doi bani. Își dorea mai mult decât orice ca aceea să fie ultima ei excursie.

Dar nu era suficient doar să-și dorească. Învățase acea lecție cu mult timp în urmă.

Cu toate astea, renunțarea la slujbă îi copleșea fiecare gând; după ce condusese o astfel de afacere vreme de șapte ani, Lily se simțea prinsă în capcană. Se descurca în munca de ghid, dar întreținerea cailor era scumpă, iar Lily avea nevoie de cai ca să conducă turiștii prin deșert și, astfel, să-și câștige pâinea. Așadar, oare ce fusese mai întâi, oul sau găina?

– Cum au mers lucrurile la bancă? a întrebat Nic, abordând problema din alt unghi.

Lily a clătinat din cap.

– Din nou? a întrebat Nic.

– Cine să-i dea un împrumut cuiva ca mine? Care o să mai fie venitul meu dacă nu mai conduc vânători de comori?

Nicole s-a aplecat din nou.

– Le-ai *spus* că ăsta era planul tău? Dacă nu le-ai suflat nici o vorbă, de unde să știe ei...?

Lily s-a uitat la ea.

– Nu le-am spus, Nic, dar nu sunt proști! Tipul m-a întrebat: „Deci, dacă ați cumpăra un teren și ați înființa un ranch nou, cum ați câștiga bani de pe urma lui astfel încât să puteți achita datoria către bancă?" Și i-am spus că o să dureze câțiva ani, dar că eu cunosc zona, cunosc afacerea și știu ce-și doresc oamenii de la o vacanță în Vestul Sălbatic. Dar n-a contat. Nu contează ce spun eu; nu reprezint o investiție bună.

Nicole a pufnit și s-a uitat în jos, începând să-și contemple mâinile. Atunci Lily a observat un plic cu numele ei, care ieșea din teancul de corespondență și de declarații semnate de turiști pe propria răspundere. Ar fi recunoscut oricând adresa de retur. Fusese a ei.

Imediat, mintea i-a fost năpădită de o avalanșă de amintiri – mirosul astringent și răcoros al salviei; pășunatul cailor în timp ce soarele se ducea la culcare peste vârfurile munților; biscuiții cu unt, pufoși și calzi, de la micul-dejun; momentul exact în care pusese ochii pe *el* și, săptămâni mai târziu, fierbințeala corpului lui...

Frecându-și locul dureros de sub stern, Lily a întrerupt șirul acelor gânduri, arătând spre plic.

– Ce-i asta?

Nic a ascuns plicul în teanc.

– Nimic.

– E de la Wilder Ranch. Și are numele meu pe ea, a insistat Lily, întinzând mâna. Dă-mi-o!

Dar Nicole i-a îndepărtat mâna brusc.

– N-o vrei acum, fată, crede-mă!

„Acum?!" s-a întrebat Lily în gând.

– E vorba despre fermă? a spus ea cu glas tare.

– Las-o baltă, Lil!

Un foc violent s-a aprins în venele lui Lily.

– Ai deschis-o? Jur pe Dumnezeu, Nic, că eşti cea mai băgăcioasă...!

Lily a încercat din nou să apuce plicul, dar Nicole s-a ferit în lateral, evitând-o.

– Am spus *nu*!

Sângele lui Lily a început să fiarbă la auzul insinuării că nu putea face faţă la ceea ce se afla scris pe hârtia dinăuntrul plicului. De obicei, Nic era cea înfierbântată, iar ea, Lily, era cea cumpănită. Dar acum a simţit dintr-odată că nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult pe cât îşi dorea în acel moment să vadă conţinutul plicului alb, de-a dreptul banal.

Lily i-a împins braţul, dar Nic îi anticipase mişcarea, aşa că s-a aplecat şi şi-a încolăcit braţele în jurul hârtiilor, iar apoi a rămas nemişcată. Plonjând spre stomacul lui Nic, Lily a doborât-o de pe scaun şi a aruncat-o pe podea. Pierzându-şi dintr-odată orice importanţă, declaraţiile pe proprie răspundere au zburat în jurul celor două femei, aterizând printre cojile de alune aruncate în stratul lipicios de bere de pe podea. În spatele luptătoarelor, bărbaţii strigau şi aplaudau, încurajându-le. În mod normal, Lily s-ar fi ridicat şi s-ar fi dus să se certe în altă parte, dar acum avea un singur gând, şi anume să scoată plicul de sub Nicole, care se rostogolise pe burtă, acoperindu-l cu corpul ei.

– Nici vorbă! a strigat Nic, care stătea cu faţa la podea, în timp ce Lily o lovea fără nici un spor peste umeri şi o gâdila la coaste, după care s-a apucat să-i care pumni peste fund.

– Plicul are numele *meu* pe el, tâmpito!

– Crede-mă că nu-l vrei!

– Asta e o infracţiune! a strigat Lily, aruncând o privire peste umăr. Petey! Eşti poliţist!

– Acum nu sunt de serviciu! a răspuns el, râzând în paharul cu bere. Mai dă-i un pumn în fund!

– Dacă nu mă ajuţi, o să-ţi trag un pumn între picioare!

– Dragă, te invit să te dai la orice parte a anatomiei mele!

Cu un mârâit sălbatic, Lily a săpat cu toată puterea sub trupul prietenei sale, ajungând la plic pe pipăite. Şi-a încleştat degetele în jurul lui, rupându-i un colţ în timp ce-l scotea. Apoi s-a ridicat şi a fugit, ascunzându-se în spatele lui Big Eddie, lângă placa de darts, în caz că Nicole ar fi venit după ea.

– Îţi spun, a avertizat-o Nic, că n-o să-ţi placă ce citeşti acolo!

Învinsă, ea s-a ridicat în picioare, ştergându-şi cu dosul mâinii murdăria lipită de obraz, după care s-a întors la scaunul ei, la berea ei şi la bolul cu alune.

– Doar să nu vii îmbufnată la mine după ce o să vezi despre ce-i vorba!

Înapoindu-se în colţul ei, Lily a scos scrisoarea din plic. Toţi ochii din bar o priveau ţintă în timp ce citea, la început neînţelegând, fiindcă toate cuvintele se amestecau în vârtejuri de alb şi negru, iar privirile oamenilor au rămas lipite de faţa ei atunci când a luat textul de la capăt. Încetul cu încetul, propoziţiile au prins contur, înţelesurile s-au coagulat, iar durerea, pierderea şi vidul întunecat care i se solidificaseră pe dinlăuntru, făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut o cărămidă în piept, acum au izbucnit afară, preschimbate într-un roi de tăuni.

Scrisoarea era de la proprietarul actual al pământului familiei ei. Un om pe care-l întâlnise o singură dată, la doar o săptămână după acea altă durere brutală. Oricât de mult l-ar fi urât Lily pe Jonathan Cross, ea îşi dorise să citească acele cuvinte în fiecare zi, timp de zece ani.

...care se retrage... fermă de vânzare... aş vrea să vă dau prima ocazie...

Nu conta cât de bun era preţul pe care el i-l oferea. Ea nu putea face nimic ca să recupereze ferma familiei.

Odată ce un lucru fusese pierdut, rămânea pierdut. Lily crezuse că reuşise să-şi biruie durerea, dorul de acel loc, dar acum se simţea din nou plină de vânătăi.

Ca să-şi păstreze calmul, a făcut apel la fiecare dram de putere fizică pe care-l mai avea. Şi-a muşcat buza de jos, şi-a încleştat

maxilarul. Şi-a forţat umerii să rămână fermi, străduindu-se să-i împiedice să se ridice spre ceafă, străduindu-se să nu-şi încovoaie spatele. Nici un om viu - cel puţin, nimeni din acea încăpere - n-o văzuse cedând vreodată. În cele din urmă, după ce oamenii şi-au pierdut interesul ori şi-au abătut privirea, din respect, ea s-a îndreptat înapoi spre bar.

Nicole îi comandase deja o bere nouă prietenei sale, pe care i-a întins-o în timp ce Lily se aşeza pe scaunul de lângă ea.

- Ţi-am spus eu! a exclamat Nic.

- Mi-ai spus.

- Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

- N-am de gând să fac absolut nimic, a răspuns Lily, ducându-şi paharul la buze.

CAPITOLUL 2

New York City
Mai, prezent

Principalul risc al plecării spre aeroportul JFK la ora opt și un sfert dimineața: în ultimele douăzeci de minute, șirul de mașini blocate în trafic la ora de vârf nu se mișcase nici măcar o dată cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră. Potențialul avantaj: Leo era liber să răspundă la litania de întrebări pe care șeful lui le-ar fi putut pune literalmente oricui altcuiva aflat încă la birou... dar prefera să n-o facă.

Atunci când telefonul lui a scos un clinchet, anunțând al zecelea mesaj în cinci minute, Leo a închis ochii, gemând.

– Pune-ți-l pe modul silențios, a spus Bradley, coborând fereastra taxiului până la limita maximă, iar apoi ridicând-o rapid, ca să nu pătrundă în mașină gazele de eșapament de la camioane.

Leo a scris un răspuns rapid la mesaj.

– E în regulă.

Telefonul a scos imediat un alt clinchet.

– Leo, asta se întâmplă în fiecare an!

– Așa se comportă Alton atunci când plec de la birou pentru o vreme, i-a răspuns Leo, tastând pe ecran.

– Exact asta vreau să spun! Se comportă ca și cum nimeni altcineva de pe raza celor trei state n-ar ști să folosească un calculator.

De data asta, telefonul a sunat în mâna lui Leo. Bradley i-a aruncat o privire de avertisment.

– Lasă-l să sune!

Ridicând din umeri, neputincios, Leo a făcut un gest spre numele lui Alton, afișat pe ecran.

– Săptămâna viitoare se iau decizii cu privire la postul de vicepreședinte, iar eu sunt în vacanță. Nu pot să nu răspund!

– Lasă-l să sune!

Leo a dus telefonul la ureche.

– Alo?

Bradley a mârâit și s-a aplecat în față ca să-i spună taximetristului – căruia nu-i păsa absolut deloc:

– Niciodată nu lasă un apel de la șef să intre în căsuța vocală!

– Ba da, a șoptit Leo, după care s-a întors la convorbirea cu Alton, spunând: Codul pentru algoritmul Daxton-Amazon se află pe unitatea C, în folderul numit „Daxton-Amazon"!

Bradley s-a întors și l-a privit cu gura căscată, dar Leo s-a făcut că nu-l observa, continuând convorbirea:

– Așa-i. Poți să i-o transmiți direct Alyssei sau s-o salvezi în cloud...

Bradley i-a smuls telefonul din mână lui Leo și s-a aplecat, lipindu-și gura pe ecran și prefăcându-se că se întrerupea semnalul.

– Nu pot.. crrr... nu aud... crrr... tunel... crrr!

A apăsat pe butonul *Final* și a strecurat telefonul în buzunarul propriei haine, cu un zâmbet.

Leo i-a aruncat o privire lipsită de orice expresie.

– Chiar așa, măi, frate?

– Anul meu, călătoria mea, regulile mele. Regula numărul nu: fără telefoane!

Leo s-a întins oricum spre el, explicând:

– A sunat ca să afle unde...

Bradley l-a plesnit peste mână.

– Dacă şeful tău nu poate găsi un algoritm numit Daxton-Amazon într-un dosar numit tot „Daxton-Amazon", chiar că n-am idee cum a ajuns să ocupe cel mai tare birou din clădire!

Leo s-a întors ca să privească pe fereastră, fără să-l poată contrazice. Oricum, era timpul să nu-şi mai facă griji în legătură cu munca şi să înceapă să se gândească la locul în care îi ducea Bradley. Acea excursie anuală, făcută împreună cu cei doi cei mai buni prieteni ai lui din facultate, însemna singura lui plecare de acasă. Iar pe măsură ce duceau vieţi din ce în ce mai ocupate, situaţia trecuse de la „E rândul meu să fac planurile anul ăsta!" la „Absolut nici un detaliu n-o să fie împărtăşit decât după ce ajungem la destinaţie!" Faptul că ştiau că urma să zboare spre Salt Lake City nu însemna nimic pentru Leo, iar atunci când venise rândul lui Bradley să se ocupe de organizare, ceilalţi doi bărbaţi deveniseră îngrijoraţi pe bună dreptate. Bradley punea de fiecare dată mai mult preţ pe povestirea unei anecdote haioase pe drum, decât pe confortul personal şi pe bunul-simţ.

Telefonul lui Leo a sunat din nou, iar Bradley l-a scos şi a zâmbit în momentul în care a văzut de la cine era apelul.

– E celălalt şef al tău!

A întors ecranul, ca să-i arate lui Leo numele afişat pe el.

Cora.

Bradley a apăsat pe ecran şi a răspuns:

– Telefonul lui Leo, unchiul Bradley la telefon!

Aplecându-se din nou spre el, Leo a încercat să-i ia aparatul.

Dar Bradley i-a pus toată palma peste faţă şi l-a împins laoparte.

– Ce mai faci, dragă?

Leo nu auzea nimic în afară de sunetul metalic al vocii surorii lui la celălalt capăt al liniei. Resemnat, s-a dezumflat în scaun. Cora îl adora pe Bradley. Chiar dacă fratele ei ar fi reuşit să pună mâna pe telefon, ea i-ar fi cerut doar să i-l dea din nou pe Bradley.

– Felicitări pentru absolvire, Cor! E incredibil! a spus Bradley dând din cap și zâmbind din pricina spuselor ei. Chiar așa? a întrebat el, iar apoi s-a întors și l-a privit pe Leo. Pleci mâine la Paris? Nu, fratele tău nici vorbă să-mi fi zis că te trimite pe tine și pe o prietenă la *Paris*, drept cadou de absolvire.

„La naiba!" s-a gândit Leo, dându-și seama că prietenul lui avea să-l piseze o veșnicie pe tema asta.

– Așa să știi, a continuat Bradley, prefăcându-se alarmat și privindu-l pe Leo cu ochii mari. Asta chiar sună ca o noapte specială! a adăugat el, după care a făcut o pauză, ascultând. Cu siguranță că o să-i transmit asta lui Leo. Să ai o călătorie extraordinară! Și eu te iubesc, fetiță!

A încheiat convorbirea și, cu un zâmbet batjocoritor, i-a înmânat în cele din urmă telefonul lui Leo.

– Iată o convorbire edificatoare!

Lăsând aparatul să cadă în rucsac, Leo și-a sprijinit capul de tetieră.

– Las-o baltă!

– Cora a vrut să te anunț că a trecut pe la tine și a luat banii pe care i-ai lăsat pentru ea, a spus Bradley, tăcând pentru o vreme și mângâindu-și obrazul cu barba crescută. Trebuie să-ți spun că sunt dezamăgit că nu m-ai invitat la cina ei de absolvire de aseară, a mormăit el. Cu siguranță că o persoană în plus la masă nu ți-ar fi devalizat contul bancar, dacă ai invitat deja douăsprezece persoane, iar sora ta zboară mâine cu avionul la Paris, pe banii tăi!

Taxiul a oprit în fața terminalului de la JFK, iar ei au coborât și și-au luat calabalâcul din portbagaj.

– Nu din cauza costului nu te-am invitat, a explicat Leo în timp ce se îndreptau spre terminal, ci din cauza obiceiului tău de a te da la prietenele surioarei mele!

– Sunt majore! s-a apărat Bradley.

El era cel mai vechi prieten al lui Leo, cel care, cu un deceniu în urmă, îl susținuse pe acesta atunci când lumea lui se prăbușise și care îi stătuse alături în timp ce își regăsea echilibrul. Bradley

funcţiona pe post de unchi glumeţ şi asigura un echilibru amuzant şi lejer tendinţelor de supraprotecţie şi supracompensare ale lui Leo. Dar era şi un fustangiu nerușinat.

– Tot sunt cu zece ani mai tinere decât tine! i-a amintit Leo.

– Zece ani înseamnă mai puţin atunci când tu eşti cel care e mai în vârstă.

– Înseamnă încă destul de mult, Bradley!

– Schimbi subiectul. O răsfeţi! i-a răspuns Bradley, zâmbind arogant.

– Un bărbat care poartă un ceas Rolex şi care călătoreşte cu o geantă de voiaj de la Prada ar trebui să fie ultima persoană care să-mi ţină o prelegere despre cum răsfăţ eu pe cineva. Nu poţi să zici că ai avea nevoie de o masă gratuită!

– Nu, dar mi-ar *plăcea* să am parte de aşa ceva.

Leo a râs văzând zâmbetul de învingător al lui Bradley.

– Cora se mută la Boston. Ştii că a fost treaba mea s-o susţin la şcoală.

S-o susţină la şcoală, da, dar şi să-i fie frate, tată, mamă şi binefăcător şi, în plus, să compenseze fiecare fărâmă de adoraţie care îi fusese furată surioarei lui cu zece ani în urmă.

– Da, ai făcut asta. I-ai dat o alocaţie săptămânală, n-are împrumuturi pentru studenţi şi i-ai pus la dispoziţie un apartament aflat la o distanţă patru străzi de campusul de la Columbia.

– Pe care-l împarte cu alte trei persoane, i-a amintit Leo. Nu se dă cu bicicleta într-un penthouse!

Bradley a făcut semn cu mâna.

– Acolo unde mergem, ea n-o să poată să te sune. Cum o să se descurce fără Big Brother?

Leo era deja sătul de acea conversaţie.

– O să se descurce, a răspuns, gândindu-se că, cel puţin, aşa spera el. Oricum, o să fie prea ocupată să se bucure de Paris, ca să-şi mai facă griji!

– Dar tu cum *o să te descurci*? a insistat Bradley.

– Ce vrei să spui?

– Leo, asta e prima noastră călătorie în care nu putem verifica e-mailurile de la serviciu sau răspunde la apeluri telefonice!

Evitând o familie care își reîmpacheta lucrurile în valiză la check-in, Leo i-a aruncat o privire lui Bradley.

– Nu-ți face griji pentru mine! Pe baza listei tale oribile de călătorie, m-am pregătit mental pentru izolare.

– Oribilă?! a repetat Bradley, prefăcându-se jignit.

S-au apropiat împreună de ghișeul de bilete, înmânându-și actele de identitate.

– N-am pantaloni cu buzunare, i-a spus Leo lui Bradley. Și de ce ai trecut pe listă „cizme cu toc"? Vrei să arătăm ca în clipul de la *Purple Rain* sau ca niște muncitori în construcții?

– Știi regulile. Nu pune întrebări, doar împachetează!

– Știu regulile, a răspuns Leo, dar atunci când am văzut pe listă „pălărie de cowboy cu șnur", nici măcar nu știam ce înseamnă asta.

De fapt, Leo știa exact ce însemna, dar gândul *că* ar fi putut avea nevoie de cizme cu toc și de o pălărie de cowboy cu șnur făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Motiv pentru care amânase să-și facă bagajele până în acea dimineață, când, în sfârșit – devenind aproape isteric – băgase totul în geanta de voiaj. Pentru astfel de călătorii, fiecare dintre cei trei prieteni avea un set de reguli spuse și nespuse. De exemplu, Bradley refuza să meargă la Key West, pentru că familia unei femei pe care, beat fiind, o ceruse de nevastă în 2012, deținea aproape un sfert din restaurantele din oraș. Walter refuza să viziteze orice stat în care exista o posibilitate reală să se producă tornade. Regula nespusă a lui Leo fusese întotdeauna *fără cai*. Bradley știa mai bine decât oricine de ce.

Așa că, chiar dacă acea vacanță nu-i ducea în Wyoming, fără îndoială că apropierea de cai avea să-l poarte pe Leo înapoi într-un loc mental de care – potrivit mai multor foste iubite – nu se putuse niciodată debarasa emoțional.

Tradiția anuală a vacanței începuse în primăvara care urmase întoarcerii lui de la Laramie, cu inima frântă și cu sufletul gol.

Bradley, acționând în baza unui număr egal de intenții bune și rele, plănuise o excursie între băieți, întreprinsă în nordul statului, în timp ce Cora era în tabăra YMCA din Vermont. În acea excursie, Leo râsese din tot sufletul pentru prima oară după șapte luni.

În anul următor, cei trei plecaseră din nou, de data asta într-o excursie în Maine, pe care o plănuise Walter. După aceea, pe măsură ce le crescuseră veniturile, călătoriile deveniseră și ele mai deosebite. Astfel, merseseră la degustări de vinuri în Oregon și la fabrici de brânzeturi în Franța. Înotaseră împreună cu delfinii în Ensenada și navigaseră cu caiacul printre ghețari, în Alaska.

Având în vedere că ultima evadare a lui Bradley, cu trei ani în urmă, fusese o săptămână la Ibiza, când acesta pusese „bani pentru cauțiune" pe lista de călătorie – și ce bine făcuseră Leo și Walter că-l luaseră în serios –, cei doi fuseseră ușor temători în legătură cu planul din anul în curs.

Leo a fost smuls din gândurile lui în clipa în care o voce din spatele lor a bubuit:

– Care-i treaba, fătălăilor?!

Erau înconjurați de cel puțin o sută de alți călători și nu exista nici un motiv să presupună că acele cuvinte le erau adresate lor, dar Leo n-a trebuit să se uite ca să știe că tocmai ei erau cei vizați. În timp ce toți călătorii din apropiere se întorceau ca să vadă cine strigase cuvântul „fătălăi" în mijlocul unui nenorocit de aeroport, Leo s-a întors și l-a fixat acuzator pe Bradley.

– Serios? a șuierat el. L-ai invitat pe ăsta?

Bradley s-a dat imediat înapoi.

O privire reticentă peste umăr i-a dezvăluit lui Leo exact persoana pe care se aștepta s-o vadă: Terrence „Terry" Trottel – un tip care nu fusese niciodată în armată, dar care era îmbrăcat în echipament de camuflaj complet și care purta un rucsac de tip militar pe umăr – se îndrepta direct spre ei. Înalt, slab, tatuat din greu și cu o barbă care-l făcea să arate stupid, Terry era genul de carte care putea fi judecată perfect doar după copertă.

Bradley a tresărit.

– M-a întrebat direct. N-am putut spune „nu".

– Ai fi putut, totuşi. E uşor: „Nu, Terrence. Tu nu faci parte din grup!"

Terry – colegul de cameră al lui Bradley din primul an de facultate – păstrase doar o legătură firavă cu ceilalţi din grup, având în vedere faptul că el era exact prietenul pentru care treBuia să-ţi ceri scuze, indiferent de situaţie. Era genul de om care o dată apăruse neinvitat la o bere, purtând un tricou pe care era imprimată o poză cu o femeie ce avea o bucată de bandă adezivă lipită peste gură, precum şi inscripţia: *Bucuraţi-vă de tăcere.*

Dar, deşi Bradley îl toca la cap pe Leo în legătură cu Cora, cu slujba lui şi cu viaţa lui amoroasă inexistentă, el nu intra niciodată în conflicte reale; era prietenul tuturor. Leo era centrul calm al grupului, aşa că Bradley putea să trăncănească tâmpenii nestingherit. În schimb, Terry era un căpos, care se simţea insultat indiferent dacă cineva i se adresa astfel cu sau fără intenţie. Şi iată că acum Leo şi Bradley erau pe punctul de a fi legaţi de el într-un loc suficient de izolat încât să trebuiască să se descurce fără semnal la telefon.

Minunat.

S-au prefăcut că nu-l vedeau pe Terry făcându-le cu mâna şi au continuat să-l ignore până în momentul în care el s-a apropiat de ghişeul de check-in, aflat la câţiva metri mai jos. În timp ce agentul le eticheta bagajele minuscule, Leo l-a privit cu reproş pe Bradley.

– Nu era atât de rău mai demult, a argumentat Bradley în şoaptă.

În facultate, ciudăţenia lui Terry se manifesta prin faptul că era colecţionar de capace de sticle şi că nu-şi spăla cămaşa norocoasă. În prezent, Terry colecţiona muniţie de epocă şi considera că „feminist" şi „terorist" erau sinonime aproximative. Bradley nu greşea spunând că Terry nu fusese întotdeauna atât de rău, dar era argumentul era discutabil, pentru că Terry era cu siguranţă

groaznic acum. Leo se cam temuse oricum de acea călătorie, iar în clipa de față era convins că avea să fie una interminabilă.

– Walt mi-a trimis capturi de ecran cu niște chestii înfricoșătoare pe care Terry le-a postat online, i-a spus el lui Bradley. Terry își petrece toată ziua în niște colțuri destul de întunecate ale internetului.

– Știu. Dar atunci când suntem cu toții, o lasă mai moale.

Leo l-a șfichiuit pe Bradley cu un hohot de râs.

– Chiar așa?

Agentul lor le-a înmânat biletele, iar cei doi prieteni s-au îndepărtat de ghișeu.

Bradley a aruncat o privire în lateral.

– Cred o să fie destul de potolit!

– Pentru că așa e Terry? a întrebat Leo, arătând spre locul în care individul părea să-l „instruiască" pe agentul companiei aeriene cu privire la modul corect de etichetare a bagajelor lui. Un tip potolit?

– *Ai* de gând să-i spui „nu"?

– Bradley, se înregistrează pentru zbor. Bineînțeles că nu-i spun „nu" acum!

Bradley a mormăit ca pentru sine:

– Nu știu de ce mă judeci. Nici măcar nu-ți trece prin cap să-i spui Corei „nu".

– Te-am auzit!

– De-aia am zis-o cu voce tare!

S-au întors și s-au îndreptat spre controlul de securitate, dar deși Bradley a rămas locului ca să-l aștepte pe Terry, Leo a continuat să meargă, reușind să treacă în doar câteva minute. În cele din urmă, s-a bucurat că o luase înainte, pentru că Walt era deja la poartă și ar fi trebuit să fie pregătit pentru veștile despre Terry. Mai precis, dacă stresul că Terry se alătura grupului lor ar fi fost prea mare, Walter ar fi vrut să aibă timp să meargă la toaletă înainte să se îmbarce.

Walter stătea cu rucsacul în poală şi cu căştile în urechi, dând din cap, fericit, în ritmul muzicii. Un suflet blând, care rareori acorda prioritate unor lucruri precum tunsoarea sau înlocuirea tricourilor ponosite, era întotdeauna primul care suna ca să vadă ce făcea un prieten ce trecea prin momente dificile. Pur şi simplu, era antiteza vie a lui Terry.

Leo a început să-i dea târcoale, urând faptul că era pe cale să-i strice buna dispoziţie. Dar în momentul în care Walt şi-a ridicat privirea şi şi-a aţintit-o peste umărul lui, faţa i-a căzut, pur şi simplu, iar Leo şi-a dat seama că era prea târziu.

Walter şi-a scos o cască din ureche, privind cu ochii mari cum se apropia Terry.

– Stai aşa, de ce e Terry aici?

Leo s-a gândit că avea un motiv pentru care să fie recunoscător pentru că Bradley avea o fire neconflictuală: cum Terry făcea acum parte din grup, cel puţin exista ceva care pe el, pe Leo, îl entuziasma chiar mai puţin decât să călărească un cal pentru prima oară după zece ani.

CAPITOLUL 3

Trezit brusc din somn, Leo s-a aplecat în față pe scaunul incomod de autobuz, întinzându-se ca să-și poată masa gâtul.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Bradley, îndreptându-se încet în scaunul lui de peste culoar.

– Ne-am oprit.

– Unde? a gemut Bradley.

– Habar n-am.

Tot ce știa Leo era că autobuzul, care duhnea a pământ și a etanol, tocmai se oprise brusc și cu o frână puternică, aparent în mijlocul pustietății.

– Ce naiba, omule?! i-a strigat Bradley șoferului, încrucișându-și brațele peste scaunul din fața lui. N-ai putea să ne avertizezi din timp data viitoare?

Răspunsul șoferului, dat cu o voce răgușită, abia dacă a ajuns la ei:

– Până aici vă pot duce. Coborâți!

Concentrându-și privirea ca să vadă cât mai bine pe fereastră, Leo n-a putut distinge decât forme vagi în întunericul negru-albăstrui. Ar fi putut jura că soarele răsărise cu doar câteva minute în urmă, dar oricum pierduse noțiunea timpului, fiindcă adormise undeva în apropiere de Green River, Utah, fiind epuizat de o zi de călătorie interminabilă, care inclusese trei ore de întârziere

pe pista aeroportului JFK, un zbor cu turbulenţe, făcut într-un avion aglomerat, precum şi o călătorie cu autobuzul până la naiba-n praznic.

Leo se simţea de parcă ar fi dormit înghesuit într-o cutie, dar, în ciuda lungii călătorii către aventura din Vestul Sălbatic, Bradley nu părea deloc afectat. Pentru un bărbat care purta pantofi de piele şi pulover de caşmir, era surprinzător de pregătit pentru viaţa în aer liber. Alături de Bradley, sprijinit precar de fereastră şi purtând un tricou verde, vechi, pe care scria MIDDLE EARTH'S ANNUAL MORDOR FUN RUN, Walt dormea dus, sforăind încet.

În spatele lor, faţa veşnic roşie a lui Terry s-a lăţit într-un rânjet tulburător, înainte ca el să se întindă în faţă şi să-l plesnească pe Walter peste ceafă, trezindu-l brusc.

– Haide, măi, omule! a încercat Leo să-l domolească.

Atunci când îl întâlnise pe Terry pentru prima oară, Leo crezuse că acesta din urmă era veşnic ars de soare, iar apoi se întrebase dacă omul nu cumva bea prea mult. Acum, desigur, Leo ştia că Terry era doar mânios cronic. Enervat tot timpul, supărat pe femei, pe socialişti, pe mama lui.

Leo s-a mişcat şi i-a aruncat lui Walt o privire compătimitoare, care spunea: „Uau, cât de mult îl urăsc pe Terry!", după care s-a uitat la ecranul telefonului, mormăind:

– N-avem decât o liniuţă la semnal? Oare ne-am întors în timp şi acum suntem în 1992?

– Ar fi trebuit să aducem un telefon cu legătura prin satelit, a spus Terry, care stătea pe culoar, întinzându-se ca să se dezmorţească. Serviciul de telefonie mobilă o să fie, în cel mai bun caz, slab.

Bradley s-a ridicat şi el în picioare, bătându-se peste piept. Părul blond şi des îi cădea pe frunte în şuviţe suple, imune la ciufuleala adusă de călătorii.

– Haideţi, domnilor! O să mergem într-un loc în care n-avem nevoie de telefoane.

Sub conducerea lui Bradley, grupul a coborât ca să-şi recupereze bagajele. La aproximativ şase metri de locul în care se aflau, Leo a putut distinge un mic şi şubred adăpost de vânt, construit în jurul câtorva bănci uzate de lemn. Un ghem de scaieţi făcea tumbe pe cimentul uscat, iar în urma lui se învolbura un ciclon liliputan de praf. Pe măsură ce ochii lui Leo s-au adaptat, cerul a devenit violet încetul cu încetul; pământul era înghiţit de umbre care păreau să se întindă neîntrerupt cale de kilometri întregi.

Autobuzul s-a pus în mişcare, iar grupul celor patru l-a privit cum se îndepărta, luminile din spate dispărând în întuneric.

Sprâncenele lui Walter s-au încreţit a îngrijorare.

– Oare şoferul ştie că noi...? Mă întreb dacă..., a murmurat el, uitându-se la Leo şi apoi spunând ceva ce era evident: ...nu suntem în autobuz cu el!

– Poate că acum e momentul să ne spui ce ne aşteaptă, Bradley! a exclamat Leo.

– Tot ce trebuie să ştiţi e că ne aşteaptă o *aventură*. Nu vă faceţi griji, băieţi, n-o să rămânem singuri aici pentru mult timp!

Imediat ce şi-a terminat fraza, un coiot a urlat, iar haita lui l-a urmat, într-un adevărat cor de schelălăieli stranii.

Leo s-a întins, iar zgomotul făcut de spinarea care îi trosnea s-a auzit de parcă s-ar fi dărâmat o grămadă de piese de domino.

– Oi fi adormit eu la un moment dat, dar sunt gata să pariez că n-am mai trecut pe lângă nimic de ore întregi. Poţi măcar să ne spui unde ne aflăm?

Terry a scos o unitate GPS dintr-unul dintre multele buzunare ale echipamentului său.

– Ne aflăm la treizeci şi opt de grade nord şi...

– Mersi, a spus Leo pe un ton sec.

– Of, Doamne, bine, văd că nimeni nu se bucură de mister! s-a supărat Bradley, scoţându-şi telefonul, iar ecranul i-a luminat încruntarea, făcând ca pielea lui îngrijită să pară ciudat de ridată şi de înfricoşătoare. Ar trebui să ne aflăm la ieşirea din Hanksville, Utah, dar o să vă citesc informaţiile din broşură, dacă o pot

recupera, a spus el, întorcând ecranul spre ei și arătându-le cum iconița de e-mail se învârtea în gol. E vorba despre o companie care organizează aventuri în sălbăticie, coordonate de ghizi, a explicat el pe un ton defensiv. O să călărim, o să dormim în cort și o să mergem la vânătoare de *comori*. Ziceți și voi dacă asta nu e o distracție dată naibii!

O amintire vagă i-a întunecat gândurile lui Leo, iar stomacul i s-a îngreunat.

În depărtare, lumina galbenă a unei perechi de faruri străpungea întunericul.

– Vedeți? a spus Bradley, simțindu-se absolvit de păcate. Ne-a venit mașina!

Rămași în expectativă, cu toții au privit în tăcere cum un Ford Bronco – a cărui caroserie era mai mult rugină decât metal – a coborât în trombă pe drumul cu două benzi, plin de gropi. În timp ce mașina se apropia, șoferul nu dădea nici un semn că ar fi vrut să încetinească.

Neliniștea a făcut ca vocea lui Leo să se audă mai puternic decât în mod normal:

– Vine destul de repede...!

L-a cuprins panica atunci când șoferul a intrat brusc pe acostament, a trecut peste pietriș și s-a îndreptat direct spre ei. Cei patru bărbați s-au lipit de bănci, lăsând să iasă un cor de exclamații de genul: „Ăsta vrea să ne omoare?!", înainte ca vehiculul să se oprească, într-un nor de praf și în scârțâit de roți, la doar câțiva centimetri de picioarele lui Walter.

– Niciodată n-am fost atât de aproape să fac pipi pe mine, a șoptit el.

În timp ce făceau cu toții câțiva pași precauți ca să se îndepărteze de grila Bronco-ului, Bradley a fluturat din mână, fericit, către silueta șoferului.

– V-am zis eu că o să vină cineva în curând!

Motorul s-a oprit brusc și notele persistente ale melodiei „Jolene" a lui Dolly Parton au răsunat în liniștea care se instăpânise.

Leo a mijit din ochi în timp ce şoferul cobora încet şi ocolea partea din faţă a vehiculului, cu paşii scârţâind prin noroiul pietrificat. Şoferul era încă luminat din spate de faruri, dar Leo îi putea distinge picioarele lungi, în timp ce silueta i se sprijinea de capotă.

Faţa îi era ascunsă de o pălărie de cowboy prăfuită, dar în momentul în care şi-a ridicat capul, Leo a fost surprins să vadă o femeie – de douăzeci şi ceva de ani şi drăguţă – înaltă de aproape un metru optzeci şi afişând un zâmbet care sugera că ar fi fost gata fie pentru o petrecere, fie pentru o bătaie într-un bar, fără să-i pese prea mult pentru care anume. Purta cizme şi blugi, iar părul blond, care îi cobora până în dreptul bărbiei, i se ondula peste gulerul cămăşii uzate, cu nasturi.

– Eu sunt Nicole! Iar voi trebuie să fiţi corporatiştii pe care trebuie să-i pun la treabă săptămâna asta.

Bradley s-a întins pe lângă Leo, apucând în pumn gulerul cămăşii acestuia şi scoţând un geamăt fericit. Leo l-a împins cât colo.

Toţi ceilalţi au rămas tăcuţi în chip ostentativ, aşa că el a făcut un pas înainte şi i-a întins o mână femeii.

– Eu sunt Leo!

– Tu eşti cel care şi-a înscris prietenii pentru asta? a întrebat ea cu o voce nazală, strângându-i mâna cu putere.

– Nu, acela a fost Bradley! a explicat Leo, iar după ce Nicole i-a eliberat mâna, el şi-a pus-o pe umărul lui Bradley şi apoi a arătat spre ceilalţi membri ai grupului. Iar el e Walter! a continuat, ezitând înainte să-l prezinte pe ultimul dintre ei, care rămăsese cu un pas în afara cercului lor. Cel de colo e Terry!

Walt i-a făcut un mic semn cu mâna.

– Domnişoară... ăăă... se spune „domnişoară"? „Doamnă"? „Doamnă" ar fi mai bine?

– Mă cheamă Nicole, dar „domnişoară" ar fi o frumoasă schimbare de registru. „Domnişoara Nicole" sună deosebit de bine!

– Bine, domnișoară Nicole! a spus Walt privind în beznă, care devenea din ce în ce mai adâncă. Unde ne aflăm, mai exact?

– În stația de autobuz, a răspuns ea, dându-le ocol și studiindu-i cu atenție. Autobuzul nu merge până la tabără, așa că am venit să vă iau, a adăugat, lăsând apoi să-i scape un mârâit brusc și dezaprobator. Porți mocasini în deșert?

– Sunt pantofi de condus și sunt ortopedici, a explicat Bradley. Recomandați de podiatrul meu.

– Un doctor care te caută în fund?

Un hohot de râs l-a cutremurat pe Leo înainte de a putea să și-l rețină. Bradley a făcut o pauză, după care a spus:

– Nu contează.

Geanta de voiaj a lui Walter era așezată pe cea mai apropiată bancă, iar Nicole s-a uitat la ceva vizibil prin clapeta deschisă, pe urmă a mai aruncat o privire și apoi și-a vârât mâna înăuntru, scoțând de acolo un gadget de plastic de un albastru strălucitor, cu un cioc la un capăt și cu o sticlă în formă de acordeon la celălalt.

– Ce naiba e asta?!

– E un Tushy, a explicat Walter, întinzând mâna spre obiect și împingându-l înapoi înăuntru. Un bideu portabil.

– Un bideu?!

În strălucirea farurilor, ochii lui Nicole sclipeau de amuzament. Și-a înclinat pălăria pe spate, iar Leo a auzit murmurul prin care grupul își exprima revelația: cu toată fața la vedere, tânăra era și mai frumoasă.

– Am văzut oameni care au adus tot felul de nebunii aici, a spus ea, dar asta e ceva nou! Am avut un tip care credea că putea să poarte cleme pentru sfârcuri pe toată durata călătoriei. Un grup venit la o petrecere a burlăciților a adus cel puțin o duzină de vibratoare. Dar vă jur că nici unul dintre lucrurile astea nu se potrivește într-o excursie de o săptămână pe cal! i-a avertizat ea, după care s-a aplecat în față și și-a ridicat piciorul încălțat cu cizmă, sprijinindu-și-l de una dintre scândurile băncii. În plus,

dragă, pot să te arunc în râu dacă îţi place să ţi cureţi fundul, iar asta n-o să-ţi ocupe spaţiu în rucsac!

Bradley a declarat pe un ton sentenţios:

- După cum v-am spus, călătoria asta o să fie uimitoare!

- Scuză-mă, a intervenit Walter, ridicând o mână tremurătoare, dar mi se pare că tocmai ai spus ceva despre o săptămână petrecută călare!

- De aceea te afli aici, scumpule! Ca să te faci cowboy. Vă ducem călare pe Calea banditilor. Vă lăsaţi în urmă toate smartphone-urile, toţi mocasinii şi droaia de toalete inteligente. O să dormim sub cerul liber şi o să mâncăm în jurul focului. O să fie jocuri şi puzzle-uri şi - dacă aveţi noroc - comori adevărate, ascunse.

- Jocuri? a întrebat Terry pe un ton aspru. Puzzle-uri? La naiba, ce fel de operaţiune e asta?

Fără să se supere, Nicole l-a privit fix şi apoi i-a făcut cu ochiul.

- Genul de operaţiune care o să te ţină în viaţă aici.

O zi lungă de călătorie îl făcuse pe Leo să fie prea obosit şi irascibil ca să poarte o conversaţie, dar în timp ce Terry, aşezat pe bancheta din spate, îi dădea înainte despre hărţi topografice, despre formarea canioanelor şi despre Dumnezeu ştie ce altceva, Bradley o asalta pe Nicole cu întrebări.

- Unde mergem?

- Spre tabără.

- Cine o să mai fie acolo?

- Şeful pregăteşte caii.

- Nu eşti tu şefa?

- Sunt, atunci când nu e Dub prin preajmă.

- Există cabane?

- Corturi.

- Ai un iubit?

Ignorând acea întrebare, Nicole a scos încet un cuţit vârât într-o teacă de piele, iar apoi şi l-a aşezat pe coapsă.

Walt s-a aplecat spre ea.

– Spune-mi cât se poate de clar, pe traseu sunt toalete legate la sistemul de canalizare?

Auzind asta, Nicole a râs îndelung, dar răspunsul a fost, din păcate, negativ.

Imperturbabil, Bradley s-a lăsat pe spate, cu fața întoarsă în bătaia vântului.

– Mirosiți aerul, băieți! Fără poluare, fără gaze de eșapament! Asta e viața aventurierului, viața omului de la frontiera Vestului! a strigat el ridicându-și cămașa și lovindu-se peste coaste. Îmi crește părul de pe piept! Simt cum îmi ies colții!

Walter a scos capul pe fereastră și a dat drumul unei chiuituri tremurătoare, după care s-a tras înapoi, tușind.

– Am inhalat un gândac!

– Sunt unii mari pe aici, a confirmat Nicole.

– Vă spun eu, a declarat Bradley, ignorând episodul cu gândacul și întorcându-se cu fața către prietenii lui de pe bancheta din spate – totul o să fie grozav! O săptămână fără responsabilități. S-ar putea să nu mai plec niciodată de aici. În plus, a adăugat, făcând semn spre el însuși, aveți un adevărat Howard Carter în echipa voastră!

La privirea întrebătoare a lui Nicole, Leo a precizat:

– Tipul care l-a găsit pe Tutankhamon. Bradley e profesor de arheologie.

Terry a pufnit batjocoritor, iar vântul i-a biciuit barba rară.

– Da, dar el nu iese pe teren. Eu sunt singurul de aici care efectiv a petrecut vreodată timp într-un canion de tip fantă.

– Ce e un canion de tip fantă? a întrebat Walter.

Terry s-a lăsat pe spate, bucuros să vorbească în fața unui public captiv.

– Sunt defileuri și canale lungi și înguste, provocate de infiltrarea apei timp de mii de ani prin crăpăturile din straturile de gresie.

Bradley s-a uitat la Terry, iar apoi la Walter, după care a întrebat:

– S-a mai gândit cineva că vorbele lui au fost, de fapt, o aluzie inutil de transparentă?

Ochii lui Nicole i-au întâlnit pe cei ai lui Walter, reflectați în oglindă, iar ea a precizat:

– Ca un coridor foarte lung și subțirel, scobit în stâncă.

– Aha! a exclamat Walter, mulțumit. Asta ar putea fi mișto!

Terry și-a dres glasul.

– Oricum, rămâi cu mine! Știu ce fac.

– O să rămân cu ghizii, a răspuns Leo pe un ton liniștit.

Nicole i-a făcut cu ochiul peste umăr.

– Uite un tip deștept!

Leo știa că, chiar dacă Bradley alesese o excursie care n-avea nici o treabă cu interesele obișnuite ale lui Terry – căutare de comori, incursiuni în canioane și experiențe dure în stilul lui Bear Grylls –, acesta din urmă continua să se comporte ca și cum ar fi fost un expert în domeniu. În cele din urmă, cum era mai bine? Să-l auzi vorbind la nesfârșit despre un subiect la care se pricepea, sau despre unul la care nu se pricepea? Leo și-a calmat neliniștea și iritarea inspirând adânc.

Și oricum nu mai putea să facă nimic altceva decât să încerce să-și transforme spaima legată de călărie în dulcea anticipare a unei săptămâni petrecute departe de birou; nici unul dintre ei n-avea cum să vadă mare lucru în timp ce mergeau cu viteză pe întuneric. Lui Leo i s-a părut că zărise o pereche de ochi strălucitori în tufișuri, în timp ce farurile săltau și coborau, iluminând parțial drumul gol din față. În momentul în care au atins un punct deosebit de înalt, stomacul i s-a ridicat în gât și apoi a coborât atunci când cauciucurile au părăsit pământul, lipindu-se din nou de drum cu o bufnitură care le-a zdruncinat oasele călătorilor, pulverizând pământ și pietriș în liniștea din spatele lor.

În cele din urmă, Bronco-ul s-a oprit troncănind, iar cei patru bărbați au coborât din el cu mai mult sau mai puțin entuziasm. Primul pas al lui Leo a fost unul clătinat, făcut pe un strat de noroi uscat, ceea ce a stârnit un nor de praf. La fel de nemăsurat

de uscată era și briza răcoroasă, iar în aer pluteau mirosuri dense de salvie, de fum de lemne și de pământ care se răcorea în absența binecuvântată a soarelui.

Lângă Leo, Walter și-a lăsat geanta de voiaj la picioare și a privit în depărtare, cu pumnii înfipți în șolduri, examinând peisajul. N-avea cum să distingă mare lucru, fiindcă acum cerul era mai mult negru decât violet, ca o vânătaie luminată din spate, peste care se profila vag conturul munților din depărtare; dar Walter nu s-a grăbit, ci a cuprins cu ochii întreaga priveliște. Un șir de felinare lumina calea spre un loc aflat la vreo patruzeci de metri distanță, în care fusese instalată o mică tabără.

Nicole le spusese deja că urma să doarmă în cort, dar chiar și în cele mai dure excursii pe care le făcuseră până atunci, avuseseră cel puțin apă curentă. În timp ce o urmau pe Nicole, și-au dat seama în sinea lor că asta însemna *rustic* cu adevărat. Șase corturi luminate înconjurau un foc de tabără care trosnea; nechezatul ușor al cailor se auzea în întuneric. Era frumos. Cu cât se apropiau mai mult de foc, cu atât Leo reușea să distingă mai bine un țarc de fier cu o streașină de fier forjat, o clădire mică și, în apropiere, ceva ce părea a fi o toaletă.

Un țăruș mare fusese înfipt în pământ, lângă foc, iar Nicole a întins mâna spre un clipboard atârnat de un cui îndoit.

– Asta e tabăra de bază, așa că aici sunt mai multe facilități decât o să avem în restul călătoriei, a spus Nicole plesnind un țânțar, după care a arătat spre semicercul de corturi. Bucurați-vă de lux, copii! Înăuntrul fiecărui cort o să găsiți un rucsac cu ceva mâncare și apă, ca să vă ajute să treceți noaptea. S-ar putea să fie chiar și o bere rece pe acolo, dar asta depinde de cât de generos se simte șeful. De regulă, nu se bea decât după ce ne întoarcem în tabără pentru seară, și doar ceea ce oferim noi. Nu ne permitem să avem cowboy care s-o ia razna!

Privirea ei a poposit cu subînțeles asupra lui Bradley, care a tresărit în poziție de drepți. Walt, aflat lângă el, a auzit ceva care foșnea în iarba uscată din apropiere, ceea ce l-a făcut să sară cât

colo şi să se agaţe de Leo. Din instinct, toţi ceilalţi, cu excepţia lui Leo şi a lui Nicole, au făcut un pas înapoi.

– Ce naiba a fost asta? a şoptit Bradley.

– Doar un pui de vulpe sau un iepure, a răspuns Nicole fără să-şi ia ochii de pe clipboard. Nu-ţi face nici un rău!

Explicaţia ei n-a părut să-l liniştească pe Walt. Chiar şi Leo se vedea silit să recunoască faptul că era greu să nu te simţi expus atunci când erai înconjurat doar de cerul negru, presărat cu acea nesfârşită întindere de stele. Cel mai aproape de un asemenea grad de izolare fusese în vara petrecută la Wilder Ranch, dar cel puţin acea proprietate avea electricitate şi toalete. Aici se aflau în mijlocul pustietăţii, doar cu luna, cu stelele şi cu câteva torţe care să le lumineze drumul. Leo presupunea că era în siguranţă în tabără, dar până acum şeful lui Nicole nu dăduse nici un semn de viaţă şi nu s-ar fi putut zice că Nicole părea prea îngrijorată de bunăstarea lor.

– Totuşi, o să vă rog să nu vă plimbaţi aiurea! Aici terenul e plat, dar n-o să fie la fel peste tot. Nu vrem ca cineva să se prăbuşească de pe o stâncă din cauză că s-a dezorientat atunci când s-a uşurat pe întuneric, a spus Nicole, arătând spre un mic pâlc de clădiri. Pentru noaptea asta, ţineţi minte că magazia cu harnaşamente şi toaleta sunt pe acolo, dar rămâneţi în interiorul cercului făcut de felinare! Dacă nu puteţi vedea pământul, nu putem să vă vedem nici noi.

Terry stătea cu braţele încrucişate pe piept.

– Cum stă treaba cu pumele pe-aici? Am citit că vânează în zona asta. Presupun că aveţi instalat un fel de gard perimetral.

Nicole şi-a muşcat buzele ca să-şi înăbuşe un zâmbet amuzat.

– Gardul nu le-ar opri dacă ar vrea cu adevărat să intre.

– O armă ar fi bună! a replicat Terry.

– N-am nici o problemă să transform un cocoş într-un clapon dintr-o singură împuşcătură, deşi ştiu din experienţă că armele de foc mai degrabă provoacă probleme, decât să le rezolve! a răspuns ea. Dar dacă eşti îngrijorat, află că pumele nu prea au ce face cu

noi și că, oricum, în perioada asta a anului de obicei urmăresc căprioarele. Faceți ce vă spunem noi și o să fiți în siguranță!

– Noi, adică doar tu și șefa ta? a întrebat el.

Ceilalți au făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de Terry și de gura lui bogată. Se părea că el nu văzuse cuțitul lui Nicole.

– De ce presupui că șeful meu e o fată? a întrebat Nicole ridicând dintr-o sprânceană și privindu-l lung.

Terry a tras aer în piept ca să răspundă, iar Bradley a profitat de ocazie și a intervenit rapid:

– Sunt sigur că a vrut să spună că, de exemplu, nu ne putem imagina că un bărbat te-ar lăsa singură aici, în mijlocul unei găști de băieți!

Nicole a râs.

– Mă descurc foarte bine!

Leo n-avea nici o îndoială că ea spusese adevărul curat.

Dar Terry nu s-a putut abține:

– Chiar așa?

Nicole a făcut un pas înainte, ajungând să stea ochi în ochi cu el și privindu-l fix.

– Ne ocupăm cu pricepere de turiști de aproape zece ani. Câțiva cowboy folosesc tabăra asta ori de câte ori au nevoie și avem un tip care trece de-a lungul traseului ca să lase provizii, dar n-o să-i vedeți și nici n-o să aveți nevoie de ei, a explicat ea, după care a făcut o pauză, continuând să-l privească pe Terry drept în ochi. E vreo problemă cu asta? Pot să sun pe cineva care să vină și să te ia de aici mâine-dimineață, înainte ca noi, ceilalți, să pornim la drum.

Terry a râs, dar a făcut un mic pas înapoi.

– Nu, e în regulă!

– Bine! a conchis Nicole, continuând să-l privească drept în ochi. O să te întâlnești cu Dub de dimineață, a adăugat ea, zâmbind. Te invit să-i pui și ei întrebările astea!

Apoi i-a dat fiecăruia dintre ei un set de documente. În lumina pâlpâitoare, Leo a putut distinge ceva despre care a presupus că

era o listă de reguli, capsată laolaltă cu nişte foi ce conţineau un scurt itinerar de călătorie. Avea să se uite peste toate a doua zi. Deocamdată, în partea de sus a primei pagini, încercuit cu roşu, era numărul cortului său. Nicole i-a îndemnat să se culce şi le-a spus şi că micul-dejun urma să fie servit la ora şapte fix.

– Să dormiţi! a spus ea, făcându-le cu ochiul. O să aveţi nevoie de odihna asta!

Leo a dat să urmeze grupul care se împrăştia, dar atenţia i-a fost atrasă de o siluetă aflată în umbră, dincolo de lumina focului. Acea siluetă tocmai ieşea din micul ţarc pentru cai, precum un miraj ivit la marginea unei raze de lună. Acel păr lung şi drept i-a reamintit o imagine din trecut, cu frunze de toamnă şi cu trupuri dezgolite pe malul unui râu. Era o amintire înceţoşată, sau poate că el era deja pe jumătate adormit, visând. Clătinând din cap, Leo a intrat în cort şi s-a prăbuşit pe sacul de dormit de acolo. Nici măcar nu s-a descălţat de pantofi. Senzaţia de déjà-vu i-a dispărut înainte să poată s-o analizeze şi, în câteva minute, a adormit.

CAPITOLUL 4

Practic, pentru Lily dormitul nu exista. Nu existau nici sărbători, ci doar niște zile de lucru mai deosebite, când purta blugi curați la masa de seară. Chiar și în copilărie, ea se trezise odată cu soarele. În timpul verii, cineva trebuia să hrănească animalele, să pregătească mesele și să se îngrijească de oaspeți. Iarna, munca se schimba, dar, indiferent de situație, caii erau pe primul loc, oamenii, pe al doilea, iar grija față de ea însăși ajungea, inevitabil, undeva mult mai jos pe listă.

În timp ce restul taberei încă dormea, Lily a ieșit din cort la timp ca să vadă prima scânteie de lumină de pe cer. Îi plăcea locul în care se afla tabăra de bază a traseului turistic. Era la marginea Canionului Horseshoe, suficient de îndepărtat ca să creeze impresia de sălbăticie, dar și suficient de aproape de oraș, în cazul în care vreun oaspete ar fi resimțit adevărata izolare cu care urma să se confrunte și s-ar fi speriat. În plus, locul era cu adevărat frumos. Orășenii păreau să se aștepte întotdeauna ca deșertul să fie ars de soare și sterp, dar aici era la fel de viu ca orice grădină. Existau pictograme pe pereții de stâncă și pâlcuri de plopi care creșteau pe malurile pârâiașului ce curgea intermitent la baza canionului nisipos. Smocuri de licheni roșii și portocalii, galbeni și verzi se agățau de peretele de gresie. Cactușii își croiau drum prin solul crăpat; florile sălbatice erupeau, iar ierburile

înghiţeau potecile, revendicându-le drept teritoriu. Aroma sărată şi iute a ienupărului umplea aerul.

Dimineaţa era răcoroasă şi umedă după o ploaie rară de primăvară, căzută în timpul nopţii. Era o alternativă binevenită la căldura din ultimele zile, dar ploaia putea fi îngrijorătoare pe acele meleaguri. Canioanele cu pereţi înalţi făceau ca apa să se scurgă iute la baza lor, aşa că nu furtuna de deasupra era neapărat periculoasă, ci ploaia aflată la kilometri distanţă, care cădea pe terenuri mai înalte. Lily îi învăţa pe oameni să asculte ca să-şi dea seama dacă existau semne evidente ale torenţilor şi să fie atenţi şi la cele mai mici indicii: pâraie care se umpleau brusc de beţe şi de crengi, râuri care înainte fuseseră cristaline şi care deveneau tulburi dintr-odată. Ploaia de noaptea trecută nu însemnase mare lucru, dar orice ploaie avea drept rezultat noroi şi un foc stins. Lipsa focului însemna lipsa hranei, iar orice ghid ar fi fost de acord cu ideea că oaspeţii puteau trece cu vederea durerile de fund provocate de călărie sau dormitul pe un pat prea tare, dar că ei n-ar mai fi fost la fel de îngăduitori atunci când venea vorba de un stomac gol. La fermă, tatăl lui Lily obişnuia să spună: „Trebuie să fie obosiţi şi sătui". Fusese adevărat pe vremuri şi era şi mai adevărat acum.

Lily a aţâţat focul, privind cum cărbunii pâlpâiau şi, în cele din urmă, se aprindeau. După ce fumul i s-a ridicat în spirală deasupra capului, Lily a pus apa la fiert şi a pregătit cafeaua.

Caii au fost hrăniţi şi inspectaţi, iar copitele le-au fost curăţate. Lily deţinea opt în total, fiecare dintre ei având un anume temperament şi propriile ciudăţenii, ceea ce o ajuta să-i repartizeze mai uşor călăreţilor, indiferent de nivelul de instruire al acestora. Iar fiecare dintre cai era mult mai răsfăţat decât Lily însăşi.

Bonnie, iapa ei murgă, în vârstă de zece ani, era puţin agitată în acea dimineaţă. Tolera ţesala care-i trecea prin coadă, dar bătea pământul cu copita, nerăbdătoare, gata să pornească la drum. Ţinutul era accidentat, însă caii aceia erau obişnuiţi să-l străbată, preferând ritmul mai lent şi terenul variat – precum

și răsfățurile suplimentare – care însoțeau o zi pe traseu, unei zile liniștite petrecute pe pășune, la cabana lui Lily. Existau grupuri turistice care foloseau vehicule cu tracțiune integrală și ATV-uri ca să străbată Calea bandiților pe porțiunile accesibile unor astfel de mijloace de transport, dar majoritatea traseelor de pe hărțile desenate de Duke Wilder puteau fi parcurse doar pe jos sau călare. „Dacă a fost destul de bună pentru bandiți", spunea el, „e destul de bună și pentru mine".

Tatăl lui Lily fusese obsedat de acele canioane și petrecuse ani de zile urmărind aceleași mituri și legende de care ea se folosea acum ca să ducă grupuri în excursii ghidate și ca să le implice în false vânători de comori. Spre deosebire de Duke, însă, aspiranții la statutul de războinici de weekend care o angajau pe Lily se întorceau acasă după excursie, la slujbe, la familie și la realitate. Poate că Duke intra fizic pe ușă la sfârșitul unei astfel de căutări, dar nu era niciodată cu adevărat alături de familia lui, visând mereu la găsirea unor comori îngropate de multă vreme, în timp ce restul vieții lui – relația cu soția, propria sănătate și ferma familiei – sfârșise prin a se dezintegra.

S-au auzit pași trosnind prin tufișuri, iar Bonnie a nechezat ușor la apropierea lui Nicole.

– Șefa Bonnie e gata de plecare? a îngânat ea, mângâind botul catifelat al iepei.

– Cineva știe că primește o bomboană cu mentă la sfârșitul zilei!

Nicole venise în Utah din Montana, în căutarea unei slujbe și a unei vieți departe de o familie rea și de un iubit și mai rău. Lily o cunoscuse pe vremea când era barmaniță la Archie's; Nicole fusese angajată ca să muncească în mica bucătărie a localului, unde spăla vasele și pregătea mâncarea grasă care se servea la bar. La momentul acela, dormea în camioneta ei, iar Lily o târâse la ea acasă și-i oferise un loc în care să stea. Amândouă erau falite și complet singure pe lume, așa că se apropiaseră repede, într-un mod în care numai două femei puteau s-o facă după ce se săturaseră ca viața lor să fie dată peste cap de impulsurile și

de deciziile proaste ale bărbaților. Iar atunci când Archie îi propusese lui Lily să fie ghidul unei echipe de explorare a locurilor din Moab care ar fi fost potrivite pentru turnarea unor filme, ea nu avusese încredere în nimeni altcineva în afară de Nicole. Acea primă excursie dusese la alta, iar în momentul în care cineva întrebase despre istoria și miturile zonei, despre Butch Cassidy și banda lui, care foloseau acele trasee ca să fugă de oamenii legii și să-și ascundă prada, și dacă acele comori încă ar mai fi putut să fie ascunse acolo, fantoma lui Duke parcă se întorsese ca s-o bântuie. Lily se gândise imediat la nenorocitul de jurnal în care tatăl ei își făcuse tot felul de însemnări – plin de notițe disparate, de ghicitori, de povești și de hărți. Jurnalul era unul dintre puținele lui lucruri care aveau o oarecare valoare, așa că ea se gândise că, la naiba, ar fi trebuit să iasă *ceva* bun din faptul că *crescuse* în umbra marelui Duke Wilder. Cine ar fi crezut că atât de mulți oameni voiau să se joace de-a cowboyi?

Dar la momentul actual se împliniseră deja șapte ani de când ea făcea asta, ceea ce era o perioadă lungă pentru o ocupație care începuse din necesitate și care abia dacă îi plăcuse la început. Banii erau suficienți ca să renunțe la munca de barmaniță din mai până în septembrie, ca să răscumpere o parte din caii pe care fusese nevoită să-i vândă *și* ca s-o plătească pe Nicole, dar încă abia dacă se ținea pe linia de plutire. Camionul și remorca de cai pe care le avea erau vechi, iar Bonnie nu întinerea deloc. Sincer vorbind, nici Lily nu era mai tânără. Îi plăcea acel ținut sălbatic, dar își dorea o casă adevărată, cu copii și cu un teren pe care caii să poată alerga în voie. Își dorea să prindă rădăcini, dar nu era ușor să prinzi rădăcini în deșert.

– Cum e noul grup? a întrebat Lily.

Nicole a luat o găleată și a umplut-o cu nutreț în care nu era nici o buruiană. La auzul sunetului, niște copite au început să duduie prin noroi, iar un cal pinto cu pete albe și negre a venit la ele, tropăind plin de fericire, cu capul dat pe spate în timp ce-și scutura coama. Ar fi un clișeu să spunem că stăpânii și caii

seamănă între ei, dar dacă te uitai pieziş la Snoopy sau la Nicole, amândoi erau în stare să te pedepsească lovindu-te cu o creangă de copac, fără să stea pe gânduri câtuşi de puţin.

– Nimic din ce să nu mai fi văzut până acum, a răspuns Nicole, ignorându-l pe Snoopy, care mai întâi i-a ronţăit cămaşa, iar apoi şi-a plecat capul şi s-a servit singur din găleată. Avem aşa: unul care vorbeşte tare, un fraier cumsecade, un ciudat şi un...

Lily s-a oprit, cu ţesala în mână.

– Ciudat?! a repetat, fiindcă ea şi Nicole se puteau descurca singure, dar odată ce plecau pe traseu, aveau să fie cu adevărat singure. Nu ţi-a făcut probleme, nu-i aşa?

– Nu, a răspuns Nic în timp ce îi oferea un pumn de orz lui Bonnie. E doar enervant. Mai e şi unul liniştit, care e foarte drăguţ.

Lily a ridicat dintr-o sprânceană, făcând-o pe Nicole să râdă.

– Îmi plac cei liniştiţi din când în când, a spus aceasta din urmă, dar ăsta pare un pic prea docil pentru mine. Şi-a petrecut cea mai mare parte a drumului până aici privind cerul prin fereastra maşinii.

Înainte ca Lily să se poată controla, o amintire i-a năvălit în minte: un băiat drăguţ de la oraş, transpirat şi îndrăgostit, mişcându-se cu hotărâre deasupra ei, o grămadă de fân acoperită cu o pătură sub spatele ei, stelele vizibile printr-o crăpătură din acoperişul vechiului hambar. Leo îi şoptise să facă linişte, dar nu se oprise. Dimpotrivă, înteţise ritmul, sorbind sunetele scoase de ea şi reprimându-şi-le pe ale lui.

– „Liniştit" nu însemna neapărat „docil"!

A fost rândul lui Nicole să se arate scandalizată.

– Ora poveştilor? N-am mai auzit-o pe asta până acum!

– Ba da, ai auzit-o! a răspuns Lily, aruncând ţesala lui Bonnie în cutia cu unelte de îngrijire pentru cai.

– Care dintre ei era liniştit şi nu era docil? a întrebat Nic punându-şi peste buze un deget deja murdar de ţărână.

– Nici unul dintre cei la care te gândeşti tu.

– Contabilul din Quebec? a încercat Nicole să ghicească, după care a ridicat o mână. Stai așa! Arhitectul ăla din Oregon!

Lily a clătinat din cap în semn de negare, alungându-și imaginile care îi năvăliseră în minte.

– Răsare soarele și trebuie să pregătim micul-dejun!

În cele din urmă, Nicole și-a dat seama despre cine vorbea Lily și a rămas tăcută o vreme, după care a exclamat:

– Aha, te referi la el!

– Da.

Conversația fiind încheiată pentru moment, Lily și Nicole s-au îndreptat spre foc fără să mai scoată o vorbă. Cele mai multe dintre păsări încă nu-și începuseră trilurile, fiind mai mult înfrigurate decât înfometate în zori, dar cântecul unei pitulici de canion umplea aerul.

Cele două femei și-au turnat niște cafea, s-au spălat din nou și au început să pregătească micul-dejun, știind că mirosul de bacon avea să fie suficient ca să-i trezească pe cei adormiți în corturi, chiar dacă nu era suficient ca să atragă soarele peste vârfurile munților.

– Deci, dacă nu mai facem asta, care e planul? a întrebat Nicole, schimbând vorba, deși nu neapărat în direcția pe care ar fi preferat-o Lily.

Aceasta din urmă știa că banii și perspectiva unui viitor fără bani cântăreau greu în mintea lui Nicole; sincer vorbind, și ea personal se gândea doar la asta.

– Nu știu încă. Putem oricând să lucrăm la Archie's până când ne dăm seama.

O bucățică de unt a șuierat în clipa în care a atins plita încinsă.

– Cum rămâne cu rodeoul? a întrebat Nicole. Aș face-o pentru ranch. Obișnuiam să câștig mai mult din cursele de butoaie decât într-o săptămână de lucru la Archie. Aș putea să mă înscriu, doar ca să încerc?

– Nu știu dacă Snoopy mai are putere pentru rodeo, a răspuns Lily, făcând o grimasă. Dar mi-ești tare dragă pentru că te-ai gândit la asta!

Nicole a mârâit, descărcându-și frustrările pe cartofii din fața ei.

– De aceea oamenii din filme fac prostii pentru bani. Poate că, la urma urmei, Cassidy avea dreptate și ar trebui să jefuim o bancă.

– Nu i-a mers prea bine în cele din urmă, i-a amintit Lily.

– Pentru că nu era femeie. Bărbații sunt niște idioți!

Lily a râs, aruncând un pumn de ceapă tocată în tigaia de fontă încinsă.

– Chiar dacă o să trebuiască să turnăm beri și să păcălim fiecare cowboy aspirant care intră în local, o să ne descurcăm. Tu și cu mine, da?

Nicole a dat din cap în semn de încuviințare.

– Haide să trecem de săptămâna asta și mai vedem noi! a concluzionat Lily.

Fâșâitul clapetelor de pânză ale cortului s-a auzit mai tare decât fredonatul lui Nicole de lângă plita de campanie. Lily și-a ridicat privirea, iar ochii i-au rămas pironiți la silueta unui bărbat care pășea spre ea, venind din trecut.

I s-a tăiat răsuflarea cu desăvârșire.

Lily știa totul despre mirajele din deșert, când lumina se curbează, se refractă și se mișcă prin aerul cald, făcând ca ochiul să vadă ceva ce nu există. Mai văzuse și altădată acel miraj, așa că i-a luat o clipă să se orienteze și să-și dea seama că de data asta era vorba de un lucru real. Ceea ce avea acum în fața ochilor nu era o iluzie cauzată de lumină sau de aer, ori de imaginația ei.

De data asta, „Amorezul de la oraș" se îndrepta direct spre ea.

CAPITOLUL 5

Aşa că a fugit.

Fără nici o explicaţie, Lily a aruncat lingura de lemn pe masă şi a ţâşnit înapoi spre locul în care Bonnie păştea leneş. Ghemuindu-se în spatele calului, Lily s-a ascuns, sprijinindu-şi antebraţul de laterala moale a lui Bonnie şi încercând să-şi controleze pulsul.

„Ce naiba?!"

Leo Grady era acolo.

Leo – bărbatul care o făcuse să creadă că avea să fie fericită până la adânci bătrâneţi şi care apoi dispăruse fără să spună un cuvânt – era *acolo*?

Având nevoie de confirmare, a aruncat o privire peste spatele lui Bonnie, iar inima i s-a suit în gât. Era el, fără îndoială!

Înalt, slab, cu gâtul a cărui piele netedă, de culoarea mierii, se vedea de deasupra gulerului jachetei lui de fleece, marca North Face. Lily ar fi recunoscut gâtul acela oriunde; ar fi recunoscut de la o jumătate de kilometru distanţă acea postură şi acel pas lung. Restul siluetei lui i s-a înfiripat automat în memorie, iar ea a închis ochii, respingând un alt potop de imagini. Îi luase ani de zile să le alunge şi iată-le că se întorceau valvârtej, neinvitate.

S-ar fi rugat unui zeu, dacă ar fi crezut în vreunul. Ar fi plecat cu camioneta ei, dacă n-ar fi supărat-o ideea s-o lase singură pe Nicole. O privire în jos, la blugii pe care îi purta, i-a dezvăluit cât

de uzați și de prăfuiți erau; cămașa ei era făcută dintr-un batist albastru, decolorat, cu o pată mare de înălbitor pe o mânecă. Imediat, Lily a simțit cât de neîngrijit arăta. Părul îi era împletit din rațiuni practice, nu de stil, iar pe față avea mai mult cremă de protecție solară, decât machiaj. Arăta tânără pentru vârsta ei, dar nu chiar în accepția care se dădea de obicei unei astfel de noțiuni. Dacă privirea fugară pe care i-o aruncase bărbatului din fața ei putea să-i dezvăluie ceva despre el, atunci acela era faptul că Leo se maturizase, transformându-se într-un *bărbat* în toată regula. Între timp, iat-o pe ea, arătând săracă și neșlefuită, exact ca fata pe care o părăsise el cu atâția ani în urmă.

Asta, dacă și-ar fi amintit de ea. Cândva, cinci luni petrecute împreună fuseseră șterse într-o singură dimineață. În zori de zi stătuseră culcați lângă râu, înfășurați într-o pătură. Într-o clipă, Leo era lungit deasupra lui Lily, cu privirea ațintită la buza ei în timp ce-și strângea propria buză de jos între dinți, pentru ca în clipa următoare amândoi să fie deja în casă, uitându-se la vechiul robot telefonic al fermei, pe al cărui ecran clipea un *douăzeci și nouă* roșu, cu o panică insistentă, mecanică.

Restul acelei zile se derulase în ceață: mama lui avusese un accident. Avea să se facă bine, spuneau mesajele, dar era la spital, iar Leo trebuia să vină acasă. El fugise în dormitor și-și aruncase lucrurile într-o valiză. Nu reușise să împacheteze decât pe jumătate înainte de a veni timpul să plece, înainte de a-și lipi, înfocat, gura de a ei, promițând să se întoarcă.

Iată ultimele cuvinte pe care i le adresase în acea dimineață:

– Te sun după ce aterizez!

N-o făcuse.

Cu mama lui în spital, fără îndoială că fusese ocupat, presupusese ea. Sora lui, Cora, care era cu zece ani mai mică decât el, avea doar doisprezece ani; mama lui ducea povara unei cariere importante și pe cea a multor altor responsabilități. Dar trei zile mai târziu, atunci când îl sunase pe Leo, Lily nu mai găsise în

el nici urmă din bărbatul blând și adorator pe care ajunsese să-l cunoască. În schimb, se răstise la ea pentru prima oară:

– Nu pot să vorbesc acum, Lily! Te sun peste câteva zile!

Fusese ultima oară când îi auzise vocea.

Cu câțiva ani în urmă, o căutare jalnică pe Google, făcută târziu în noapte, o informase că Leo Grady absolvise NYU la un an după despărțirea lor. Că fusese angajat rapid la o companie mică de tehnologie din Queens, iar apoi la o firmă mai mare din Manhattan. El n-avea Facebook. Nici Instagram. N-avea nici măcar o poză în profilul companiei. Lily nu știa dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Ea iubea și ura în același timp faptul că-i fusese pur și simplu imposibil să-l urmărească pe Leo pe internet.

Acum, după ce fantoma din trecutul ei a dispărut în mica toaletă cu pereți de scândură, Lily s-a întors în fugă spre locul în care Nicole se ocupa de tigaia plină cu cartofi care sfârâiau.

– Ce-a fost asta? a întrebat Nic. Te-a mușcat ceva?

– Da. O chestie mare... mușcătoare, a răspuns Lily, evaziv. Hei, vrei să faci tu orientarea în dimineața asta?

Încruntându-se, nedumerită, Nicole a privit-o pe Lily de sub borul pălăriei. Ea prelua întotdeauna oaspeții, iar Lily se ocupa întotdeauna de orientare. Nu schimbaseră nici măcar o dată acele roluri.

Nicole a pus o grămadă mare de cartofi crocanți și de ceapă într-o tavă de aluminiu, spunând:

– Dub, știi că singurul lucru care mi-ar plăcea mai puțin decât să fac orientarea e să-mi pun fața direct pe tigaia asta fierbinte!

Lily a întins mâna spre clipboard, oftând. Una dintre celelalte responsabilități ale lui Nicole era să potrivească oaspeții cu caii în funcție de informațiile pe care cei dintâi le furnizau despre înălțime, greutate și experiența în echitație. Din nefericire, cele două făceau asta de atât de mult timp, încât Lily se uita rareori la numele și la repartiția oaspeților până să-i adune în jurul mesei de mic-dejun ca să înceapă orientarea. Dar acum a privit foaia cu perechile.

Călăreţ: Bradley Daniels	**Cal:** Bullwinkle
Călăreţ: Walter Gibb	**Cal:** Dynamite
Călăreţ: Leo Grady	**Cal:** Ace
Călăreţ: Terrence Trottel	**Cal:** Calypso

– Of, la naiba! a lăsat Lily să-i scape printre dinţi.

„Poate că e vorba de un alt gât, de o altă pereche de umeri laţi, de un alt Leo Grady!" s-a gândit ea.

A răsfoit frenetic dosarul cu formulare completate de invitaţi. A ajuns la cea de a doua pagină şi mâna i s-a blocat în aer; fotografia şi formularul, capsate împreună, ale unui bărbat pe nume Bradley, au zburat pe jos, în timp ce Lily a privit lung la faţa din fotografie a bărbatului pe care-l cunoştea.

A închis ochii ca să suporte mai bine lovitura finală. Un instinct de autoconservare adânc înrădăcinat a făcut-o să gândească febril, în căutarea unei căi onorabile de a ieşi din încurcătură. Oare puteau să anuleze excursia, invocând o furtună care se apropia? Oare puteau să pretindă că unul dintre cai şchiopăta? Oare putea ea să se prefacă bolnavă?

Da, toate variantele erau posibile, dar Lily învăţase de multă vreme că, dacă s-ar fi prefăcut, asta ar fi fost o pierdere de timp pentru toată lumea.

Privind fotografia, s-a întrebat cum era el acum. Şi s-a întrebat de ce se afla el acolo. Compania ei se numea Wilder Adventures, pentru numele Domnului! Lily nu se ascundea defel.

– Îţi aminteşti ce ai spus mai devreme? a întrebat ea, privind-o pe Nic. În legătură cu oaspeţii? Ai spus că era unul gălăgios, un fraier cumsecade, un ciudat şi...?

Nicole a privit pieziş, gândindu-se.

– Unul liniştit?

„Cel liniştit" – şi ce mai spusese Nicole? Că era drăguţ? Lily s-a uitat din nou la fotografie. Leo cel în vârstă de douăzeci şi doi de ani, fusese drăguţ. Timid, drăguţ şi mereu pierdut în gânduri. Dar Leo cel de acum, care trebuia să fi avut treizeci şi doi de ani

în clipa de față, era devastator. În fotografie, stătea undeva pe un balcon, ținând în mână o bere și râzând către fotograf. Părul încă îi era mătăsos, dezordonat și închis la culoare, așa cum și-l amintea ea, păr care se ridica întotdeauna dimineața și care îi cădea mereu pe frunte. Ochii îi rămăseseră negri și strălucitori. Fața lui își pierduse moliciunea tinereții și se ascuțise în anii în care fuseseră despărțiți, devenind în același timp mai delicată și mai masculină. Pomeții îi erau mai ascuțiți, maxilarul, mai unghiular, gâtul încă la fel de lung ca o zi de vară, buzele la fel de pline pe cât și le amintea ea.

„La naiba!"

Nicole s-a aplecat, trăgând cu ochiul peste umărul lui Lily ca să vadă la ce se uita prietena ei, iar aceasta a închis dosarul dintr-o mișcare, aruncându-l pe masă. Cu un gest agresiv, a luat o bucată de bacon și a început s-o taie în felii groase. Fiecare felie a căzut în tigaia fierbinte de fontă, scoțând cu un sfârâit puternic.

– E totul în regulă cu tine, Dub?

„Nici măcar un pic!"

– Da, e totul în regulă!

Membrii grupului au început să se arate unul câte unul, întinzându-se în timp ce ieșeau din corturile lor și oprindu-se ca să admire priveliștea pe care nu reușiseră s-o vadă la sosire.

– Băi, frate, e superb aici!

De lângă focul de tabără, vocea lui Leo a răzbătut până la Lily, iar ei i s-a făcut piele de găină pe fiecare centimetru al corpului.

Nu mai era mult până s-o vadă! Da, asta urma să se întâmple, iar ea trebuia să reacționeze. Dar Lily Wilder era o femeie care se străduia din răsputeri pentru orice, inclusiv să rămână la o distanță de cel puțin un braț de orice încurcătură emoțională. Leo avea să fie în preajma ei în următoarea săptămână, iar ea habar n-avea cum să se descurce în situația asta.

Așa că și-a ținut capul plecat, ascunzându-se sub borul pălăriei de cowboy în timp ce căra tăvi aburinde cu cartofi, ouă și șuncă la masa de picnic, care era făcută din lemn și așezată în

centrul taberei. Nicole a sunat din clopoțel pentru micul-dejun și pașii oaspeților s-au târșâit, somnoroși, pe pământul uscat. Atunci când un râs răgușit a răsunat în spatele ei, Lily a simțit cum i s-a dat stomacul peste cap. Știa cum sunau șuieratul unui șarpe cu clopoței în tufișurile de flori de la ranch și croncănitul răgușit al unui corb care trecea în zbor. Cunoștea gâlgâitul apei unui izvor și pufnetul nerăbdător al lui Bonnie după ce se termina ziua de lucru. Și cunoștea – chiar și după ce trecuseră atâția ani – sunetul profund și vibrant al vocii lui Leo Grady dimineața, felul în care acel sunet se încălzea încetul cu încetul, trecând de la răgușeală la un timbru gutural și ajungând, în cele din urmă, la deplina limpezime.

Inspirând adânc, Lily a reușit să-și revină și apoi s-a întors cu fața la bărbații aliniați pentru micul-dejun.

– Bună dimineața tuturor!

N-a trebuit să se uite direct la Leo ca să simtă cum ochii lui măriți s-au îndreptat spre ea.

El a tras aer în piept și i-a aruncat o privire uluită. Lily a avut nevoie de fiecare dram din indiferența ei exersată ca să pară că nu observase nimic.

– Dați-i drumul și umpleți-vă farfuriile! După ce vă săturați, o să vă prezint planul de bătaie! a spus ea zâmbind cât de natural putea, în timp ce-și făcea de lucru cu tigaia și stivuia un teanc de furculițe. Ne așteaptă câteva zile pline și avem mai mult decât suficientă mâncare pentru toată lumea.

Trei bărbați s-au înghesuit în jurul mesei, scoțând exclamații despre mâncare și priveliște. Toată lumea, în afară de Leo. Lily nici măcar nu era sigură că el se mișcase din loc. După câteva secunde, a tresărit, găsind un loc în capătul îndepărtat al mesei de picnic și lăsându-se încet pe bancă. Nu s-a deranjat să ia mâncare; pur și simplu s-a așezat acolo, trăgându-și o șapcă de baseball pe cap și folosindu-se de ea ca să-și ascundă ochii, care oricum erau ațintiți la tăblia mesei.

O, Doamne, ce situație insuportabilă! Bătăile inimii lui Lily erau ca un ciocan pneumatic ce lovea o placă de beton.

– Ați cunoscut-o pe Nicole aseară, a spus ea, găsindu-și treptat echilibrul prin rostirea cuvintelor pe care le spusese de cel puțin o sută de ori în decursul vremii.

Nic, care tocmai își turna o ceașcă de cafea, a făcut semn cu mâna din locul în care ședea. Lily s-a bucurat să vadă cum, drept răspuns, toți oaspeții s-au îndreptat de spate.

– Eu sunt Lily Wilder, iar Nicole îmi zice „Dub". Bine ați venit la Wilder Adventures! Sper că sunteți pregătiți pentru mâncare bună, cai grozavi, aventuri unice și explorarea unuia dintre cele mai frumoase ținuturi pe care le-ați văzut vreodată.

Oaspetele pe care Lily presupunea că Nicole îl etichetase drept „cel gălăgios" – un tip de rasă albă, în formă, bronzat, cu părul pieptănat ca la internat și cu dinți perfecți – a lovit cu palma în tăblia mesei, iar tacâmurile s-au zdruncinat.

– Dă-i drumul!

– Sunteți aici pentru un tur ghidat al unora dintre cele mai izolate și mai frumoase canioane de pe planetă. La sfârșitul anilor 1800, ca să se sustragă sancțiunilor legii, bandiți precum Butch Cassidy au folosit o potecă lungă, ce străbătea Vestul. Pe traseul ăsta se aflau Gaura din zid, Parcul lui Brown și Cuibul tâlharilor. O să parcurgeți o parte din traseu exact așa cum au făcut-o ei, a spus ea. De-a lungul călătoriei o să avem parte de jocuri distractive, mâncare gătită la foc, puțină istorie și geografie, iar la final o să vă folosiți noile abilități dobândite, ca să găsiți comori ascunse.

Unul dintre oaspeți, un tip înalt și tatuat, a râs batjocoritor, iar Lily l-a privit lung în timp ce el își trecea o mână peste mustața subțire și peste barba rară. Acela trebuia să fi fost ciudatul. Ignorându-l, ea a continuat:

– Am cutreierat munții ăștia toată viața mea. Cunosc fiecare potecă, fiecare punct de reper și fiecare plantă de aici. Atât timp cât faceți ce vă spunem noi, vă garantez că o să fiți în siguranță și că o să aveți parte de cea mai grozavă excursie din viața voastră.

Acestea fiind spuse, eu sunt șefa pe traseu, iar atunci când nu sunt prin preajmă, e Nicole. După cum vedeți, suntem femei. Dacă aveți probleme în a urma indicațiile unor persoane de sex feminin, în a primi instrucțiuni de la noi, în a fi respectuoși sau în a vă ține mâinile acasă, ar trebui să spuneți ceva acum, câtă vreme încă mai putem chema pe cineva care să vină și să vă ia de aici.

Nicole și-a pus pe masă cuțitul de dimensiuni comic de mari și i-a zâmbit fiecăruia dintre ei îndeajuns de mult încât să nu pară tocmai sănătoasă la cap.

– Are cineva vreo problemă cu asta? a întrebat ea.

Cu toții, mai puțin unul, au dat din cap în semn că nu, n-aveau nici o problemă, scoțând murmure politicoase. Cel despre care Lily nu putea decât să presupună că era „fraierul cumsecade" – cu bucle mătăsoase, închise la culoare, cu ochi verzi, enormi, și cu obraji plini și roșii – și-a înghițit cu zgomot un nod din gât, șoptind:

– Nu, doamnă.

Dar cel care nu se alăturase corului și-a încrucișat brațele pe piept, s-a lăsat pe spate și a scos un hohot de râs sec.

– Întrebare? s-a interesat Lily.

Era un tip relativ în formă, în vârstă de vreo treizeci de ani, având zugrăvită pe față o expresie de dispreț evident. În fiecare grup exista aproape întotdeauna cel puțin unul dintr-ăștia: bărbați care veneau acolo crezând că le știau pe toate și că Lily și Nic erau doar două femei drăguțe, care făceau pe durele.

Până la sfârșitul călătoriei, toți acei căpoși ajungeau să depășească asemenea concepții greșite.

– Sunt bine, a răspuns tipul, sugându-și dinții și măsurând-o scurt cu privirea. Stau liniștit și sunt respectuos, dragă!

– Mă bucur să aud asta!

Lily a bătut din palme, dorindu-și să poată sări peste următoarea parte. Din instinct, s-a uitat la Leo, uimită să-i surprindă privirea întunecată și directă ațintită asupra ei. Contactul vizual

era ca o săgeată de foc care o străbătea din cap până-n picioare. A simțit cum i se încălzea gâtul.

„Fir-ar să fie!"

Clipind, s-a uitat la „fraierul cumsecade", îmbrăcat într-un tricou de un portocaliu aprins, pe care scria cu litere verzi, îngroșate: HOWDY!

– Ce-ar fi să ne plimbăm puțin și să-mi spuneți cum vă cheamă, a propus Lily, să-mi povestiți un pic despre experiența voastră de călăreți și să-mi spuneți ce speraţi să obțineți de la excursie, ca să ne asigurăm că exact asta o să se întâmple? Care dintre voi e Walter? a întrebat ea, privindu-i pe rând. Aș vrea să încep prezentările cu el!

– Eu sunt Walter, a spus „fraierul cumsecade", ridicând o mână și apoi tamponându-și gura cu colțul unui șervețel. Walter Gibb. Am ceva experiență în echitație de pe vremea când eram copil, dar n-am mai urcat pe cal de mult timp, a detaliat el, iar apoi și-a dres vocea. Sunt născut în zodia Gemeni, sunt necăsătorit și lucrez ca facilitator de sănătate și bunăstare pentru animalele de companie...

– Conduce un Petco! a intervenit bărbosul, cu un rânjet batjocoritor.

– Te cheamă Walter cumva? a întrebat Lily.

El și-a ridicat privirea spre ea, enervat, dar și derutat.

– Nu! Eu sunt Terry.

– Atunci, te rog să nu ne mai întrerupi și să aștepți până când e strigat numele de Terry! Ce zici?

Tipul i-a aruncat lui Lily o privire aspră, dar ea, imperturbabilă, s-a întors spre Walter.

– Haide, povestește-ne puțin despre hobbyurile tale!

– Am o parcelă mică într-o grădină comunitară, a spus el, ridicând din umeri. Cultiv mai ales salată verde și flori. Și roșii, a precizat, privind în sus și gândindu-se. Duminica iau prânzul împreună cu Leo și cu sora lui, Cora, dar în rest n-am prea multe activități în programul meu obișnuit.

Inima lui Lily s-a strâns în chip dureros la auzul acelei referiri la viața pe care o ducea Leo la New York, dar ea a reușit să-și revină din acel mic șoc.

– Și ce speri să obții din excursia asta?

– Hmmm... Ei bine, pe vremea când eram copil mergeam în fiecare vară în tabără și o uram. Îmi petreceam mai mult timp temându-mă de ziua în care mă duceau părinții acolo, decât petreceam fizic în tabără. Fiind un copil anxios, n-am făcut canotaj, n-am alergat pe pista cu obstacole, n-am făcut nimic altceva în afară de modelat ceramică și de cântat în jurul focului de tabără. Aseară am simțit că nici măcar nu-mi doream cu adevărat să mă aflu aici. Dar, după ce m-am gândit la asta, acum cred că am o șansă să refac activitățile din tabără, a încheiat el uitându-se la ceilalți și făcând apoi o mică plecăciune, fără să se ridice de pe scaun. Mulțumesc!

Nicole a pufnit. Avea o slăbiciune pentru tipii blânzi și serioși. El o cucerise deja.

– Terry, acum e rândul tău! a spus Lily.

El a lăsat furculița jos, fără grabă, după care și-a împăturit șervetul cu mișcări tacticoase, ținând morțiș să atragă atenția asupra lui.

– Am fost aici de mai multe ori, a declarat, ridicându-și mâneca tricoului de camuflaj ca să-și scarpine umărul și ca să-și expună bicepșii relativ neimpresionanți. În funcție de direcția în care ne îndreptăm, s-ar putea să am câteva sugestii de trasee mai eficiente. În viața de zi cu zi, conduc Cabela's din Newark.

– Lucrează în depozit! a intervenit cel gălăgios.

– ...și am o afacere secundară, care e deosebit de înfloritoare.

Gălăgiosul a intervenit din nou:

– Vinde iPhone-uri piratate!

Lily a fost tentată să le reamintească tuturor că urma să aibă ocazia să vorbească, așa că nu trebuia să-și ia unii altora vorba din gură, dar Terry era deja pe lista ei de tipi de doi bani, așa că l-a lăsat să se descurce singur.

În ceea ce-l privea, el a ignorat cu dezinvoltură întreruperile, aplecându-se pe spate ca şi cum atenţia lumii întregi s-ar fi concentrat asupra lui.

– În general, mă consider un pasionat de aventură. Un vânător. Îmi place să ies în natură, să scap de prostiile societăţii. În ultima vreme e prea mult homo-tot, e prea multă neutralitate de gen şi mai ştiu eu ce. Doamne-fereşte! În aer liber, cel puţin pot să-mi asum neîngrădit masculinitatea.

Cuprinsă de furie, Lily a simţit cum pumnii i se strângeau instinctiv.

– Recunosc că, până acum, ăsta îmi place cel mai puţin, a comentat Nicole fără să încerce să folosească un ton scăzut şi exprimând pe deplin gândurile lui Lily.

Leo s-a înecat cu o înghiţitură de bacon.

Lily i-a aruncat lui Nicole o privire de avertizare, dar Terry a continuat:

– Am participat la Ultimate Man din Boulder, un curs de paisprezece zile de viaţă în sălbăticie, am vâslit câteva sute de kilometri pe fluviul Colorado şi am făcut bungee jumping de pe podul Bloukrans din Africa de Sud.

– Voi trei aţi făcut toate astea împreună? a întrebat Lily cu neîncredere.

Tipul cel gălăgios s-a tras înapoi, alarmat.

– Îţi baţi joc de mine? Nici vorbă, ce naiba!

– *Nu*, a precizat Terry, fătălăii ăştia n-ar fi reuşit să iasă din parcare! Excursiile au fost organizate de mine şi de băieţii de la Cabela's.

– Terry nu vine de obicei în călătoriile noastre, a murmurat Walter.

Ignorându-l, Terry s-a uitat la Lily.

– Scuze, am voie să spun „fătălăi", şefa?

– Tu ce crezi? a ripostat ea.

Lui Lily nu i-au scăpat expresiile de pe feţele celorlalţi trei bărbaţi, aceştia părând că voiau să dispară în eter.

– De unde să știu eu ce-i place unei gagici? a proclamat Terry, râzând cu poftă.

La rândul lui, cel gălăgios a scos un hohot de râs. Lily a rămas cu gura căscată la Terry, întrebându-se dacă se mai pomenise pe lume vreo situație în care cineva să-și dea singur cu firma-n cap într-un asemenea hal. Terry nu părea să fi înțeles gogomănia pe care tocmai o spusese, dar Lily l-a văzut cu coada ochiului pe Leo, care tocmai își ducea, exasperat, mâinile la față. Ea i-a aruncat o privire gânditoare lui Terry.

– Ai de gând să ne faci probleme? a întrebat.

– Nu, deloc! a răspuns el, zâmbind.

– Mă bucur să aud asta! a exclamat Lily, gata să meargă mai departe. Blondule, e rândul tău! a spus ea, întorcându-se spre cel gălăgios.

De aceeași vârstă cu ceilalți și arătos, cu părul blond, ondulat, și cu ochi albaștri, gălăgiosul stătea în picioare, afișând un zâmbet sexy, teatral. Știa și el că arăta bine. Într-o altă lume și în noaptea potrivită, în barul Archie's, Lily se putea imagina mergând acasă cu el, în primul rând pentru că de obicei îi alegea pe cei mai sexy dintre clienții de acolo.

– Eu sunt Bradley. Nu răspund dacă sunt strigat „Brad". Sunt profesor de arheologie la Rutgers.

Un profesor de arheologie! Interesant. Lily cunoscuse destui dintr-ăștia mulțumită muncii întreprinse cândva de Duke, iar Bradley nu se potrivea tiparului. În loc să poarte din cap până-n picioare echipament North Face sau Patagonia, uzat de intemperii, Bradley purta o cămașă în stil western, cu nasturi, care avea inscripționat pe piept brandul BURBERRY, precum și cizme lustruite de piele neagră, moale, cu găici și cu butoniere metalice pentru șireturi. Ce tăntălău! Cizmele aveau să fie atât de acoperite de Dumnezeu știe ce până la sfârșitul săptămânii, încât fără îndoială că proprietarul lor urma să le arunce după aceea.

– M-am urcat în șa o dată sau de două ori, a continuat el, dar n-am mai călărit de ani de zile și sunt sigur că nici atunci când

am făcut-o nu m-am priceput cine ştie ce. Joc softball în weekenduri, sunt cel mai bun unchi din lume pentru domnişoara Cora şi fac alergări din când în când împreună cu ratatul ăla de colo, a adăugat el, arătând spre Leo. Practic, mă aflu aici pentru că vreau să fiu un afurisit de cowboy pentru o săptămână! Am trecut testul?

Sfârşindu-şi discursul, Bradley şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor lui foarte albaştri şi foarte noi.

– Mie îmi convine, a răspuns Lily, însoţindu-şi vorbele de o uşoară ridicare din umeri, iar Walter i-a transmis lui Bradley un „Bravo!" discret în timp ce acesta din urmă îşi ocupa locul.

Dar Lily a aruncat o privire la clipboardul din faţa ei şi a realizat că se afla într-un mare impas, fiindcă tocmai ajunsese la ultimul nume de pe listă. A inspirat încet, încercând să-şi păstreze cumpătul.

– Cred că a mai rămas... Leo, a spus ea pe un ton atât de monoton pe cât i-l îngăduiau bătăile rapide ale inimii.

Dând din cap cu resemnare, el s-a ridicat, iar Lily s-a rugat în gând ca inima ei să-şi domolească bătăile frenetice.

Leo şi-a dres glasul şi Lily a sperat ca el să nu dea de înţeles că ei doi se cunoşteau. Nu era mândră de consecinţele pe care despărţirea lor le avusese asupra ei. Şi n-avea nevoie ca acea cicatrice urâtă să fie zgândărită în clipa de faţă.

– Numele meu e Leo. Am treizeci şi doi de ani, a început el să spună, iar apoi a făcut o pauză, evitând privirea ei. Am experienţă cu caii, a continuat, după care tăcerea a părut să înghită aerul din jurul lor pentru câteva clipe, înainte ca el să continue: Locuiesc în Manhattan şi lucrez în domeniul IT.

După o clipă în care a fost clar că toţi cei aflaţi de faţă aşteptau mai mult, Bradley a izbucnit în râs.

– Fascinant, amice! Nu fi timid!

Deşi faptul că el lucra ca informatician n-a surprins-o pe Lily, felul în care o spusese a umplut-o de uimire. Versiunea din prezent a lui Leo părea mai mult izolată, detaşată, decât blândă

și timidă. Leo cel pe care-l cunoștea ea fusese un tocilar pasionat de cifre, dar cu o atitudine de adorație calmă față de ele, așa cum ar fi fost un pictor față de artă.

Se străduise din răsputeri s-o facă să se îndrăgostească de matematică. Avea o *ecuație* preferată, pentru numele Domnului! – ceva despre tăierea suprafeței unei sfere, un lucru pe care Lily era sigură că tot nu l-ar fi înțeles nici dacă el și-ar fi petrecut ultimul deceniu explicându-i-l.

A căutat indicii minuscule care să-i arate că Leo era real, că era același bărbat pe care-l cunoscuse în urmă cu zece ani – un fost iubit în carne și oase, aflat acum chiar în fața ei. El și-a ridicat mâinile ca să-și potrivească șapca, iar ea i-a văzut atunci bătăturile de pe muchiile palmelor. Nu era pielea aspră a cuiva care lucra cu mâinile ca să-și câștige existența, ci aceea bătătorită de orele petrecute la sala de gimnastică sau de lucrul la un proiect ocazional de remodelare a casei. Culoarea roșiatică a obrajilor lui semnala faptul că nu-și petrecea tot timpul într-un birou; probabil că ieșea cu bicicleta în fiecare weekend sau că alerga în parc. Ceasul lui era unul voluminos și scump, indicând nu doar ora, ci și data, direcția, altitudinea. Lily s-a întrebat cât de des avea el nevoie să știe toate astea în viața de zi cu zi. Nu purta verighetă, iar faptul că ea observase, precum și că fusese năpădită de un val de ușurare, a făcut-o să vrea să spargă ceva.

Leo a tăcut o vreme, de parcă hotăra cât de sincer să fie. Vechea lui versiune fusese o carte deschisă, cel puțin față de Lily. Dar ea n-avea nici o idee despre ce anume gândea versiunea din prezent a lui Leo.

– Hobbyuri... Citesc foarte mult. Îmi place să merg cu bicicleta, să alerg...

– Să lucrezi! a intervenit Bradley, dând drumul unui hohot tăios de râs.

– Exact, a confirmat Leo, dând din cap și făcând o grimasă. Cât despre ce anume sper să obțin de la excursia asta...

După ce el a tăcut, Lily și-a ațintit privirea la lemnul maltratat al mesei. Se uzase de-a lungul anilor, fusese zgâriat și ars în unele locuri, iar în altele, deformat de povara timpului. Lily se putea identifica perfect cu el.

– Cred că sunt în căutare de aventură, a continuat Leo. Viața mea de zi cu zi e destul de obișnuită, a declarat el, după care și-a răsucit șapca de baseball în mâini și a părut să observe că atmosfera devenise solemnă. Dar poate că ar trebui să lăsăm ștacheta jos de tot, adică pur și simplu să ne dorim să nu murim în excursia asta! a adăugat el, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet slab în momentul în care ceilalți au râs la auzul remarcii lui.

Chiar și imaginea fugitivă a acelui surâs al lui și a ridurilor, pe care acesta i le accentuase în colțurile ochilor, a făcut-o pe Lily să simtă cum inima, îngreunată precum un bolovan, îi căzuse de-a dreptul în stomac.

Walter a bătut iarăși din palme, mai tare decât data trecută.

– Bine, bine! a conchis Lily, clătinându-se puțin și făcându-i semn lui Nicole, care ținea în mână o cutie mică de metal, să vină în față. Am nevoie de telefoanele voastre mobile!

Dacă ar fi citit din timp broșura cu indicații, cei patru ar fi știut cu toții că asta urma să se întâmple. Dar Lily a constatat încă o dată că nu conta cât de stăruitor îi avertizau ele pe oaspeți; fiecare grup se despărțea de telefoanele mobile numai după ce dădea drumul unui val de gemete menite să exprime o mare frustrare. Nicole s-a plimbat de-a lungul mesei, mulțumindu-i în parte fiecăruia care își așeza, cu reticență, aparatul în cutie.

– Puteți păstra orice medicament pe care-l aveți la voi, bine-înțeles, a continuat Lily. Iar dacă mai aveți nevoie de ceva – în limita bunul-simț – spuneți-ne! Ideea excursiei e să ne descurcăm în condiții grele, dar nu trebuie să le facem de neîndurat!

Terry a scos un chicot grosolan. Într-adevăr, tipul avea să le facă probleme!

Lily a făcut semn cu capul spre un mic aparat GPS care ieșea dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale vestei lui.

– Ar fi bine să-l încui în magazia cu harnaşamente, fiindcă pe teren nu ţi-ar fi de nici un folos!

Terry a închis ochii, oftând.

– E un sistem de poziţionare globală, dragă! Chiar pentru asta e făcut: să funcţioneze în mijlocul pustietăţii!

– Ei bine, cel care ţi l-a vândut nu te-a întrebat unde plănuiai să-l foloseşti.

El şi-a trecut o mână peste barbă, întrebând:

– Înţelegi cum funcţionează GPS-ul?

Lily a arătat cu degetul spre depărtări, în care se zăreau nişte vârfuri roşii de stânci.

– O să mergem acolo. Bateriile se termină, acoperirea telefoniei mobile e inexistentă, pereţii canionului blochează semnalele sateliţilor, iar micile ecrane digitale sunt aproape imposibil de văzut sub razele puternice ale soarelui. Ai în rucsac o hartă desenată pe hârtie. O să trebuiască să fii atent la ea şi la mine, nu la GPS. E clar?

– E înfricoşătoare, dar îmi cam place de ea, i-a şoptit Walter cu voce de scenă lui Leo.

Din câte a observat Lily, acesta din urmă a reuşit să-şi ascundă orice reacţie.

Luând un rucsac identic cu cele pe care le lăsase în fiecare dintre corturile celor patru noaptea trecută, Lily a început să-l descarce.

– Fiecare dintre voi a primit câte un rucsac plin cu lucruri de care o să aveţi nevoie. Îl puteţi folosi fie pe ăsta, fie pe cel personal, dar dacă îl folosiţi pe cel din urmă, aveţi grijă să mutaţi în el toate lucrurile, inclusiv sacul de dormit! O să vă trebuiască absolut toate articolele pe care noi vi le punem la dispoziţie. Iar tot ce lăsaţi aici o să fie încuiat în magazia cu harnaşamente.

Ea a pus o hartă pe masă şi a netezit-o cu palmele. O privire aruncată în jur a asigurat-o că se bucura de atenţia tuturor, inclusiv de cea a lui Leo. Harta aceea era o versiune mărită a uneia dintre zecile de hărţi pe care Duke le desenase în timpul

vieții lui. Tatăl ei cunoștea sud-vestul american mai bine decât aproape oricine altcineva, iar expertiza îi fusese extrem de solicitată. Păcat că rareori fusese profitabilă. Cel puțin, nu pentru el. Muzeele beneficiau, triburile băștinașe își primeau înapoi artefactele, dar Duke nu făcuse niciodată asta pentru bani. Poate că ar fi primit un mic onorariu care să-l ajute la plata facturilor, dar entuziasmul îi venea de la fiorul urmăririi, de la descâlcirea de indicii și de la posibilitatea de a dezgropa istoria încetul cu încetul. Pasiunea lui era vânătoarea.

Lily a atins pe hartă creasta pe care Duke scrisese cândva cu grijă cuvântul „Potcoava".

– Aici ne aflăm acum, a spus ea lăsându-și degetul să alunece în jos și arătând câteva dintre opriri de-a lungul potecii marcate. În seara asta o să facem tabăra la marginea pintenului din Cuibul tâlharilor, iar apoi mergem la Izvorul francezului, sub Platoul lui Hans. Acum vine o parte importantă, așa că trebuie să ascultați cu atenție, le-a cerut ea, scoțând la iveală o altă hartă a zonei, împestrițată cu *multe* linii de altitudine. Stați departe de marginea oricărui canion! Vă garantez că astfel de margini nu sunt atât de solide pe cât par. Iar voi nu sunteți atât de atletici și de stabili pe picioare pe cât ați crede. Nu e cazul să învățați din greșeli!

Cu ochii măriți de o ușoară spaimă, Walter a dat din cap, plin de seriozitate. Lily a continuat:

– De-a lungul călătoriei, o să aveți ocazia să vă folosiți de câteva indicii, să urmăriți însemnările de pe hărți ca să găsiți calea și, în cele din urmă, să descoperiți comoara, a enumerat ea, după care s-a îndreptat de spate, adăugând: O să vorbim mai multe despre etapele următoare pe măsură ce înaintăm, dar, mai întâi de toate, trebuie să vă familiarizăm cu caii voștri. Vreau ca toată lumea să-și strângă corturile și să împacheteze, în timp ce eu și Nic facem curățenie după micul-dejun, iar apoi ne întâlnim cu toții lângă îngrăditura în care sunt caii. Are cineva nevoie de o pereche bună de cizme?

Trei dintre cei patru bărbați au clătinat din cap, mormăind niște „nu"-uri șoptite. Doar unul singur a rămas tăcut.

Neliniștit, Leo și-a trecut mâinile peste coapse, recunoscând, în cele din urmă:

– Eu am nevoie.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Lily era un motiv ca ei doi să-și vorbească între patru ochi.

– Bine! a spus ea cu glas ascuțit, amintindu-și că Leo știa cât de importante erau cizmele bune într-un loc ca acela. Împachetează-ți lucrurile și apoi ne întâlnim în magazia de harnașamente de lângă îngrăditura cailor!

Auzindu-i tonul tăios, el a clipit.

– Bine!

Lily a început să înghesuie lucrurile la loc în rucsac și a observat că toată lumea stătea la taclale, zăbovind și sorbind din cafeaua rece.

– Ce mai așteptați cu toții? Vreți să vă car în spate?

Bărbații s-au împrăștiat, dar Nicole a rămas locului, studiind-o în liniște.

– Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Lily s-a uitat la ea și apoi și-a abătut privirea, murmurând:

– Ce se întâmplă?

Ochii albaștri ai lui Nic s-au făcut mari, iar ea și-a dat laoparte părul de pe frunte.

– Hopa, ne jucăm de-a luatul la mișto?

Lily s-a gândit că Nic nu merita să-i ascundă adevărul.

– Îl cunosc.

– Pe cel liniștit.

Nici măcar nu era o întrebare.

– Da. Pe Leo.

Lily s-a uitat în jos, la cizme, iar apoi a tras o linie în țărână cu vârful uneia dintre ele.

Surprinsă, Nic s-a îndreptat de spate și s-a uitat peste umăr.

– *Sfinte Sisoe!* Ăsta e el? Acel Leo? De la ranch?

– Da.

– Te-a urmărit?

Lily clătina deja din cap.

– Aș paria pe Bonnie că nu știa că urma să dea de mine aici!

Nic a scrutat-o în tăcere, după care a întrebat:

– Ar trebui să-mi fac griji?

– Ce?! Nu, sunt bine! a asigurat-o Lily. A trecut o veșnicie de atunci. E în regulă. Sunt foarte bine!

– Da, da, pare să fie în regulă! a spus Nic pe un ton sec.

Amândouă știau că asta era o minciună, dar Nic nu s-a obosit să repete întrebarea.

CAPITOLUL 6

Leo s-a îndreptat spre cortul lui, ameţit, cu pulsul accelerat şi cu palmele umede. La fiecare pas, picioarele îi călcau nesigur pe pământ – se simţea de parcă ar fi intrat pe o platformă în mişcare sau de parcă ar fi străbătut o gaură de vierme. Momentul în care o văzuse pe Lily nu se deosebea cu nimic de cel din acea primă zi de la ferma Wilder, când ea ieşise din hambar şi lumea lui se răsturnase instantaneu cu susul în jos.

Doar că de data asta în mintea lui nu exista nici o anticipare, nici o frântură instantanee de vis cum că acea femeie l-ar fi putut dori într-o bună zi, ci doar amintirea crudă a faptului că avusese parte cândva de dragostea perfectă şi că o respinsese.

Trebuia să-şi facă bagajele, dar în schimb, încă aflat în stare de şoc, s-a aşezat cu greutate în cort. Nu mai auzise vocea lui Lily din dimineaţa în care ea îl sunase, încercând să ia legătura după ce el nu reuşise s-o facă. Urâse faptul că fusese atât de dur şi de tăios. Încercase să dea de ea mai târziu, încercase să repare ceea ce stricase, dar deja era prea târziu.

Acum ea era *acolo*, iar sângele lui se electrizase pentru prima dată după un deceniu. Mintea îi era inundată de anticipare, de vinovăţie... şi de altceva. De durere. De o derută tardivă. Oare de ce ea nu-l mai sunase niciodată?

După ani de zile în care se străduise din greu să nu fie obsedat de locul în care se afla Lily şi de ceea ce făcea ea, invidios pe un bărbat imaginar care ar fi ajuns s-o iubească şi să trăiască alături de ea viaţa pe care şi-o dorise el, iată-l acolo, faţă în faţă cu prima lui iubire, în mijlocul deşertului, la naiba-n praznic. Leo habar n-avea cum să pretindă că totul era bine.

Câteva minute mai târziu, după ce i-a trecut ţiuitul din urechi şi s-a convins că picioarele n-aveau să-i cedeze, Leo şi-a vârât lucrurile în rucsacul de expediţie spaţios pe care Wilder Adventures i-l pusese la dispoziţie, iar apoi a ieşit din cort. Resturile de la micul-dejun fuseseră strânse, iar Bradley tocmai încerca să-şi dea seama cum să-şi împacheteze cortul într-o geantă de voiaj de mărimea unui buzunar de haină. Aproape toată lumea purta blugi şi cămăşi cu mânecă lungă, cu excepţia lui Terry. Acesta a ieşit din cort etalând o altă pereche de pantaloni de camuflaj în stil militar, cu buzunarele din faţă umflate cu cine ştie ce, şi o vestă cu sistem de închidere Velcro şi curele, care avea, cumva, şi mai multe buzunare.

– Eşti gata de aventură? l-a întrebat Bradley pe Leo, iar acesta din urmă s-a uitat la şopron, simţindu-se total nepregătit pentru următoarele zece minute din viaţa lui.

– Trebuie să-mi iau cizmele!

– Dacă ai fi fost atent la lista de bagaje, n-ai fi fost în drum spre cancelarie chiar acum! a spus Terry.

Bradley l-a lovit în stomac.

– Ai văzut-o pe profă? Poate să mă pună pe genunchi în hambar oricând vrea ea!

Chiar atunci, Nicole a trecut pe lângă el şi a mijit din ochi, iar Bradley s-a îndreptat imediat de spate, murmurând:

– Scuze, am greşit...

Walter, care tocmai ieşise de la toaletă, nu părea să ştie ce ar fi putut face pe moment cu braţele, aşa că s-a hotărât să schiţeze un fel de salut.

– Termină, a mormăit Leo către Bradley, după care şi-a pus rucsacul alături de celelalte şi s-a îndreptat spre capătul opus al taberei.

Magazia de harnaşamente era o clădire de lemn cu o suprafaţă de şapte pe şapte metri, aşezată lângă o îngrăditură în care se aflau câţiva cai entuziasmaţi de apropiata plecare. Leo a întins mâna, mângâind în trecere un bot catifelat, după care s-a oprit în faţa uşii. Magazia era uşor înclinată, umbrită de un măslin rusesc zvelt, iar lângă ea se găseau un spălător şi un vechi camion cu remorcă, parcat chiar în spate. Uşa era suficient de lată ca să poată trece şei sau saci cu hrană de douăzeci şi cinci de kilograme şi era prevăzută cu ceea ce părea a fi o încuietoare robustă, folosită atunci când proprietarul se afla departe, pe traseele turistice. Înăuntru totul era aranjat meticulos, iar Leo, simţind mirosul îmbătător de lucernă şi de piele, a fost cuprins de o nostalgie dulce-amară.

Lily era în spate, lângă un cârlig mare şi greu, de care atârnau nişte frânghii de nailon, lucrând la ceva. Leo şi-a dres glasul, uluit de felul în care ea a încremenit dintr-odată. Ar fi vrut să poată rosti cuvintele potrivite, să găsească modul potrivit de a deschide cea mai imposibilă dintre discuţii, dar mintea parcă îi înota în ceaţă. De ce se afla ea acolo? De ce Lily Wilder, dintre toţi oamenii de pe lume, conducea false vânători de comori, când ea urâse mai mult decât orice pasiunea lui Duke faţă de vânătoarea de comori adevărate?

– Ai nevoie de altceva în afară de cizme? a întrebat ea.

Nu s-a întors, ci a luat o brichetă ca să topească, la flacăra ei, capătul unei bucăţi de frânghie de nailon.

Leo i-a contemplat spatele. Părul împletit îi trecea puţin de umeri, fiind mai lung decât atunci când o cunoscuse el. Mânecile îi erau suflecate, expunând aceleaşi braţe cu muşchi tari, aceleaşi mâini perfecte şi bătătorite de muncă. Lily avea mâini frumoase, cu degete lungi, aproape delicate, dar îndemânatice şi puternice. El îşi amintea cât de blânde erau atunci când mângâiau capul

calului ei preferat, cât de ferme erau atunci când struneau un cal speriat. Şi-şi mai amintea şi de obiceiul ei de a bate darabana cu degetele, neliniştită, ori de câte ori era pierdută în gânduri.

Îşi amintea şi de senzaţia pe care i-o dăduseră acele degete dansând pe pielea lui goală.

Leo nu făcea altceva decât să conştientizeze tot mai mult faptul că o întâlnise din nou pe Lily, dar în acelaşi timp tot nu se putea obişnui cu gândul că ea se afla cu adevărat în faţa lui. Da, chiar acolo. Lily Wilder era *chiar acolo.*

Însă şi-a dat seama că ea nu părea să aibă nici o reacţie în ceea ce-l privea.

– Ştiu că e ciudat să te întreb aşa ceva, a spus el pe un ton ezitant, dar îţi aminteşti de mine?

– Bineînţeles că-mi amintesc de tine, Amorezule de la oraş!

S-a întors, iar în ochii ei de culoarea alunelor se citea limpede că în clipa aceea n-avea nici timp, nici răbdare. Era o expresie pe care Leo o văzuse de zeci de ori... doar că niciodată nu avusese tangenţă cu el. În ceea ce-l privea, Lily fusese impasibilă la început, aproape îndepărtându-l – după cum realizase el privind retrospectiv – ca să-şi testeze puterea de atracţie. Dar odată ce îi cedase, devenise la fel de vulnerabilă şi de deschisă ca şi cerul de afară. Îi dăduse totul, fără ezitare: corpul ei, inocenţa ei, încrederea ei.

– Deci? a întrebat ea, nerăbdătoare. Mai ai nevoie de altceva în afară de cizme?

Leo a trebuit să înghită înainte să poată răspunde, pe un ton lipsit de orice intonaţie:

– Nu.

Lily a aruncat frânghia, s-a dus la un dulap şi l-a deschis, dând la iveală o colecţie ordonată de cizme care prezentau diferite grade de uzură. Ea nu-l întrebase despre mărimea care îi trebuia, dar Leo s-a gândit că putea lua orice i-ar fi dat. Lily a luat o pereche de pe raftul de sus, iar apoi s-a apropiat şi le-a aruncat la picioarele lui, stârnind un mic nor de praf.

– Uite o pereche care ar trebui să ţi se potrivească.

Ea se întorsese deja la ceea ce făcea.

El s-a aplecat ca să le ridice şi a încremenit la jumătatea drumului. Sfinte Sisoe!

– Ai păstrat astea?!

– Cine nu iroseşte nu duce lipsă.

Lily era la fel de greu de descifrat ca şi Ipoteza Riemann.

Îndreptându-se de spate, el s-a dus să se aşeze pe o buturugă prăfuită şi şi-a scos adidaşii. După câteva clipe de tăcere încordată, a riscat.

– Nu ştiam că asta e afacerea ta! a spus, iar apoi a făcut o pauză, după care a încercat din nou: Vreau să spun că n-am aflat încotro ne îndreptam decât după ce am ajuns la aeroport. Noi n-am...

– Crede-mă, Leo, l-a întrerupt ea pe un ton liniştit, am impresia că n-aveai nici o intenţie să te mai întâlneşti vreodată cu mine.

– Asta nu e...

Leo a închis gura, neavând încredere în ceea ce i-ar fi putut ieşi pe ea. Ce se întâmpla aici? Întotdeauna ştiuse că pe ea o rănise profund plecarea lui definitivă, dar ce aşteptări avusese de la el?

Fără să scoată o vorbă, a ridicat prima cizmă şi a privit-o cu atenţie. Pielea cafenie rămăsese netedă, iar călcâiul era zgâriat, dar încă solid. Cu ani în urmă – cu o lună, poate, înainte să pună ochii pe Lily – vorbise la telefon cu Duke, iar acesta îl sfătuise să-şi cumpere o pereche de cizme de călărie. Pe vremea aceea, Leo n-avea nici cea mai vagă idee despre deosebirea dintre o cizmă de călărie şi un bocanc de drumeţie. În oraş, Duke aruncase o privire la ghetele Timberland ale lui Leo şi apoi îl trimisese la Martindale's, unde vânzătoarea îi spusese că o pereche bună de cizme îl putea ţine chiar şi zece ani, dacă avea grijă de ea.

Acum, în timp ce el îşi strecura piciorul într-una, şi-a dat seama că femeia avusese dreptate. Era evident că cizmele fuseseră purtate, dar, atunci când stătea în picioare, căputa îi cuprindea

laba piciorului aşa cum trebuia, călcâiul fiind şi el stabilizat în chip comod.

– Încă se potrivesc perfect!

Din colţul ei, Lily a scos un mormăit care arăta faptul că-i auzise spusele, nicidecum că acestea ar fi interesat-o.

Imaginea atât de cunoscută a umerilor lui Lily, cu linia lor dârză, a deschis, cu un scârţâit, o capsulă a timpului îngropată sub coastele lui Leo, trimiţându-i un junghi de durere prin tot trupul şi făcându-l să-şi frece locul de lângă stern. O iubise pe Lily atât de profund, încât i de schimbase biologia. În momentul de faţă, lui i s-a părut că dragostea pentru ea nu-i dispăruse, ci că fusese doar sigilată în vid şi pusă la păstrare. În prezenţa ei, amintirea fizică a iubirii lui s-a întors la viaţă şi s-a eliberat, rupând toate zăgazurile şi inundându-i venele cu adrenalină.

Ştia că fusese expediat, dar picioarele refuzau să i se mişte. Între ei se lăsase o tăcere grea, plină de subînţelesuri.

– Ce-ai mai făcut? a întrebat el în cele din urmă.

– Las-o baltă, Leo! a răspuns Lily, fără să se obosească să se întoarcă. Nu suntem prieteni pierduţi de mult timp şi care tocmai s-au regăsit. Eu sunt ghidul, iar tu eşti oaspetele. Vorbim acum doar pentru că mă plăteşti.

Ei bine, atunci! Leo s-a ferit să mai spună ceva, ştiind că asta n-ar fi ajutat la nimic; durerea săpase între ei un canion adânc, iar cinci minute petrecute într-o magazie de harnaşamente n-aveau cum să-l umple. În plus, se aflau într-o încăpere plină de unelte ascuţite. Lily cea pe care şi-o amintea el ştia cum s-o folosească pe fiecare dintre ele – lângă ea se afla ditamai furca, pentru numele Domnului!

Şi totuşi, el avea atât de multe întrebări... Lily urâse întotdeauna acele poveşti cu bandiţi, acel traseu, urâse cuvântul „comoară". Poate că Duke fusese un aventurier, dar Lily avea o fire total opusă şi mai degrabă s-ar fi îngropat de vie în hambarul de la Wilder Ranch decât să renunţe la ferma aceea. N-ar fi părăsit-o niciodată de bunăvoie.

– Mă întrebam ce cauți în locul ăsta, a reușit el să spună în cele din urmă, chinuit de un presentiment sumbru. De ce ești aici, în loc să pregătești ranch-ul pentru sezonul turistic?

Lily s-a întors spre el, iar instinctul l-a făcut să se dea un pas înapoi.

– Nu mai e ranch-ul meu, a răspuns ea, ridicându-și bărbia. Iar acum, pune-ți cizmele și pleacă! Am terminat aici.

CAPITOLUL 7

După o scurtă instruire privitoare la echipamentul pe care aveau să-l folosească, Lily a condus grupul la întâlnirea cu caii. Dynamite a fost suficient de răbdător ca să stea liniştit în timp ce Walter îşi făcea curaj să urce în şa. Bullwinkle – la fel de glumeţ ca şi călăreţul său – l-a făcut pe Bradley să dea de două ori cu fundul de pământ înainte ca măcar să iasă din padoc. Ca o ironie a sorţii, Terry a fost pus să facă pereche cu Calypso – o iapă morocănoasă, care muşca – şi, după doar o clipă de ezitare, Leo a reuşit să încalece iute pe cel mai sensibil animal al lui Lily, un frumos cal negru, pe nume Ace.

Lily şi-a înăbuşit un gest de iritare. I-ar fi plăcut să-l vadă şi pe Leo căzând în fund.

Au exersat schimbarea de direcţie, oprirea şi descălecatul. După ce oaspeţii s-au obişnuit îndeajuns şi n-au mai avut probleme să-şi mâne caii la pas, au încercat să meargă la trap. Leo şi Bradley au riscat chiar şi un galop, totul petrecându-se în spaţiul sigur al micii arene îngrădite.

Dar odată ce ghizii şi oaspeţii au pornit pe traseu, pustietatea a luat locul taberei rămase în spatele lor, iar cei patru bărbaţi au început să-şi dea seama că fiecare pas îi îndepărta tot mai mult de siguranţa vieţii lor de zi cu zi. Fără telefoane, fără computere

şi fără nimeni altcineva pe care să se bazeze în afară de Lily şi de Nicole.

Aceasta dintâi avea senzaţia că săptămâna urma să fie una foarte lungă. Pentru că orice ar fi făcut, oricât de repede ar fi clipit din ochi, s-ar fi ciupit de coapsă ori s-ar fi uitat la soare ca să-i imprime altceva pe retină, ea nu reuşea să se detaşeze de faptul uluitor că Leo Grady apăruse din nou în viaţa ei.

După câteva ore de plimbare, a reuşit să-l urmărească din priviri fără să i se mai strângă stomacul. Rămăsese suplu, dar acum era mai voluminos, în felul în care sunt înotătorii – cu spatele lat, cu membrele alungite şi cu musculatura tonifiată. Privindu-l în clipa de faţă, ea nu mai vedea nimic din mânzul care pe vremuri încă mai avea de crescut. Leo cel de acum era un om care se mişca cu uşurinţă în corpul lui. Postura de călăreţ îi era la fel de instinctiv stabilă ca întotdeauna: bazinul împins în faţă, spatele drept, dar relaxat, călcâiele ţinute jos, în scărişte, o mână sprijinită pe coapsă, iar cealaltă ţinând frâiele cu dezinvoltură.

Imaginea nerăbdătorului, extrem de atentului Leo cel în vârstă de douăzeci şi doi de ani, dispărea într-un vis febril, copilăresc, ce pălea ireversibil în comparaţie cu bărbatul de acum.

În acea vară, lui Lily îi luase o veşnicie să-şi dea seama că modul în care o urmărise Leo nu era ceva obişnuit pentru el. Vreme de săptămâni întregi, ea presupusese că el era un fustangiu, un fluşturatic care doar făcea pe timidul. Nici un bărbat care arăta atât de bine şi care se ţinea după o fată cu astfel de intenţii evidente, nu putea fi atât de sincer pe cât părea el.

Dar Leo fusese cu adevărat sincer. Şi cu cât ajunsese să-l cunoască mai în amănunt, cu atât înţelesese Lily mai bine că el, de obicei, era rezervat până la o tăcere stoică şi că, atunci când venea vorba de fluxul tainic şi hipersensibil al gândurilor lui, avea încredere doar în persoanele care-i erau cele mai apropiate. Şi chiar acum, când ea îşi reamintea cât de atent îşi controla el mişcările – cum acelaşi control însemna că putuse să petreacă ore întregi încercând să-i cunoască corpul în moduri pe care ea nici

măcar nu începea să le înţeleagă, cum acel control însemnase că, atunci când el se hotărâse să rămână la ranch împreună cu ea, îşi cântărise decizia analizând-o din toate unghiurile posibile, şi cum acel control trebuia să fi fost şi ceea ce-i îngăduise ca la un moment dat să dispară cu totul, ca o fantomă în ceaţă –, lui Lily îi venea să-l doboare de pe Ace, făcându-l să dea cu fundul de pământ.

– Mi se potriveşte de minune să călăresc un pursânge arab! a spus Terry din senin, trecându-şi două degete peste mustaţa anemică.

Îşi tot mâna calul în frùntea grupului, iar Lily îi tot cerea să revină în rând.

– Calypso e un cal american de tracţiune! a intervenit Nicole cu dezinvoltură.

– Având în vedere că în antichitate, a continuat Terry, ignorând-o, caii pursânge arabi le erau rezervaţi strict bărbaţilor!

– Tu inventezi prostii cât e ziua de lungă? a întrebat Nic.

Era clar că ea intrase deja în faza în care nu mai suporta tâmpeniile debitate de cei pe care era obligată să-i însoţească. Abia trecuseră douăsprezece ore, aşa că Nicole tocmai stabilise un nou record.

– Nu e o prostie! a exclamat Terry, făcând apoi o pauză lungă ca să-şi dreagă glasul şi să lanseze o flegmă groasă în lateral. Linia pursânge arabă e singura linie pursânge care mai există!

– Asta e... nu-i adevărat! a spus Leo, vorbind prima oară după o tăcere care dura de câteva ore bune. Există o mulţime de alte rase pursânge, Terry!

– Are dreptate! a adeverit Nicole, impresionată.

Walter s-a aplecat în şa ca să privească în spate.

– Ai învăţat asta pe vremea când lucrai la ranch, Leo?

Ochii lui Leo s-au îndreptat pentru scurt timp spre Lily, dar apoi el şi-a abătut privirea.

– Eu... păi, să vezi...

– Mai uşor cu frâiele lui Calypso, Terry! a întrerupt discuţia Nicole, salvându-i astfel pe Lily şi pe Leo.

Dar Lily s-a simţit uşurată să descopere că Leo nu le povestise prietenilor lui despre ceea ce se întâmplase între ei doi cu ani în urmă. Bănuia că era doar o chestiune de timp până când ceilalţi trei să-şi dea seama, dar cu cât trecea mai multă vreme fără ca ei s-o bârfească, s-o privească altfel, cu atât mai bine.

Terry a pufnit, supărat.

– Calypso e o iapă care are nevoie de o mână puternică!

– E calul meu, i-a reamintit Lily, şi o s-o laşi mai moale, sau o să mergi pe jos tot restul drumului!

– Azi e cea mai scurtă zi de călărie, a spus Nic, aruncând o privire iritată între Lily şi Leo, după care şi-a îndreptat atenţia către restul grupului. În parte, fiindcă diseară o să vă doară toate cele. Mai avem cam un kilometru şi jumătate până să ajungem la tabăra în care înnoptăm.

– Încă un kilometru şi jumătate? a scâncit Bradley, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în şa. Deja nu-mi mai simt boaşele!

În momentul în care a spus-o, au cotit şi în depărtare s-a ivit tabăra, însoţită de o privelişte uluitoare: o stâncă de un roşu strălucitor, vălurită, ale cărei sedimente erau vizibile la suprafaţa rocii şi care înconjura o mică păşune deschisă, cu pământ roşiatic, împestriţat de tufe de salvie verzi şi ţepoase. Lily a mijit din ochi ca să vadă mai bine cele patru baloturi de fân cu ţinte noi, pentru concursul de tir cu arcul, şi alte patru care aveau ataşate nişte coarne de bou făcute din fier, pentru exerciţiile cu lasoul. În apropierea lor se afla un cufăr încuiat, în care erau depozitate patru seturi de încuietori de spart, patru cărţi cu coduri de rezolvat şi patru puzzle-uri cu piese de potrivit.

De obicei, asta era ziua preferată a lui Lily din întreaga excursie. Era prima zi petrecută în întregime la aer curat şi în mijlocul peisajului ireal de frumos. Toată lumea era entuziasmată de călărie, dar fericită să coboare de pe cal după doar câteva ore.

Oaspeții se obișnuiau cu ideea că făcuseră asta pentru distracție și se arătau dispuși să se aventureze până la sfârșit. Cina, alcătuită din *chili* și din pâine de porumb, era specialitatea lui Lily. Îi plăceau jocurile, îi plăcea să-i privească pe oaspeți manifestându-și siguranța de sine nou descoperită, îi plăcea competiția, care de obicei era una prietenească. Dar de data asta o chinuia un vag sentiment de teamă, fiindcă, indiferent de ceea ce credea Terry că urma să se întâmple în timpul jocurilor, se înșela. Probabil că el nu-l mai văzuse niciodată pe Leo jucând ceva.

Au ajuns la tabără mergând lent în șir indian. Caii făceau pe obosiții ca să-și poată primi bunătățile, iar oamenii chiar erau chinuiți de dureri și supraîncălziți. Cu toții, mai puțin Leo, a cărui postură rămăsese dreaptă și echilibrată în șaua lui Ace. Să-l ia naiba dacă nu arăta de parcă ar fi fost făcut să călărească acel cal!

Lily a descălecat și s-a dus să scoată mâncarea de prânz din lada frigorifică lăsată acolo de furnizori, iar Nicole i-a condus pe oaspeți până la gardul scund la care se legau caii pentru noapte și unde animalele aveau acces la umbră, iarbă și apă. Fiecare dintre cei patru bărbați a descălecat cu mai multă sau mai puțină grație. Leo a alunecat ușor de pe Ace și apoi l-a legat de stâlp, având grijă să-i lase funia cât mai lungă. Lily și-a luat privirea de la el tocmai la timp ca să-l surprindă pe Terry rostogolindu-se din șa și aterizând în fund, cu un impact satisfăcător de dur. El s-a prefăcut că acea coborâre abruptă fusese una intenționată, iar apoi a smuls un fir lung de iarbă, pe care și l-a înfipt între dinți.

– Caii fac pipi acolo! a spus Lily. Ca să știi.

Terry a scăpat din gură firul de iarbă.

Pe urmă atenția ei a fost atrasă spre stânga ca de un magnet, fiindcă acolo se întâmpla să se afle Leo, care își întindea mușchii îndurerați, în timp ce cămașa i se tot ridica. Lily a vrut să se uite în altă parte și chiar a încercat s-o facă, dar era ca și cum acea fâșiuță dezgolită de piele, de culoarea mierii, îi ținea privirea captivă într-un soi de strânsoare mortală. Apoi Leo s-a întors

ca să-i scoată șaua lui Ace, iar țesătura cămășii i s-a întins pe mușchii spatelui.

„Trupul acela mi-a aparținut mie!", s-a mirat Lily în gând. „Bărbatul acela a fost al meu!"

– Bine! a strigat ea, ciudat de tare.

Toți ceilalți s-au speriat și au întors capul, aruncându-i priviri peste umăr. Fluturând din mână, Lily a arătat spre sendvișurile pe care începuse să le scoată din lada frigorifică, prânzul care trebuia devorat înainte de începerea jocurilor.

– Mâncați!

Ignorându-i tonul răstit, cu toții s-au năpustit asupra mesei, de parcă n-ar fi văzut mâncare de o săptămână. Lily nu s-a uitat absolut deloc la antebrațele lui Leo în timp ce acesta căuta o bucată de salată pe care s-o arunce peste sendvișul lui, sau la felul în care el strângea din maxilar în timp ce lua o mușcătură uriașă și vorace.

– Cine îmi poate povesti despre Butch Cassidy? a întrebat Lily, abătându-și mintea de la gândurile erotice și îndreptându-și-o către muncă, profesionalism și ideea că *Leo o abandonase*, pentru numele Domnului! Altcineva în afară de Terry! a continuat ea, ridicând o mână ca să-l oprească pe acesta de la bun început.

El a râs, apucând un pumn de șuncă.

– De ce? Ți-e teamă că aș putea ști mai multe decât tine?

Lily a clipit, înăbușindu-și un răspuns tăios.

– A fost spărgător de bănci, a intervenit Walter, pe un ton împăciuitor. A jefuit și trenuri. Și avea o bandă. Gașca sălbatică.

– Așa e, a adeverit Lily, așezând pe o felie de pâine câteva rulouri de carne de curcan feliată.

Bradley s-a șters la gură cu un șervețel.

– Deci, dacă asta e ruta adevărată, banditii o foloseau ca să fugă de brațul legii? Chiar pe aici?

– Da, a răspuns Lily. Și ne îndreptăm spre unul dintre locurile în care se presupune că Butch Cassidy și-a ascuns banii, urmând

ca mai târziu să se întoarcă după ei. O mulțime de oameni spun că banii sunt încă aici.

– Pentru că așa e, scumpo!

– Mulțumesc că mi-ai demonstrat că am dreptate, Terry, i-a răspuns ea cu aceeași monedă. Walter, îți amintești ce am spus despre Calea bandiților?

– Că se întindea prin tot Vestul. Gaura din zid, Parcul lui Brown și Cuibul tâlharilor?

– Exact, a confirmat Lily, dând din cap. Aici ne aflăm lângă Cuibul tâlharilor. Un loc folosit de mulți bandiți ca să se ascundă între jafuri sau ca să se adăpostească în timpul iernii. Scopul excursiei noastre e să ne simțim bine împreună, să ne bucurăm de priveliștile unuia dintre cele mai frumoase locuri din țară și să urmărim indicii pentru ca, în cele din urmă, să găsim comoara ascunsă.

Lily s-a crispat în sinea ei, urând cât de banal și de fals suna totul. Înainte nu avusese deloc o astfel de impresie despre acel discurs pe care obișnuia să li-l țină turiștilor, dar *înainte* nu exista Leo, care știa mai bine decât oricine că ea avea ferma convingere cum că banii încă ascunși ai lui Butch Cassidy erau una dintre cele mai stupide legende ale zonei. Walter a ridicat mâna.

– Da, Walter?

– Dacă o mulțime de bandiți cunoșteau locul ăsta, cum de nu l-a găsit nimeni altcineva?

– Codul bandiților! a răspuns ea.

Bradley a adăugat, cu o îmbucătură de sendviș în gură:

– Onoarea hoților!

Lily a dat din cap în semn de încuviințare.

– Dacă s-ar fi aflat, toți bandiții ar fi avut de pierdut.

– Cred că asta are sens, a fost de părere Walter. Spune-mi, dacă găsim comoara, o împărțim?

– Nu, tot ce găsești e al tău și poți păstra, a răspuns Lily.

– Eu zic s-o împărțim, a stăruit Walter, încruntându-se. Asta pare o soluție mai apropiată de cerințele Codului bandiților.

– Îmi place ideea! a exclamat Bradley.

– Grozav! Dar ca să faci asta, a continuat Lily, o să trebuiască să rezolvi coduri şi puzzle-uri, să spargi nişte încuietori şi poate chiar să încerci să nimereşti câteva ţinte. Astăzi o să le exersăm pe toate.

– Tir cu arcul? a întrebat Terry, umflându-şi pieptul. Cândva am doborât un cerb de zece puncte cu o singură săgeată!

Ignorându-i spusele, Walter a ridicat mâna din nou.

– A spus puzzle-uri. Eu îl vreau pe Leo!

Bradley s-a aplecat înainte, aproape aruncând cu coaja sendvişului în Nicole, grăbit să intre în acea dispută verbală şi s-o câştige.

– Du-te naibii! Eu îl vreau pe Leo!

– Fiecare lucrează pe cont propriu! a intervenit Lily, ridicând vocea ca să le acopere exclamaţiile certăreţe. E un concurs amical! Fără echipe!

Printre protestele lor suprapuse – „Dar n-am tras niciodată cu arcul!"... „Toată lumea ştie că Leo e maestrul codurilor!"... „Nu fi atât de sigur, Walt!"... „Te referi la acel gen de puzzle-uri din Supravieţuitorul?" – Lily s-a ridicat şi a strâns resturile prânzului, ignorându-şi impulsul lăuntric de a dori să le reamintească celor trei că, indiferent de care dintre ei ar fi vrut să fie partenerul lui Leo în acea zi, Leo fusese mai întâi al ei.

CAPITOLUL 8

– Există cinci feluri de jocuri, le-a spus Lily în timp ce se aflau în fața terenului pe care avea să se desfășoare totul. Puzzle-ul cu piese, descifrarea de coduri, aruncarea cu lasoul, tirul cu arcul și descuierea lacătelor.

– Cum rămâne cu aprinderea focului? a întrebat Terry. Vrei să spui că așa ceva nu e important aici?

Lily și-a întors încet privirea spre el.

– Vrei ca patru amatori să aprindă focuri în deșert, Terry?

El s-a legănat de pe un picior pe altul, tăcând, iar ea a continuat:

– Există o trusă de accesorii alocată fiecăruia dintre jocuri.

Apoi le-a prezentat elementele de bază, punând accent pe tirul cu arcul. Și-a înclinat bărbia, făcându-le semn să se îndrepte spre instalația respectivă, după care i-a arătat fiecăruia dintre ei cum să țină arcul, cum să pună săgeata în el, cum să țintească și cum s-o lanseze. Doar Terry și Leo păreau să aibă experiență în domeniu; atât timp cât Walter și Bradley nu trăgeau în sus sau unul în celălalt, se descurcau.

– Ce primim dacă o să câștigăm? a întrebat Terry.

Nicole, care ținea o scobitoare în gură, a zâmbit.

– O șansă de a muri ca un bărbat!

– Un indiciu în plus, a corectat-o Lily. Iar diseară, o bere în plus!

Partea cu berea i-a făcut pe cei patru să ciulească urechile. Adunându-i la începutul traseului, Lily a suflat într-un fluier şi cu toţii s-au repezit la puzzle-urile cu piese. Cu toţii, mai puţin Leo, care s-a apropiat cu grijă de puzzle-ul lui, observându-l fără să-l atingă. Pe când ceilalţi trei schimbau frenetic piesele, întorcându-şi tabla în diverse unghiuri, Leo stătea în picioare, privind.

– Ce face? a şoptit Nicole teatral, din colţul gurii.

– Îl rezolvă.

Aşa cum era de aşteptat, Leo a făcut un pas în faţă, aplecându-se. După zece mişcări decisive, a făcut un pas înapoi.

– Gata.

Lily s-a apropiat; imaginea peisajului de rocă roşie fusese asamblată perfect. Bineînţeles. Ea a dat din cap, rigid.

– Continuă!

Leo a zâmbit discret, după care s-a dus la cod. S-a aplecat, cu stiloul în mână, privind din nou cu atenţie. De data asta, a încercat câte ceva, dar Lily a fost martoră la momentul în care s-a produs declicul în mintea lui.

– O, a înţeles! a spus Nicole.

L-au privit cum a scris răspunsul şi apoi a întors foaia, astfel încât Bradley, care tocmai terminase puzzle-ul, să nu-l poată vedea.

– Vrei să verifici? a întrebat el, privind-o amuzat pe Lily.

Ea a strâns din dinţi, încercând să-l ignore şi, în acelaşi timp, să-şi înăbuşe în suflet combinaţia tulburătoare de iritare şi de atracţie.

– Continuă!

Leo s-a chinuit puţin cu forţarea încuietorii, dar a reuşit s-o deschidă înainte ca Bradley să rezolve codul. Terry a reuşit să rezolve repede codul, dar nu mai exista nici o speranţă pentru nimeni altcineva. Lily nu credea că, în toată istoria excursiilor Wilder Adventures, mai existase cineva care să termine suita de probe mai repede decât Leo. În câteva zeci de secunde, el a meşterit un lasou şi l-a înfăşurat în jurul coarnelor boului său făcut din baloturi de fân. Apoi a uimit-o chiar şi pe Lily în clipa

în care a nimerit a treia oară cu săgeata mijlocul ţintei, după care s-a întors încet, coborându-şi arcul în timp ce se uita la ea.

– Asta e tot? a întrebat el.

– Te dai mare? a răspuns Lily.

Leo a ridicat mâna şi s-a scărpinat la sprânceană, mijind din ochi la Lily, cu soarele în spate.

– Poate un pic, a răspuns el, iar privirea i-a devenit arzătoare pentru o clipă, doar o pâlpâire de căldură, dar pe care ea a zărit-o. A trebuit să-mi reamintesc că, odată, am fost bun şi la altceva decât să stau la birou.

Vulnerabilitatea neaşteptată din tonul lui a lovit-o ca un pumn în stomac.

– Şi? Eşti mulţumit?

– Mulţumit? a repetat el, aruncându-i, în sfârşit, un zâmbet adevărat. Nu încă.

Lui Lily i s-a tăiat respiraţia. Se înşelase cu totul atunci când se temuse că lui Leo îi dispăruseră acele caracteristici care-l diferenţiau faţă de oricare alt bărbat, că ele îi fuseseră înăbuşite cumva în anii care trecuseră. Dar Leo cel de acum nu era rece, ci doar fusese redus la tăcere de întâlnirea lor neaşteptată. Însă şocul acela începuse să se estompeze. Lily putea să vadă cu ochii ei că el continua să fie acel amestec paradoxal de sânge fierbinte şi de reţinere, de care ea se îndrăgostise cu ani în urmă.

Şi doar Dumnezeu ştia cum avea ea să iasă din încurcătura asta, fiindcă vremea era caldă, iar Leo se dovedea a fi o combinaţie fatală de fizic masculin şi de testosteron. El se schimbase într-un tricou negru, a cărui ţesătură i se lipea de umerii largi. Blugii îi atârnau pe şolduri, uzaţi şi supli. Purta acele cizme de piele maro, mărimea patruzeci şi şase, pe care ea i le trântise în braţe de dimineaţă şi care acum erau prăfuite.

Lily nu s-a putut abţine şi a scos un hohot de râs, care i-a ieşit pe gură ca un chiot de triumf. Îşi dorea să-l urască. *Voia* să aibă pe vecie resentimente faţă de acel bărbat. Dar cum ar fi

putut? Fie că era conștient sau nu, el o privea ca și cum ea ar fi fost premiul de la final.

Lily a fluierat din nou, iar ceilalți trei oaspeți s-au oprit din ceea ce făceau.

– Domnilor, avem un câștigător!

Walter a lăsat să-i scape un râs încântat. Dar Terry a mijit din ochi, aruncându-și frânghia.

– Nu i-ai verificat codul!

– N-a fost nevoie, a răspuns Lily, întorcându-și privirea spre Leo. Care e răspunsul?

El a zâmbit, ridicând dintr-un colț al gurii.

– *Orice spune Lily Wilder, noi facem.* E un cifru ROT.

– La naiba! s-a mirat Bradley. De unde știi toate astea?

– Am fost cercetaș, a răspuns el, continuând să se uite țintă la Lily.

Se holbau unul la celălalt. Probabil că de prea mult timp. Apoi a trecut cu siguranță prea mult timp, dar ceva s-a întâmplat înlăuntrul amândurora, iar ei au simțit cum stabiliseră un soi de legătură, care îi unea prin tot noianul de vreme în care fuseseră despărțiți.

– Hei, hei..., a murmurat Walter, derutat, fluturându-și o mână prin aer.

Nici unul dintre cei doi n-a reușit să-și întoarcă privirea, ceea ce a făcut ca grupul să fie străbătut de o rumoare de conștientizare.

Lily l-a auzit pe Walter murmurând:

– Stai așa... Bradley, numele ei e *Lily Wilder.* Oare nu era ea...?

– O, la naiba, ai dreptate, a șoptit Bradley drept răspuns. Ea era proprietara ranch-ului la care a lucrat el, nu-i așa?

– Sigur că da! a spus Lily.

Furia, atracția și deruta duceau o bătălie în sângele ei. Se dăduse de gol și știa prea bine că nu era nimeni altcineva de vină. Dar ce putea să facă?

Fusese complet bulversată să-l revadă pe Leo în ipostaza pe care i-o cunoștea prea bine.

– Eu și Leo ne cunoaștem de mult, nu-i așa?

El a dat încet din cap, expirând cu greu.

– Așa e.

Și chiar și cu trecutul lor la vedere, momentul fierbinte dintre ei nu s-a întrerupt imediat. Din nefericire, dacă voia să-și păstreze mintea întreagă, Lily trebuia să rupă vraja.

– În regulă, atunci, a spus ea, smulgându-și privirea de la Leo. Citiți cu toții codul! Timpul bârfelor s-a terminat, iar Lily Wilder vrea să vă spălați și să vă instalați corturile!

CAPITOLUL 9

După cină – prea mult *chili*, prea multă pâine de porumb, o bere în plus pentru Leo şi delicioasa, aromata ciocolată fierbinte a lui Lily pentru toţi ceilalţi – grupul de oaspeţi s-a ridicat cu greu, scârţâind din toate încheieturile şi gemând. În lumina focului şi aplecaţi din cauza durerilor provocate de şa, cu toţii păreau cu zece ani mai bătrâni.

Walt s-a îndreptat spre locul în care Lily şi Nicole analizau notiţele pentru traseul de a doua zi.

– Am vrut să vă urez noapte bună şi să văd dacă vă pot ajuta cu ceva înainte de culcare, a spus el în timp ce privea cu atenţie de jur împrejur, după care privirea i s-a oprit la vechiul caiet cu coperţi de piele, aşezat pe masă – jurnalul lui Duke. Mişto! a comentat, întinzând mâna şi pipăind cureaua de piele galbenă, decolorată, folosită ca să ţină totul laolaltă. Pare de epocă!

– Nici mişto, nici de epocă, jur! a răspuns Lily râzând. Doar vechi.

Terry şi-a lăsat cana în chiuvetă şi a făcut un semn din cap către caiet.

– Nu se mai găsesc dintr-astea în ziua de azi!

– Aşa e, nu se mai găsesc, a adeverit Lily, închizând jurnalul şi strecurându-l în rucsacul ei.

Departe de ea să nutrească o dragoste profundă pentru cuvintele și desenele care umpleau paginile, dar avea, oricum, un sentiment protector față de jurnal.

– Și îți mulțumesc pentru ofertă, Walt, dar nu mai avem nimic de făcut. Ar trebui să vă duceți la culcare.

Walter a mormăit un „Noapte bună!" recunoscător și a plecat târșâindu-și picioarele, obosit. Bradley și Terry păreau gata să mai bea câteva beri, dar au privit-o pe Lily, iar apoi s-au uitat și la Leo, care stătea singur lângă foc, au părut să se pună de acord în tăcere și s-au îndepărtat.

N-a mai rămas decât Nic. De îndată ce i-a prins privirea lui Lily, ea a ridicat dintr-o sprânceană, întrebând-o fără cuvinte pe aceasta din urmă dacă voia să rămână sau să plece.

Arătând cu bărbia spre corturi, Lily a spus:

– Noapte bună, Nic!

Lily presupunea că venise momentul s-o facă și pe asta.

După ce a plecat Nic, ea s-a așezat lângă foc, neștiind de unde să înceapă. Inițiase în minte de atâtea ori acea discuție, dar niciodată nu era satisfăcătoare. Imaginația ei nu reușea deloc s-o facă așa cum trebuia. Lily nu putea să stabilească un echilibru între înțelegere și durere, între consolare și pedeapsă.

Din fericire, el n-a obligat-o.

– Nu trebuie să vorbim despre asta, să știi!

Lily a scos un hohot de râs răgușit și ironic.

– Dacă trecem totul sub tăcere, nu văd cum asta ar putea fi o soluție. Săptămâna următoare o să fim umăr la umăr zi de zi. Haide să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna!

Înainte ca Leo să apară în viața ei, Lily nu se pricepuse deloc să poarte discuții cu tentă emoțională. Dar, la urma urmei, ea era singura fiică a unui bărbat care avea profunzimea emoțională a unei linguriță și a unei femei care nu putea suporta izolarea traiului în mijlocul pustietății, alături de un soț care nu era niciodată prezent, chiar și atunci când, totuși, se afla de față. Unchiul Dan o învățase pe Lily totul despre cai și despre ranch,

dar rezervorul lui cu sensibilitate era doar puțin mai adânc decât fusese cel al lui Duke. În familia aceea, sentimentele nu fuseseră niciodată o prioritate.

Lily știa că devenise o tânără femeie dură, dar Leo o înmuiase. De-a lungul celor cinci luni pe care le petrecuseră, practic, îmbrățișați, Leo îi dărâmase zidurile de apărare zi de zi, până când ea îi mărturisise, practic, orice. Fusese nevoie de ceva efort, dar, atunci când erau împreună, Lily nu trebuia decât să deschidă gura pentru ca totul să iasă la iveală.

Sincer vorbind, ea nu mai făcuse asta de mult timp.

– Bine, s-a învoit Leo, iar pe urmă și-a îngăduit câteva secunde de gândire, pentru ca apoi să dea o primă lovitură. Deci ce s-a întâmplat? După ce am plecat, vreau să spun.

Ea a aruncat o privire în cana de tablă și a luat o înghițitură din ciocolata care se răcise de mult.

– Înțeleg că începi cu ceva ușor, din câte văd.

– Nu credeam că vrei să tratezi întreaga poveste aplicând șablonul cu prietenii pierduți de multă vreme, a spus Leo uitându-se la ea. Dar poate că ar fi mai bine dacă aș începe cu „Ce mai faci?"

Lily a rămas cu ochii ațintiți la foc, dar fixitatea căutăturii lui o tulbura profund. S-a întors și l-a privit în ochi. Întunecați și iscoditori. Atât de familiari, încât vederea lor era dureroasă pentru ea.

– De fapt, da. Poate că așa e mai ușor.

– Bine, Lily! s-a învoit el, iar zâmbetul lui jucăuș a răscolit un mic și vulnerabil izvor de sentimente dinlăuntrul ei. Ce mai faci?

– Mi-a fost și mai bine decât îmi e acum, a răspuns ea, însoțindu-și vorbele de un hohot de râs răgușit, în timp ce se lupta cu valul uriaș de furie și de tristețe care i se ridica în gât. Cred că m-am înșelat. „Ce mai faci?" nu e un început mai ușor.

Privirea lui i-a măsurat fața, de la linia părului până la gură, oprindu-se la aceasta din urmă. Izvorul acela vulnerabil a început să dea pe dinafară, revărsându-se în chip periculos, iar Lily și-a luat privirea de la Leo.

În clipa în care el a vorbit din nou, vocea îi era atât de încordată, încât i-a ieşit de pe buze ca o şoaptă:

– Atunci, poate că e mai bine să încep de unde îmi doresc cu adevărat: Ce s-a întâmplat cu ranch-ul?

Lily l-a privit în ochi, ca să vadă cum primea el vestea.

– Duke l-a vândut imediat după ce ai plecat.

Leo a încremenit.

– Ce?! De ce?

– De fapt, cam la o săptămână după plecarea ta, Duke i-a predat cheile noului proprietar, a precizat Lily, privindu-şi mâinile cu degetele încleştate. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar în acea ultimă dimineaţă, Duke pleca din oraş.

– Îmi amintesc, a răspuns Leo. La nişte săpături.

– S-a dovedit că nu mergea la săpături, l-a lămurit ea. Nici nu-ţi pot spune de câte ori am încercat să-mi amintesc dacă el mi-a spus asta sau dacă am presupus, pur şi simplu. Se ducea să semneze nişte acte la o companie de tranzacţii imobiliare. I-a vândut ferma unui localnic pe nume Jonathan Cross.

– Eu nu..., a întrerupt-o Leo, derutat, ceea ce era lesne de înţeles. Duke deja plănuise asta atunci când a plecat în acea dimineaţă? Mi s-a părut că lăsa totul pe mâinile tale.

– Ştiu, a spus Lily, amintindu-şi cât de naivă fusese, cât de încântată să-l vadă plecând. Aşa am crezut şi eu. Dar îţi aminteşti că mi-a lăsat un bilet pe masă?

Leo a tăcut, mulţumindu-se să dea încet din cap.

– Era una dintre ghicitorile lui stupide, a continuat Lily. Nici măcar n-a putut să-mi spună în faţă că vindea ranch-ul. După ce am scos biletul din coşul de gunoi, mi-a luat o oră să descifrez codul, iar Duke spunea acolo că avea planuri pentru banii obţinuţi. Probabil că voia să facă o expediţie de amploare, care să-i aducă o altă poză a lui publicată pe coperta unui număr din *National Geographic*, a spus ea, ştergându-şi de coapse palmele umede. Am fost atât de supărată, încât m-am mutat chiar în ziua aceea!

Leo s-a aplecat, luându-şi capul în mâini.

– Sfinte Sisoe! Duke nu mi-a zis nimic din toate astea!

Lily era pe punctul să continue, dar au şocat-o cuvintele lui.

– Ce vrei să spui? Când ai vorbit tu cu Duke?

– Am vorbit cu el atunci când te-am sunat înapoi, a răspuns Leo pe un ton egal, constatând un fapt. Ai primit mesajele pe care ţi le-am lăsat?

Lily, amuţită şi derutată de şoc, a clătinat din cap în semn de negare.

– Atunci când m-ai sunat tu... îmi pare rău..., a spus Leo, iar pielea de pe gât i s-a înroşit, ...mă ocupam de incinerarea mamei mele. N-a fost o zi bună pentru mine şi ştiu că m-am răstit la tine, dar...

– Ce... mama ta...

– Am sunat înapoi după ceva vreme, dar nu mi-a răspuns nimeni şi n-am putut nici măcar să înregistrez un mesaj vocal. Apoi am sunat la cabană, iar Duke mi-a spus că nu erai la fermă şi că trebuia să-ţi las un mesaj prin el.

Cuvântul „incinerare" se tot repeta în mintea lui Lily. Mama lui Leo *murise*.

– Mi-ai lăsat un mesaj prin tata?

El a dat din cap.

– Da, mai multe, de fapt.

Lily şi-a descleştat fălcile şi a spus printre dinţi:

– N-am primit nici un mesaj. Tot ce ştiam era ceea ce mi-ai spus în dimineaţa în care a trebuit să pleci: că mama ta avusese un accident, dar că era bine.

Leo s-a încruntat.

– I-am spus lui Duke că mama murise în mod neaşteptat din cauza rănilor suferite şi că nu mai puteam s-o părăsesc pe Cora şi să mă întorc în Wyoming.

Acele cuvinte au aterizat precum un meteorit căzut din cer; impactul a zguduit-o pe Lily din temelii. Fusese furioasă, acţionase impulsiv. Dar acel scurt moment de furie însemnase nu

numai că pierduse apelul lui Leo, ci că pierduse şi mesajele de la Duke, care o anunţau că mama lui Leo murise.

Cât de proastă fusese!

– Îmi pare rău, a spus ea cu glas înăbuşit. O, Doamne, n-am ştiut! a adăugat, după care s-a îndreptat de spate şi s-a uitat la Leo, murmurând: N-am ştiut că ai sunat. N-am aflat că mama ta a murit.

– Eu..., a început el să spună, dar apoi s-a oprit, cercetându-i ochii lui Lily. Da!

Se simţea dezrădăcinată, dezorientată, în timp ce amintirea acelor luni sumbre de după plecarea lui Leo începea dintr-odată să semene cu o fereastră ştearsă de praf.

– Eram supărată pe Duke fiindcă vânduse ferma, a spus ea, dar n-am fost surprinsă. Lui nu i-a păsat niciodată de sentimentele mele. Nu-i răspundeam la telefoane pentru că nu voiam să aud din gura lui vreun plan de doi bani sau vreo scuză pe care s-o fi născocit, iar după ce au trecut zilele şi n-am avut veşti de la tine..., a spus ea, iar apoi a ridicat din umeri, ...am crezut că te-ai întors la viaţa ta de la oraş şi că ai uitat de mine. Şi, ei bine, mi-am aruncat telefonul în râu!

Leo a scos un geamăt îngrozit, trecându-şi o mână tremurândă prin păr. Şuviţele negre şi mătăsoase i-au căzut imediat înapoi pe frunte.

– Şi atunci, în tot acest timp? a şoptit el cu glas răguşit. În tot acest timp ai crezut...?

– Că nu m-ai mai sunat niciodată.

Faţada calmă a lui Leo s-a năruit; el şi-a întors privirea de la Lily, lăsând să-i iasă o răsuflare care părea să fi fost prinsă undeva în pieptul lui în ultimii zece ani. Ea voise să se îngroape în deşert. Fusese atât de rănită, atât de tânără, atât de sensibilă, atât de singură!

– Nu-i de mirare că azi, în magazia de harnaşamente, ai fost atât de supărată! a exclamat el aplecându-se, luându-şi capul

în mâini şi lăsând să-i scape un râs ironic. Uau, bun, asta explică multe!

Cuprinsă de greaţă, ea a dat afară lent aerul din piept.

– Aş fi vrut să fi aflat. Îmi pare atât de rău pentru mama ta!

– Nu! a spus el întorcându-se ca să se uite la ea. Nu-mi pot imagina o combinaţie de circumstanţe mai rea. Urăsc faptul că ai crezut că am renunţat pur şi simplu!

Lily a dat din cap, înghiţind ca să poată vorbi. Dintr-odată, gâtul i se uscase cu desăvârşire.

– Ştiu.

– Mama a mai rezistat cam o oră după ce am ajuns eu la spital, a spus el, privind focul. O să fiu întotdeauna recunoscător sorţii fiindcă am apucat să-mi iau rămas-bun. Situaţia ei s-a înrăutăţit pe când eu încă eram în avion. După aceea, pur şi simplu... nu ştiu. Probabil că am uitat de orice altceva vreme de câteva zile – chiar şi de tine. Acum, când mă gândesc la toate astea, îmi pare rău. Eu... cred că ceva s-a rupt în mine, dar nu m-am putut lăsa să mă destram pentru că..., a adăugat, clătinând din cap, ...Cora fusese cu mama în momentul în care a fost lovită de maşină, iar şocul o adusese pe sora mea la limita isteriei.

Liniştea învăluia focul de tabără; chiar şi jarul părea să nu mai trosnească. Versiunile alternative ale trecutului lor s-au ramificat pe căi noi în mintea lui Lily şi, pentru o clipă, ea s-a lăsat dusă de val.

„Dacă mi-aş fi păstrat telefonul, sau dacă Duke ar fi venit până în oraş ca să mă găsească, sau dacă ce era mai rău nu s-ar fi întâmplat şi Duke n-ar fi..."

Nu. Lily a alungat acele gânduri. Dacă ea şi Leo *ar fi vorbit la telefon?* N-ar fi contat. Cu zece ani mai în vârstă acum, Lily Wilder înţelegea că uniunea lor n-ar fi funcţionat niciodată. Iată un adevăr brutal, dar asta era viaţa. Făceau parte din lumi diferite.

Ea l-a privit şi a întrebat:

– Presupun că tatăl tău nu s-a mai întors.

Din câte își amintea, Leo îi povestise că tatăl lui plecase pe vremea când Cora era mică și că de atunci nu mai dăduse nici un semn de viață.

Leo a clătinat din cap.

– Unul dintre verii japonezi ai mamei mele i-a dat de urmă tatei, care, practic, a spus: „Nu e Leo destul de mare ca să se descurce cu asta?"

– „Asta" însemnând *fiica* lui? a întrebat ea, uimită. Ce porcărie!

Leo a dat din cap, mișcându-se lângă ea.

– Ai dreptate.

Liniștea – înțelegerea – s-a înstăpânit în aerul cald. La doar douăzeci și doi de ani, Leo fusese însărcinat să-și crească singur sora mai mică.

– Ați rămas la New York?

– Da, în Brooklyn. Proprietarul nostru a fost grozav. Nu ne-a mărit chiria – cred că, de fapt, ne-a redus-o – și a păstrat-o așa ani de zile. Sunt sigur că ar fi fost mai ieftin să ne mutăm, dar mama se dusese. Nu puteam să părăsesc singurul loc în care trăiserăm împreună cu ea. Nu puteam să-i fac asta Corei. Mama avea niște economii, iar banii din asigurarea de viață au ajutat. Am absolvit școala și mi-am găsit o slujbă cât de repede am putut.

– Și tu ai crescut-o pe Cora, a șoptit Lily.

Lui Leo i s-a înfiripat pe buze un zâmbet plin de mândrie.

– Da.

– Cred că a fost foarte greu. Pentru amândoi.

– Ea e cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viață. A absolvit Universitatea Columbia săptămâna trecută, ți-am spus? La toamnă își începe studiile la facultatea de medicină din Boston.

Lily a fluierat, impresionată.

– Bravo ei! a spus, uitându-se la el. Dar ai omis multe amănunte despre tine, ți-ai dat seama, nu?

– Da, mi-am dat seama, a recunoscut Leo privind-o lung și ridicând din umeri, ca și cum propria lui viață ar fi fost atât de

lipsită de importanță încât trecea pe un plan cu totul secundar. Ca să fiu sincer, mă simt ca și cum abia în clipa asta aș ieși din ceață.

– E o ceață care se întinde pe o lungă perioadă!

– Să știi că da, a recunoscut el, râzând încetișor. Noaptea trecută mi-am dat seama că în ultimii zece ani am avut un singur scop – să am grijă de Cora – și n-am făcut nimic ca să planific următoarea etapă. Mă confrunt cu asta acum: Ce o să fac cu viața mea?

Lily nu-i putea fi de nici un ajutor. Nici ea nu știa cum avea să arate viața ei.

Leo s-a aplecat, a luat un băț și a început să-l lovească de una dintre pietrele care formau un inel în jurul focului. Lily îl simțea cum trecea mai departe, își amintea gestul, care ilustra modul lui de a schimba subiectul prin mișcare înainte de cuvinte. În cele din urmă s-a hotărât să vorbească, iar vocea i-a sunat mai dezinvolt:

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur că da.

Zâmbetul lui nesigur era un asalt lent asupra libidoului ei.

– Ce anume o să găsim la sfârșitul călătoriei ăsteia?

Lily nu se așteptase deloc la o astfel de întrebare.

– O să *vă* găsiți *pe voi*, a răspuns ea cu o sinceritate exagerată. O să vă descoperiți dragostea pentru viața în aer liber și simțul aventurii.

Expresia jucăușă și sceptică de pe fața lui Leo a făcut-o să râdă.

– Comoara constă în mare parte din lucruri pe care le donează companiile locale, a catadicsit ea să răspundă. Dar în momentul în care oaspeții își dau seama și descifrează codurile finale, sunt atât de mândri de ei înșiși încât nu mai contează ce anume se află în peșteră!

– Deci spui că e într-o *peșteră*, a murmurat el, prefăcându-se că își nota informația în palmă.

Lily a râs mai tare.

– S-ar putea să nu fie peştera unică, măreaţă, la care te gândeşti tu. Sunt un milion de peşteri mici peste tot.

– Fii sinceră, a rugat-o el, o să primim coliere de Mardi Gras şi bijuterii false dintr-un cufăr de comori făcut din plastic, nu?

Privirile lor au dansat împreună.

– S-ar putea să fie yoyouri şi mingi antistres inscripţionate cu siglele companiilor care le-au donat.

În cele din urmă, Lily a întrerupt contactul vizual fiindcă i se făcuse prea cald. S-a dezbrăcat de jachetă, ignorând felul în care ochii lui îi urmăreau braţele goale.

– Bine! a spus el. Păi, promit să fiu fairplay şi să-l ţin pe Terry în frâu cât mai mult posibil.

– Care e treaba cu el?

– Am fost la şcoală împreună, dar el e mai mult un prieten al unui prieten, un tip pe care-l văd la nunţi şi la alte chestii dintr-astea. De obicei, nu e niciodată invitat în călătoriile noastre, din motive evidente. Dacă devine o problemă, mă ocup eu de asta.

Ea a dat din cap, lăsându-se pe spate şi aşezându-şi picioarele pe o piatră mare de la marginea vetrei.

– O ultimă întrebare, dacă tot ne lămurim în privinţa poveştilor noastre! a rugat-o el.

Lily s-a mulţumit să mormăie. Căldura focului era blândă şi, cumva, se potrivea cu energia dintre ei. De calm. De dezgheţ. Nimic nu exploda şi nu arunca scântei încinse spre cer.

– Dă-i drumul!

– Ce s-a întâmplat cu Duke? a întrebat el. V-aţi rezolvat problemele vreodată? Unde e?

Râzând ironic, Lily s-a plesnit cu palma peste frunte. Câte schelete aveau să mai scoată din dulap în seara aceea?

Dar primele cuvinte ale răspunsului ei au fost acoperite de glasul lui Nicole, care a strigat brusc:

– Ce naiba faci?!

Înainte să-şi dea seama că se mişcase, Lily se ridicase deja, începând să alerge spre corturi chiar în clipa în care Terry a strigat:

– Mă piș, prințesă!

Lily s-a oprit și s-a relaxat, ușurată, după care a ocolit o mică formațiune de stânci ca să ajungă la cercul de corturi. Terry stătea în umbră, între cortul lui și cel al lui Nic, cu pantalonii coborâți pe șolduri și cu...

– O, *Doamne*!

Lily s-a uitat repede în altă parte.

– Tâmpitul ăsta s-a pișat pe marginea cortului meu! a răcnit Nic, arătând spre locul în care Terry stătea cu... organul în mână. Ți-ai ieșit din minți? Trage-ți pantalonii în sus!

– E târziu! i-a reamintit Terry pe un ton răutăcios. Ne-ai spus să nu ne rătăcim pe întuneric, nu-i așa?

– Da, dar poți să faci zece pași mai încolo ca să te ușurezi! a ripostat Nicole.

Hotărând că incidentul nu însemna o criză pentru care să fie nevoie de ele amândouă, Lily s-a îndepărtat, inspirând adânc. Se simțea tensionată. O apăsau atât Terry, care continua să fie el însuși, cât și rămășițele emoției pe care i-o pricinuise discuția-bombă pe care tocmai o avusese cu Leo.

Numărând până la trei, și-a lăsat sângele să i se curețe de adrenalină, dar asta n-avea cum să se întâmple pe loc; deși a răsuflat adânc de câteva ori, degetele tot îi tremurau și nu se putea ține bine pe picioare. Acum, adevărul se revelase pe deplin. Ea crezuse că Leo plecase ca să-și ajute mama să se refacă după o fractură la picior sau o contuzie oarecare. În lumea lui Lily, oamenii se răneau tot timpul, dar pe vremea când ea era foarte tânără, nimeni din cei pe care îi cunoștea nu *murise* vreodată în urma unui accident. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, după ce se întorsese acasă, Leo dăduse peste o situație mult mai dramatică decât și-o închipuiseră ei doi. Lily se crezuse multă vreme partea vătămată în toată povestea asta, dar acum realiza că fuseseră *cu toții* victimele unor circumstanțe nefericite.

Leo rămăsese lângă foc, o prezență tăcută și nemișcată. Lily ar fi putut să se așeze din nou lângă el și să-i răspundă la acel

„Ce s-a întâmplat cu Duke?" – întrebarea crucială pe care tocmai i-o pusese. Dar ea știa că răspunsul n-ar mai fi contat. Adevărul despre tragedie era că, odată ce te lovea, nimic de pe lumea asta nu mai putea să îmbunătățească lucrurile. Leo fusese scânteia care adusese în viața ei o urmă de dragoste, de veselie și de siguranță, dar plecarea lui nu făcuse decât să dovedească ceea ce ea știa deja: lucrurile bune nu durau.

Departe de foc, aerul era rece și uscat. Lily a privit peste umăr și a văzut în ochii lui Leo că și el își dăduse seama: momentul lor trecuse.

Leo a zâmbit, scoțând-o din dilemă.

– Somn ușor, Lily!

CAPITOLUL 10

Nici măcar o serie de șapte zile în șir la cea mai dură clasă de Tabata de la Upper East Side Equinox nu l-ar fi putut pregăti pe Leo pentru durerea care-l întâmpina în fiecare dimineață a acelei călătorii. În cea de a patra zi, devenise oarecum mai ușor de îndurat, dar primul pas afară din cort tot era un chin. În primele douăzeci de minute ale fiecărei zile, abia dacă putea să meargă, și nu era vorba doar de dureri de fund, de picioare și de spate; chiar și o răsuflare mai adâncă era dureroasă. Dacă se apleca să-și scuipe pasta de dinți, simțea un spasm intens în coaste. Nu-și dădea prea bine seama dacă era cazul să dea vina pe frig, pe aerul uscat, pe orele petrecute călare sau pe nopțile de dormit pe jos, dar avea senzația că îmbătrânise cu zece ani.

Trecuseră două zile întregi de când el și Lily stătuseră de vorbă lângă focul de tabără, iar ea făcea tot posibilul să-l evite. Desigur, îl întreba dacă mai voia salată de cartofi la prânz și-i cerea să nu-l mai lase pe Ace să pască la marginea potecii în timp ce mergeau călare, dar din acea noapte ei doi nu mai vorbiseră despre nimic semnificativ – nu mai reveniseră niciodată la subiectul posibilei împăcări dintre ea și tatăl ei. Lui Leo i se părea că situația semăna cu un cod pe care nu reușise să-l spargă decât pe jumătate.

De lângă un mic grup de stânci, unde Nicole amenajase un spălător improvizat – un ulcior cu apă proaspătă, săpun, câteva

prosoape curate pentru mâini –, Leo privea cum dimineaţa se făcea din ce în ce mai strălucitoare şi contempla stâncile din depărtare, care semănau ca nişte turle de biserică înghesuite. În ultimele zile, trecuseră pe lângă câteva semne ale civilizaţiei – câte un gunoi, o roată spartă de bicicletă sau un marcaj de-a lungul potecii – însă era uşor de observat că deveniseră cu adevărat izolaţi, chiar dacă îi despărţeau numai câţiva kilometri de punctul de plecare. Se aflau în mijlocul pustietăţii, însă peisajul îţi tăia răsuflarea, alternând între teren plat şi nisipos, pante abrupte şi turnuri de stânci de un portocaliu intens. Tufişuri ţepoase, de culoarea verde-prăfuit a salviei, creşteau dese şi luxuriante acolo unde solul era scobit şi colectase apa de ploaie. Copacii zvelţi arătau cât de rezistentă era viaţa, găsind loc ca să prindă rădăcini pe oriunde puteau. Răsăritul lovea roca roşie din toate unghiurile, luminând peisajul în nuanţe uimitoare de mandarină, rugină, carmin şi vin roşu. Peste câteva ore, cerul avea să fie de un albastru aproape neverosimil. Luminozitatea bolţii deja era intensă, iar aerul devenise atât de uscat, încât pe Leo îl mâncau ochii.

Ascultând nechezatul blând al cailor şi trăgând pe nări mirosul de fum de tabără care umplea aerul, Leo aproape că îşi putea imagina cowboyi trecând prin acel pasaj şi lăsând în urmă praful şi zgomotele amestecate ale turmelor de vite şi ale herghelliilor de cai.

Dintr-odată, un mormăit nedesluşit s-a auzit la nivelul solului, iar Leo a privit în jos şi l-a văzut pe Walter pe jumătate înăuntrul cortului şi pe jumătate afară din el, cu cămaşa strânsă în jurul coastelor şi cu faţa lipită de pământul roşu.

Leo şi-a pus periuţa de dinţi înapoi în trusa de toaletă.

– Salut, Walt!

Acesta s-a uitat la Leo printre pleoapele căzute, parcă cerşind milă.

– Fundul meu e în lacrimi!

Iar Leo îşi simţea coloana vertebrală ţeapănă de-a binelea.

– Mi-a luat zece minute să-mi pun cămaşa pe mine! s-a plâns el.

– Oare o să mai pot vreodată să mă aşez ca o persoană normală? a întrebat Walt cu glas subţire. Nici măcar nu-mi mai amintesc cum e să mă apropii fără teamă de un scaun!

Cu un icnet, Leo s-a aplecat încet ca să-şi ajute prietenul să se ridice, zicând:

– Mi-ar plăcea să-mi dau jos spatele şi să-l bat pe Bradley cu el!

Apoi cei doi s-au îndreptat spre foc, şchiopătând.

Nicole, care pregătea deja micul-dejun, a privit, amuzată, cum încercau să se aşeze cu graţie pe o placă de gresie.

– Mai târziu o să vă fie mai uşor, credeţi-mă!

Walter părea să se simtă trădat.

– Ai spus asta şi ieri!

Leo şi-a ridicat ochii la timp ca s-o vadă pe Lily apropiindu-se. Ea ţinea în braţe două cioltare şi, la fel ca în ultimele două zile, i-a evitat privirea. Părul îi era împletit pe sub pălăria Stetson, iar blugii îi erau deja prăfuiţi. Probabil că făcuse mai multă treabă înainte de ora şase dimineaţa decât făceau majoritatea oamenilor toată ziua, iar vederea ei în lumina stinsă a zorilor era de ajuns să arunce inima lui Leo într-un plonjon dureros.

– Ar fi bine să luaţi şi nişte ibuprofen! a spus Lily. Azi avem de făcut un drum care o să dureze şase ore.

– *Şase...*, a oftat Walter, îngrozit.

A apărut şi Nicole, care i-a întins lui Walter o cană de cafea aburindă, iar el a luat-o şi a făcut o plecăciune rigidă. I-a dat cea de-a doua cană lui Leo şi apoi s-a întors la masă. Acestuia din urmă i s-a părut dintr-odată ridicol faptul că viaţa putea merge mai departe în felul ăsta. Cu câteva zile în urmă, îşi trăia viaţa lui sigură, dar plictisitoare, stând în şedinţe sau răspunzând la e-mailuri timp de nouă ore pe zi; în momentul de faţă, se simţea ca şi cum ar fi fost smuls şi replantat în alt pământ, cu capul în jos şi cu vintrele în afară. Lily se mişca, în schimb, cu mai multă uşurinţă decât înainte de discuţia lor, ca şi cum ar fi înţeles acum

suficient de mult din povestea relației lor ca să închidă pur și simplu ușa și să meargă mai departe.

Leo nu-și dădea seama dacă voia sau nu ca ușa aceea să fie închisă. Încă avea foarte multe întrebări despre anii care trecuseră, iar o parte din el – una nouă și nesigură, bineînțeles – se gândea că ar fi vrut mai degrabă să se deschidă ușa.

Voia să termine discuția lui cu Lily. N-avea de gând s-o lase să-i scape în ziua aceea.

A privit-o lung în timp ce ea mai arunca o bucată de lemn pe foc și căra o tigaie de fontă cu capac până la locul din vatră în care flăcările se transformaseră în jar. Îndreptându-se de spate, l-a surprins privind-o, dar el nu și-a abătut privirea.

– Ce naiba e asta?! s-a zbârlit Nicole, care ținea în mână un muc de țigară. Aici au fumat niște idioți de turiști! a exclamat ea, pășind apăsat până la coșul de gunoi. O să incendieze tot nenorocitul de canion!

– Ați auzit ceva foșnete noaptea trecută? a întrebat Walt. Mi s-a părut că se plimba cineva pe afară!

– Probabil că erau doar niște animale în căutarea cinei, l-a lămurit Lily. Noi suntem intrușii aici, am campat pe masa lor!

Ceașca din mâna lui Walter tremura deja.

O clapetă a cortului s-a deschis, iar dinăuntru a ieșit Bradley. S-a întins, scăldat în lumina răsăritului, un pic mai șifonat decât în ziua în care ajunseseră, dar având, cu siguranță, ochii mai strălucitori decât oricare dintre prietenii lui.

– La *naiba*, ce bine am dormit!

Și-a ridicat cămașa ca să se scarpine pe burtă, iar Leo a observat felul în care Nicole și Lily s-au oprit ca să se uite și, de iritare, a simțit în stomac un ghem fierbinte. Bradley s-a dus la una dintre cele mai mari cornișe de gresie, și-a sprijinit o cizmă de buza unei crăpături adânci, și-a pus mâinile în șolduri și a început să admire priveliștea.

– Mă simt viu în locul ăsta! Inima îmi bate cu putere, sângele îmi pulsează în vene!

Terry li s-a alăturat câteva minute mai târziu, arătând doar puțin mai bine decât se simțea Leo.

– Am câteva sugestii pentru traseele de astăzi, a spus el, luând un măr.

– Ne-am ocupat de asta, Terry! a răspuns Lily, ignorându-i dezamăgirea. Pregătiți-vă corturile și fiți gata de plecare după micul-dejun. O să fie o zi lungă.

Nicole nu glumise. Atunci când, în cele din urmă, au ajuns în tabără, căldura zilei îi secătuise pe călăreți de orice urmă de entuziasm. Umbra lui Ace se prelungea la nesfârșit pe pământ, distorsionată de pinii americani și de tufele sfrijite de ienupăr care creșteau din solul arid.

Au legat caii, apoi s-au adunat cu toții la o distanță sigură de marginea platoului de deasupra canionul vast.

– Mamă, Doamne, cât e până jos! a exclamat Bradley, încercând să privească peste marginea prăpastiei abrupte. Amețesc doar uitându-mă la ea! a adăugat, ducându-și o mână la frunte. Poți să-mi mai spui o dată unde ne aflăm?

– Suntem la Maze Overlook. Și ai grijă, l-a avertizat Lily, întinzând brațul. Dacă o să cazi de aici, o să mori!

Ascultător, Bradley a făcut un pas înapoi.

Leo a contemplat secțiunea de canion, ale cărei formațiuni complicate, șerpuitoare, se aflau la o adâncime amețitoare.

– Nu pare real!

– Chiar nu pare, i-a dat dreptate Lily. Îți vine să crezi că totul a fost făcut de acumulările de apă de ploaie care se îndreptau spre mare?

– Asta mă întristează puțin, a spus Walter.

Leo nu-și dorise niciodată să poată zbura, dar acea năzuință l-a cuprins dintr-odată. Canionul avea ceva care-l făcea să vrea să exploreze, să se avânte din vârful unui stâlp de stâncă roșie spre altul și să coboare în labirintul de fante care se intersectau. Era deopotrivă senzațional și sinistru.

– Nu mergem acolo jos, nu-i aşa? a întrebat Walt.

– În nici un caz! a spus Terry. Voi, fătălăilor, n-aţi rezista acolo nici măcar o zi.

Walter s-a holbat la el.

– *Tu* ai fost?

Terry şi-a întins braţele ca şi cum răspunsul afirmativ ar fi trebuit să fie evident.

– Frate!

– Duci vreodată oameni acolo, jos? a întrebat-o Leo pe Lily.

Ea şi-a scos din buzunar omniprezentul balsam de buze, şi ar fi fost nevoie să-l arzi pe Leo cu un fier înroşit în foc ca să-l faci să-şi ia ochii de la ea în timp ce şi-l întindea.

– Sigur că da, însă numai pe drumeţii cu experienţă şi numai pe anumite porţiuni. Zona aceea e foarte izolată. Unii oameni merg pe râu sau cu maşini de teren cu tracţiune integrală echipate special, dar drumurile nu te duc decât până într-un punct şi trebuie să străbaţi restul distanţei pe jos.

Lily şi-a apăsat buzele una de alta, întinzând balsamul. Leo a înghiţit în sec şi şi-a smuls privirea de la ea.

Lângă el, Bradley a râs pe înfundate şi l-a împuns în coaste.

– Te simţi bine?

– Ai putea s-o faci într-o zi, Walt! a spus Nicole. Ai avea nevoie de un ghid bun, dar nu e imposibil. Uită-te la tine şi la Dynamite! Pun pariu că nici n-ai visat să călăreşti într-o bună zi ca un cowboy adevărat!

Walter încă studia cu teamă labirintul.

Lily s-a întors spre o porţiune de teren din spatele lor.

– O să ne ridicăm tabăra acolo. Dar mai întâi..., a spus ea întorcându-se spre o ladă de provizii care fusese lăsată la îndemână, cotrobăind înăuntru şi scoţând o cutie mică de lemn, ...în timp ce eu şi Nic hrănim şi adăpăm caii, vreau ca voi să lucraţi împreună la asta. Dacă vreţi să mâncaţi, o să aveţi nevoie de ceea ce se află înăuntru.

Walt s-a uitat lung la cutia din mâna ei.

– Cina noastră e în chestia *aia*?

Terry şi-a dat ochii peste cap.

– Da, Walter, plănuieşte să ne îndoape cu hrană concentrată, care se transformă în mâncare adevărată în stomacul nostru!

– Mişto, a murmurat Walt, entuziasmat.

Leo i-a tras lui Walt pălăria peste ochi.

– Cred că vrea să spună că înăuntru e o cheie sau ceva asemănător!

– Exact la asta mă refer, a spus Lily, înmânându-i cutia lui Leo fără să se uite la el. Cheia de la cutia cu cina din seara asta se află aici. Dar e o chestie destul de complicată, aşa că treceţi la treabă!

Bradley îşi luase deja un aer îngâmfat.

– Nu vreau să te dezamăgesc, Lily, dar puzzle-ul acela cu piese de zilele trecute a fost doar vârful icebergului. Leo al nostru poate desluşi orice!

– M-am încuiat de patru ori în afara apartamentului meu, iar Leo m-a ajutat de fiecare dată să intru, s-a confesat Walter.

Leo s-a îndreptat de spate, îmbujorându-se de timiditate sub privirea atentă şi liniştită a lui Lily.

– Ar trebui să mă vezi jucând Tetris! a glumit el, stângaci.

Amuzată, ea a ridicat din sprâncene.

– Pun pariu că e fascinant!

– Să ştii că da!

O liană de avânt romantic, fragedă şi viguroasă, i s-a înfăşurat lui Leo în jurul coastelor şi a început să-l strângă. Cu o mişcare absentă, el s-a lovit peste piept, ca şi cum ar fi vrut s-o îndepărteze. Lily era superbă, avea o minte brici şi devenise chiar mai capabilă decât fusese cu atâţia ani în urmă, dar el ştia mai bine decât oricine că vieţile lor erau piese de puzzle desprinse din două tablouri diferite.

Însă în clipa în care Lily l-a privit din nou, liana s-a strâns şi mai tare.

Ea a făcut un semn din cap spre cutia din mâinile lui.

– Păi, bine, atunci! Fiindcă vorbesc serios atunci când spun că astă-seară n-o să mâncați decât după ce rezolvați problema.

– Te urăsc din suflet!

Leo i-a aruncat o privire crâncenă lui Bradley peste puzzle-ul de lemn la care lucrau de aproape o jumătate de oră.

– N-am putea să ne înțelegem din timp să spălăm vasele ca să câștigăm cheia?! le-a strigat Walter lui Lily și lui Nicole. Stomacul meu se mănâncă singur!

– A, drăguță, tu o să speli și vasele! i-a spus Nicole, zâmbind dulce.

– Dacă te-ai concentra puțin..., a șuierat Bradley. Nu se poate să mai avem prea mult.

„Prea mult" nu însemna absolut nimic. Cutia de puzzle, de forma unui pătrat cu latura de doar cincisprezece centimetri, era făcută din scândurele, fiecare dintre ele având incrustat pe ea câte un mic labirint. Fiecare labirint conținea câte un ac, iar scopul era să afli cum să glisezi fiecare ac astfel încât să poți scoate scândurica pe care acesta o fixa. Problema consta în faptul că oaspeții erau obligați să lucreze împreună ca să pună fiecare ac în poziția corectă și, chiar dacă Leo vedea exact cum trebuia s-o facă, cele trei mâini mari, înghesuite într-un spațiu mic, făceau ca totul să devină o adevărată provocare. După mai bine de șase ore petrecute în șa și cu stomacurile ghiorăind de foame înainte de cină, „provocare" era puțin spus.

Ceea ce, după cum și-a dat seama Leo, era și ideea.

Partea bună, cel puțin, consta în faptul că, fiind doar ei trei, lucrau relativ bine împreună; Terry plecase pe cont propriu ca să-și ocupe timpul cu cine știe ce.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu...? a murmurat Bradley, făcând un semn cu bărbia spre direcția în care plecaseră Lily și Nicole, care se duseseră să îngrijească de cai. Te cunosc de treisprezece ani și nu te-am văzut niciodată uitându-te așa la o femeie!

– Nu cred că atmosfera dintre mine și ea o să fie prea romantică săptămâna asta, a răspuns Leo, însoțindu-și vorbele de un hohot de râs sec.

– Ce spui tu acolo? Ați rămas treji destulă vreme noaptea trecută. Stele, foc de tabără, corturi. Scena se scrie de la sine!

– Am clarificat lucrurile între noi, a explicat Leo, clătinând din cap. Lily n-a primit nici unul dintre mesajele mele. Nu știa despre mama. A crezut că, după ce am plecat, am uitat de ea.

– Biata Lily! a exclamat Walt.

Bradley a făcut semn cu mâna.

– Dacă încerci să te dai la ea, nu-i poți vorbi despre moartea mamei tale. Habar n-ai de strategie, Leo!

Leo s-a întins ca să elibereze unul dintre degetele lui Walt, care rămăsese blocat.

– Ea locuiește în Utah, iar eu, la New York. Dacă ai desena o diagramă Venn a vieților noastre, cercurile nu s-ar atinge.

– Nu mă refer la organizarea unei ceremonii de logodnă aici, a spus Bradley, ci doar la un pic de distracție.

– Ar fi... complicat.

Bradley s-a uitat în jur ca să se asigure că Lily și Nicole nu se aflau prin apropiere.

– Am putea s-o rugăm pe Nicole să ne scoată la plimbare mâine-dimineață, astfel încât tu și Lily să vă jucați puțin de-a doctorul.

– Bradley!

– De-a mama și de-a tata. De-a călăritul.

– Am înțeles aluzia, a răspuns Leo, care ținea un ac în poziție fixă cu degetul arătător și care tocmai întindea mâna ca să împingă un altul cu degetul mare. Te ignoram, înțelegi!

– De-a lustruitul bastonului, a mai spus Bradley, iar Leo a tresărit la auzul geamătului scos de Walter.

– Ce scârboșenie! a exclamat el.

– Am crezut că mă ignorai!

– Tacă-ți gura, cred că am reușit!

Concentrându-se, Leo și-a folosit muchia degetului mare ca să deplaseze unul dintre ace. S-a auzit un declic, iar scândurica de dedesubt a alunecat într-o parte, dezvăluind o mică deschizătură.

– O, Doamne! a spus Bradley, sărind în picioare. Leo, ai reușit, la naiba!

Leo a aruncat o privire în fantă și abia a putut distinge sclipirea unei cheițe lipite de una dintre laturi. A încercat să ajungă la ea, dar n-a reușit. Deschizătura era prea mică.

– Poți s-o iei tu? l-a rugat el pe Walter, arătându-i-o.

Walt a încercat, dar n-a reușit.

– Avem nevoie de mâinile mici ale lui Terry!

– Unde e Terry? a întrebat Lily, apropiindu-se tocmai la timp.

Walter a ridicat din umeri.

– Rătăcește pe undeva.

Lily s-a enervat imediat.

– Ce?! Ar fi trebuit să rămâneți împreună!

Dar Bradley nu era deloc îngrijorat.

– Probabil că de data asta a mers un kilometru și jumătate ca să facă pipi. O fi vrut să demonstreze ceva!

– Relaxați-vă! a strigat o voce, iar apoi s-au auzit pași pe pământul tare și toată lumea s-a întors, tocmai la timp ca să-l vadă pe Terry ieșind de după o stâncă zimțată. Am fost pe-aici prin-prejur, ca să explorez puțin!

– N-ar trebui să pleci singur din tabără, a spus Nicole. Dacă te prinde o pumă, n-am de gând să-ți târăsc rămășițele înapoi în oraș!

– Dacă mă prinde o pumă? a repetat Terry, râzând și sugându-și dinții. Haide, Nicky, nu ești o felină *atât de* fioroasă!

Nicole a tăcut o vreme, iar apoi a făcut un pas înainte. Lily a întins brațul, oprind-o.

– Terry, trebuie să repetăm regulile? a întrebat Nicole.

El a râs și de data asta, așezându-se pe o stâncă lată și făcându-i semn din cap lui Bradley.

– Amice, ai cumpărat excursia asta cu pachetul *Soție cârcotașă* inclus?

Lily a încremenit, lăsând să-i scape un „Ce-ai zis?" rostit cu glas scăzut și controlat.

Dar atenția lui Nicole a fost atrasă de rucsacul de la picioarele lui Terry.

– Spune-mi, te rog, ce ai acolo? a întrebat ea pe un ton prudent.

Walt, bucuros să le distragă atenția de la atmosfera tensionată, a bătut din palme.

– Da, da, Terry, ce ai în..., a început el să spună, dar apoi, dându-și seama că Nicole nu glumea, expresia i s-a schimbat. Stai puțin! Ce *ai* în rucsac? Nu cumva ăla e jurnalul domnișoarei Lily?

Toate privirile s-au îndreptat spre rucsacul de la picioarele lui Terry. Încâlcit în fermoar, se vedea foarte limpede șnurul de piele galbenă ce înfășura caietul pe care, în ultimele zile, Leo îl văzuse când și când în mâinile lui Lily.

Terry s-a aplecat, încercând să-l ascundă, dar toți cei de față și-au dat seama că el îl furase.

– Ești nebun?! a întrebat Walter, lăsând să-i scape un hohot de râs derutat.

Lily a făcut un pas înainte, însă Terry s-a ridicat brusc, apucând rucsacul și îndepărtându-se cu câțiva pași.

– Stați așa!

S-a așternut o tăcere mormântală, în timp ce toată lumea încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Cu picioarele învăluite într-un nor de praf, Terry și-a trecut încet cureaua rucsacului peste umăr, aruncând o privire de jur împrejur, de parcă ar fi dat să fugă.

– Ăăă..., a murmurat Bradley, uitându-se la ceilalți, ...ce naiba se petrece aici?!

– Terry, ăsta e jurnalul meu! a spus Lily, încruntată.

– E jurnalul *tatălui* tău! a corectat-o el.

La auzul timbrului sinistru din vocea lui Terry, Leo a pus puzzle-ul jos, ignorând clicul metalic al știfturilor care alunecau la loc. L-a năpădit un val de neliniște, urmat de unul de greață.

– Ei bine, acum jurnalul e al meu și aș vrea să mi-l dai înapoi, a spus Lily cu glas răspicat, dar calm.

Expresia de pe fața lui Terry era una paradoxală și stranie: ochi lipsiți de expresie, maxilar încordat, zâmbet crispat, nări lărgite.

– Tocmai îl citeam!

– Așa, a zis ea dând încet din cap, fără permisiunea mea!

– Tot nu văd care e marea problemă! a ripostat el, ridicând din umeri. Mă uitam doar la câteva dintre hărțile lui Duke. Nu cred că le folosești, nu-i așa?

– Cine e Duke? a întrebat Walt în șoaptă.

– Tatăl ei, a murmurat Bradley drept răspuns.

– Băieți..., a șuierat Leo.

Walt l-a ignorat, întrebându-l pe Bradley:

– De unde știi?

– Terry mi-a spus.

– Băieți...

– Când ți-a...?

La jumătatea întrebării lui Walt, Terry a mormăit un „Idioților-lor!" batjocoritor și a dat să treacă pe lângă ei.

Străduindu-se să înțeleagă dacă Terry făcea toată scena aceea prostească la modul serios, Leo a sărit în față, prinzându-l de umăr.

– Hei, n-am terminat aici! Dă-i jurnalul înapoi lui Lily!

Dar, în loc să se conformeze, Terry i-a tras un pumn în falcă lui Leo. Durerea a explodat în obrazul acestuia, iar impactul l-a făcut să se împleticească, dar nu l-a doborât la pământ.

Din toate părțile au izbucnit strigăte de surprindere, iar Leo a făcut un pas înainte și l-a împins cu pieptul pe Terry.

– Ce naiba a fost asta?!

– O, Doamne! a exclamat Terry. Nici unul dintre voi n-are habar câți bani sunt aici, nu-i așa? Continuați să vă lăsați duși de nas...

Walt i-a șocat pe toți intrând în forță, luând rucsacul de pe umărul lui Terry și, ca și cum l-ar fi fript, aruncându-i-l lui Bradley, care i l-a aruncat lui Leo.

Terry a atacat cu capul înainte, dar Bradley și Nicole l-au ținut în loc până când Leo a reușit să se tragă într-o parte. El a deschis repede rucsacul, iar stomacul i s-a întors pe dos în clipa în care a văzut ce mai era acolo, chiar sub jurnal.

– Terry, a spus Leo fără nici o intonație, dându-i jurnalul lui Lily și aruncându-i lui Terry o privire uluită, la ce-ți trebuie o armă, omule?!

– Ai adus o *armă*?! a strigat Walter. Nici măcar n-am putut să-mi iau la mine bideul portabil!

Bradley s-a aplecat în față, ca să se uite, iar Terry s-a eliberat din strânsoarea celor doi, aruncându-se spre Leo. I-a smuls rucsacul din mână, după care s-a tras înapoi, scoțând pistolul. Aruncând o privire sălbatică de jur împrejur, s-a întins spre Nicole și, înainte ca Leo să poată înțelege prea bine ce se întâmpla, a apucat-o brusc de braț și lipit-o de el.

Lily a scos un țipăt sacadat, iar pe Leo l-a străbătut un fior de panică.

– Stai, stai, stai! a strigat Bradley pe un ton pițigăiat din cauza șocului, înălțând mâinile. Ce se întâmplă?!

– Terry! a strigat și Lily, cu vocea tremurându-i violent, aruncând pe pământul prăfuit dintre ei caietul legat în piele. Hei, Terry, ia jurnalul! E în regulă. Doar lasă arma jos!

Leo și-a ridicat mâinile. Frica i-a năpădit pieptul precum un val de gheață aspru și înțepător.

– Haide să ne calmăm! l-a îndemnat el pe Terry. Am vrut doar să știm ce se întâmplă.

– Ceea ce se întâmplă e că ești un ticălos băgăcios! a strigat Terry, împroșcând cu picături de salivă care apoi i-au rămas prinse în mustață. Du-te și mai aleargă puțin după fiica cea sexy, Leo, și uită de asta!

– Cineva să-l jupoaie de viu pe individ! a răcnit Nicole, strângând din dinți sub apăsarea pistolului.

– Nic, taci, draga mea, a șoptit Lily.

– N-o s-o împuşti, haide! a spus Bradley. E doar o mare neînţelegere. O s-o laşi în pace şi o să ne continuăm călătoria ca şi până acum, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat nimic. Nu-i aşa, Lily?

Aceasta a înghiţit în sec.

– Bineînţeles.

– Nu e atât de simplu! a răspuns Terry.

Ochii lui măsurau scena: feţele lor, împrejurimile, porţiunea de teren din spatele lui, unde buza canionului se profila mult prea aproape. Cu mişcări dezordonate, s-a aplecat stângaci, înconjurând corpul lui Nicole, a apucat jurnalul şi apoi s-a îndepărtat de ceilalţi.

– Lily, a murmurat Walt, ce naiba e în caietul ăla?

– Sunt doar notiţele tatălui meu, a răspuns ea, înghiţind în sec. Poate să ia jurnalul. E în regulă.

– Bine, a spus Leo pe un ton liniştit, acum ai jurnalul, Terry, aşa că poţi să-i dai drumul lui Nicole.

– O iau cu mine, a răspuns Terry cu glas sugrumat. Dacă ne urmăreşti, te împuşc!

Un val violent de mânie şi de panică s-a învolburat în pieptul lui Leo. Nu-l putea lăsa pe Terry să plece cu Nicole!

Avea să se îngrijoreze mai târziu în legătură cu ceea ce se afla în jurnal, cu faptul că Terry o luase razna şi cu întreaga întâmplare. Acum trebuia să ia arma de lângă faţa lui Nicole. Leo şi-a îndreptat privirea spre locul în care ţeava era lipită de obrazul ei catifelat. Îşi ţinea pleoapele strânse, iar pulsul agitat i se vedea pe sub pielea gâtului. Fără să se gândească, Leo s-a aruncat înainte, smulgând-o din strânsoarea lui Terry şi împingând-o în spatele lui. Apoi şi-a strâns pumnul în jurul degetelor pe care Terry şi le ţinea pe pistol şi a îndreptat arma cu ţeava în sus.

A răsunat o împuşcătură. Toată lumea, cu excepţia lui Leo şi a lui Terry, s-a adăpostit, ţipând.

Terry a smuls pistolul şi s-a dat înapoi cu câţiva paşi. Dacă era posibil, pielea i se înroşise şi mai tare; cu faţa stacojie de furie, s-a apucat să îndrepte pistolul, cu o mână tremurătoare,

spre Walt, apoi spre Leo şi, în cele din urmă, spre Lily, care se ghemuise într-o parte, cu Nicole în braţe.

– *Calmaţi-vă, fir-ar să fie!* a strigat el.

– Terry! l-a conjurat Bradley cu glas sacadat. Omule, pune arma jos! Nu glumesc!

– Ar fi trebuit să ştiu că aşa urma să fie! a răbufnit Terry. Înconjurat de o grămadă de laşi! N-ar fi trebuit să venim aici în grup!

– Nu face asta, a spus Bradley cu glas scăzut. De ce faci asta acum? Nu ne strica excursia!

Dar Leo ştia că nu se mai punea problema astfel. Cu inima bătându-i nebuneşte şi ţinându-şi mâinile tremurânde la vedere, astfel încât Terry să nu le poată scăpa din ochi, el a făcut un pas prudent înainte, iar apoi încă unul.

– Terry, o să întind mâna după armă, tu o să mi-o dai şi eu o s-o pun jos, pe pământ. Poţi să iei jurnalul şi să pleci. Ia orice vrei tu. Nimic nu merită un preţ ca ăsta.

Leo a întins mâna, a apucat ţeava şi a înclinat-o într-o parte, dar Terry şi-a dat seama imediat că o încurcase. Intrat în panică, a întins cealaltă mână ca să încerce să se agaţe de faţa lui Leo. Înainte ca acesta din urmă să-şi dea seama prea bine de ceea ce se întâmpla, au început să se lupte, având între ei o armă încărcată. Leo a auzit-o pe Lily strigându-i numele. În acele clipe, bătăile inimii îi bubuiau în urechi; totul în jurul lor era praf, panică şi zgomot.

Walt s-a agăţat de braţul cu care Terry ţinea arma, încercând să-l ajute pe Leo să scoată ţeava din strânsoarea lui Terry. A reuşit s-o facă, iar pistolul a căzut la pământ, în mijlocul învălmăşelii. Bradley l-a apucat pe Terry de celălalt braţ, reuşind în cele din urmă să-l tragă deoparte. Apoi, plin de furie, el şi-a înfăşurat piepţii cămăşii lui Terry în jurul pumnilor, împingându-şi adversarul şi forţându-l să meargă de-a-ndăratelea.

– Ți-ai pierdut mințile?! a răcnit el la Terry, iar fața, de obicei placidă, îi era schimonosită acum din cauza adrenalinei și a furiei. Ce naiba e în neregulă cu tine?!

Praful roșu se ridicase, lăsându-i pe toți dezorientați; Leo habar n-avea dacă buza stâncoasă a canionului era în fața sau în spatele lui, așa că s-a așezat cu grijă în genunchi, pipăind de jur împrejur ca să se poată orienta din nou. Undeva, în ultima jumătate de minut, strigătele încetaseră să mai sune distinct și erau acum doar o larmă difuză. Mijind din ochi în mijlocul norului de praf, Leo a întins mâna înainte, ca să-l apuce de gambă pe Bradley, strigându-i cu disperare să-i dea drumul lui Terry și să se lase în jos.

Bradley a făcut întocmai.

Din cauza șocului, Terry s-a schimbat la față, făcând ochii mari și fluturând din brațe. Între timp, praful a început să se risipească și toți șase au părut să realizeze în același timp că doar vârful unuia dintre bocancii lui Terry mai avea contact cu marginea sfărâmicioasă a canionului. Dar chiar și acel contact fragil a luat sfârșit pe măsură ce Terry a fost tras îndărăt de greutatea propriului corp și de avântul pe care și-l luase.

Peste margine, preț de o singură clipă, Terry a părut să alerge pe loc, plutind în aer. Leo a întins mâna, bâjbâind în gol...

Dar Terry dispăruse.

Leo a fost uimit de repeziciunea cu care putea cădea un corp uman. Nu mai auzise niciodată – nici măcar o dată în viața lui – o asemenea tăcere. Era ca și cum Terry ar fi tras după el tot sunetul atunci când plonjase în abis.

Timp de două, cinci, zece secunde în care inimile pur și simplu li s-au oprit în loc, cu toții s-au uitat la spațiul gol pe care tocmai îl ocupase corpul lui Terry.

La lumina tot mai stinsă a asfințitului, în jurul lor dansau vârtejuri suave de praf.

– Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva..., a rostit Bradley cu glas răgușit.

– Poate că..., a murmurat Walter, ... poate că a supraviețuit?

Ajungând pe margine și privind cu toții în jos, membrii grupului s-a străduit să-și tragă sufletul. Distanța până la fundul prăpastiei era atât de mare, încât le era imposibil să vadă clar din locul în care se aflau, dar au tresărit împreună în clipa în care un nor mic de praf s-a ridicat de pe solul din fundul canionului.

Chiar dacă nimeni n-a spus-o cu voce tare, cu toții știau că Terry nu supraviețuise.

CAPITOLUL 11

Nimeni nu s-a mişcat.

Degetele lui Lily au început să amorţească, furnicăturile răspândindu-i-se în braţe cu o viteză şocantă, pe măsură ce ea începea să înţeleagă ce se întâmplase.

– Ce am văzut? a întrebat Nic cu o voce slabă şi subţire. Ce văd *chiar acum*?

Bradley s-a întors şi i-a privit pe toţi cu nişte ochi în care panica şi nebunia se oglindeau deopotrivă. Ca şi cum cineva tocmai i-ar fi spart geamul de la caseta ce închidea butonul pentru cazuri de urgenţă, el a strigat:

– *TERRY A CĂZUT ÎN AFURISITA DE PRĂPASTIE!*

Gândurile lui Lily se topeau ca untul în tigaie. Faţa lui Nic, faţa lui Leo, Bradley, Walter... cu toatele spuneau aceeaşi poveste. Chiar îl văzuseră pe Terry căzând de pe margine în canion.

Apoi Lily a căzut cu fundul de pământ. Groaza a umplut-o ca un val de apă rece care năvălea violent într-o peşteră, iar ceva s-a dezlănţuit în grup. A izbucnit haosul. Bradley încă striga. Leo striga la Bradley să nu mai ţipe. Walter striga că intestinele lui erau foarte sensibile la stres. Nic a început să ţipe la toţi să tacă naibii din gură şi să se calmeze. Fiecare s-a uitat în prăpastie, gesticulând peste marginea stâncii.

Dar pentru Lily, toate astea păreau să se întâmple la foarte mulți kilometri distanță. Un zgomot continuu și uniform îi răsuna în urechi. Nenorocirea care tocmai se întâmplase nu era o cădere de pe cal sau ruperea unui picior. O persoană murise într-unul dintre turnurile ei. Un om era *mort*.

„Adună-te, Wilder! Scoală-te naibii de jos!"

S-a ridicat în picioare, a mers câțiva pași și i-a tras pe toți înapoi de pe marginea stâncii. Atunci când ea l-a aruncat într-o parte, Bradley s-a rostogolit, oprindu-se într-o rână. Și-a înfipt o mână în păr și a gemut.

– La naiba, la naiba, n-am mai văzut pe cineva murind până acum!

Lily a strâns din pumni ca să-și păstreze calmul din voce.

– Respiră!

– Nu-mi vine să cred..., a bâiguit Walter. Totul a fost atât de nebunesc, de haotic și... Nu-mi vine să cred...

– Stați puțin! i-a tăiat ea vorba, cu stomacul făcut ghem, fiindcă ultimele câteva clipe de dinainte de căderea lui Terry fuseseră o învălmășeală derutantă de praf, de mâini și de picioare mișcându-se haotic și de strigăte. L-a *împins* cineva?!

Walter a arătat cu degetul și a bâiguit:

– Bradley l-a împins.

– *A fost un accident!* a țipat Bradley. De ce ai spune așa ceva?

– Lily m-a întrebat! i-a răspuns Walter, tot țipând. N-am vrut să fiu nepoliticos!

– Avea o armă! a strigat Bradley. Ce mama naibii făcea cu o armă?

– Tu ești singurul care și-a dorit să vină și Terry cu noi!

– N-am vrut să-l iau! Dar el...

– *Tăceți cu toții!*

Lily aproape că nu se putea gândi la ceea ce dusese la acel moment – Terry având jurnalul lui Duke și pe Nicole, cu intenția de a lua cu el în deșert și jurnalul, și pe prietena ei. Singurul lucru la care se putea gândi era felul în care el fusese suspendat

în aer timp de o secundă, pentru ca în următoarea să dispară. Nu avusese cum să supravieţuiască.

– Nici măcar nu mă pot auzi gândind.

– Bine... bine! Bine! s-a bâlbâit Bradley. Ne putem descurca, putem să explicăm ce s-a întâmplat. Iată ce trebuie să facem: ne întoarcem cu toţii din drum şi mergem acasă, da? Terry a plecat. Terry ne-a părăsit. Tot timpul a spus că n-avea nevoie de noi ca să supravieţuiască aici. Şi dacă a plecat? Dacă a plecat şi noi habar n-avem unde s-a dus? E posibil, nu?

– O, asta n-o să se întâmple! l-a avertizat Nicole. Vrei să-i mint pe poliţişti şi să spun că Terry e încă în viaţă pe undeva? Băiete, mai degrabă mă las cu totul la mila Domnului decât să fac aşa ceva!

– Bradley, totul o să fie bine! a încercat Leo să-l liniştească. Haideţi! O să le spunem poliţiştilor exact ce s-a întâmplat. Terry avea o armă. I-a lipit-o de cap lui Nicole. Ne-am luat la harţă cu toţii şi s-a creat o încurcătură. N-ai făcut nimic greşit.

– Pe naiba! a strigat Nicole cu aprindere. Dacă Walt spune că Bradley l-a împins, atunci mie îmi e suficient. Noi, ceilalţi, nu ne asumăm vina pentru el. Caz închis!

Lily s-a frânt de mijloc, apăsându-şi ochii cu podul palmelor. Asta era de rău. Mai rău de-atât nici nu se putea. N-avea să iasă niciodată dintr-un asemenea necaz. Urma un proces pentru omor prin imprudenţă, adăugându-se, poate, şi acuzaţii de neglijenţă penală. Chiar dacă martorii ar fi declarat în unanimitate că Terry îi ţinuse sub ameninţarea armei, ea răspundea de siguranţa tuturor oaspeţilor. Asta însemna fără arme de foc, fără substanţe ilegale. Niciodată nu avusese probleme cu aşa ceva; încetase să mai caute în bagajele oaspeţilor cu mult timp în urmă. Ce altă meserie putea să mai facă? În afară de creşterea animalelor şi de servitul la bar, nu învăţase nimic altceva. Voise să renunţe cândva la acele tururi ghidate, dar acum asta nici măcar nu mai era o opţiune. Cum naiba avea să supravieţuiască?

„Dar să trăiesc la limita sărăciei e cea mai bună variantă acum!" s-a gândit Lily cu melancolie. „Poate că o să ajung la închisoare."

Discuțiile din jurul ei păreau să crească în volum, dar înainte ca ea să-și dea seama ce anume se întâmpla, o mână a prins-o de cot și ea s-a trezit lipită de Leo.

– Bradley? a întrebat el cu o voce în care se auzea un tremur cu totul neobișnuit. Bradley, ce faci, omule?

Pistolul se scutura sălbatic în mâna trepidantă a lui Bradley, în timp ce acesta îndrepta arma spre Nicole, apoi spre Lily, iar pe urmă din nou spre Nic.

– *Nu* asta s-a întâmplat, Nicole!

– Bradley, gândește-te bine la ceea ce faci, a spus Leo pe un ton jos și neînchipuit de dur.

Lily a conștientizat atât de brusc ce se întâmpla, încât s-a simțit ca lovită de tren. Țeava s-a îndreptat din nou către ea.

– Dar nu l-am împins eu! a strigat Bradley.

– Da, te comporți ca un om nevinovat, nu-i așa? a mârâit Nicole.

– Nic, a murmurat Lily, nu ești de nici un ajutor...

La câțiva metri distanță, Walter s-a aplecat, ținându-se de stomac și gemând.

– O, Doamne, o să fac pe mine!

Lily a riscat, făcând un pas înainte, cu palmele în jos.

– Bradley, lasă arma la pământ!

– A fost un accident! a susținut el pe un ton ridicat, plin de panică.

– Și știm cu toții asta! a spus Leo. Nu înrăutățiți lucrurile.

– Lasă-mă să mă gândesc! a strigat Bradley. La naiba, lasă-mă să mă gândesc!

– Începem prin a ne calma, omule, a spus Leo cu glas scăzut. Calmează-te și pune arma la pământ. Tu nu ești așa.

– Știi măcar să folosești o armă? a întrebat Walter.

– Bineînțeles că știu cum să folosesc o armă!

Walter s-a încruntat.

– Totuşi, piedica e pusă!

S-a auzit un mic declic, urmat de un „Ups...“ şoptit al lui Walter, iar Lily, îngrozită, a privit cum Nic şi-a desfăcut briceagul, a păşit în spatele lui Leo şi i-a apăsat lama pe mărul lui Adam.

– Nicole Michelle! a strigat Lily. Ce naiba faci?!

Nic a ignorat-o complet.

– Las-o baltă, Brad!

– Mă cheamă Bradley! a lătrat el.

– De fapt, se comportă foarte ciudat ori de câte ori i se spune „Brad“, a comentat Walter. Dacă vrei ca el să lase arma jos, nu...

– Dacă nu tăceţi naibii din gură şi nu luaţi pistolul din mâinile lui Brad, o să-l tai pe omul ăsta de la bărbie până la testicule! a strigat Nic.

Lily a întâlnit privirea lui Leo, iar stomacul i s-a strâns. Căutătura lui călită, neclintită, nu se dezlipea de faţa ei. Şi nu era deloc momentul ca ea să-i destăinuie faptul că Nicole fusese crescută într-o familie care deţinea o măcelărie.

– Tu ai răspunderea aici! i-a spus Bradley lui Lily.

– Nu ea e cea care a împins un bărbat de pe o stâncă! a ripostat Nicole.

– Sunteţi ghidele noastre!

– Aţi semnat o declaraţie pe proprie răspundere!

Bradley a îngheţat.

– N-am semnat o *declaraţie că ne asumăm moartea cuiva*!

– Asta e literalmente ce înseamnă declaraţia aia! a ţipat Nicole.

Lily a tresărit în clipa în care o dâră mică de sânge a început să curgă pe gâtul lui Leo.

– Nic, îl tai, draga mea! a spus ea pe un ton cât putea de ferm.

– Cine spune că nu l-ai împins tu? a mârâit Bradley. Îl urai pe Terry!

Nicole s-a dezlănţuit:

– *Toată lumea îl ura pe Terry!*

Fără să se descurajeze, Bradley a continuat:

– Avem mai mulţi martori decât voi. Am putea spune tot ce vrem!

– Bradley, adună-te, fir-ar să fie! a zis Leo, întinzând mâinile şi îndreptându-şi palmele în jos. Terry ne-a ţinut sub ameninţarea armei. Noi ne apăram. N-o să împuşti pe nimeni şi nici n-o să dai vina pe ele. Nu înrăutăţi situaţia! Haide, fii rezonabil! Cum i-aş explica asta Corei?

Bradley a tras aer în piept, iar apoi a aruncat pistolul din mână, ca şi cum acesta ar fi luat foc. Apoi a izbucnit în lacrimi.

– La naiba, îmi pare atât de rău! a strigat Bradley, prăbuşindu-se în genunchi. Îmi pierd minţile! Îmi pare rău, îmi pare rău! N-aş face niciodată...

Nicole a alergat imediat, a luat arma şi a început s-o întoarcă pe toate părţile cu mâini tremurătoare, încercând să-i pună piedica.

Leo s-a frecat pe gât.

– Nicole... stai...! a spus el, după care s-a apropiat de ea şi, cu un gest calm, i-a luat pistolul şi a pus piedica la loc. Toată lumea e bine? a întrebat, primind un murmur general drept răspuns, drept pentru care s-a întors spre Lily, căutându-i privirea şi punându-i uşurel o mână pe obraz. Tu eşti bine?

Lily a avut nevoie de toată voinţa de care era capabilă, ca să nu se arunce la pieptul lui, ca să nu-şi petreacă braţele în jurul lui şi să nu-l ţină strâns, până când s-ar fi convins că era în siguranţă. Dând din cap, ea şi-a reprimat senzaţia de arsură pricinuită de lacrimile ce erau gata să-i ţâşnească din ochi. Nu plângea niciodată decât dacă era furioasă, iar acum era înnebunită de furie.

– *Eşti* bine? a întrebat ea.

– Da.

– Bun! a exclamat, întorcându-se spre Bradley. *Tu*. Stai jos!

Lily a arătat spre o stâncă aflată la vreo zece metri distanţă, iar el şi-a plecat capul şi a luat-o târâş-grăpiş într-acolo, ştergându-şi lacrimile de pe faţă.

Nicole l-a privit cu furie.

– Spune-mi să nu-l leg ca pe un porc la tăiere!

– Nu-l lega ca pe un porc la tăiere! a răspuns Lily pe un ton categoric. Trebuie să ne strângem lucrurile de aici și să ne întoarcem, sau să telefonăm, sau... nici nu mă pot gândi!

Se aflau în mijlocul deșertului, la câteva ore distanță de civilizație, având de înfruntat consecințele morții unui om. Era aproape întuneric. Lily l-a urmărit cu privirea pe Leo, care s-a apropiat de marginea stâncii, aplecându-se și recuperând cu grijă jurnalul dintr-un morman de țărână, după care l-a șters de praf și i l-a adus.

– Eram îngrijorat că a căzut și jurnalul în prăpastie, odată cu el!

Recunoscătoare, Lily a luat caietul, amintindu-și cum își simțise inima părăsindu-i corpul pe tăcute atunci când îl văzuse pe Leo alergând spre Terry și spre armă, după care o împinsese pe Nic spre un loc sigur. Alungând acele gânduri, ea s-a uitat la jurnalul uzat și moale pe care-l ținea în mâini, simțind cum Leo se apropia pe la spate.

Adrenalina care o susținuse în timpul acelei vânzoleli haotice o lăsase slăbită și tremurândă. Așa că nu s-a putut abține și s-a sprijinit de pieptul solid al lui Leo. Fără ezitare, mâna lui s-a ridicat, cuprinzându-i ferm șoldul și stabilizând-o.

– E în regulă, a spus el cu glas liniștit. Te țin eu.

– Trebuie să mergem jos și să luăm cadavrul? a întrebat Bradley de la marginea grupului.

Patru capete s-au întors spre el, cu patru perechi de ochi furioși, mijiți.

– Vreau doar să spun că Terry e acolo, jos, a bâiguit el, cu mâinile ridicate. Nu știu ce să fac, bine? Îmi pare rău!

Un fior a scuturat-o pe Lily pentru o clipă, iar Leo s-a lipit și mai tare de ea.

– Poate cineva să-mi explice care e treaba cu caietul ăsta de notițe? a întrebat Walter pe un ton ridicat. Și de ce să aduci o armă aici? *De ce?* Oare Terry *a plănuit* să-l fure cândva pe durata excursiei? De ce ar fi făcut asta?

– Duke era faimos în cercurile de vânători de comori, a răspuns Lily, întorcând jurnalul pe toate părțile. A scris aici tot ce știa și tot ce aflase în decursul vremii. Ani de zile a tot adăugat câte ceva în jurnal. Hărți, notițe, ghicitori, coduri.

– De unde naiba să știe Terry despre asta? a întrebat Walter.

– Eu știu că oamenii cred că jurnalul e valoros, motiv pentru care-l țin la mine tot timpul, a explicat Lily, inspirând adânc. N-am aflat despre presupusa lui valoare decât după ce a murit Duke. Se pare că tatăl meu avea un mare număr de adepți online, iar fanii lui au presupus că avea să lase jurnalul unui alt vânător de comori. Dar n-a făcut-o.

Lily îl simțea pe Leo nemișcat în spatele ei. Era de înțeles, fiindcă ei doi nu terminaseră discuția pe care o avuseseră lângă focul de tabără; Leo nu știa că tatăl ei murise.

– De-a lungul anilor, m-au contactat oameni care voiau să cumpere jurnalul sau care au încercat să mă convingă să-l donez cuiva din acea comunitate a fanilor lui Duke, a spus ea. Dar nimeni n-a încercat vreodată să-l sustragă...

– Deci acolo sunt informații despre comori? a întrebat Walt. Crezi că Terry încerca să afle unde și-a ascuns banii Butch Cassidy sau ceva de genul ăsta?

– Tatăl ei știa totul despre Gașca sălbatică, l-a lămurit Bradley, care stătea la marginea grupului lor. Fiecare poveste, fiecare urmă!

Nicole i-a aruncat o privire feroce, iar el s-a făcut din nou mic sub povara vinovăției. Totuși, a adăugat:

– Doar dădeam o mână de ajutor, explicând de ce cred eu că Terry a făcut ceea ce a făcut. La un moment dat, Duke Wilder a fost unul dintre cei mai căutați ghizi de arheologie din sud-vest, l-a lămurit el pe Walt, privindu-l insistent. Fotografia lui a fost publicată pe coperta revistei *National Geographic*.

– Atunci când ai rezervat excursia asta, știai că Lily e fiica lui? l-a întrebat Walter pe Bradley.

Acesta din urmă a dat din cap în semn că da, privind în pământ.

– Terry mi-a spus, dar doar în treacăt. Nu știam despre existența jurnalului! a răspuns el ridicându-și privirea și întâlnind, peste umărul lui Lily, ochii lui Leo. Și jur pe Dumnezeu că nu mi-am dat seama că era Lily a ta, Leo!

Grupul s-a cufundat într-o tăcere mormântală, iar Leo și Lily au devenit conștienți dintr-odată de faptul că trupurile lor se atingeau, acele puncte de contact încălzindu-se brusc. El a încercat să se îndepărteze, dar Lily și-a pus mâna peste a lui, oprindu-l. Ea a auzit cum el își trăgea răsuflarea.

Liniștea pe care i-o inducea corpul lui Leo lipit de spatele ei a făcut ca haosul din minte să-i dispară încetul cu încetul. S-a uitat la jurnalul pe care-l ținea în mâini și l-a coborât, lăsându-l să se deschidă. Două foi fuseseră smulse chiar de la sfârșit, iar apoi vârâte înapoi înăuntru, mototolite, ca și cum Duke ar fi plănuit să le ia, dar, până la urmă, se hotărâse să păstreze totul.

– Ce naiba...? a murmurat ea, pipăindu-le.

Prima dintre cele două era o hartă, una dintre hărțile cu vedere aeriană ale lui Duke, care înfățișau canioanele înguste. Formate de apa care cursese prin straturile de gresie de-a lungul a milioane de ani, canioanele înguste erau serpentine complicate, uneori la fel de late ca un râu, iar alteori, la fel de înguste ca brațul unui om – și mortale. Fără o hartă, era ușor să te rătăcești și să nu mai reușești să ieși de acolo. Dar fiecare filon important și fiecare fantă de pe acea hartă desenată de mână erau etichetate cu un număr sau cu o literă, scrise mic.

– Recunoști locul ăsta? a întrebat-o Leo, luându-i ușurel pagina din mână, ca să se poată uita mai bine.

Lily a clătinat din cap în semn că nu.

– Duke avea vreo douăzeci de desene dintr-astea aici, și fiecare dintre ele acoperă o suprafață prea mică pentru ca eu să știu exact unde se află, a recunoscut ea. E o secțiune a Labirintului, sunt sigură!

– Poate că Terry a crezut că acolo a ascuns Duke ceva, a oferit Bradley o explicație, apropiindu-se puțin mai mult de grup.

Nic l-a privit, încruntată.

– Taci din gură, Brad!

Următoarea foaie ruptă era o ghicitoare scrisă de mâna lui Duke, iar lui Lily i-a stat inima în loc la vederea ei.

– Ce-i asta? a întrebat Leo în şoaptă, cu buzele apropiate de urechea ei.

Lily a respirat adânc.

– O ghicitoare a lui Duke Wilder.

– Ai mai văzut-o vreodată? a întrebat el.

– Am văzut-o, dar nu mi-a păsat, a răspuns ea. Jurnalul e plin de aiureli şi n-am avut niciodată un motiv să încerc să ghicesc fiecare răspuns în parte. Asta şi harta sunt ultimele pagini ale jurnalului.

Leo s-a uitat din nou peste umărul ei şi au citit ghicitoarea împreună.

În cele din urmă, răspunsul e „da".
Tu trebuie să pleci; eu, tot aşa.
Nu-ţi place să pleci, dar o s-o faci negreşit.
Va trebui să te duci, dar niciodată acolo, promit.
Însă fie că o faci sau că nu,
Te asigur că cea care suferă n-o să fii tu.
În orice caz, eşti liberă, de vrei,
Aşa că uită-te în butucul copacului lui Duke, din burta cifrei trei.

Lily a citit ghicitoarea de mai multe ori, mormăind:

– Nu e momentul pentru un nenorocit de joc, Duke...

– Rima versurilor e împerecheată. Ce poate să însemne asta? a murmurat Leo.

– Aşa era Duke, avea o logică numai a lui, a răspuns Lily, scoţând un oftat de frustrare. Ce *mama naibii*!

Leo a repetat rândurile enigmatice, încercând să rezolve puzzle-ul. Lily şi-a dat seama că ezita, fiindcă la început a părut

că era pe punctul de a spune ceva, dar apoi și-a ținut respirația, fără să scoată o vorbă.

S-a întors spre el și l-a privit. Fața lui era foarte aproape de a ei, la doar un centimetru distanță.

– La ce te gândești?

– La faptul că Terry a căutat paginile astea în mod special, a spus el destul de încet ca să-l audă numai ea.

– De acord, a murmurat Lily, privind iarăși pagina. Dar de ce? Dintre sutele de pagini de aici?

– Erau cele de la sfârșit, nu?

Ea a dat din cap, adeverind.

– Dar nu sunt diferite de altele. O hartă și o ghicitoare – chestii dintr-astea se găsesc literalmente pe fiecare pagină a jurnalului.

Leo a privit-o țintă, dar fără s-o vadă cu adevărat, în timp ce se gândea la spusele ei.

– Mă întreb care sunt șansele ca Bradley să aibă dreptate, a șoptit el, iar Terry chiar să fi crezut că Duke ascunsese ceva aici, sau că știa că se afla ceva aici și a lăsat indicii astfel încât comoara să fie descoperită de altcineva. Poate că de acele pagini avea nevoie Terry ca s-o găsească.

– De unde înțelegi așa ceva din ghicitoarea asta?

Leo a întors-o pe Lily cu fața spre el.

– Mai citește încă o dată primul rând!

Ea a urmărit cu grijă cuvintele.

În cele din urmă, răspunsul e „da".

– Dacă răspunsul e „da", a spus Lily, atunci care e întrebarea?

– Exact!

Bineînțeles. De aici ar fi vrut Duke ca ea să înceapă. Vorbele lui aprobatoare i-au răsunat în minte:

„Asta e prima întrebare pe care aș pune-o și eu, fetiță!"

Lily a închis ochii, gândindu-se. Care era întrebarea pe care oamenii i-o puseseră mereu lui Duke? Răspunsul era clar ca lumina zilei: dacă găsise vreodată comoara lui Butch Cassidy.

Lily şi-a ridicat din nou privirea şi a descoperit că Leo se uita ţintă la ea. În clipa în care a înţeles, lui i s-a aprins o luminiţă în ochi, la fel ca ei. În urechile lui Lily s-a pornit un ţiuit ascuţit, limpede precum clinchetul unui clopoţel. Nu fusese niciodată credincioasă, dar o revelaţie stranie a făcut ca pe piele să i se răspândească un val de energie statică.

Nicole s-a apropiat şi i-a fluturat o mână pe dinaintea feţei.

– Dub, crezi că paginile astea sunt atât de importante acum? E aproape întuneric, avem un mort pe fundul canionului şi pe unul viu, pe care încă mai cred că ar fi bine să-l legăm ca pe un porc pregătit pentru tăiere.

Lily s-a ferit de mâinile fluturânde ale lui Nicole, aruncându-i o privire circumspectă prietenei sale.

– Cred că Bradley are dreptate.

– Vedeţi! a strigat Bradley de pe stânca lui, dar s-a făcut mic în clipa în care toţi ceilalţi s-au întors şi l-au privit ţintă.

– Cred că e posibil ca Duke să fi găsit comoara şi s-o fi ascuns din nou în deşert, a spus Lily înghiţind în sec şi privindu-l pe Leo, care a dat din cap în semn de aprobare, în timp ce paginile rupte fâlfâiau în mâna ei tremurândă. Iar dacă a făcut-o, sunt destul de sigură că harta asta ne spune unde anume s-o găsim.

CAPITOLUL 12

S-a lăsat o tăcere îndelungată, care s-a întins din ce în ce mai tare, ca un elastic, pe măsură ce restul celor aflați de față pricepeau sensul cuvintelor lui Lily.

- Te referi la comoara *adevărată*? a întrebat Walter în cele din urmă. La banii lui Butch Cassidy?

Lily a dat din cap, amețită.

- Cred că în paginile astea e descrisă o vânătoare de comori pentru cel căruia Duke plănuia să-i dea jurnalul. Nu i-am cunoscut niciodată pe prietenii lui din acel cerc. Așa că n-am nici o idee cine ar putea fi potențialul moștenitor al jurnalului.

Trecându-și o mână prin păr, Bradley a măsurat din priviri întregul grup, iar apoi și-a ațintit ochii la fața lui Lily, scrâșnind din dinți.

- Ce-am găsit, al meu să fie, nu-i așa? Chiar dacă Duke n-a vrut să ți-l dea ție, jurnalul a ajuns la tine acum.

Asta a lovit-o mai tare decât i-ar fi plăcut să recunoască. Era glonțul pe care-l evitase, pentru că dacă Duke găsise comoara și o ascunsese... atunci, prin definiție, o ascunsese de ea. Nu-i lăsase jurnalul *ei* în mod special; nici altcuiva nu i-l lăsase, dar dacă ar fi vrut ca fiica lui să-l aibă, cu siguranță că i-ar fi spus-o la un moment dat.

– E ceva în legătură cu formularea de aici, a spus ea, adunându-se. Duke a scris: *Răspunsul e „da"*. În cazul în care am dreptate, atunci întrebarea e: „Ai găsit banii ascunși?"

– Ce spune restul? a întrebat Bradley, lungindu-și gâtul.

Lily a citit ghicitoarea cu voce tare, iar apoi a vârât paginile înapoi în jurnal, pe care, ridicând din umeri, i l-a dat lui Nicole.

– Habar n-am ce înseamnă restul ghicitorii, a spus ea, după care s-a întors spre Leo. Ce mai e în rucsacul lui Terry?

– Ăăă..., a mormăit el, deschizând-o din nou și uitându-se înăuntru. Pare a fi un telefon mobil. Unul fără semnal.

– Oprește-l, ca să economisim bateria! a propus Lily.

– Bună idee! a exclamat el, făcând întocmai și apoi înmânându-i telefonul lui Lily, după care s-a întors la inventarierea obiectelor din rucsac. Muniție pentru pistol! Un cuțit foarte mare!

Leo a făcut o pauză și a privit-o pe Lily cu ochi măriți de uimire, adăugând:

– Niște legături de plastic.

Nicole s-a apropiat și a luat în mână fâșiile de plastic alb și tare.

– Astea nu sunt menite să împiedice încurcarea cablurilor de la televizor; sunt cătușe!

– O, Doamne..., a mormăit Lily.

Toți cei de față au fost străbătuți de un fior.

– Hopa! a spus Bradley, părând să i se facă rău. Pentru ce avea nevoie de astea?

– A fost prietenul tău, a răspuns ea pe un ton acuzator. Tu să-mi spui!

– Chiar îmi ieșisem din minți atunci când m-am purtat așa, a insistat Bradley, dându-se un pic mai aproape. Am intrat în panică. Îmi pare rău...

– Bine, bine, haideți să ne calmăm! a exclamat Lily.

Ea spera să pună în vorbe acea convingere pe care, de fapt, n-o simțea chiar atât de puternic. După cum se vădea în acel moment, Terry nu fusese doar un nemernic, ci și un tip periculos. Ea i-a făcut semn din cap lui Leo, cerându-i astfel să continue.

– Un dispozitiv GPS, a spus el, înmânându-i lui Lily Garmin-ul de lux din pricina căruia ea se certase cu Terry la începutul excursiei. Niște rații de campanie, apă. Prezervative..., a adăugat, făcând o grimasă.

– Poftim?! s-a răstit Nicole. Cu *cine* naiba credea ăla că...

Leo a întrerupt-o, scoțând mai multe lucruri la iveală.

– Un telefon cu legătură prin satelit!

– Cel puțin, asta e de ajutor, a spus Lily. Altceva?

Leo a mai scormonit puțin prin rucsac, după care i l-a înmânat lui Lily.

– Nimic din ceea ce n-avem și noi, ceilalți.

Bradley s-a apropiat.

– Oare ce naiba a fost în capul lui?

– Știi cum e Terry, a spus Leo, iar apoi s-a corectat, stângaci: sau... era.... Mereu se băga în câte o situație ilogică sau se lăsa cucerit de vreo teorie tâmpită a conspirației. Știam că era un ins grețos, dar n-am crezut niciodată că era violent.

– Întrebarea e: ce ne facem de acum încolo? i-a încolțit Nicole. Focul s-a stins și, chiar dacă folosim telefonul prin satelit ca să chemăm ajutoare, n-o să vină nimeni până mâine-dimineață.

Lily a clătinat din cap, luptându-se cu o vagă senzație de plutire, de pierdere a echilibrului.

– Nic are dreptate! a spus ea în cele din urmă.

Lily ura să recunoască asta, dar era adevărat. Odată cu dispariția soarelui, temperatura scăzuse. Lipsa focului însemna că avea să se facă din ce în ce mai frig *și* că întunericul avea să devină din ce în ce mai dens. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toți ceilalți să se împiedice pe marginea unei stânci, în întuneric. Urma ca ea să telefoneze după ajutor la prima oră a dimineții; dar până atunci avea să-i țină pe toți ceilalți în siguranță de-a lungul nopții.

– Mai întâi focul! a decretat ea. Ne putem gândi la restul după aceea.

*

Nicole și-a luat locul în cercul care se formase în jurul focului, privind fără cuvinte cum fumul se răsucea spre cerul de cobalt, presărat cu stele. Pe deasupra lor a trecut o stea căzătoare, dar nici măcar Walter n-a băgat-o în seamă. Atmosfera era încordată, în timp ce fiecare dintre ei se simțea măcinat de propria panică. Chiar și greierii păreau să-și țină respirația.

În cele din urmă, Leo a deschis discuția pe care cu toții și-o doreau fără întârziere.

– Suntem de acord asupra a ceea ce o să spunem poliției?

– Terry a amenințat-o pe Nic cu arma, a spus Lily pe un ton ca de robot. În momentul în care tu te-ai dus s-o ajuți, el a căzut în prăpastie.

Pentru o vreme, nimeni n-a vorbit. Spre surprinderea lui Lily, vocea care s-a făcut auzită în cele din urmă a fost cea a lui Walter.

– Mă întreb dacă n-ar trebui să declarăm că Terry a ieșit singur pe întuneric, a spus el cu glas tremurat. Mi-e teamă că povestea adevărată sună a invenție.

– „Fraierul cumsecade" are dreptate, a spus Nic, uitându-se la Lily. Am putea declara că Terry n-a respectat regulile și că s-a rătăcit, iar apoi a dispărut.

Lily a dat din cap, resemnată.

– Bine.

Vizavi de Lily, Bradley a început să se agite.

– Ar trebui să vorbim despre posibilitatea ca în rucsacul tău să se afle o hartă către o comoară adevărată, Lily?

Bradley s-a uitat roată în jurul focului, iar Leo a dat din cap încet, în semn de aprobare.

– Terry știa cine era tatăl tău, Lily, a spus el. Avea în rucsac o armă și cătușe de plastic. Luăm în serios chestia asta cu comoara, sau crezi că e un exemplu de „țăcăneală a la Terry"?

– Nici eu nu-mi dau seama prea bine, a recunoscut Lily, dar Terry n-a fost prima persoană care a venit aici crezând că știa ceva important. Oamenii caută banii ăștia de peste o sută de ani. Tatăl meu era localnic, ceea ce îi dădea un avantaj, și a lucrat zeci

de ani împreună cu diverşi arheologi şi istorici, aşa că avea la fel de multe informaţii din interior ca oricine altcineva din domeniu.

– Ce e *asta*, mai exact? a întrebat Bradley. Spune-ne toată povestea, nu versiunea din broşură!

Lily a răsuflat adânc, neştiind de unde să înceapă.

– Duke a început să vâneze comori încă de pe vremea când era copil. Îşi petrecea aproape fiecare moment liber învăţând despre Butch Cassidy. A lucrat cu câteva echipe de arheologi destul de faimoase, dar prima lui dragoste a fost acea poveste, a spus ea, iar apoi, privind ţintă la foc, a încercat să depene povestea în ordine. V-am mai spus câte ceva despre Butch Cassidy, dar nu ăsta era numele lui adevărat. Se numea Robert LeRoy Parker. S-a născut aici, în Utah, în 1866. În adolescenţă, s-a angajat la o fermă unde un cowboy pe nume Mike Cassidy l-a învăţat să călărească, să tragă cu arma şi să fure. Părinţii lui Robert erau fermieri mormoni, care munceau din greu şi care erau săraci lipiţi. Mike Cassidy ştia cum să se descurce, iar Robert asta îşi dorea.

Lily s-a uitat cu atenţie la fiecare dintre ei şi s-a întrebat dacă vreunul măcar clipise. Chiar şi Nicole – care probabil că era sătulă să tot audă acea poveste – părea să ştie că ceva era diferit în noaptea aceea.

– Sărim la anul 1889, a continuat ea. Febra aurului loveşte, atrăgând oameni din toată ţara. Robert se află la Telluride, în Colorado – supranumit To Hell You Ride[1] – din cauza cârciumilor, bordelurilor şi a tripourilor. Lucrează la încărcarea minereului de aur pe catâri, animalele transportând apoi încărcătura la poalele muntelui. Şi, la fel ca şi părinţii lui, e sărac lipit. Dar chiar în localitate, la un colţ de stradă, se află Banca San Miguel Valley şi, pentru că acolo se păstrează aurul, Robert ştie că seiful e plin. Se gândeşte la perioada în care cantitatea de aur ajunge la maximum şi la personalul care lucrează la bancă. Dar, lucrul cel mai important, se gândeşte cum să scape după ce comite jaful.

[1] Călătorie la naiba-n praznic

Ajunsă în acel punct al povestirii, Lily a luat un băţ, cu care a trasat nişte spirale mici prin noroiul de la picioarele ei, după care a reluat:

– Robert era un tip carismatic. Ajunsese să cunoască oamenii din afara oraşului, făcându-şi prieteni cărora le dădea bani şi în grajdurile cărora ascunsese cai nou cumpăraţi. Aşa că, în ziua jafului, el şi amicul lui, Matt Warner, aşteaptă până când la bancă nu mai lucrează decât un singur casier. Matt îl ameninţă cu arma pe tip, în timp ce Robert goleşte seiful. Scapă cu fuga amândoi, iar ştirile despre jaf explodează. Acum Robert şi-a început cariera infracţională, dar nu vrea s-o facă de ruşine pe scumpa lui mamă mormonă. Începe să-şi spună „Butch Cassidy".

– Deci, stai puţin, Mat ăsta era Sundance? a întrebat Walter.

– Nu. Sundance Kid era Harry Longabaugh, care provenea din Philadelphia. Ca oricare alt băiat din acea perioadă, el visa să plece în Vest. S-a mutat în Colorado şi a lucrat la o fermă până când o furtună cumplită a omorât nouăzeci la sută din şeptel şi a distrus locurile de muncă. Iar apoi tânărul a fost prins furând un cal, o şa şi o armă în afara oraşului Sundance din Wyoming.

– Deci, când i s-a alăturat lui Cassidy? a întrebat Bradley.

– În 1896, a răspuns Leo, întâlnind privirea lui Lily pe deasupra focului.

Lily s-a întrebat cât de mult îşi amintea el din toate astea. Cât de multe auzise în timpul scurtei perioade petrecute la Wilder Ranch, sau cât de multe învăţase din cărţile pe care Duke le ţinea prin preajmă. Îşi amintea cum stătea întinsă în pat, peste Leo, citind împreună lângă focul care trosnea.

De asemenea, îşi amintea că, într-o noapte, îşi lăsase cartea jos şi i-o smulsese lui Leo din mână pe a lui, după care se lăsaseră unul în voia celuilalt vreme de ore întregi.

Ca şi cum şi-ar fi amintit şi el, Leo a clipit, alungându-şi astfel de gânduri.

– S-au întâlnit pe Calea bandiţilor, a încheiat el.

– E adevărat că n-au împuşcat pe nimeni? a întrebat Walter.

Lily a dat din cap, adeverind.

– N-a fost nevoie. Le strecurau bani oamenilor care erau în pericol să-și piardă fermele în favoarea băncilor. Așa că, în loc să denunțe banda la poliție, acei oameni i-au hrănit, le-au găzduit caii, au mințit pentru ei.

Bradley a fluierat încet, impresionat, scormonind în foc cu un băț lung.

– Da, iar cei din conducerea băncilor și a căilor ferate s-au supărat, a adăugat Leo. I-au implicat pe Pinkertoni[1], care aveau o tonă de agenți și de informatori în toată țara.

Walter părea sincer îngrijorat.

– O, *nu*!

– Totul a luat-o razna după ce Butch și băieții lui au jefuit un tren al Union Pacific în Wilcox, Wyoming, a spus Lily. Au pus dinamită în vagon și l-au aruncat în aer, iar, în decurs de douăzeci și patru de ore, aproape toți oamenii de pe statul de plată al agenției Pinkerton erau la vânătoare. Dar nu cercetau doar traseele. Pinkertonii au urmărit fiecare număr de serie de pe fiecare bancnotă pe care o furase banda lui Butch și au transmis informațiile băncilor, căilor ferate, hotelurilor și magazinelor. Recompensa pentru capturarea lor a fost mai întâi de patru mii de dolari. Apoi de cinci mii. De opt mii. În 1899, Butch știa că era o chestiune de timp până când aveau să fie prinși.

Ea a făcut o pauză ca să arunce o privire în jurul focului de tabără. Nimeni nu s-a mișcat.

– *Și?* a întrebat Bradley pe un ton insistent.

– Legenda spune că și-au ascuns banii undeva de-a lungul Căii banditilor, a continuat Lily, fiindcă știau că, dacă ar fi cheltuit un singur dolar, bancnota aceea i-ar fi dus pe oamenii legii direct la ei. Apoi au fugit în Argentina.

[1] Agenție de detectivi particulari din Statele Unite, înființată de imigrantul scoțian Alan Pinkerton în jurul anului 1850

Stai puțin! a exclamat Bradley, aruncând o crenguță în foc. În film, amândoi au murit acolo, într-un schimb de focuri. Vrei să spui că au ascuns acei bani, dar că nu s-au mai întors după ei?

– Unii oameni așa cred.

Walter s-a aplecat în față, ca să-i atragă privirea lui Lilly.

– Iar tu crezi că tatăl tău a găsit comoara și, în loc s-o ia, a ascuns-o din nou?

Ea a răspuns, ridicând din umeri:

– Ori asta, ori informația îl conduce pe cel căruia Duke plănuia să-i dea jurnalul la locul în care se află comoara neatinsă.

Lily și-a aplecat capul și și-a mușcat buza, în timp ce se gândea că ambele posibilități îi întorceau stomacul pe dos. Apoi a adăugat:

– Duke a vândut pământul din Wyoming și probabil că se aștepta să trăiască din profitul obținut. Așa că, în funcție de peroada în care ar fi găsit banii lui Butch Cassidy – dacă i-ar fi găsit vreodată – s-ar putea să nu se fi așteptat să aibă nevoie de ei. Obișnuia să spună: „Aventura e mai presus de bunurile materiale, fetiță!“ De ziua mea de naștere mă punea să rezolv un cifru ca să găsesc un pachet de gumă de mestecat pe care-l ascunsese, sau mă ducea într-o drumeție, mă întreba despre repere și îmi spunea că lucrurile pe care le știam erau darul meu.

Bradley s-a uitat de jur împrejurul focului de tabără.

– Cineva să caute pe Google cât a valorat jaful de la Wilcox!

– Google?! s-a stropșit Nicole. Cu ce? Cu piatra asta și cu o furculiță?

– Au furat aproximativ șaizeci de mii de dolari, a răspuns Lily, făcându-le semn să înceteze. Sunt sigură că au cheltuit o parte din ei pe undeva, așa că să zicem că au mai rămas cincizeci de mii, mai mult sau mai puțin.

– Asta e tot? s-a mirat Walter. Terry avea de gând să ne omoare pe toți pentru *cincizeci de mii* de dolari?

– Dar totul s-a întâmplat în 1899, nu? a întrebat Bradley, studiind fața fiecăruia dintre ei, în căutarea unei confirmări. Ar valora mult mai mult acum!

– În plus, a adăugat Lily cu glas scăzut, suma asta a fost doar dintr-un singur jaf.

Leo a privit-o lung și a întrebat:

– Cât de mult credea Duke că au ascuns banditii?

– În total? Cam o sută cincizeci de mii de dolari.

– O sută cincizeci de mii de dolari în 1899! a exclamat Bradley, uimit. Și pun pariu că unele dintre monedele de aur sunt atât de rare, încât aproape că nu se știe nimic despre ele. Ar valora milioane în banii din ziua de azi!

– Cel puțin zece milioane, după cum credea Duke, a spus Lily, cu privirea ațintită la foc.

Walter a clipit.

– E amuzant, pentru că mi s-a părut că ai spus zece *milioane*.

– Așa a spus, l-a asigurat Leo, și toată lumea a rămas foarte, foarte liniștită.

– La naiba! a strigat Bradley, ridicându-se și începând să se plimbe prin tabără. La naiba!

Nicole i-a tăiat calea.

– Așază-te! Tot n-am încredere în tine!

Bradley s-a conformat imediat.

– Mi se pare ciudat, a spus Walter în șoaptă, că Terry s-a hotărât să aducă cu el o armă, un sistem GPS și toate celelalte lucruri. Și că a fost atât de implicat într-o vânătoare de comori, a adăugat el, după care i-a aruncat lui Bradley o privire perplexă. Dar nu cumva anul ăsta tu trebuia să faci planurile pentru excursie?

Toată lumea s-a uitat la Bradley, care a strâns din umeri.

– Ei, haideți, nu vă supărați pe mine! a pledat el, aruncându-le un zâmbet nervos. I-am spus lui Terry că putea să vină dacă alegea locul și planifica el totul.

– O, Doamne, Bradley, ești omul cel mai lipsit de judecată pe care l-am întâlnit vreodată! a exclamat Leo.

– Am fost foarte ocupat! a protestat el.

Leo i-a aruncat o privire glacială.

– Ocupat ca atunci când a trebuit să planifici petrecerea pentru aniversarea mea de treizeci de ani și am ajuns la Golden Krust? Sau sărbătorirea promovării lui Walter?

Loial până la capăt, Walter a intervenit în favoarea lui Bradley:

– De fapt, cred că brioșele cu cremă cumpărate de la supermarket sunt oricum mai bune!

– Am putea să-i împingem pe toți în prăpastie? a întrebat-o Nicole pe Lily. Am avea mult mai multă liniște!

– Dar, Lily, dacă acea comoară e reală, a spus Walter, readucându-i pe toți la subiectul în cauză, și Terry a avut nevoie de jurnalul tău ca s-o găsească, asta nu înseamnă că avem harta către adevărata comoară?

– Da, teoretic, a răspuns ea.

Bradley s-a uitat la fiecare dintre cei adunați în jurul focului.

– Dar o să facem asta, nu? O să urmărim indiciile lui Duke până când găsim banii lui Butch Cassidy.

– Și ce te face să crezi că o să primești ceva din ei? a întrebat Nicole, privindu-l țintă. E harta lui Lily.

– Cred asta pentru că aveam un cod, a răspuns Walter. Ca și banditii. Îți amintești?

– Așa e, Walt! a adeverit Bradley, zâmbind.

– Cred că pierdem din vedere esențialul, a intervenit Leo. Terry e *mort*. Dacă ne întoarcem din drum și le spunem autorităților că a căzut în prăpastie, sunt mari șanse să nu mai fim suspecți într-un caz de crimă. Însă dacă plecăm direct la vânătoare de comori, asta o să dea foarte prost.

– Dar dacă oricum planul nostru e să le spunem că Terry s-a rătăcit, de ce nu putem spune că am plecat în căutarea lui?

Bradley a făcut o pauză, părând să aștepte să fie contrazis. Cum Lily tăcea, el a continuat, mai îndrăzneț:

– Deja era plănuit să facem o falsă vânătoare de comori în următoarele trei zile. De ce să nu facem una adevărată?

– Dub, a spus Nicole cu glas scăzut, Brad e pe lista mea de tipi de doi bani și Dumnezeu știe că nu-mi place să recunosc, dar... are dreptate. De ce să nu mergem să vedem?

Lily a privit-o în ochi.

– Credeam că ai spus că nu poți minți polițiștii.

– E vorba de zece *milioane de* dolari! a exclamat ea ridicând din umeri, ca și cum ar fi zis: „Îmi pare rău, dar știi că am dreptate!", iar apoi s-a uitat în jur, la restul grupului. Tot ce spun eu aici rămâne între noi, bine? E doar o idee, dar... ne-am putea continua drumul ca și cum am merge să-l căutăm pe Terry. De câte ori n-a spus că știa locul ăsta mai bine decât oricare dintre noi? Poate că a plecat și a căzut. Poate că o să reușesc să-mi păcălesc creierul să creadă asta. Poate că..., a spus ea pe un ton plin de emoție, ...mergem să căutăm banii!

– Cât o să dureze? a întrebat Walt. Până acolo și înapoi?

Lily a studiat harta desenată de mână, cu sângele pulsându-i în urechi, în timp ce bătea darabana, nervos, cu un deget pe picior.

– Dacă mergem călare până la Labirint și apoi mergem pe jos? Trei zile? Poate patru. Dar ținutul ăsta e cu adevărat înșelător. Nu e un loc de recreere pentru familii sau pentru turiști. Ai nevoie de un permis pe care să fie scris itinerarul tău, astfel ca, dacă nu te mai întorci, să ți se poată găsi cadavrul. Și ar trebui să ne oprim pentru aprovizionare.

– Dacă ne conduci tu, putem face orice, a îngânat Bradley, cu încredere sporită. Sunăm la poliție după ce ajungem dincolo. Cu banii. Te bagi, nu-i așa, amice? l-a întrebat el pe Walter, privindu-l.

După o clipă de ezitare, Walter a dat din cap, încuviințând, iar apoi l-a privit pe Leo cu subînțeles și a spus:

– Ăsta e un nou început pentru mine, îți amintești? Pentru noi toți. Când o să mai avem o șansă ca asta?

– Walter, nu e ca și cum ai face o plimbare într-o după-amiază, a spus Lily. E periculos! Drumul pe care l-am străbătut până acum a fost partea ușoară.

– *Asta* s-a chemat ușor?! a întrebat el.

Lily l-a privit drept în ochi.

– Asta a fost doar un fleac! a spus ea.

A urmat o tăcere întreruptă doar de trosnetul focului.

Lily s-a aşteptat ca cineva s-o contrazică din nou. Nici nu-i trecea prin gând ca vorbele care s-au auzit din întuneric să fie ale lui Leo:

– Dar crezi că am putea s-o facem?

– Leo, tu îmi spui că vrei să mergi?!

– Nu ştiu ce spun, a recunoscut el. Dar ghicitoarea asta pare să însemne ceva, Lil! Şi ştiu că şi tu simţi la fel.

Ea a clipit, trecându-şi o mână peste pielea cuprinsă de fiori a braţului. *Lil.* Nimeni nu-i mai spusese aşa de ani de zile.

Iar Leo avea dreptate, fiindcă ea simţea, în adâncul sufletului, un fel de avertisment care îi spunea să nu ignore sensul acelei ghicitori. Leo a continuat:

– Ştiu că l-am considerat cu toţii un nemernic pe Terry, dar el a crezut suficient de mult în povestea asta încât să aducă o armă. Ca s-o ia ostatică pe Nicole. Oare avea de gând să ne împuşte? Oare avea de gând s-o oblige pe Nicole să-l ducă în canion?

– Nu uitaţi de cătuşele de plastic, a adăugat Bradley. Nu-ţi iei cătuşe la tine ca să te lupţi cu râşii sau cu pumele!

Leo a ocolit focul şi a îngenuncheat în faţa lui Lily, după care a pus mâna pe jurnal.

– Terry avea nevoie de ceea ce se află aici. Iar acum acel ceva e la tine.

Sub coastele ei pâlpâia slab o scânteie de speranţă; Leo o alimentase cu dorinţa neaşteptată care i se reflectase pe faţă. Oare ce-şi dorea să audă din gura ei? Toată povestea asta părea prea amplă ca să poată fi analizată pe loc. Lăsând laoparte moartea lui Terry... Lily simţea în sinea ei că ghicitoarea era mai mult decât un simplu joc.

Şi totuşi, Duke nu-i dăduse ei jurnalul. Nu-i spusese nici că găsise comoara. Vânduse fără nici o remuşcare locul care ei îi

era cel mai drag pe lume, lăsând-o săracă şi singură. Se săturase ca viaţa ei să fie decisă de Duke Wilder.

Şi totuşi, merita să arunce o privire?

– Eu şi Walt suntem de partea lui Nicole, a spus Bradley. Ne băgăm!

– Eu sunt de partea lui *Dub*! a precizat Nicole. Aprob orice zice ea. Suntem o echipă! a declarat, oprindu-se apoi o clipă, după care a adăugat: Vreau să spun că eu cred că există o cale de a merge mai departe cu ghicitoarea şi, de asemenea, de a evita să avem probleme din pricina morţii lui Terry.

Bradley s-a întors spre Leo.

– Ce părere ai, omule?

Leo era încă ghemuit în faţa lui Lily, dar privirea i-a coborât la pământul de sub tălpile lor. Focul îi întindea umbre pe faţă, dând strălucire unghiurilor maxilarului şi pometilor. După o clipă, el şi-a ridicat bărbia ca să întâlnească din nou privirea ei.

– O să fac tot ce spune Lily.

Ea a încercat să-şi stingă mica scânteie din piept. S-a uitat din nou la hartă şi la cuvintele scrise de mâna lui Duke.

Răspunsul e „da".

– Ne mai gândim la asta, a spus ea. Oricum nu putem face nimic până dimineaţă.

CAPITOLUL 13

Leo nu-şi dădea seama cum de reuşise să doarmă atât de mult, dar, în cea de a cincea dimineaţă a lui în deşert, s-a trezit cu un umăr atât de înţepenit, încât părea că abia se mişcase toată noaptea. Nu-şi amintea să fi visat, nu-şi amintea nici măcar o secundă de conştienţă între momentul în care închisese ochii uscaţi şi epuizaţi, şi momentul prezent. Simţindu-se recunoscător, având în vedere alternativa, s-a ridicat într-un cot şi s-a şters la ochi. Cu un junghi în stomac, totul i-a revenit în minte: descoperirea năucitoare a armei, imaginea lui Terry alunecând peste buza canionului, harta care sugera că o adevărată comoară ar fi putut să fie ascunsă prin preajmă.

S-a întrebat dacă Lily dormise vreun pic. Peste noapte nu se auziseră glasuri de animale, nici zgomot de vietăţi care să se fi mişcat prin jurul taberei. Nici un cântec de pasăre nu mai răsuna acum, în zori de zi. Era puţin după ora cinci şi jumătate şi, după lumina care răzbătea prin pereţii de un gri deschis ai cortului, Leo îşi dădea seama că cerul avea culoarea albastru ultramarin a unei dimineţi care încă nu se hotărâse să se transforme în zi.

Iar apoi un geamăt suav a răzbătut prin aerul rece – un sunet pe care Leo îl auzise de o sută de ori în realitate şi de o mie de ori în memoria lui: Lily, care se întindea în timp ce se ridica din pat ca să-şi înceapă ziua. Chiar şi dacă pânza cortului îl despărţea de

ea, Leo şi-o putea imagina perfect: braţele ei unduind deasupra capului, felul în care corpul i se răsucea, precum cel al unei pisici, de la stânga la dreapta. Îşi ridica faţa, cu ochii închişi, şi scotea acel sunet grav, sexy, care – de mai multe ori – îl făcuse să se întindă după ea şi s-o tragă înapoi în pat. Instinctiv, corpul lui s-a încordat, răspunzând cu un val de sânge atât de intens, încât i-a dat ameţeli. Cât de nepotrivit era faptul că, având în vedere circumstanţele şi încurcătura în care se aflau, mintea lui n-avea nici o problemă să se gândească la senzaţia de bine pe care ar fi creat-o trupul ei cald, lipit de al lui!

Sincer vorbind, Leo credea că ar fi putut să facă faţă la orice dacă ea ar fi fost din nou lângă el.

Lily era trează, îşi începea ziua, iar el era pe punctul de a face acelaşi lucru, când a auzit o altă voce la doar câţiva metri de cortul lui, care era cel mai apropiat de focul de tabără:

– Ai reuşit să dormi? a întrebat Nicole.

Zgomot de apă turnată în ceainic, iar apoi zgomotul metalic al ceainicului aşezat pe grătarul de deasupra focului.

– Nu prea mult. Tu?

– Puţin.

Lily şi Nicole au tăcut, iar Leo s-a întins la loc, sprijinindu-şi capul pe braţ şi trăgând fără jenă cu urechea. El putea să dea vina pe suprarealismul ceţos care persista după ziua trecută, sau pe felul în care Lily îi părea în acelaşi timp atât de cunoscută şi, răsărindu-i în cale după multă vreme, atât de neaşteptată; voia să ştie cum se simţea ea şi nu-şi dădea seama dacă ar fi fost sinceră cu el în privinţa asta.

– Bine, Dub, la ce te gândeşti? a întrebat Nicole.

Lily a răspuns în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi putut s-o audă:

– M-am tot învârtit toată noaptea.

– Şi eu.

– N-am putut să ignor situația, pur și simplu, a adăugat Lily, tăcând pentru o vreme, iar apoi adăugând: Mă refer la moartea lui Terry.

– Bineînțeles că nu. N-am sugerat asta!

– Dar ai avut dreptate. Dacă ne întoarcem din drum, el n-o să fie mai puțin mort.

– Sigur că nu.

Au tăcut câteva secunde, iar Leo s-a întrebat dacă nu cumva se îndepărtaseră și mai mult, până când Nicole a vorbit din nou:

– Iată cum văd eu lucrurile: poți avea doar rahat, sau poți avea aur și rahat.

– Nic, nici măcar nu sunt sigură că Duke a găsit ceva, iar dacă a găsit... vreau să spun că trebuie să iau în considerare multe lucruri.

– Știu.

– Credeam că nu mai eram dezamăgită de el.

Felul în care vocea lui Lily a devenit tot mai slabă, frângându-se la final, l-a făcut pe Leo să simtă o durere în piept.

– Știu, dragă, dar iată o șansă de a obține, poate, ceva din toată munca lui de o viață, a spus Nicole cu glas blând. Să zicem că Duke n-a găsit nimic. Să zicem că totul e un joc, sau că ne înșelăm în privința ghicitoarei. Și atunci, ce se întâmplă? Vorbim despre câteva zile, cel mult. Mergem în jos și, după aceea, înapoi în sus. Dacă nu găsim nimic, ne întoarcem și le spunem polițiștilor că Terry a plecat, iar noi ne-am dus să-l căutăm, crezând că știam încotro se îndrepta, dar că totul s-a soldat cu un eșec.

– În cele din urmă, cadavrul lui o să fie găsit pe fundul canionului de sub tabăra noastră, i-a reamintit Lily.

– Ei bine, și ce le spunem noi oaspeților chiar din prima zi? Să nu plece aiurea! Putem depune cu toții mărturie că Terry a mai făcut asta și înainte. Cine poate spune că nu s-a transformat în Peter Pan pe întuneric? Nimeni n-ar pune asta la îndoială.

– Știu.

– În cel mai rău caz, nu găsim comoara, dar o să mai avem câteva zile de speranță și de trăit ca într-un vis. Iar tu mai ai câteva zile ca să te holbezi la tocilarul ăla sexy.

– Nic, taci din gură!

„Stai așa! Ce?!" s-a gândit Leo.

Ca să-și înăbușe strigătul de uimire, el aproape că a fost nevoit să se sufoce cu perna. Dacă ar fi putut să-și scoată globii oculari și să-i rostogolească până la locul în care stăteau cele două femei, ca să vadă expresia lui Lily în timp ce spunea asta... ar fi orbit de bunăvoie pentru tot restul vieții!

Abia dacă i-a auzit șoapta:

– *Nu* mă holbez la el...

– Vorbești serios? s-a mirat Nicole, care cu siguranță că era mai înclinată spre flecăreală. Ești o mincinoasă mai nepricepută decât mine!

– Ba nu!

– Cu siguranță că el se holbează. Băiatul ăla te mănâncă din ochi, mamă, mamă!

Lui Leo i s-a înfierbântat ceafa. Era sigur că Nicole avea perfectă dreptate.

– Bine, iar acum imaginează-ți că aspirația se transformă în realitate, a spus Nicole, schimbând vorba. Imaginează-ți că găsești chiar și puțini bani. Dub, chiar dacă tu nu crezi că există decât o șansă de circa cinci la sută ca Duke să-i fi găsit, fie și o parte din banii lui Butch Cassidy e suficientă ca să-ți răscumperi terenul. Ne-ar putea schimba viața, fato! Nu asta înseamnă soarta? Gândește-te, să-ți pice din cer o șansă ca asta chiar atunci când pământul tău e scos la vânzare!

Uimit, Leo s-a uitat îndelung la tavanul cortului. Așadar, Wilder Ranch era de vânzare?!

Au trecut câteva secunde interminabile, după care Lily a spus:

– Știu.

– Asta e tot ce ți-ai dorit vreodată, dragă!

Glasul lui Lily s-a auzit și mai încet:

Știu, a repetat ea.

Leo și-a pus din nou capul pe pernă. Inima i se răsucea atât de dureros în piept, încât nu reușea să mai respire așa cum trebuia.

„Asta e tot ce ți-ai dorit vreodată, dragă!"

Tot ce-și dorise el vreodată cu adevărat fusese Lily.

Se simțea descătușat, ca și cum ar fi ieșit din spațiul minuscul în care fusese nevoit să se chircească, iar acum dădea pe dinafară, prea mare pentru vechea lui piele. Fusese smuls din realitatea lui, smuls din monotonia, din rutina și din singurătatea vieții lui de la New York și, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase cu o zi în urmă – în ciuda faptului că habar n-avea ce aveau să-i aducă următoarele zile –, în nici un caz nu era pregătit să se întoarcă din drum.

N-a fost surprins să vadă că era primul oaspete treaz, dar nici n-ar fi fost surprins să afle că toți ceilalți stăteau culcați pe spate, așa cum făcuse și el, uitându-se la tavanul cortului, încercând să-și dea seama cum ar fi trebuit să se simtă. Gândurile lui erau ca un ghem încurcat, dar trebuia s-o găsească pe Lily.

Ea stătea în locul fatidic de la marginea canionului, ținând în mână o cană de tablă plină cu cafea și privind în depărtare. Părul ei negru nu era împletit; îi atârna, mătăsos și drept, peste omoplați. Corpul îi era zvelt, filiform, și poate că de vină era conversația pe care tocmai o auzise, dar Leo vedea la ea o curbură plină de vulnerabilitate a coloanei vertebrale, care-l făcea să ardă de dorința de a o lua în brațe. Temându-se ca nu cumva s-o sperie, și-a dres glasul de la câțiva metri distanță și a privit-o cum își revenea dintr-odată, nelăsându-se trădată decât de o zvâcnire aproape imperceptibilă a umerilor.

– Bună dimineața!

Leo a venit lângă ea, luptându-se cu nevoia de a se apropia și mai mult.

– Salut!

– Cu riscul ca tu să consideri asta drept o întrebare stupidă, a spus el, cum te simți?

Lily a lăsat să-i scape un hohot de râs sec, după care și-a dus cana aburindă la buze.

– Ameţită ca naiba, cam aşa mă simt!

– Da, aș putea spune același lucru, a fost el de acord, zâmbind precaut către priveliștea din fața lui.

– Nu e o situație cu care mă așteptam să mă confrunt vreodată, a recunoscut Lily.

– Sunt sigur.

– Nu doar partea cu Terry, a spus ea, întorcându-și fața spre cer. Adică e o situație tragică, desigur, dar am vorbit serios atunci când am spus că oamenii mai mor pe aici.

– La ce altă parte te referi? a glumit el.

Lily a râs, surprinsă, scoțând pe gură o singură silabă ascuțită, dar zâmbetul ei s-a stins repede.

– E ciudat, știi? Pentru că, pe de o parte, bineînțeles că tata a găsit banii lui Cassidy. Are sens. Era *marele* Duke Wilder, la urma urmei! Dacă cineva putea să-i găsească, el era acela. Iar pe de altă parte, mă gândesc că i-a găsit și nu mi-a spus, și mă simt atât de groaznic, încât e greu de înțeles!

– Să știi că eu înțeleg perfect.

Leo și-a privit cana cu ochii mijiți, în timp ce încerca să-și formuleze următoarea întrebare. Dar, în cele din urmă, întrebarea s-a dovedit a fi destul de simplă.

– Când a murit?

– Acum vreo șapte ani.

Leo a fluierat ușor.

– Uau! Deci a trecut ceva timp!

Ea a luat o înghițitură din cafea, dând din cap.

– Mai întâi a avut un atac cerebral.

Leo a simțit că ea îl privea dintr-o parte și s-a întors ca să-i întâlnească privirea fermă.

– La câteva săptămâni după ce ai plecat, a adăugat ea. La câteva săptămâni după ce ferma a fost vândută.

Leo a simțit cum inima i s-a prăbușit pur și simplu, cu un zgomot surd. Toate astea i se întâmplaseră lui Lily deodată, iar ea avea pe atunci doar nouăsprezece ani! Era prea mult.

– Celor de la spital le-a luat ceva timp să dea de mine, pentru că nu eram la ranch și n-aveam telefon, a povestit ea, râzând amar, cu răsuflarea întretăiată. Nu putea nici să meargă, nici să vorbească. L-am adus înapoi la cabana noastră din oraș și, din ziua aceea, singurul lucru pe care l-a putut spune a fost „Lily". „Lily" ori de câte ori voia apă, „Lily" ori de câte ori voia să-i așez pernele. „Lily" atunci când voia să schimbe canalul la televizor. Aveam o asistentă care venea câteva zile pe săptămână să mă ajute, ca să pot lucra; altfel, probabil că l-aș fi omorât, a spus ea râzând, ca să lase să se înțeleagă că, în mare parte, glumea. Cred că partea bună a faptului că vânduse ferma a fost că am avut bani pentru facturile medicale. El a rezistat puțin sub trei ani.

Lily s-a uitat la Leo și a încercat să zâmbească, de parcă și-ar fi dat seama pe deplin cât de placid și de fals îi sunase vocea, ca și cum ar fi recitat o comandă la restaurant în loc să-și deschidă sufletul și să vorbească despre moartea tatălui ei.

– Nu-mi dau seama ce e mai rău, să pierzi pe cineva brusc, sau după o boală îndelungată! a spus Leo, plin de compătimire.

– Cel mai rău e să pierzi un părinte de care ești apropiat, oricum s-ar întâmpla asta! a răspuns ea imediat. Știu cât de apropiat erai de mama ta. Mi-a fost greu să am grijă de Duke și sunt sigură că, în cele din urmă, amândoi am regretat multe, dar Duke nici măcar nu mă cunoștea suficient de bine ca să știe cât de mult însemnaseși tu pentru mine. M-am gândit că ar fi putut să-mi transmită mesajul tău, dacă ar fi vrut cu adevărat. Poate că asta n-ar fi schimbat nimic, dar cel puțin aș fi aflat ce se întâmplase cu tine.

Leo nu știa ce să spună, așa că a scos un murmur de aprobare, dând din cap. Și pentru el ar fi însemnat mult să afle că ea nu-l uitase pur și simplu.

– Cred că încă încerc să-mi dau seama cum ai ajuns să te ocupi de vânători de comori și de expediții, a recunoscut el cele din urmă.

– Lucram la un bar din Hester, dar ajunsesem complet falită, a răspuns ea. Proprietarul era în legătură cu niște oameni care aveau nevoie de un ghid, iar eu cunoșteam zona. Am făcut excursia aceea ca pe o favoare, da cred că turiștii s-au simțit bine și, în consecință, le-au povestit prietenilor lor despre asta. S-a dus vorba despre mine și așa am început să mă ocup de expediții ghidate. S-a întâmplat acum șapte ani. Cu siguranță că n-a fost slujba la care am visat, dar mi-a oferit posibilitatea să câștig niște bani și să-mi iau caii înapoi. M-am gândit că nu era deloc rău să mă folosesc de nemaipomenita reputație a lui Duke, a adăugat ea, după care a început să se legene de pe un picior pe altul. Știi că întotdeauna mi-am imaginat asta?

Leo a privit-o lung, cu respirația tăiată. Tonul ei se schimbase, devenind mai grav, mai secretos.

– Ce ți-ai imaginat?

– Revederea noastră.

Leo și-a simțit inima bătându-i în gât.

– Și eu.

– Câteodată îmi închipuiam că mergeam la New York împreună cu Nicole și că te întâlneam întâmplător pe stradă, sau ceva de genul ăsta.

– Iar eu mă gândeam că, dacă s-ar fi întâmplat să te revăd, aș fi fost într-o excursie cu băieții, a spus Leo, simțind că îi venea atât de ușor să-și amintească acea fantezie, încât cuvintele se revărsau pur și simplu din el. Iar tu ai fi apărut alături de un soț și de mai mulți copii. Aș fi murit de nerăbdare să te ajung din urmă, dar ar fi trebuit să-l însoțesc înapoi la hotel pe Bradley,

care era beat mort, și astfel aș fi pierdut ocazia. Însă întotdeauna m-am gândit că tu îți trăiai viața la fermă și că erai fericită.

Lily și-a plecat capul, clătinându-și-l și râzând. Cu vârful cizmei, a desenat un cerc pe pământul roșu din fața ei.

– Cu o zi înainte de sosirea voastră aici, am primit o scrisoare de la Jonathan Cross, tipul care a cumpărat ranch-ul. Se pensionează și a vrut să-mi dea prima șansă să-l răscumpăr.

– Ai de gând s-o faci?

Lily a pufnit în râs.

– De unde bani?!

El a vrut să-i spună: „Am ceva economii, nu e suficient – nu e nici pe departe suficient – dar e un început!", iar apoi și-a dat seama că ideea era nebunească. Trecuseră abia patru zile. Nu putea să se ofere să-i cumpere un ranch.

– Oricum, a spus ea, stânjenită, nu zic că totul e în regulă. E nebunie curată, sinceră să fiu! Dar mă bucur că ești aici, cu mine, în timp ce se întâmplă toate astea. Chiar mi-a fost dor de tine, Leo.

În tăcerea asurzitoare care a urmat, Leo a încremenit.

Lily a rămas cu ochii la cer, iar el s-a bucurat de asta. În clipa aceea, un contact vizual direct l-ar fi terminat. La urma urmei, privirea ei fermă și încrezătoare fusese ceea ce îl făcuse să se îndrăgostească de ea în acea primă zi, cu zece ani în urmă. Privirea ei concentrată și arzătoare îi atrăsese mâinile, făcându-le, de mai multe ori decât putea el număra, să-i caute pielea dezgolită. Leo știa că fusese singura persoană căreia Lily îi încredințase vreodată cele mai intime gânduri. Astfel, faptul că ea recunoștea cu voce tare că-i fusese dor de el l-a făcut să tremure, încărcat de adrenalină.

– Am făcut tot ce am putut ca să te uit, a continuat ea, iar atunci când a privit-o, Leo a văzut că avea ochii închiși. M-am transformat într-o persoană diferită. Am băut, m-am culcat cu alții sau am lucrat mult mai mult decât ar fi trebuit. Dar n-am reușit să mi te scot din minte.

Leo a rămas fără suflare. Era crispat și plin de dorință; nu mai avea loc pentru cuvinte. În cele din urmă, a reușit să spună:

– Dorul de tine m-a dărâmat fizic.

Lily s-a întors, întâlnindu-i privirea.

Leo s-a mai uitat o clipă la ea, iar apoi și-a plecat ochii și a început să-și studieze mâinile și să-și frece articulațiile degetelor.

– Trebuia să ajung în acel punct mental în care să nu-mi mai doresc nimic. Trebuia să..., a spus el, expirând încet, ...să opresc totul. Dar acum sunt aici. Cu tine. Nu vreau să spun... vreau să spun că tu contezi pentru mine. Chiar dacă nu ne mai cunoaștem atât de bine. O să încerc să te ajut în orice privință.

Lily s-a întors din nou spre marginea prăpastiei.

– Toată viața am crezut că Duke bătea câmpii în privința comorilor ascunse în zona asta, a spus ea. Iar acum se pare că singura mea șansă de a-mi recupera ranch-ul se bazează pe presupunerea că, de fapt, el *n-a* bătut câmpii.

– Asta e ceea ce vrei? a întrebat el. Ranch-ul?

Lily a inspirat încet, bătând darabana, absentă, pe cana de cafea.

– Asta vreau, da. Vreau ranch-ul meu, vreau să am o familie și vreau să nu-mi mai fac griji că s-ar putea să n-am bani ca să-mi hrănesc caii și ca s-o plătesc pe Nicole. O dată în viață, vreau să am ceea ce îmi doresc *eu*. Dar tu? a întrebat ea. Tu ce vrei?

Leo a zâmbit, dându-și seama că ea n-avea cum să înțeleagă ce anume era de râs, dar răspunsul lui a fost aproape exact opusul celui dat de ea:

– Vreau ca viața mea să fie întoarsă cu susul în jos.

Lily s-a întors ca să se uite din nou la el.

– Ce înseamnă asta?

– Dacă te bagi tu, mă bag și eu.

Ochii căprui ai lui Lily au căpătat o strălucire aurie în lumina soarelui care răsărea.

– Da?

– Da.

„Aș putea să te urmez oriunde!“ s-a gândit el.

– Ar trebui să controlez eu totul! a spus ea, cercetându-i ochii. Eu aș purta arma. Aș fi singura care ar ține hărțile. În afară de Nicole, n-am încredere în nimeni, s-a confesat, după care a făcut o pauză. Și în afară de tine, a adăugat, după încă o pauză. Cred.

În acel moment, coastele lui formau o cușcă Faraday în jurul unei inimi pătrunse de scântei electrice.

Preț de câteva secunde lungi, Lily l-a privit țintă.

– Bine, atunci, a spus ea cu glas scăzut.

– Bine, atunci, a repetat el. Trebuie să dezlegăm ghicitoarea?

– Ne putem gândi la asta în timp ce ne îndreptăm spre Labirint, a răspuns ea. Nu sunt sigură că avem timp s-o descifrăm – uneori, ghicitorile lui Duke îmi luau săptămâni întregi ca să le deslușesc, a adăugat, ridicându-și privirea la el. Dar dacă există un copac, știu că e lângă râu și cunosc câteva dintre locurile lui preferate din zonă. Și știm cu siguranță că ceea ce căutăm se află în Labirint. Trebuie să mergem cu mașina până acolo. Nu sunt dispusă să risc siguranța cailor, și oricum o să fim nevoiți să mergem pe jos la un moment dat.

Lui Leo i s-a făcut piele de găină de-a lungul brațelor.

– Bine! s-a învoit el.

– Într-un orășel nu prea departe de aici, există un tip pe care-l știu și care ne poate ajuta. Dar am vorbit serios atunci când am spus că e o călătorie periculoasă! l-a avertizat ea.

– O să ne descurcăm, a răspuns el.

Lily a răsuflat lung și lent, șoptind:

– La naiba, haide s-o facem...

Sângele i-a explodat în vene lui Leo. Degetele îl furnicau, vrând să ajungă la ale ei și să se împletească. Leo voia să puncteze acea înțelegere cu un strigăt îndreptat spre cer, cu gura lui lipită de a ei, cu mâinile pe pielea ei. Întotdeauna fusese așa: cu sufletul deschis în fața lui Lily, astfel încât sentimentele lui să fie cunoscute de oricine. Se simțea din nou îndrăgostit lulea.

– Simt că am o a doua şansă, a spus ea, golindu-şi cana de cafea dintr-o sorbitură. Cel puţin, dacă nu reuşesc să găsesc nici o comoară, situaţia mea n-are cum să se înrăutăţească.

Deocamdată, asta trebuia să fie de ajuns. Fiindcă în venele lui Leo fremăta conştiinţa faptului că, dacă ceea ce li se întâmpla era adevărat, Lily putea avea tot ce-şi dorise vreodată. Şi era cu putinţă ca asta să se întâmple şi în cazul lui.

CAPITOLUL 14

– O fi de rău că nu mă simt cu adevărat trist?

Cu mâinile înmănuşate, Bradley i-a ajustat frâiele lui Bullwinkle, iar Leo s-a întrebat cum ar fi reacţionat prietenul lui dacă s-ar fi văzut în oglindă chiar în acel moment. Avea maxilarul acoperit de perciuni, ochelarii de soare îi erau pătaţi, iar la şold îi atârna un bidon de metal. Sincer vorbind, arăta de-a dreptul ponosit.

Cu siguranţă că el, Leo, se simţea diferit. Pe de-o parte, i se părea că nu se scursese nici măcar o clipită între momentul în care coborâse de pe cal pentru ultima oară la Laramie, şi cel în care-l încălecase pe Ace în prima lor zi de tabără. Pe de alta, se simţea ca şi cum ar fi dormit în tot acel deceniu, nefolosindu-şi nici unul dintre simţuri, nici unul dintre muşchi.

– Ba eu mă simt trist, a spus Walter, îndreptându-se în şa. Nu-mi plăcea de Terry, dar nu mi-am dorit să moară!

Bradley şi-a dat jos şapca de baseball şi a folosit-o ca să se scarpine la rădăcina părului ciufulit.

– Îmi pare rău că a murit, dar nu mă mai simt vinovat!

Leo s-a uitat la prietenul lui, abţinându-se să se arate surprins. Bradley îşi ceruse scuze din nou şi toată lumea căzuse de acord asupra faptului că incidentul în care murise Terry fusese însoţit de emoţii foarte intense, dar Nicole îi spusese lui Bradley că, dacă

mai încerca așa ceva, ea avea să-l spintece de viu. Leo era primul care ar fi făcut-o, chiar înaintea lui Nicole.

Au călărit în tăcere pe cărarea care cobora în canion. Pe parcursul celor peste zece kilometri, drumurile, deși aveau tendința de a-și schimba brusc direcția, erau relativ late, dar marginea lor se dovedea a fi, totuși, suficient de abruptă ca să-i determine să meargă pe mijlocul potecii, foarte conștienți de faptul că doar cinci dintre ei călăreau în acea dimineață, în loc de șase.

Lily îi asigurase pe cei trei bărbați că drumul nu era o noutate pentru cai, animalele privind acea călătorie ca pe un fel de joc. Ea avusese dreptate. Caii au nechezat vesel și s-au chemat unul pe altul aproape tot drumul în jos și în jurul muntelui, ținându-și urechile aplecate în față și cozile în sus. Calypso părea cea mai entuziastă. Leo nu-și dădea seama dacă asta se întâmpla fiindcă iapa nu mai avea de suportat greutatea unui călăreț, sau fiindcă se bucura în mod special că scăpase de Terry, dar și Lily, și Nicole au strigat către ea s-o ia mai încet de cel puțin două ori înainte de a ajunge la râpa de nisip de dedesubt.

Călătoria se abătuse în mod evident de la scenariul inițial, așa că, după o pauză în care cei trei prieteni s-au ocupat de prânz, iar Lily și Nicole au avut grijă de cai, au mai trecut încă cel puțin trei ore până când s-au oprit chiar la marginea orașului în care aveau să-l întâlnească pe Lucky, prietenul lui Lily.

Ea folosise termenul de „oraș" cu generozitate.

– Ăsta e? a întrebat Leo după ce, în sfârșit, s-au oprit la începutul vag al unui drum de pământ.

Nu se vedeau decât două alei prăfuite, paralele, și câteva clădiri mici și șubrede.

– Arată ca Radiator Springs[1], care e plin de țărănoi! a spus Bradley.

Leo a aruncat o privire în jur.

– Asta e o insultă la adresa țărănoilor!

[1] Oraș fictiv, în care se desfășoară acțiunea din filmul de animație Disney *Mașini* (*Cars*)

– Când ai spus „oraş", speram să fie un loc în care să ne putem face masaje, a murmurat Walter, dezumflat.

– Păi, dă-te jos de pe cal, iar eu te calc gratis pe ceafă! i-a propus Nicole.

Walter s-a înroşit ca racul, iar Bradley le-a aruncat o privire inexpresivă.

– Ăsta e cel mai bizar flirt la care am asistat vreodată!

– Bine aţi venit la Ely! Populaţia... cât să fie? Doi cetăţeni? a spus Lily, ignorând agitaţia din spatele ei şi arătând spre o rulotă dublă, de culoare cafenie, cu o copertină de tablă în faţă. Asta e staţia de rangeri. Dacă mergem până la capăt cu aventura noastră, atunci ar trebui să ne ferim de ei!

Şi cum Leo continua să cerceteze cu ochi mari aşezarea, ea a adăugat:

– Măsoară-ţi aşteptările, orăşeanule!

– Ca şi în cazul depoului de autobuze, şi-a amintit Bradley. Sau a ceea ce numiţi voi pe aici „hârtie igienică".

Lily s-a aplecat înainte, îndemnând-o pe Bonnie să meargă, iar Leo s-a îndreptat în şa, îmboldindu-l pe Ace s-o urmeze.

– Cine e Lucky?

Au trecut pe lângă o altă clădire veche şi lăsată într-o rână, ce avea pe faţadă o firmă de lemn pe care scria MÂNCARE. Două ATV-uri erau parcate la întâmplare – Leo se îndoia că existau locuri de parcare adevărate pe undeva – iar de un catarg fără steag erau sprijinite câteva biciclete de traseu.

– Lucky a fost un bun prieten al lui Duke.

Copitele cailor răsunau pe pământul uscat.

– Şi crezi că o să fie de acord să te opreşti la el pe nepusă masă?

– Sper că da, fiindcă n-aveam cum să fac o programare!

Ea l-a privit zâmbind, iar Leo, văzând-o că îşi recăpătase focul lăuntric, şi-a simţit spinarea străbătută de un fior.

– Stă prin preajmă mai ales pentru idioţii care îşi aduc aici camioanele uriaşe şi care sfârşesc cu roţile-n sus pe o potecă sau într-un şanţ! a adăugat Lily.

Cu siguranţă că la capătul „drumului" se afla o altă rulotă dublă. Terenul din jurul ei arăta ca un cimitir de maşini cu tracţiune integrală. Mai erau acolo şi un şopron mic, mult mai frumos decât rulota, şi un padoc în care se aflau câţiva cai. Imediat, Bonnie a nechezat uşor, ceea ce i-a stârnit şi pe ceilalţi.

– Cred că Bonnie a mai fost pe aici, a spus Leo, arătând cu capul către iapă.

– Da, şi-i place prin locurile astea! a spus Lily cu o voce tărăgănată, care dădea de înţeles că nu împărtăşea un astfel de sentiment.

– Nu ţi-e prea drag locul ăsta, nu-i aşa?

– Nu! a răspuns Lily, uitându-se la Leo şi însoţindu-şi vorba de un hohot de râs batjocoritor. Orăşelul ăsta întruchipează ceea ce mă tem că o să fie viitorul meu: uscat, prăfuit şi decrepit.

O oră mai târziu, s-au înghesuit la o masă din clădirea dărăpănată pe a cărei firmă scria MÂNCARE. Era mai mult un bar decât o cafenea, însă avea bere, un tonomat, câteva cabine de toaletă înghesuite, dar adevărate, în partea din spate, şi multe, *multe* fotografii ale lui Duke Wilder pe pereţi: coperta *National Geographic* cu fotografia lui Duke, înrămată; el cu o echipă de la Princeton, adunaţi în jurul unei prelate mari, înţesate de o puzderie de artefacte prăfuite; fotografii cu el pe cal, pe motocicletă, în timpul unor drumeţii prin Moab, stând la un foc de tabără sub cerul înstelat. Exista chiar şi una cu Lily la vârsta de cinci ani, ştirbă, aşezată lângă Duke şi ţinând în mână o pereche imensă de coarne de cerb.

– Uau, Lily, tatăl tău chiar a fost celebru! a exclamat Walt, cu răsuflarea tăiată de admiraţie.

Le-a luat ceva vreme să privească şi să înţeleagă tot ce era acolo. Măreţia istoriei lui Duke părea să umple încăperea în timp ce ei stăteau pe primele scaune adevărate pe care le simţiseră fundurile lor de câteva zile şi sorbeau beri reci ca gheaţa din pahare cu modele diferite. Mulţumită faptului că Lucky era prototipul

perfect al cowboyului bătrân – uscățiv, mustăcios și sceptic în privința oamenilor – caii erau fericiți acum, rontăind fân în grajdurile lui, iar cei cinci căutători de comori au fost înzestrați cu un jeep de împrumut, parcat în fața localului. Au primit, de asemenea, apă proaspătă și provizii îngrămădite în rucsacuri, câteva perechi de bocanci mai potriviți cu mersul pe terenul stâncos, precum și un snop de hărți desfăcute, așezate între ei.

Lily a studiat îndelung un desen topografic al canioanelor. Mai precis, a examinat Labirintul, un puzzle de piatră și de nisip, fără poteci, format din canioane întrepătrunse, cu fundături, în care amenințarea morții prin înec sau dezmembrare – ori prin amândouă – pândea la fiecare pas. Labirintul era cel mai îndepărtat dintre districtele Parcului Național Canyonlands și, întrucât salvatorilor le-ar fi putut lua zile întregi ca să ajungă la cineva aflat în dificultate, fiecare grup care cobora în canioane trebuia să aibă itinerarul aprobat și să posede un permis. Evident, cei cinci doreau ca planurile lor să fie cunoscute de cât mai puțini oameni, așa că aveau de gând să riște și să plece la drum fără nici un permis.

Leo le privea cu atenție pe Lily și pe Nicole, care se uitau la hartă. Lily își lua notițe și schița trasee, făcând din când în când referire la ceva din jurnalul lui Duke, sau împărtășind vreo informație pe care și-o amintea din senin. Ea, după cum Leo știa prea bine, se putea descurca cu aproape orice, fie că era vorba să țină cai, să se ocupe de una singură de o întreagă fermă sau să cunoască fiecare plantă, piatră ori animal de acolo. Nu avusese cu adevărat nevoie de el nici măcar cu zece ani în urmă, dar Leo își dorea ca ea să-l vrea prin preajmă oricum.

S-au aplecat cu toții peste masă, urmărind degetul lui Lily în timp ce ea și-l purta de-a lungul liniei ondulate a râului Green.

– Harta trebuie să fie a unei secțiuni de undeva de pe aici. Din nefericire, e vorba de o groază de kilometri de teren sălbatic, a mârâit ea, frustrată.

– Mă simt ca şi cum m-aş uita la un caleidoscop dintr-acelea pe care le aveau la mall, a spus Walter fără să clipească. Ştiţi, atunci când te uiţi la o grămadă de linii şi dintr-odată apare o poză cu o pisică?

– O autostereogramă, l-a lămurit Leo. O imagine din interiorul altei imagini.

– De unde ştii asta? a întrebat Lily, privindu-l în ochi.

Bradley a strâmbat din nas.

– Doar e un afurisit de tocilar!

Leo a făcut semn din cap spre hârtiile întinse în faţa ei.

– Dar tu de unde ştii toate *astea*?

Lily s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a frecat tâmplele.

– În momentul de faţă, simt că nu ştiu nimic!

– Nu recunoşti nimic de aici? a întrebat Walter. Un loc care ar fi putut să fie important pentru Duke?

Nicole a trasat, cu vârful degetului, un cerc imaginar peste hartă.

– Dacă am zbura pe deasupra, am putea spune că acel anume loc de pe harta lui Duke e, probabil, pe aici. Pare mic pe desenul lui, dar în realitate e vorba de o zonă mare.

Leo a tras peste masă foaia cu ghicitoarea.

– Lily, să vedem dacă ceva de aici îţi împrospătează memoria!

– *În cele din urmă, răspunsul e „da"*, a citit ea, ridicându-şi privirea ca să-i atragă atenţia. Deci presupunem că asta înseamnă că da, Duke a găsit comoara. Apoi: *Tu trebuie să pleci; eu, tot aşa.* Din nou, a spus ea, cred că asta înseamnă că el a fost deja la vânătoare de comori, iar acum e rândul cititorului.

– Corect! a aprobat-o Leo. Însă apoi: *Nu-ţi place să pleci, dar o s-o faci negreşit.* Ce ar putea să însemne asta?

Lily a clătinat din cap, derutată.

– Dacă a scris versul pentru unul dintre prietenii lui, ar putea fi o glumă între ei, despre care n-am avea cum să ştim.

– Doar dacă nu cumva sfatul ăsta e menit să-l conducă pe cititor la ascunzătoarea lui Butch. Ar putea fi un sfat universal.

Lily a clătinat încet din cap.

– Bine, atunci care ar fi locul în care nu ne place să mergem, dar o să mergem? a întrebat ea, iar după aceea a clătinat iarăși din cap. Și apoi: *Va trebui să te duci, dar niciodată acolo, promit.* Rândurile astea două... nu înțeleg! a exclamat, bătând cu degetul în josul paginii. Simt că avem deja destule informații ca să ne dăm seama unde anume se află locul ăla. Scrie *Copacul lui Duke.*

Tuturor le-a venit aceeași idee simultan și și-au ridicat privirile, scrutând fotografiile de pe pereți. După câteva clipe, și-au îndreptat din nou atenția asupra ghicitorii. În nici una dintre fotografii nu se vedea vreun copac.

– Ce înseamnă *burta cifrei trei*? a întrebat Bradley, aplecându-se spre ceilalți.

– Duke obișnuia să numească meandrele râurilor „burți", a șoptit Lily, iar partea asta de aici, a adăugat ea, arătând cu degetul spre harta completă a ținuturilor Canyonlands, cu siguranță că arată ca cifra trei.

Și-a plimbat degetul, dusă pe gânduri, de-a lungul unei serii de curbe ale râului Green, după care a reluat:

– Chiar dacă ăsta e locul în care trebuie să mergem, nu se poate ajunge la el într-o plimbare, ca și cum ne-am duce la o cutie de valori. E un adevărat labirint acolo, jos. Simt că pierd din vedere ceva...

Descurajată, s-a ridicat și s-a îndreptat spre tonomat.

Leo a privit-o plecând și s-a gândit s-o urmeze. Uneori, Lily dorea să aibă companie atunci când își rezolva problemele, dar cel mai adesea nu voia. El a rezistat junghiului din piept și impulsului de a se ridica și de a se îndrepta spre ea, mulțumindu-se să-și ducă berea la buze și să arunce o privire prin încăpere, întrebându-se câte beri băuse Duke chiar în acel loc. Bătrânului trebuie să-i fi plăcut să vadă peste tot fotografii cu el.

Ochii lui Leo s-au oprit asupra barmanului, un tip arătos, de vreo treizeci de ani, a cărui privire străpungătoare și înfierbântată era ațintită... direct la Lily. Cu siguranță că nu se uita la

ea ca un bărbat care se întreba dacă un client avea nevoie de un pahar nou. Aruncând o cârpă, barmanul s-a îndreptat spre ea. Înainte să-şi dea seama ce făcea, Leo s-a tras înapoi de la masă, ars de gelozie şi de posesivitate. Scaunul a scrâşnit pe duşumea şi, din trei paşi, el a ajuns în spatele ei.

Aproape în spatele ei.

Leo nu şi-a dat seama care dintre ei a fost mai surprins de apariţia lui bruscă, dar Lily a murmurat un:

– Ei, ce faci aici...?

Leo s-a trezit blocat acolo, înţepenit în postura de macho pe care tocmai şi-o luase. Dar acum nu se mai putea îndepărta, din pricina căldurii emanate de Lily, a senzaţiei pe care i-o dădea trupul ei, aflat atât de aproape de al lui. Şi-a sprijinit o mână de sticla îngălbenită a tonomatului şi şi-a trecut un deget peste lista de melodii.

– Asta! a spus el, bătând în plexiglasul de deasupra piesei „Rock You Like a Hurricane". Generaţia bunicilor zice că e un adevărat hit!

Cu un râs răutăcios, Lily a apăsat pe *F* şi apoi pe *4*, iar din difuzoarele metalice au răsunat primele note ale piesei „Go Your Own Way" a lui Fleetwood Mac.

– Au! a exclamat Leo, prefăcându-se rănit. M-ai ars!

– Cântecul ăsta pare mai potrivit.

Din zâmbetul ei discret şi din felul în care privea tonomatul, Leo a înţeles că alegerea piesei nu fusese un act de agresiune, ci mai degrabă o glumă, iar el s-a trezit uitându-se la micul ei pistrui de pe ceafă. Lily avea doi: unul acolo, iar altul, chiar deasupra osului şoldului stâng.

L-a străfulgerat amintirea unei după-amiezi de dragoste, cu Lily întinsă goală pe patul lui. Ca şi cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva ore înainte, Leo şi-a amintit de raza de soare care intra pe fereastră, încălzindu-i pielea de pe spatele coapselor, şi de senzaţia pe care o avea în timp ce-şi trecea buzele peste şoldul lui Lily, sărutând acel mic semn.

Brusc, bătăile inimii au devenit prea puternice pentru corpul lui.

Leo nu credea că ea își dăduse seama cât de apropiați erau unul de altul atunci când ea s-a aplecat înainte, apăsându-și fundul de vintrele lui, dar, din instinct, a prins-o de șolduri, șoptind doar:

– Lily...

Ea s-a îndreptat, surprinsă, întorcându-se cu fața la el, sprijinindu-se de tonomat și aruncându-i o privire suspicioasă, cu ochii mijiți.

– Ce faci, Leo?

El a aruncat o privire peste umăr. Barmanul se afla în spatele barului și-i privea țintă, iar pe față i se zugrăvise un zâmbet de nesimțit.

– Am venit să văd dacă ești bine. Păreai frustrată din cauza hărții și a ghicitorii.

– Pentru că îți amintești cât de mult îmi place când cineva mă întreabă dacă sunt bine? a întrebat ea, privindu-l drept în ochi.

„Nu!"

– Sau, a șoptit Lily, pentru că nu voiai să stau singură în fața tonomatului?

Gelozia se citea pe chipul lui Leo, iar el nu putea face nimic ca să se stăpânească. În minte îi năvăliseră amintirile despre nopțile pe care le petrecuse întins în pat, la ranch – înainte ca Lily să-i acorde vreo atenție – întrebându-se ce ar fi simțit dacă ea ar fi fost lipită de el. Închidea ochii și-și imagina că o săruta, că-i atingea pielea, că gusta apa care-i curgea pe gât după ce ieșea din cabina de duș amenajată afară. Și, la fel de brusc și-a amintit de ușurarea amețitoare a primei atingeri: palma ei alunecând pe sub tricoul lui și apăsându-l pe abdomen precum un fier încins.

Erau cu toții acoperiți de praf, lăsaseră un mort în urma lor și plănuiau să coboare într-unul dintre cele mai periculoase locuri din Statele Unite, în căutarea unei comori care putea să se afle sau să nu se afle acolo, dar Leo nu se mai simțise atât de viu de când Lily își strecurase mâna pe sub tricoul lui și îl trăsese

alături de ea, în umbră. Lovit de o revelație surprinzătoare, a luat hotărârea chiar acolo, în mijlocul unui bar de doi bani dintr-un oraș de nicăieri, ca de data asta să nu mai renunțe la Lily atât de ușor. Dacă exista o șansă de unu la sută ca ea să-l primească înapoi, el avea să-și încerce norocul.

– Da, ai înțeles bine! a spus el, întâlnindu-i privirea. N-am vrut să stai singură în fața tonomatului!

Ea și-a pus o mână pe pieptul lui și a ezitat câteva secunde, luptându-se cu sine, după care l-a forțat să se dea înapoi cu un pas.

– Ei bine, termină naibii cu asta!

Lily l-a ocolit, dar, spre ușurarea lui, nu s-a îndreptat spre bar, ci s-a dus la rucsacul ei, scotocind după mai multe monede. Leo a răsuflat ușurat. Putea să iasă mult mai rău. Totuși, știa că nu era bine s-o urmeze din nou și s-a gândit că n-ar fi stricat să se răcorească. Cu zâmbetul complice al lui Bradley urmărindu-l, a trecut pe lângă masă și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților.

Era o încăpere înghesuită și întunecată, de la lemnul cu noduri până la becul slab care îi strălucea deasupra capului, așa că ochii lui au avut nevoie de câteva secunde ca să se adapteze. O țeavă expusă ieșea din tavanul încovoiat. Chiuveta curgea și stătea strâmb, înțepenită în semiluna melancolică a unei pete de rugină de pe podea. Pisoarul se afla într-un colț umed, părând că putea fi dislocat de pe perete chiar și de vibrația unui camion greu, care ar fi trecut pe lângă local, iar deasupra se afla o fotografie înrămată. Lui Leo i-a luat un moment ca să aprecieze luxul unei toalete care, totuși, se afla în interior, dar nu era prea sigur că instalațiile funcționau cu adevărat. Cu gândurile lui încurcate, pline de Lily, și cu focul lăuntric reaprins, înfierbântându-i sângele, se uita, amețit, la peretele din fața lui.

Încetul cu încetul, fotografia a devenit clară. Era veche și îngălbenită pe margini, având mâzgălite într-un colț niște cuvinte scrise de mână.

O structură... copaci scheletici... un om. Leo a ridicat dintr-o sprânceană, amuzat, gândindu-se că Duke trebuia să-i fi făcut

o impresie bună proprietarului barului, dacă până și toaleta era un altar închinat lui. În acea fotografie, Duke era mult mai tânăr decât atunci când îl cunoscuse el, Leo, dar mustața, părul șaten, pleoștit de nelipsita pălărie Stetson, aroganța cu care se apleca în față – toate astea arătau, limpede ca lumina zilei, că personajul din fotografie era Duke.

Dându-și seama de ceea ce vedea, Leo s-a simțit năpădit de un val de adrenalină, iar cuvintele ghicitorii i-au răsărit brusc în minte: *Uită-te în butucul copacului lui Duke, din burta cifrei trei.*

S-a aplecat și mai mult. În colț, aproape prea puțin vizibile ca să poată fi deslușite, erau două cuvinte mâzgălite cu creionul: *Copacul lui Duke.*

„Sfinte Sisoe!"

CAPITOLUL 15

Lily şi-a ridicat privirea de la tonomat şi l-a văzut pe Leo Grady, care se manifestase posesiv faţă de ea cu doar câteva minute în urmă, dar a cărui siluetă arăta sculptată şi superbă în blugi moi, uzaţi, şi într-un tricou alb. El tocmai ieşea de la toaleta bărbaţilor, arătând ca un... nenorocit de panou de reclame! Şi ud fleaşcă, pe deasupra.

– Ce naiba? a mormăit ea, încercând să deslușească obiectul înfipt sub cămaşa lui umedă.

Cu părul ud, Leo s-a grăbit spre ea, zâmbind larg în timp ce-şi deschidea portofelul şi arunca pe tejgheaua barului mai mult decât suficienţi bani ca să acopere costul câtorva beri.

– Ce-ai...? a început ea să spună.

– Băieţi, Nicole! a strigat el către grup, mergând cu pas vioi. O ştergem! Repede!

Cu o mişcare îndemânatică, el şi-a înfipt mâna în buzunarul din faţă al blugilor ei şi a scos cheile de la maşină, învârtindu-le pe deget şi făcându-i cu ochiul de parcă ar fi ştiut fără greş că scurta intruziune în pantalonii ei îi provocase un fior electric între picioare. Aruncând cheile în palma lui Bradley, care aştepta, Leo a apucat-o de încheietura mâinii şi a tras-o după el spre ieşire.

În timp ce Leo o scotea pe ușă, Lily s-a uitat peste umăr și a văzut că, pe sub ușa de la toaleta bărbaților, se strecura lin o dâră subțire de apă.

– Leo, ce ai sub...?

– Urcă-te în mașină! i-a cerut el, tăindu-i din nou vorba. Urcați-vă cu toții! *Acum!*

Grăbindu-se, l-au împins în portbagaj pe Walt, care le arunca priviri dezorientate, iar apoi s-au prăbușit pe bancheta din spate, în timp ce Nicole și Bradley s-au așezat pe locurile din față.

– Ce s-a întâm...? a început să spună Bradley în momentul în care barmanul a ieșit în fugă, strigând.

– Pleacă! a strigat Leo, lovind spatele tetierei de la scaunul șoferului. Du-te, du-te, du-te!

Fără să mai aibă nevoie de alte instrucțiuni, Bradley a pornit motorul și demarat în trombă.

– Asta e! a strigat el, coborând geamul ferestrei. Ăsta e rahatul pentru care am venit!

Fulgi de noroi închegat s-au învârtit în jeep, orbitând ca praful de stele, iar o energie sălbatică a pus stăpânire pe el. Nicole a întins mâna ca să dea mai tare radioul, la care ce pârâia un cântec honky-tonk.

– Nu știu despre ce-a fost vorba, dar la naiba dacă nu mă simt ca un bandit! a spus ea.

Lily s-a întors pe scaun, cu fața la Leo, gata să-i ceară să explice exact despre ce naiba era vorba, dar el i-a luat-o înainte, scoțând obiectul ascuns sub cămașa lui îmbibată de apă. Timp de câteva secunde, ea a rămas mută de uimire, ținându-și departe de față părul bătut de vânt, în timp ce privea fotografia înrămată din mâna lui. Sticla de deasupra avea pe ea stropi de apă, dar imaginea din interior era protejată. Fotografia îl înfățișa pe tatăl ei, care stătea în fața unei mici cabane cu o singură cameră. Structura de lemn înclinată era flancată de doi copaci, iar Duke, cu părul șaten și cu o mustață stufoasă, se sprijinea de copacul din stânga,

ţinând în mână o bere şi zâmbind cu dezinvoltură spre aparatul de fotografiat.

– *Copacul lui Duke!* a exclamat Leo, plin de mândrie, bătând cu degetul arătător cuvintele mâzgălite sub pahar. Deci căutaţi *butucul copacului lui Duke, din burta cifrei trei*! Dacă reuşim să ne dăm seama unde a fost făcută fotografia asta, nici măcar n-o să mai trebuiască să ne chinuim cu ghicitoarea. Asta e!

Lily ar fi jurat că respiraţia îi era smulsă încetul cu încetul din plămâni.

– Ştiu unde e asta.

Leo s-a uitat la ea cu ochii măriţi de uimire.

– Stai aşa, chiar ştii?!

– Cred că da, a răspuns ea, dând din cap. În puţinele dăţi în care Duke m-a luat cu el în excursii cartografice, ne opream la o cabană mică, în canioane. Era mai mult colibă decât cabană şi n-am mai fost acolo de pe vremea când eram mică, dar..., a murmurat, muşcându-şi buza, în timp ce mintea îi lucra febril, ... cred că ştiu cam pe unde e!

– Da! a strigat Bradley, lovind volanul.

– N-am văzut niciodată poza asta! a spus Lily, clătinând din cap.

– Ca să fiu sincer, era agăţată pe un perete de la toaleta bărbaţilor, a lămurit-o Leo.

Ea l-a privit, clipind ca să revină la realitate.

– Deci te-ai hotărât s-o *furi*?

– Mi s-a părut mai uşor decât să-l întreb pe curtezanul tău de la bar dacă era dispus să se despartă de opera lui de artă expusă la pisoar! a exclamat Leo, făcând apoi o pauză şi adăugând după aceea: Totuşi, atunci când am luat fotografia de pe perete, s-a întâmplat un mic accident legat de instalaţia sanitară!

– Un mic accident legat de instalaţia sanitară? a repetat Lily, simţind cum i se strângea stomacul.

– Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine! a exclamat el. Cred că acele cuie care au fost bătute în perete ca să fixeze rama, au

nimerit într-o țeavă. E limpede că toaleta aia nu era amenajată conform normelor de siguranță în vigoare!

Ridicându-și poalele cămășii, Leo și-a șters fața cu ele. Ochii lui Lily au căzut pe unghiurile abdomenului său plat și pe linia fină de păr negru care-i urca deasupra beteliei blugilor.

– S-ar putea ca, pentru o vreme, să nu vrei să te întorci acolo! a concluzionat el.

– Puteai să scoți fotografia din ramă!

– M-am emoționat! s-a justificat Leo, privind-o și afișând din nou acel zâmbet nesăbuit. În plus, am plătit prea mult pentru nenorocita lui de bere diluată cu apă. Dacă te gândești bine, am plătit și pentru fotografie, doar că indirect! a pledat el, dar, sub influența privirii lui Lily, a cedat. O să-i trimit un cec, bine?

– De ce, oare, a spus ea, uimită și rostind răspicat fiecare cuvânt, ca să-l priceapă bine bărbatul-copil care se afla în fața ei, *nu i-ai făcut o poză*?

El a scos un hohot de râs.

– Cu ce? Cu un pahar de bere? Ne-ai luat telefoanele!

– Ce grozav! a exclamat Walter din spatele lor, cu genunchii strânși până la bărbie. Mă simt de parcă am fi în *The Goonies*!

Lily și-a dat capul pe spate, ca să-și adune gândurile. Dacă nu se înșela, iar fotografia fusese făcută în fața acelei cabane, s-ar fi putut să aibă cel mai bun indiciu de până atunci despre locul în care trebuiau să meargă. Odată ce se calma, poate că n-ar fi fost rău să-i mulțumească lui Leo pentru că șterpelise, pur și simplu, fotografia aceea. La urma urmei, de ce să piardă timpul?

Nicole a coborât geamul, iar vântul cald a bătut plăcut înăuntrul jeepului. Lily s-a uitat din nou la poză, încercând să-și construiască un plan în minte, dar amintirea despre punctele de intrare în labirint era una încețoșată. O surescita prea tare Leo hoțul de fotografii, hoțul de chei, abuzatorul de tonomate, distrugătorul de băi, omul liniștit care, iată, își pierdea mințile chiar în fața ochilor ei. Leo abia dacă rostise zece cuvinte în prima dimineață a excursiei, dar acum părea *viu*, iar pentru ea

era o adevărată bucurie să-l vadă ieşind din carapace, ca şi cum cei zece ani în care fuseseră despărţiţi s-ar fi topit fără urmă.

Sângele ei fierbea de adrenalină ori de câte ori îşi amintea de felul în care mâinile lui se încolăciseră în jurul şoldurilor ei şi apoi o lipiseră de el.

„N-am vrut să stai singură în faţa tonomatului!"

Lily i-a aruncat o privire nervoasă lui Leo. Da, aveau nevoie de acel indiciu, dar ar fi existat atât de multe alte modalităţi de a rezolva problema, fără să fie nevoie ca el să smulgă fotografia de pe perete. Dacă Leo nu-şi putea păstra calmul, ce speranţe mai erau în privinţa celorlalţi?

- N-am vrut să las totul la voia întâmplării! a strigat Leo, încercând să acopere vuietul vântului, fiindcă descifrase corect expresia lui Lily.

- Dar Axl e dus cu capul! i-a strigat ea drept răspuns. Poate că n-ai observat că avea două puşti de vânătoare deasupra barului?

Bradley a lovit din nou volanul cu palma.

- De ce toată lumea are arme?!

Faţa lui Leo s-a destins.

- Îl cheamă Axl? Pe tip? Pe barman?

Lily a făcut o pauză, cercetându-i ochii ca să înţeleagă.

- Da. De ce mă întrebi?

- Sunt doar..., a început el să spună, dar apoi faţa i s-a înăsprit din nou, căpătând o expresie în care amuzamentul se amesteca în chip ciudat cu furia, ...încerc să-mi dau seama cum de te-ai cuplat cu un tip pe nume *Axl*!

Şocată, Lily a închis gura şi a făcut ochii mari.

- Ce-ai spus?!

Leo şi-a trecut o mână peste faţă.

- Las-o baltă!

- Cum ai...?

- De ce te miri? a întrerupt-o el, tuşind şi râzând în acelaşi timp. Axl ăla se uita la tine de parcă ar fi avut *dreptul* să se uite!

– Asta a fost..., a început ea să se justifice, iritată, ...n-a fost nimic. S-a întâmplat cu o veșnicie în urmă! Și a fost ușor de uitat.

– Băieți, nu vreau să vă deranjez, dar cred că suntem pe cale să murim..., a murmurat Walter de pe locul din spate.

La unison, toate capetele din jeep, cu excepția celui al lui Bradley, s-au rotit exact la timp ca să vadă în spatele lor o uriașă camionetă neagră, ce cobora în trombă pe șosea. Aceasta a încetinit, cu mișcări șerpuite și amenințătoare, abia la câțiva centimetri de bara lor de protecție din spate, în timp ce șoferul se apleca puternic asupra claxonului. Bradley a scos un strigăt războinic, ridicând un pumn și izbind cu el în tavanul de tablă al jeepului.

– M-am născut pentru momentul ăsta! a strigat el către cer.

Înălțată pe anvelope de mărimea unei case, camioneta avea proiectoare pe acoperiș și o capotă personalizată cu un vultur pleșuv pictat manual, cu aripile desfăcute și cu ghearele purtând un steag american. La volan, spre totala lipsă de surprindere a lui Lily, se afla Axl. Unul dintre prietenii lui idioți s-a aplecat pe fereastra deschisă de pe partea pasagerului, strigând ceva.

Leo a râs, încântat.

– Cred că îți bați joc de mine! Uită-te la camioneta aia!

– Cu siguranță că o să murim, a gemut Walter.

– Nu poți să inventezi o asemenea porcărie! s-a minunat Leo. Ăsta-i exact camionul pe care l-aș fi ales pentru el!

Dar Bradley n-a fost de acord. A accelerat jeepul, care a reacționat cu un sughiț înainte de a țâșni în față, făcându-l pe Axl să apese cu putere pe pedala de accelerație. Ambele mașini au luat-o la goană pe drumul desfundat și accidentat; o singură mișcare greșită și jeepul ar fi fost strivit de vehiculul lui Axl, care era un adevărat omagiu adus puțelor mici de pretutindeni.

– E atât de supărat! a strigat Bradley, încântat. O, Doamne, Lily, ce i-ai făcut? Nu știe că ești fiica eroului lui?

– Ba da, dar toți ăștia știu foarte bine că niciodată nu mi-a păsat de comoară! a strigat ea peste vântul care vuia.

Bradley a întins un braț pe fereastra de lângă locul șoferului și a ridicat degetul mijlociu, strigând:

– Vrei poza înapoi? Ce-ar fi să mi-o sugi?!

Axl și Prietenul Idiot s-au înroșit de furie și au accelerat, tăindu-i calea lui Bradley și frânând brusc. Jeepul a țâșnit pe șosea, clătinându-se, în timp ce Bradley a reacționat, virând la stânga în încercarea de-a evita să lovească bara de protecție din spate a camionetei. S-a auzit un claxon, iar Bradley a țipat și a virat și mai tare spre stânga, încercând să evite o mașină care venea din sens opus și deviind pe un drum lateral, care era și mai plin de gropi decât cel precedent.

Axl s-a învârtit într-o tornadă de praf, după care și-a îndreptat din nou camioneta și a pornit în trombă după ei. A răsunat o împușcătură, apoi încă una, iar pământul din fața jeepului a explodat de alice.

– Trag în noi! a țipat Nicole.

Leo s-a întins spre Lily, protector, cuprinzându-i capul cu brațele și trăgând-o la pieptul lui.

– Chiar au o *armă* la ei?!

– Am luat rucsacul lui Terry! a strigat Walter deasupra haosului, scoțând pistolul și fluturându-l. Băieți! Vreți să ripostez?

– *NU!* au strigat cu toții la unison.

Leo s-a întins peste scaunul din spate, îndepărtând cu grijă pistolul din mâna lui Walter. Lily și-a apăsat mâinile pe față, luptându-se să nu vomite.

Mâna rece a lui Leo i-a poposit pe ceafă, iar ea a ignorat faptul că voia să-i dea un pumn în stomac și s-a lăsat mângâiată. Sprijinindu-și fruntea de coapsa lui, s-a concentrat pe respirație, ignorând zvâcnirea violentă a jeepului și claxonul din spatele lor, precum și gândul că acel drum avea să se termine, probabil, după mai puțin de un kilometru, moment în care aveau să se afle în bătaia unei puști, iar asta doar din cauza unei fotografii pe care Leo o furase dintr-un bar.

Leo i-a dat uşurel părul laoparte de pe faţă, după care s-a apucat s-o maseze pe ceafă. Lily se simţea atât de bine, încât îi venea să ţipe.

Vocea lui Leo s-a auzit de lângă urechea ei:

– O să fie bine!

– Sunt atât de supărată pe tine!

– Acum respiră! O să fii supărată mai târziu!

– O să fiu.

Lily a simţit o presiune în vârful capului şi şi-a dat seama că el o sărutase pe creştet. Ea s-a agăţat instinctiv de coapsa lui, în timp ce un alt glonţ a trecut pe lângă ei.

– Idioţii ăştia trag groaznic! a spus Nicole. Cât de greu o fi să loveşti o maşină?

Bradley le-a strigat să se ţină bine, iar Nicole a ţipat chiar în momentul în care jeepul a luat un viraj brusc la dreapta, săltând pe un câmp şi zdruncinându-i pe toţi timp de o eternitate, după cum li s-a părut lor, până când roţile au trecut brusc peste o denivelare şi, în cele din urmă, au atins din nou asfaltul neted.

– I-am lăsat în urmă! a strigat Bradley peste umăr.

De pe drum s-a auzit un scrâşnet de metal râcâind asfaltul, iar Lily a sărit în sus pe când toată lumea ovaţiona, uitându-se înapoi la locul în care camioneta lui Axl aterizase într-un şanţ, rostogolindu-se într-o parte. Bradley a redus viteza jeepului la un nivel rezonabil, iar Axl şi prietenul lui au sărit din maşină, pornind în urmărire fără prea mult entuziasm. N-au făcut decât câţiva paşi, după care s-au oprit în mijlocul drumului şi le-au strigat ceva ocupanţilor jeepului.

Walter s-a întins în faţă şi şi-a scos capul pe fereastra din dreptul lui Lily.

– O să-ţi trimită un cec pentru rama pozei! a strigat el.

Axl şi prietenul lui se făceau din ce în ce mai mici în depărtare, iar Bradley a apăsat mai uşor pe acceleraţie.

– Sfinte Sisoe, a fost o nebunie! a exclamat Leo, trecându-şi mâinile prin păr. N-ar fi fost mai bine pentru el să... nu ştiu... *să rămână la bar şi să închidă apa?*

– Am văzut acele toalete, a spus Nic. Probabil că i-ai făcut o favoare lui Axl!

– Nu-mi vine să cred că ai fost cuplată cu el, a murmurat Leo, scormonind-o pe Lily cu privirea pătrunzătoare și înfierbântată a ochilor lui negri.

– N-am spus niciodată că m-am *cuplat* cu el!

Leo a zâmbit, iar ea l-a plesnit peste umăr, dar contactul vizual a continuat. Era atât de gelos!

„O, Doamne, de ce îmi place asta atât de mult?" s-a gândit ea.

Walter, care continua să se uite pe fereastra din spate, a întrebat:

– Credeți că ar trebui să mergem și să vedem dacă au pățit ceva?

– Acum treizeci de secunde trăgeau literalmente în noi! i-a reamintit Nicole, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– În zona asta există semnal de mobil, l-a asigurat Lily pe Walter. Cei doi pot să sune după ajutor!

Ea a privit cum camioneta devenea din ce în ce mai mică în spatele lor, dispărând, în cele din urmă, din peisaj. Apoi s-a aplecat între scaunele din față, ca să-i dea indicații lui Bradley.

– Continuă pe drumul ăsta, a spus ea. După vreo șaisprezece kilometri, trebuie să faci la stânga imediat ce trecem de un canion care se află pe dreapta.

Întâlnindu-i pentru o clipă privirea în oglindă, Bradley i-a trimis un salut. Fața îi strălucea, iar Lily ar fi putut pune pariu că nu fusese niciodată atât de fericit. Uitându-se la Leo, a văzut că avea capul dat pe spate, cu ochii închiși, în timp ce vântul trecea în rafale calde peste fața lui.

„Acum respiră! O să fii supărată mai târziu!" spusese el.

Era exact ceea ce-și propunea ea să facă în acel moment, dar Leo a întins mâna și i-a acoperit, cu un gest liniștitor, degetele care băteau darabana, nerăbdătoare, trăgându-i mâna peste coapsa lui.

– La naiba, ce mă bucur că sunt aici! a exclamat el.

CAPITOLUL 16

Atunci când au ajuns la locul în care aveau să-şi ridice tabăra pentru noapte, erau electrizaţi cu toţii. Aveau o hartă, aveau indiciul lui Duke pentru următorul pas, iar Lily ştia unde anume să meargă. Leo îşi simţea pieptul şi membrele plutind, iar toată lumea a coborât din jeep debordând de energie.

Leo şi Bradley au descărcat bagajele şi corturile. Nicole şi Lily s-au străduit să sape într-un loc în care să poată aprinde un foc de tabără în siguranţă, iar Walter a plecat în căutarea a ceva care să poată fi socotit lemn de foc. În cele din urmă, focul a început să trosnească sub cerul luminat de soarele care apunea, iar ei s-au adunat cu toţii în jurul unei stânci plate din apropiere şi au aşezat acolo toate materialele, planificându-şi traseul prin care, în dimineaţa următoare, aveau să pătrundă în Labirint. Lily le-a trasat drumul cu vârful unui pix, indicând cât timp ar fi trebuit să dureze parcurgerea fiecărei secţiuni, zonele de popas şi locul în care să campeze înainte să pornească asaltul final asupra cavernelor înşelătoare. Cu puţin noroc, aveau să găsească ceea ce cu toţii sperau, cu disperare, că încă se afla ascuns acolo.

– Vreau să-mi promiteţi cu toţii că o să faceţi exact ce vă spun eu! i-a conjurat Lily.

– Ai cuvântul nostru de onoare! a asigurat-o Leo.

Lily s-a încruntat, iar el n-a putut decât să ghicească faptul că ea urma exact îndemnul de „a fi supărată mai târziu", după cum o sfătuise el. Lui i-ar fi părut rău că furase fotografia dacă... ei bine, nu-și dădea seama ce anume l-ar fi făcut să aibă regrete după ce un tip cu care se cuplase Lily îi fugărise și-i ochise cu o pușcă încărcată. Sincer vorbind, Leo își dorea să fi luat și vreo câteva sticle de băutură.

– Trebuie să ajungem aici, jos, a spus ea, indicând pe hartă un loc care părea să fi fost la o distanță de o viață de cel în care se aflau în prezent. Dacă am dreptate, cabana ar trebui să fie la doar trei kilometri în amonte, odată ce am intrat!

La naiba! Dintr-odată, lui Leo i s-a părut că viața lui din Manhattan era atât de îndepărtată, încât ar fi putut foarte bine să fie o ficțiune. Zilele petrecute la acel birou la care se așeza în fiecare dimineață ca să creeze un nou algoritm imposibil de spart, fiecare seară trăită acasă, în micul lui apartament, zgomotul perpetuu al unui oraș aflat undeva sub picioarele lui – toate astea nu puteau să i se pară mai străine. S-a uitat la profilul lui Lily, iar o coardă i-a vibrat din gât până în stomac. De atâta vreme nu se mai simțise atât de *prezent*! Aerul îi dădea o senzație diferită pe piele, îi intra în plămâni cu mai multă forță. Era conștient de pulsul care îi bătea cu putere și de faptul că în ultimele zile râsese din toată inima. În locul acela se aflau de toate: culoare, sunet și căldură. *Ea* se afla acolo. Leo nu-și dădea seama cum ar fi reușit s-o părăsească la sfârșitul călătoriei.

Dar atunci când a respirat adânc ca să-și calmeze nervii întinși, și-a dat seama că în momentul de față aerul era *cu adevărat* electric: fulgerele brăzdau cerul în depărtare, iar întunericul greu al unei furtuni se profila în chip neliniștitor, plutind ca o uriașă navă spațială extraterestră. Era grozav să vezi mișcarea reală a unui nor: o masă cenușie, care ascundea soarele în timp ce se apropia, lăsând să cadă ploaia ca o perdea de argint din cer până pe pământ.

Lily observase și ea.

– La naiba, furtuna asta o să ne lovească! a exclamat ea uitându-se mai întâi la Nicole, iar apoi la toți ceilalți. Bun, pregătiți-vă lucrurile și intrați în corturi! N-o să putem găti în seara asta, așa că luați din jeep câteva batoane energizante, dar nu devorați toată provizia! Tot ce avem trebuie să ne ajungă vreme de încă două zile.

S-au grăbit să se ridice în picioare și s-au împrăștiat ca să-și caute rucsacurile, să-și despacheteze corturile și să înceapă să le ridice. Lily l-a ajutat pe Walter, iar până când a fost ridicat și cel al lui Leo, ea tocmai ajungea la propriul rucsac. Leo a alergat la ea și a ajutat-o să scoată cortul din husă.

– Mă descurc! a spus Lily, smulgându-i-l din strânsoare.

Ea a lăsat cortul pe jos, dimpreună cu sacul lung în care se aflau țărușii de metal. Apoi a luat un ciocan mic și a început să ancoreze colțurile cortului în pământul uscat.

Ghemuindu-se lângă ea, Leo a strâns bine un colț și și-a folosit propriul ciocan ca să înfigă un al doilea țăruș, întinzându-se repede după altul.

A simțit că Lily rămăsese nemișcată lângă el, i-a aruncat o ocheadă și s-a mirat văzând că îl privea țintă.

– Ce-i? a întrebat el.

– Ce faci?

– Te ajut, a răspuns el, derutat.

Lily a întins mâna și i-a smuls țărușul din mână.

– Ți se pare că aș avea nevoie de ajutor ca să ridic un cort?

– Bineînțeles că nu!

Cu grijă, el a ajuns la ultimul țăruș. După ce s-a oprit, privirile li s-au întâlnit, iar el a trebuit să se justifice, înăbușindu-și dorul din voce:

– Nu fac decât să te ajut, ca să termini mai repede!

Ea s-a ridicat în picioare încet și s-a uitat la el. Pretutindeni plutea un miros ciudat, de aer încărcat, ca și cum umiditatea sfârâitoare a furtunii se așezase direct deasupra lor.

– Pot să vorbesc cu tine între patru ochi? a întrebat Lily.

Leo s-a uitat în jos, la cortul ei, care deocamdată nu era decât o grămadă de pânză și de stâlpi, trântită la pământ, iar apoi la norii cenușii care se îndreptau spre ei.

– Acum?

– Acum.

Fără să mai aștepte, Lily s-a întors și s-a îndepărtat, dispărând în spatele unei formațiuni stâncoase scăldate în lumina amurgului.

Leo a alergat în urma ei și, după ce a cotit, a găsit-o mult mai departe decât se așteptase, plimbându-se în spațiul dintre doi bolovani roșii, masivi. Văzându-l că se apropia, ea s-a oprit și s-a întors spre el.

– Ce crezi că faci?

El a încremenit locului. Cumva, bănuia că nu mai era vorba de cort.

– Ce vrei să spui?

– Tărășenia de la tonomat? Masajul la ceafă pe care mi l-ai făcut în mașină? Ajutorul dat ca să-mi înalț cortul?

– E atât de neobișnuit ca cineva să te ajute?

– Știi bine că nu la asta m-am referit. E vorba despre *modul în* care ajuți. Ce faci, Leo?

Maxilarul încordat și vulnerabilitatea furioasă din ochii ei îi spuneau lui Leo că ea știa exact ce făcea el, așa că putea să recunoască.

– Vreau să fiu lângă tine, a răspuns, iar ea l-a privit lung, ceea ce l-a făcut să adauge: Încă mai am sentimente față de tine.

Lily a clătinat din cap.

– Nu.

– Nu?

– Nu! a repetat ea. Oprește-te!

Inima lui s-a făcut grea ca un bolovan.

– Lily...

– Știi cât de greu mi-a fost să merg mai departe?

Nările ei s-au umflat, iar el i-a surprins un mic tremur al bărbiei, pe care ea a reușit să și-l controleze în cele din urmă.

Dând din cap, el a asigurat-o:

– Bineînțeles că știu...

– Îmi dau seama că m-ai sunat – înțeleg asta acum – dar atunci n-am știut-o. Speranța că tu te-ai fi putut întoarce nu mi-a dispărut într-o singură zi, Leo. A fost o durere constantă, a spus ea apăsându-și pe piept degetele albite, strânse în pumn. Una care a durat *ani de zile*, a adăugat, încleștându-și maxilarul și privindu-l cu o durere nemascată, pe care a simțit-o și el imediat în piept. Acele promisiuni pe care ni le-am făcut au însemnat ceva pentru mine. Înțeleg că întreaga poveste a fost la fel de sfâșietoare și pentru tine. *Înțeleg.* Dar atunci când faci așa ceva – când vorbești despre sentimente, când mă atingi, poate că pentru tine totul e doar o poveste de dragoste de vacanță, dar pe mine mă trimite înapoi în timp, în cea mai grea perioadă a vieții mele. Dacă m-ai fi sprijinit cumva – chiar și de la New York – aș fi putut trece peste orice. Dar tu n-ai fost lângă mine. Și nu mai pot să trec din nou prin asta.

Leo a făcut un pas spre ea, dar a dat înapoi în clipa în care o picătură mare de ploaie l-a lovit în frunte.

– Vreau să avem discuția asta, a spus el cu blândețe. Dar... putem vorbi în cortul meu? E pe cale să înceapă să plouă cu găleata.

– Și înțeleg că și viața ta s-a dus de râpă o vreme, a continuat ea, ignorându-l. Dar a mea a fost groaznică de când ai plecat, a adăugat, iar ochii i s-au înroșit și au început să-i lăcrimeze în momentul în care a spus următorul adevăr dureros cu voce tare: Îmi urăsc viața. O *urăsc* al naibii de mult! Cu excepția cailor mei și a lui Nic, n-am nimic, a murmurat, inspirând adânc pe nas de câteva ori și clătinând din cap. Și atunci, ce-ți dă *dreptul* să te întorci în viața mea, să mă atingi și să te uiți la mine în felul ăsta – ca și cum n-ar fi o prostie absolută...?

Cerurile s-au deschis deasupra lor cu un trosnet asurzitor, înăbușind restul vorbelor ei.

– Lily! a strigat Leo peste vacarmul vijeliei şi al ploii răpăind pe stâncă. Trebuie să ne întoarcem!

Rafale mari şi reci de ploaie cădeau în crevasa îngustă, iar el a făcut un pas înainte, ridicându-şi părţile laterale ale hanoracului ca s-o acopere, dar ea l-a împins deoparte.

– N-am nevoie de tine ca să mă protejezi de ploaie, Leo!

Apa s-a scurs pe faţa lui Lily şi i-a udat cămaşa cu carouri albastre, lăsându-i sutienul la vedere şi scoţându-i în evidenţă fiecare rotunjime. Cu greu, Leo şi-a ridicat din nou privirea spre a ei. Mintea îi era înceţoşată, iar emoţiile se rostogoleau înlăuntrul lui ca nişte bolovani.

– N-am nevoie de tine! a insistat ea din nou, dar de data asta cu mai puţină mânie.

– Bine! a spus el cu blândeţe. Nu fac nimic din toate astea pentru că aş crede că ai nevoie de mine. O fac pentru că aşa vreau eu, a explicat, uitându-se în jur, căutând cuvintele potrivite şi găsindu-le doar pe cele mai simple: *Te* doresc.

– Nu vreau ca tu să mă doreşti.

El a închis ochii, întinzând mâna ca să-şi şteargă apa de pe faţă. Atunci când i-a deschis din nou, a văzut că ploaia o udase temeinic pe Lily, de la vârfurile îmbibate ale părului, până la gene, obraji şi buze.

Învăluită de privirea lui intensă, ea a lins picăturile de apă, dar gestul acela şi felul în care-l privea n-au făcut decât să-i aprindă şi mai mult dorinţa lui Leo. Fără să vrea, el şi-a amintit de prima dată când o făcuse să aibă un orgasm. La mult timp după ce strigătele ei se stinseseră, Lily se uitase în jos, acolo unde el stătea întins între picioarele ei, cu răsuflarea tăiată. Ochii ei erau de culoarea alunelor, cu un inel cafeniu mai închis în jurul irisului, dar în acel moment pupilele îi înghiţiseră irisurile complet, le făcuseră negre de dorinţă. Părul şaten închis i se răspândise într-o aureolă haotică în jurul capului. Cămaşa şi sutienul îi erau împinse în sus pe piept, iar pantalonii scurţi îi atârnau descheiaţi, în jurul unei

glezne. Arăta ca o stea care se prăbușise prin tavan: spulberată și epuizată, dar încă luminată din interior.

– *Oprește-te!* i-a strigat ea acum, citindu-i dorința din ochi.

– Îmi pare rău! a spus el strângând din pleoape și făcând semn din cap spre tabăra de corturi. Haide să ne întoarcem!

Dar Lily nu s-a mișcat.

– De ce te uiți mereu așa la mine?

Leo nu știa ce să spună. Nu știa cum se uita la ea, dar era evident că nu-și putea ascunde iubirea din privire. Se îndrăgostise din nou. Nu că ar fi încetat vreodată s-o iubească. Într-un târziu, și-a desprins privirea de a ei.

– Îmi pare rău.

A încremenit în clipa în care ea a ridicat mâna și și-a trecut vârful degetului mare peste buza lui de jos, privindu-i gura de parcă ar fi vrut să i-o mănânce. Dorul l-a străbătut ca un sfredel, dar apoi Lily a clipit, înăbușindu-și căldura din privire.

– Nu, a spus ea în șoaptă, iar apoi, cu mai multă forță: nu fac așa ceva!

Leo a rămas nemișcat, iar inima aproape că i-a ajuns în gât.

– *Lil...* ce ar trebui să fac acum? a întrebat el.

Ea și-a ridicat fața spre cer, exclamând cu disperare:

– La naiba! Habar n-am!

Leo a întins mâna și i-a îndepărtat o șuviță de păr de pe buză.

– E OK.

– Ba nu e.

Dacă ea n-avea de gând să ia inițiativa și să plece împreună în tabără, trebuia s-o facă el. Dar de îndată ce s-a răsucit pe călcâie, Lily l-a prins de încheietura mâinii, trăgându-l înapoi, după care, cu o mișcare iute ca fulgerul, i-a luat fața în mâini și și-a lipit buzele de ale lui.

O explozie a detonat în sângele lui Leo, propulsându-l în față și forțând un jet de aer să iasă din gâtul lui Lily în clipa în care spinarea ei s-a ciocnit de peretele de stâncă. Sărutul ei era fierbinte și furios, dar atunci când a tras aer în piept, a supt aer rece de

pe buzele şi de pe limba lui, iar senzaţia a fost ca o plesnitură de bici, triplându-i dorinţa lui Leo. Nu se putea sătura. Moliciunea ei, sunetul pe care-l scotea din adâncul gâtului, gustul ei. Nu-şi dorise nimic în toată viaţa lui aşa cum o dorea pe ea, iar senzaţia dată de sărutul ei sălbatic i-a făcut să dispară orice reţinere pe care o mai avea. Îşi beau unul altuia apa de ploaie de pe piele, sărutându-se atât de profund încât el simţea cum îl străbătea vibraţia gemetelor ei. Mâinile lui Lily ei erau strânse pumn în cămaşa lui, ţinându-l prizonier, dinţi ei îi zgâriau sălbatic buza de jos, limba ei înfometată îi lovea gura. El a gemut, oferindu-i tot ce avea, buzele, bărbia şi gâtul, ca să-l muşte şi să-l sugă; mâinile ei au alunecat pe pieptul lui, pipăindu-i-l pe sub cămaşă. Probabil că-l simţea ca pe o febră care prinsese viaţă sub palmele ei reci. Lily a gâfâit, iar unghiile ei i-au lăsat urme pe piept şi pe sfârcuri; Leo se simţea vibrând precum un diapazon lovit. Mâinile lui frenetice au ajuns pe obrajii ei, pe gât şi apoi în jos, cuprinzând curbele gingaşe ale sânilor ei. Leo a lins apa care cădea de pe pielea ei, i-a supt maxilarul şi gâtul, murmurând frânturi înfocate din gândurile lui, care mărturiseau cât de mult o dorea, cât de dor îi era de ea, cum îşi pierdea minţile din pricina felului în care ea îl strângea de guler, de parcă ar fi vrut să-l pedepsească dacă s-ar fi oprit.

El i-a descheiat nasturii cămăşii, dând laoparte pânza de bumbac şi sărutând pielea moale şi umedă pe care o dezgolea centimetru cu centimetru, de pe gât, claviculă, stern şi în jos pe piept, apucând cu degetele breteaua sutienului şi lăsându-i-o uşor pe umăr, ca să-i dezvelească sânul. Cu minţile scurse în apa de la picioarele lor, palma lui i-a cuprins sânul, pipăind, amintindu-şi; degetele lui i-au zgândărit sfârcul cu o ciupitură.

Sunetele pe care le scotea Lily răzbăteau prin vuietul furtunii, trupul ei răspunzând neputincios, cu unghiile înfipte în umerii lui, îndemnându-i gura spre locul în care voia ca el s-o sărute şi tresărind de plăcere atunci când fierbinţeala gurii lui i s-a strâns în jurul sfârcului. Leo a trecut cu frenezie şi la celălalt sân, pierdut

în gustul ei, gândindu-se că mai degrabă se lăsa înecat de ploaie decât să-şi ia buzele de pielea ei. Cu un strigăt, Lily şi-a încleştat pumnii în părul lui şi i-a tras capul în sus, revendicându-l din nou cu o gură febrilă, printre gâfâieli, cu buzele şi cu limba răcorite de ploaie.

Săruturile au încetinit, devenind languroase şi profunde, iar el i-a cuprins faţa în mâini, ciupindu-i uşor buza de jos înainte să revină la...

Dintr-odată, Lily şi-a dat capul într-o parte.

– La naiba! a strigat ea închizând ochii, străbătută de un fior puternic, apăsându-şi palmele pe pieptul lui şi împingându-l cât colo. *La naiba!*

Aerul s-a răcit, iar stomacul lui Leo s-a făcut ca un bolovan. Lily a întins mâna după cămaşă, strângând-o cu un pumn tremurător.

– Lily...

Fără să mai rostească un cuvânt, ea s-a întors, a trecut pe lângă el şi a alergat înapoi spre tabără.

CAPITOLUL 17

Ploaia a venit şi a dispărut la fel de repede, dar, a doua zi de dimineaţă, Lily a ieşit din cort şi a descoperit că totul era un dezastru, inclusiv ea însăşi. Focul se stinsese, bocancii îi erau uzi, iar ea îl sărutase pe Leo. Cu poftă. Agresiv. Fără jenă.

Şi se temea să dea ochii cu el în acea zi.

Încălţând o pereche de bocanci uscaţi, a examinat apoi pagubele pe care le suferise tabăra. Pământul era ars de soare şi nu putea absorbi cu uşurinţă prea multă apă de ploaie. Îşi instalaseră corturile pe un teren suficient de înalt pentru ca cea mai mare parte a apei să se scurgă în depresiunile sinuoase sau să se precipite la altitudini mai mici, dar echipamentul lor era ud şi aproape totul fusese năclăit de noroiul roşu. O dimineaţă care ar fi trebuit să treacă rapid şi ordonat avea să fie de două ori mai grea.

Cerul s-a luminat în spatele giganticelor siluete stâncoase, rozul şi auriul blânde fiind, parcă, o scuză timidă pentru ploaia neaşteptată de noaptea trecută. Lily a aprins din nou focul şi şi-a aşezat bocancii cât mai aproape de flăcări, întinzându-şi hainele la uscat peste ramurile unui ienupăr noduros. Apoi a început să pregătească cafeaua şi, la scurtă vreme, a auzit paşii înăbuşiţi ai cuiva care mergea prin noroi.

Lily a presupus că prima persoană pe care avea s-o vadă în acea dimineață era Leo. La naiba, n-ar fi fost surprinsă să-l găsească în fața cortului ei, așteptând o explicație! Dumnezeu știa că merita una. Spre bucuria el, a dat cu ochii de Nicole.

– Măi, măi! a spus Nic, trecându-și o mână prin buclele blonde, răvășite. Mai că mă așteptam să aud cortul lui Leo prăbușindu-se azi-noapte!

Imaginea aceea a trimis un fulger de dorință direct prin trupul lui Lily, împungând părți ale corpului ei care tânjeau să fie atinse. Ar fi putut să se ducă la cortul lui Leo. Desigur, asta ar fi vrut să facă. Iar el ar fi lăsat-o să intre. Lily știa că el ar fi spus sau ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Întotdeauna se purtase astfel.

– Îți mulțumesc că mi l-ai montat pe al meu! a spus ea. Nu știu la ce mă gândeam.

– O, știu eu la ce te gândeai! a exclamat Nicole, trecându-și piciorul peste o stâncă lată și așezându-se cu fața la ea. Și, în mod normal, ți-aș fi spus să-ți iei ceea ce-ți trebuia și să-l călărești pe băiatul ăla ca pe un cal de prerie, dar credeam că ne concentrăm pe altceva.

Nic a arătat spre canioane și spre peisajul sălbatic și contorsionat care, fără îndoială, avea să aibă nevoie de toată atenția lor în următoarele două zile.

Lily a măsurat cu grijă cafeaua măcinată, evitând privirea lui Nic. Aceasta din urmă risca la fel de mult ca și ea. Amândouă ar fi fost răspunzătoare dacă ceva nu mergea bine. Leo îi distrăgea atenția, iar acum chiar că n-avea nevoie de așa ceva.

– Pe asta ne concentrăm, a asigurat-o ea pe Nic. Aseară n-am fost cu capul pe umeri, asta e tot. Oricum, o relație între mine și Leo n-ar funcționa niciodată.

– Nu știu ce să zic despre asta, a spus Nicole înclinându-și capul. Oricine spune că banii nu pot rezolva problemele a avut întotdeauna bani, a filozofat ea în timp ce ridica oala cu apă clocotită și o turna încet peste cafea. Dacă găsim comoara, o să-ți

schimbi cu totul punctul de vedere. La naiba, poate că o să cumpăr proprietatea de lângă fermă. Imaginează-ți cum ar fi!

Lui Lily îi plăcea un astfel de plan, chiar foarte mult. Prea mult ca să-l contemple îndeaproape.

- Și dacă nu e de vânzare?

Nic i-a făcut cu ochiul.

- Dacă ai bani, totul e de vânzare!

În spatele lor s-a auzit un glas; amândouă s-au întors și l-au văzut pe Leo, care avea un braț încărcat de haine ude. Toți trei știau exact de ce erau ude acele haine, iar obrajii lui Lily au început să ardă.

- E în regulă dacă le pun aici? a întrebat el, arătând din cap spre arbustul în care Lily își agățase propria grămadă de haine îmbâcsite.

Nicole s-a ridicat în picioare, cu buzele lățite într-un zâmbet plin de superioritate.

- Mă duc să-mi strâng cortul și să-i trezesc pe ceilalți!

Leo s-a ocupat de haine, iar Lily i-a întins o cană de cafea tare.

- Putem vorbi despre ziua de ieri? a întrebat el.

- Aș prefera să nu vorbim.

El a luat o înghițitură și a privit în cană, la lichidul întunecat.

- În regulă!

Dar Lily știa că nu era așa. *Ea* îl trăsese aproape. *Ea îl sărutase.*

- Vreau să nu mă...

Ea s-a oprit.

„Să nu mă mai privești așa!"

A clipit spre foc, căutându-și cuvintele acolo.

- N-ar fi trebuit să te sărut. Îmi pare rău!

- Nu cred că-ți pare rău că ai făcut-o! a spus Leo, iar ea i-a aruncat o privire plină de surprindere. *Mie* nu-mi pare rău că ai făcut-o! Dacă ai face-o din nou, nu te-aș opri.

- N-o s-o fac! a spus ea pe un ton ferm. Nu mai suntem adolescenți, Leo!

– Nu eram adolescent pe vremea când am lucrat la fermă, a răspuns el zâmbind, dar și-a ridicat mâinile în clipa în care Lily și-a încleștat falca și s-a uitat urât la el. Bine, gata, am terminat!

Cu o creastă ciufulită de șuvițe aurii adunate în vârful capului, Bradley s-a apropiat, căscând.

– O, Doamne, ce furtună a fost noaptea trecută! a exclamat el în timp ce-și turna o cană de cafea, fără să țină cont de tensiunea care plutea deasupra micului foc de tabără. Am crezut că ne mătură cu totul șuvoaiele alea!

– O, nu! l-a contrazis Lily, dând din mână cu nepăsare. Asta n-a fost nimic!

Walter li s-a alăturat și el, cu înfățișarea în totală neorânduială și târându-și pașii, somnoros. Felul în care arăta se încadra perfect în peisaj. Aspectul neîngrijit îi venea bine. Lily i-a turnat o cafea în timp ce el căuta un loc în care să se așeze.

– Dar azi, când coborâm? a întrebat Bradley. Ne putem aștepta la mai multe ploi?

– Nici măcar nu știam că plouă în deșert! a spus Walter.

– Avem cam douăzeci și cinci de centimetri pe an, a spus Lily. În cea mai mare parte, primăvara.

Ea a privit în sus, spre locul în care cerul trecuse de la culoarea șerbetului de căpșuni, la un albastru strălucitor. Aerul părea calm, iar pe boltă nu se vedea nici un nor.

– Prognoza pe zece zile avea aproximativ treizeci de procente șanse de ploaie ieri, a adăugat ea, dar în mod normal am fi fost la o altitudine destul de mare, așa că nu mi-am făcut griji. Totuși, ar trebui să fie senin în restul drumului!

– Doar că drumul o să fie alunecos ca naiba, așa că aveți grijă! a adăugat Nicole.

– Pot să pun o întrebare care ar putea suna prostește? a întrebat Leo, privind în jos în timp ce-și învârtea un băț scurt pe dosul degetelor.

– Dă-i drumul! a răspuns Nicole.

– Acum, când avem fotografia asta și ne-am făcut o idee despre direcția în care ne îndreptăm, la ce anume ne așteptăm? a chestionat-o el pe Nic, ridicându-și privirea și mijind din ochi către ea, iar apoi către Lily, în soarele slab al dimineții. Odată ajunși acolo, să zicem că găsim cabana. Să sperăm că găsim și buturuga. Credem că acolo a ascuns Duke totul?

Lily a tresărit, după care a răspuns:

– E posibil, dar eu cred că nu. Îți amintești că tata trăia pentru puzzle-uri și jocuri? Ei bine, dacă un cod sau o ghicitoare de lângă buturugă nu ne spune unde să mergem ca să găsim banii, să sperăm că măcar o să ne arate următorul pas. Pun pariu pe brațul meu stâng că, dacă vânătoarea asta de comori e reală, tata a lăsat coduri peste tot.

Din noianul de amintiri despre Duke, ea a auzit o șoaptă în gând: „Dacă e ușor, atunci nu merită!"

Bradley s-a băgat și el în vorbă:

– Dar unde ne aflăm acum în raport cu locul în care mergem astăzi?

Lily și-a luat harta cea mare și a arătat spre locul pe care marcase un pătrat uriaș.

– Aici ne aflăm acum! a spus ea, trasând cu un deget câțiva centimetri pe hartă. Iar ăsta e Canionul Jasper. Într-acolo ne îndreptăm.

– Totul pare foarte... ondulat, a spus Walter, făcând o grimasă.

– Da. Astea sunt linii de elevație. Coborâm la nivelul râului, a explicat ea, întrucât ei toți văzuseră râul în depărtare, așa că știau cât de departe mai aveau de mers. În curând o să trebuiască să abandonăm jeepul și să mergem pe jos. N-o să fie ușor.

Cei trei bărbați s-au uitat unul la altul, iar Lily, la Nicole. Aveau să fie câteva zile grele.

Bradley a fost primul care a rupt tăcerea.

– Atunci, ar fi bine să pornim, a spus el. Haideți să mâncăm, iar apoi să plecăm de aici!

Micul-dejun nu era prea variat – fulgi de ovăz, nuci și fructe de pădure – dar au savurat acele ultime alimente proaspete, știind că trebuia ca următoarele mese să fie ușoare, alcătuite din alimente neperisabile și bogate în proteine. Nimeni n-a pomenit de hainele lui Lily și de cele ale lui Leo, pe care căldura focului le uscase în mare parte și care atârnau de ramurile arbustului precum niște umbre vinovate.

Au demontat corturile și au încărcat totul în jeep, conducând încet și cu grijă vreme de câteva ore pe drumul din ce în ce mai accidentat și mai înșelător, înainte de a decide că era timpul să străbată restul drumului pe jos.

Și-au verificat rucsacurile și au stabilit care anume lucruri le trebuiau neapărat. Lily n-avea de gând să lase în nici un caz pistolul în jeep, așa că l-a băgat, împreună cu jurnalul lui Duke, telefonul ei cu legătură prin satelit și telefoanele lui Terry, într-o pungă de plastic de patru litri.

Leo și-a vârât mâna în pungă și și-a pus-o pe telefonul lui Terry.

– Ar trebui să le luăm? Nu cumva asta ar da rău?

– Nu. Am crescut împreună cu toți rangerii din ținut. Sunt băieți de treabă, dar aici nu e sediul FBI.

Cei care au avut nevoie și-au schimbat încălțămintea și fiecare a împachetat câte o haină de schimb, precum și batoane energizante, carne de vită uscată, apă și rații de campanie pentru câteva zile. Nic a luat trusa de prim-ajutor și fiecare își avea sacul de dormit și cortul în rucsacul de drumeție, dar...

– Bagajul trebuie să fie cât mai ușor posibil! le-a reamintit ea. Știu că vrei să iei totul, Bradley, dar crede-mă că n-o să ai nevoie de cașmir jos, în labirint!

El și-a luat o mutră ofensată, dar apoi a scos un pachet din rucsac și l-a pus înapoi în jeep.

După aceea, au pornit în relativă liniște. Atmosfera era încărcată de speranță și de îngrijorare... dar poate că energia liniștită pe care Lily o simțea în grup provenea și din concentrarea tuturor. Nu mai făcuseră așa ceva niciodată în viața lor, iar acum

drumul le era ghidat de un șir intermitent de pietre, fără să existe o cărare propriu-zisă.

– Îți amintești cât de prost era semnalul de mobil la ranch? a întrebat-o Leo, surprinzând-o cu faptul că ajunsese foarte aproape de ea.

Lily l-a privit peste umăr, derutată.

– De unde și până unde ți-a venit să spui asta?

– Nu știu. Mă gândeam la cât de enervați ar fi fost oaspeții dacă și-ar fi dat seama că pe întreaga proprietate exista, practic, un metru pătrat de spațiu unde puteam să avem semnal *din când în când*. Mi-am amintit că nu-mi verificam telefonul sau e-mailul zile de-a rândul. Cred că vara aceea a fost ultima dată când am fost atât de deconectat.

– Ce crezi că se mai întâmplă pe internet? a întrebat Walter, privindu-și picioarele cu un aer încruntat.

– Același lucru ca în fiecare zi, a răspuns Leo. Cineva e supărat. Cineva ține prelegeri. Cineva postează meme cu pisici.

– Sau cineva postează pe Instagram un selfie făcut pe când era în baie, dezbrăcat de tricou, a spus Bradley.

Leo a scos un hohot de râs.

– Jumătate din feed-ul tău e format doar din selfie-uri în care ești cu bustul dezgolit, făcute în baie!

Bradley i-a aruncat o privire încruntată.

– Nu chiar *jumătate*!

– Dreptunghiurile alea infernale de ecrane v-au transformat în zombi! a spus Nicole. Instagram? Twitter? Dacă le urâți atât de mult, ștergeți-le!

– Bineînțeles că le urâm! a adeverit Bradley, râzând. Tocmai asta e ideea. Intrăm acolo ca să ne simțim superiori și furioși.

– Nu și Walt, a spus Leo. Are aproape un milion de urmăritori pe TikTok, oameni care nu se mai satură de postările lui, ce sunt integral despre animale, a adăugat el uitându-se la Walter în timp ce mergeau pe o porțiune de teren relativ plată. Care a fost prima ta postare devenită virală?

– Cea despre deținerea responsabilă a dihorilor! a răspuns Bradley râzând.

Walter a clătinat din cap.

– Nu, era vorba despre obiceiurile de împerechere ale broaștei comune...

Cuvintele i-au fost întrerupte de un strigăt ascuțit, fiindcă și-a pierdut echilibrul, prăbușindu-se la pământ și alunecând câțiva metri pe o stâncă.

Nicole s-a repezit, căzând în genunchi ca să verifice glezna pe care el și-o strângea în mâini, rostogolindu-se de durere.

– La naiba! Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Walter a făcut o grimasă, arătând spre o grămadă de pietre ascunse în spatele ramurilor încâlcite ale unui ienupăr căzut.

– Am alunecat pe pietrele alea, a spus el cu glas sugrumat, printre dinții încleștați.

L-au mutat pe un teren mai plat, iar Leo a îngenuncheat lângă el, dându-i jos cu grijă bocancii și șosetele.

– O, la naiba, a șoptit Bradley în timp ce toți se uitau la glezna lui Walter, care se umfla rapid.

O vânătaie purpurie înflorea deja sub pielea lui palidă.

– Cât e de grav? a întrebat Lily.

Leo a pipăit spatele piciorului lui Walter. De durere, acesta a tras brusc aer în piept și a înjurat în clipa în care Leo l-a apăsat pe partea de sus a gleznei.

La o nouă apăsare, durerea a părut să-l secătuiască pe Walter, care era transpirat și palid.

– Nu mai presa locul ăla, te rog, a spus el cu glas slab.

Leo și-a ridicat privirea spre Lily, cu o expresie dezamăgită.

– Cred că glezna e ruptă.

– Poți să-l miști? l-a întrebat Lily pe Walter.

El a încercat să-și răsucească piciorul și imediat a icnit:

– Nu!

Lily s-a așezat pe călcâie, iar groaza i-a înfiorat pielea de parcă aceasta i-ar fi fost atinsă de niște degete nevăzute.

– Ei bine, asta e, atunci!

– *Ce? Ce e?* a întrebat Bradley.

– Walter e rănit, a spus ea. Trebuie să ne întoarcem.

Bradley şi-a dat jos pălăria şi a trântit-o de pământ.

– La naiba!

– *Brad!* s-a răstit Nicole. Nu fi nemernic!

– Băieţi, îmi pare foarte rău! a spus Walter. Am putea s-o bandajăm şi să vedem cum e dimineaţă? Ajutaţi-mă să mă ridic!

L-au ridicat în picioare, verificând dacă se putea sprijini pe gleznă, dar el a scos un ţipăt aproape imediat. Lily i-a întâlnit privirea lui Nicole. Amândouă ştiau ce însemna asta. Nici o expediţie. Nici un ban.

Nici un ranch.

Şi un cadavru în canion.

Lily a resimţit dezamăgirea ca pe un pumn în stomac şi a căutat trusa de prim ajutor în rucsacul lui Nic, în timp ce Leo şi Nic îl ajutau pe Walt să se aşeze din nou.

– Trebuie să ne întoarcem, a spus Lily, strângând punga cu gheaţă carbonică până când aceasta a pocnit şi conţinutul s-a răcit, după care a aşezat-o cu grijă pe glezna lui. Deja îmi făceam griji în privinţa coborârii acolo, jos. Mă îndoiesc că ai rezista pe ambele picioare, darămite pe unul singur, a adăugat ea zâmbindu-i cu tristeţe, fiindcă ştia cât de vinovat trebuia să se fi simţit. Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău!

Leo şi Bradley l-au privit lung pe Walter, în timp ce Nicole îi dădea lui Lily bandajul elastic, după care amândouă s-au străduit să-i stabilizeze şi să-i înfăşoare piciorul.

Bradley şi-a dres glasul.

– Eu şi Leo o să continuăm să urmărim semnele pentru vânătoarea de comori a lui Duke.

– Vorbeşti serios? s-a mirat Leo, cu un râs incredul, iar Nicole a pufnit pe nas.

– Eşti nebun?! l-a întrebat ea pe Bradley. Abia dacă te-ai descurca să găseşti o toaletă!

– Bine! a spus el, gânditor. Dacă sunteți îngrijorați de eventualul eșec al planului meu, am o altă idee: Leo și Nicole îl duc pe Walter înapoi. Anunță poliția că Terry a dispărut, dar că eu și Lily am plecat în căutarea lui. Între timp, noi doi continuăm să căutăm banii.

– Nu! s-a opus Lily. Nu ne despărțim!

– După toate astea, o să renunțăm?! a întrebat Bradley pe un ton ridicat.

– Brad...! a avertizat Nicole.

– Bradley, a corectat-o Walter, vorbind ca pentru sine.

– Nici vorbă să renunț! a exclamat Bradley, începând să măsoare locul cu pași mari. E ceva acolo, a adăugat el, arătând spre labirint și uitându-se la fiecare dintre ei. De câte ori în viață o să putem spune că am făcut așa ceva? O acțiune îndrăzneață și riscantă, cu un mega potențial de câștig? a întrebat, întorcându-se apoi spre Lily. Ai de gând să-ți trăiești viața fără să știi dacă bătrânul tău a găsit vreodată cea mai recunoscută comoară din istoria Americii? Oameni buni, asta e marea noastră aventură! Cum să ne întoarcem din drum?!

– Ai putea face asta, Dub, i-a șoptit Nicole lui Lily.

Aceasta din urmă și-a înălțat capul.

– *Ce?!*

– Ai fost acolo. Cunoști jurnalul, cunoști jocurile – îl cunoști pe Duke. Tu trebuie să fii cea care merge!

– Corect! a exclamat Bradley. După cum am spus, voi, Nicole și Leo, îl duceți înapoi Walter, iar eu și Lily putem merge mai departe.

Lily a privit, gânditoare, piciorul bandajat lui Walter. Oricât de mult și-ar fi dorit asta – banii, ranch-ul ei și un răspuns definitiv la întrebarea dacă taică-său îi ascunsese sau nu marea reușită a vieții lui –, putea să facă asta? Să-l trimită pe Walter la spital și să meargă mai departe? Nu era deja îngrozitor faptul că-l lăsaseră pe Terry pe fundul canionului?

Dar... dacă îi punea pe Leo și pe Nic să se întoarcă și să contacteze autoritățile... asta ar fi arătat că măcar încercaseră să facă ceea ce trebuia. Nu era o idee chiar atât de proastă...

– Leo! a strigat ea, dintr-odată.

Bradley a clipit, derutat.

– Leo?!

– Mă duc cu Leo, a hotărât ea, îndreptându-se de spate și strângând din fălci, ca să dea credibilitate falsei încrederi pe care o avea în privința acelei decizii.

Bradley s-a împotrivit:

– De ce nu vrei să vii cu mine?

– Mai puțini drumeți neexperimentați înseamnă mai puține riscuri! Leo a fost cercetaș și are mai multă experiență în privința drumețiilor decât oricare dintre voi, a explicat ea, iar apoi a făcut o pauză, după care a reluat: Și, sincer vorbind, nu cred că mă descurc fără el. Sunt sigură că ceea ce a plănuit Duke nu e ușor de deslușit, iar eu am nevoie de Leo ca să descifreze codurile.

Leo i-a întâlnit privirea, iar ea a clipit. Îl întrebase cândva cum de se pricepea atât de bine la descifrat. El îi explicase că vedea în minte codurile și puzzle-urile ca pe niște imagini. Schimba lucrurile de la un loc la altul, glisând mental piese sau numere împreună și separat, până când avea tabloul complet al soluției. Apoi încerca să găsească punctele slabe, verificând și reverificând concluzia. Dacă era vorba de un cod, confirma pe rând traducerea numerelor, a literelor sau a simbolurilor. În cazul unui puzzle, era mai ușor: își dădea seama unde să mute fiecare piesă și știa că avusese dreptate atunci când o făcea manual.

Lui Lily, toate astea i se păruseră curată magie. Nu înțelegea cum funcționa creierul lui fără ajutorul mâinilor, dar nici n-avea nevoie să înțeleagă. Îl văzuse la lucru, iar acum avea nevoie de acel creier.

– Nu mă poți lăsa în urmă! a spus Bradley.

– Nu tu iei deciziile aici! Și, ca să fiu sinceră, nu cred că, dacă ești presat, poți să te stăpânești. Deja ne-ai amenințat cu un pistol și ne-ai băgat într-o urmărire de mare viteză!

– Teoretic, Leo ne-a băgat în urmărirea de mare viteză, a bombănit Bradley.

Leo și-a strâns în mâini curelele rucsacului și a privit-o. Lily știa că asta era singura cale de urmat, dar adrenalina îi dădea palpitații la gândul de a fi singură cu el și de a încerca, în același timp, să-și țină mintea sub control.

– Voi duceți-l pe Walter înapoi! Eu și Leo avem nevoie de două zile, i-a spus ea lui Nicole pe un ton răspicat. Spune-le rangerilor că Terry a plecat de unul singur ca să încerce trasee diferite și că s-a rătăcit, iar eu și Leo ne-am dus să-l căutăm.

Nic a dat din cap, aruncându-i o privire străpungătoare.

– Așteptați să vă sunăm! a spus Lily. Lăsați-ne pe noi să ne descurcăm în privința semnalului de mobil.

– Și dacă nu sunați? a întrebat Walter.

– O să sunăm.

Nici unul dintre ei nu și-a exprimat părerea, dar cu toții se gândeau la același lucru: aveau să sune... dacă nu cumva sfârșeau ca Terry.

CAPITOLUL 18

Atunci când l-au dus pe Walter înapoi la jeep, glezna lui era de două ori mai umflată decât în mod normal şi devenise de un albastru bolnăvicios. Cu siguranţă că pe Bradley nu-l bucura schimbarea de plan, dar, în ciuda vinovăţiei şi a nevoii de aventură, Walter părea oarecum uşurat că se întorcea.

Sincer vorbind, Leo nu era sigur de ceea ce simţea. Distanţa dintre siguranţa biroului său şi locul în care se afla se putea măsura în galaxii, nu în kilometri. Pericolul cu care se confruntau era unul real. Terry murise. Mai mult ca sigur, Walter avea un picior rupt. Ei doi, Leo şi Lily, puteau să se înece cu uşurinţă sau să moară striviţi şi să nu se mai audă niciodată de ei. Pentru scurt timp, el s-a gândit la Cora, întrebându-se ce făcea în clipa de faţă şi cum s-ar fi descurcat dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva.

Totuşi, zumzetul din sângele lui era unul de anticipare, nu de teamă. Se afla sub imperiul adrenalinei provocate de gândul aventurii şi al emoţiei pe care i-o dădea perspectiva de a fi din nou alături de Lily. Simţea că înlăuntrul ei se dădea o luptă între atracţie şi teamă şi ştia că rezultatul trebuia să fie alegerea ei. Aproape tot ceea ce i se întâmplase în viaţă lui Lily fusese impus de alţii. Leo voia ca acum ea să-l *aleagă* pe el.

Au despachetat bagajele, reevaluând ce le trebuia cu adevărat, ca să poată stoca proviziile în două rucsacuri. Cel al lui Terry era

un articol scump, de înaltă tehnologie, potrivit pentru munte, așa că Lily l-a luat de la Bradley și l-a încărcat. Leo a văzut-o ezitând în momentul în care a scos punga Ziploc în care se aflau jurnalul, telefoanele și pistolul.

– Eu aș lua asta, a spus el. Ei n-o să aibă nevoie de ea.

Cu un oftat resemnat, Lily a îndesat totul printre hainele de schimb.

După ce rucsacurile au fost gata, Leo l-a ajutat pe Walter să se instaleze pe bancheta din spate a jeepului.

– Ești sigur că știi ce faci? a întrebat Bradley cu un amestec de îngrijorare și de invidie.

– Cred că știu ce fac, a răspuns Leo pe un ton precaut. Dar chiar dacă eu nu știu, Lily știe, a adăugat, privindu-le pe ea și pe Nicole, care se aflau la câțiva metri distanță și-și vorbeau cu glas scăzut. Să ne bucurăm că vrea să meargă mai departe!

– Te-a prins rău de tot în mreje! a spus Walter, râzând și, în același timp, strâmbându-se din pricina durerii.

– Da, da, e adorabil, a mormăit Bradley. Dar dacă eu și Walt trebuie să facem cale întoarsă, iar tu rămâi și joci în continuare, ar fi bine să-ți păstrezi mintea la joc! a exclamat, după care a arătat spre ei trei. Împărțim totul, da? Așa că nu te lăsa distras fiindcă ești ocupat să-ți umezești organul!

Leo s-a tras înapoi, simțind că se enerva brusc și că tâmplele începeau să-i pulseze din greu.

– Las-o naibii, Bradley!

– Îmi pare rău dacă sunt grosolan, dar e vorba de ceva serios! a răspuns Bradley îndepărtându-se de jeep și trecându-și, frustrat, o mână prin păr. Eu și Walt trebuie să ne asigurăm că te descurci!

– Știu ce am de făcut, a spus Leo. Dar tu știi ce îndatoriri ai? a întrebat el, începând apoi să numere instrucțiunile pe degete. Să-l duci pe Walt la spital. Să mergi la poliție și să le spui că Terry a dispărut și că-l căutăm. Dacă găsim banii, luăm tot ce putem căra și te sunăm imediat ce avem semnal, a conchis, privindu-l

în ochi pe Bradley şi punându-şi mâinile pe umerii lui. Trebuie să ai încredere în mine. Bine?

Bradley a dat din cap, reticent.

Lily şi Nicole au venit la ei; văzându-le, cei trei s-au îndreptat de spate.

Nicole a potrivit punga cu gheaţă în jurul gleznei lui Walter.

– Cum îţi mai e?

– Bine, a răspuns el. Îmi cer scuze din nou că am dat totul peste cap!

– Nu e cazul! Ar fi putut să fie mai rău, l-a asigurat Lily, iar ecoul cuvintelor ei a răsunat preţ de o clipă. Să ştii că da! a adăugat, închizând ochii şi inspirând adânc, ca să se liniştească. Aţi fost cu toţii nişte adevăraţi cowboy săptămâna asta! a concluzionat ea, privindu-l ţintă pe fiecare dintre ei, iar un filament sensibil din pieptul lui Leo s-a încins, fiindcă el şi-a dat seama că ea se pricepea de minune să fie gazdă, chiar şi în acel moment dificil. V-aţi reinventat şi ar trebui să fiţi mândri de asta!

Ea şi Nicole au schimbat o privire, iar apoi Nicole s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o.

– Să ai grijă de tine, a zis ea, după care s-a întors spre Leo. Cât despre *tine*, s-o aduci înapoi întreagă, sau îţi tai toate părţile care-ţi ies în afară!

– Am înţeles, să trăiţi! a răspuns el, întorcându-se spre Lily. Avem tot ce ne trebuie?

Ea şi-a mai verificat o dată rucsacul.

– Cred că da.

– Aşteaptă! a strigat Walter, dându-şi laoparte, cu o mână plină de praf, buclele negre de pe frunte. Voiam doar să le spun domnişoarei Nicole şi lui Lily că asta a fost una dintre cele mai grozave excursii pe care le-am făcut vreodată! Nu-i aşa, băieţi? a întrebat el, uitându-se la Bradley şi la Leo.

– Cu excepţia morţii lui Terry, a fost grozav! a adeverit Leo.

– Corect! a recunoscut Walter, râzând nervos. Evident, cu o astfel de excepție. Așa că am vrut doar să vă mulțumesc și să vă spun că n-o să uit niciodată experiența asta!

Zâmbind reticent, Lily s-a aplecat și l-a îmbrățișat.

– Ești un drăguț, Walt! N-o lăsa pe Nicole să sară pe tine!

– *Hei!*

Încruntată, Nicole s-a urcat pe scaunul șoferului, iar Leo l-a privit pe Bradley urcând pe partea pasagerului. Nicole a pornit motorul și le-a aruncat o ultimă privire, spunând:

– Ne vedem în câteva zile, Dub!

Lily i-a făcut semn din cap, având zugrăvită pe față o expresie plină de intensitate. Walt și Bradley au făcut cu mâna, în timp ce Nicole încerca să conducă lin pe drumul accidentat.

În cele din urmă, jeepul a dispărut din peisaj.

– Crezi că o să fie bine cu toții?

– Da, a răspuns Leo, punându-i în spate rucsacul lui Terry. Pentru noi îmi fac griji.

S-au îndreptat din nou spre ieșirea din canion, revenind pe urmele propriilor pași, de data asta fiind mai conștienți în legătură cu drumul și cu capcanele lui. Nu *vorbiseră*, dar între ei părea să existe un armistițiu tacit, o recunoaștere a ceea ce se întâmplase noaptea trecută și o înțelegere ca asta să nu se mai repete. Se concentrau doar asupra călătoriei.

Dar după aproximativ o jumătate de oră, faptul că erau cu adevărat singuri a părut să dezlege ceva în ei. Au reluat conversația, avertizându-se reciproc cu privire la lucrurile de evitat sau arătându-și unul altuia priveliștile de pe traseu. Leo a întrebat-o despre o plantă înflorită (*chaparral*) și despre cloncănitul unei păsări mici, cu penaj cenușiu pe cap (*chukar*), iar ea l-a întrebat mai multe despre Cora: ce fel de persoană era, dacă avea vreun iubit, ce fel de specializare în medicină credea el că avea să urmeze. Se mișcau mai repede decât o făcuseră alături de restul grupului și vorbeau în timp ce pășeau pe pământul roșu, sfărâmicios,

presărat cu petice de iarbă și cu arbuști. Lily a cotit la dreapta, iar poteca improvizată s-a transformat într-una mult mai pietroasă și a început să coboare brusc, obligându-i să se concentreze mai mult asupra ei. Au mers kilometri întregi, iar coapsele îi ardeau pe când coborau pe panta abruptă.

– Calcă direct pe urmele mele! i-a strigat ea peste umăr.

El i-a urmat sfatul, schimbându-și mersul astfel încât pașii lui să fie în oglindă cu ai ei.

Lily a arătat cu degetul.

– Vezi că pământul e mai întunecat acolo?

El a dat din cap în semn că văzuse. Chiar lângă potecă, pământul accidentat era acoperit cu un fel de materie organică.

– Ce-i asta? a întrebat Leo.

– Sol criptobiotic. Genul ăsta de sol reține umiditatea atunci când plouă și ajută la combaterea eroziunii, dar poate dura sute de ani ca să se formeze și e foarte fragil. Nu-i bine deloc să mergi pe el!

Leo a avut grijă să-i urmeze pașii, în timp ce străbăteau un teren ce devenea mai mult pietriș decât pământ, iar apoi mai mult piatră solidă decât pietriș. Treptat, peisajul s-a îngustat, devenind un canion cu pereți înalți. Fețe abrupte de stâncă se ridicau deasupra lor, formând un tunel care bloca lumina soarelui. Lui Leo îi amintea de senzația pe care o avea în oraș, atunci când mergea prin spațiul îngust dintre clădiri.

A întins mâna și a pipăit peretele de piatră. Unele porțiuni erau plate, iar altele, vălurite. Roca era dungată, alcătuită din multe straturi de sedimente și sculptată de torenți de-a lungul a milioane de ani. Peisajul nu părea real.

– Ai auzit vreodată de Manhattanhenge? a întrebat-o el, pe Lily, întorcându-se pe o parte ca să se strecoare printr-o secțiune deosebit de îngustă.

– Manhattanhenge? a repetat ea, râzând. Sună ca un cuvânt inventat!

– În oraș nu prea vezi răsăritul sau apusul soarelui, întrucât clădirile obturează orizontul. Dar, de două ori pe an, apusul se aliniază cu străzile est-vest, iar dacă stai în locul potrivit – mie îmi place să stau la intersecția dintre East Forty-Second și Third Venue – îl poți vedea.

Lily s-a oprit și s-a întors, iar ochii ei aveau o privire pierdută, de parcă ar fi încercat să-și imagineze o zi fără apus de soare. A clătinat din cap ca să-și limpezească mintea.

– Nu-mi dau seama dacă spusele tale sună îngrozitor sau ciudat de magic!

El a privit fâșia subțire de cer de deasupra lui, o autostradă albastră, întinsă între acoperișurile de stâncă roșie.

– Probabil că ambele. Într-o seară, m-am dus la o petrecere împreună cu Bradley. Tocmai în clipa în care mă pregăteam să mint în legătură cu motivul pentru care trebuia să plec, Bradley m-a luat de acolo. Afară era o mulțime imensă și întregul oraș a părut să amuțească pentru o secundă, în timp ce noi priveam împreună apusul.

– Îți lipsește orașul? a întrebat ea.

Dus pe gânduri, Leo a murmurat:

– Nu mă înțelege greșit, îmi place New Yorkul. E locul în care am crescut, în care a trăit mama și în care se află Cora. Cel puțin pentru încă o lună sau două. Dar sunt atât de neliniștit acolo! Urmează să fiu promovat la serviciu și, sincer vorbind, dacă nu primesc promovarea asta, nu știu ce mă fac. Poate că o să plec la altă firmă.

Leo s-a gândit la ultimul Manhattanhenge la care fusese martor. Se dusese la o întâlnire – acum nici măcar nu-și mai amintea numele femeii aceleia – Maggie? Margie? Fusese clar încă din prima clipă că nu exista nici un fel de legătură între ei. Și chiar dacă apusul din acea seară fusese frumos, nu se asemăna deloc cu apusurile de soare de aici: cerul revărsând foc pe marginea zimțată a canionului, tot spațiul imens în care să poți respira! Era logic de ce Lily n-ar fi vrut să plece în veci.

– Crezi că o să obţii promovarea? a întrebat ea.

– Promovarea? Probabil că da.

Asta a făcut-o să râdă.

– Nu pari deosebit de încântat! Nu e un lucru bun?

El a ridicat din umeri, zâmbind.

– Mai mulţi bani, mai puţină distracţie!

– Banii sunt buni, a comentat ea.

– Cred că da.

Simţea că Lily îl studia şi că ştia cum suna o confesiune a lui. Dar să recunoască faţă de ea faptul că o promovare i se părea dintr-odată o capcană, că de când venise în acea excursie aproape că nu-şi mai putea imagina cum era să lucreze într-un birou şi că, fiind aici, vedea cât de plină de rutină şi de sterilă era viaţa lui de la New York, ar fi însemnat să recunoască şi rolul ei în acea revelaţie. În mare parte, totul se lega de faptul că acum era din nou lângă ea. Dar Lily îi ceruse explicit să păstreze astfel de mărturisiri doar pentru el. Aşa că a făcut-o.

Şi-au petrecut următoarea oră trecând peste şi pe sub pietrele de sprijin prinse între pereţii verticali. Leo nu era claustrofob, dar i se părea derutant să nu se poată ghida cu ajutorul soarelui, al cerului sau al munţilor. Terenul stâncos era atât de colţuros şi de abrupt, încât le încetinea considerabil mersul. Leo nu intrase în panică, dar neliniştea de a avea o singură cale de ieşire, combinată cu efortul fizic, începuse să-l obosească în momentul în care fanta s-a deschis din nou. Cum făcea Lily ca totul să pară atât de uşor? Amândoi respirau greu în momentul în care ea s-a oprit să verifice harta, dar, în rest, părea complet calmă. Leo n-a observat cât de răcoare era la umbră decât atunci când au dat de soare, iar el a întins mâna după bidonul cu apă. Aerul era uscat şi prăfos.

Lily şi-a trecut dosul palmei peste frunte. Era inundată de culoare şi de lumină, pielea ei reflectând nuanţa aurie a rocilor din jur. Era atât de frumoasă, încât aproape că i-a tăiat respiraţia lui Leo.

– Eşti gata? a întrebat ea.

El a dat din cap în semn că da, abătându-şi privirea de la ea, după care a băut o înghiţitură mare de apă şi şi-a băgat bidonul în rucsac.

– Da.

– Mergem tot în jos, dar o luăm pe calea cea mai uşoară. Cred că eşti prea obosit ca să cobori în rapel, a spus ea, împăturind harta.

– Nu sunt obosit, a minţit el.

Ignorându-i spusele, ea i-a reamintit:

– Calcă pe urmele mele. Şi nu sta pe marginea stâncilor!

Din nefericire, Leo n-avea echilibrul lui Lily şi a fost nevoie să se ajute de mâini şi de picioare ca să facă o parte din coborâre.

– Chiar mergem pe calea cea mai uşoară? a întrebat el.

– Nu şi dacă o să te plângi de asta tot drumul!

Leo a deschis gura ca să spună ceva sarcastic, dar tocmai atunci o şopârlă i-a sărit peste mână, făcându-l să se dea înapoi, surprins, iar piciorul i-a alunecat. A mai stat pe loc o secundă şi apoi a luat-o la vale, în cădere liberă, întrebându-se în acele clipe dacă asta simţise şi Terry.

Pământul a dispărut, gravitaţia trimiţându-l în mai puţin de o secundă în alunecare pe un grohotiş de şisturi şi de pietriş, iar ţipătul lui Lily i s-a părut deja imposibil de îndepărtat. A întins mâna ca să se apuce de orice putea găsi – plante, ramuri, pietre – degetele lui zgâriind pământul în timp ce lumea se răsturna cu susul în jos şi apoi din nou cu josul în sus, iar şi iar şi iar. Simţea cum stomacul i se rostogolea pe dinăuntru; picioarele îi păreau deconectate de corp. Ceva i-a tăiat palma şi i-a zgâriat faţa. Plămânii i s-au turtit atunci când a aterizat în cele din urmă pe rucsac, ajuns pe fundul a... ceva.

Urechile îi ţiuiau; ţărâna şi pietrişul îi ardeau ochii şi-i întunecau vederea. Nu şi-a dat seama unde anume se afla decât după ce l-a ajuns Lily din urmă, cu răsuflarea tăiată şi apucându-se să-i pipăie frenetic pieptul, picioarele, faţa.

– Leo...

Vocea i s-a curmat brusc în momentul în care i-a luat rucsacul de pe umeri, atingându-i apoi brațele, strângându-i-le și apăsându-și degetele pe gâtul lui ca să-i simtă pulsul.

– Am crezut că ai murit!

El a încercat să se ridice, dar totul îl durea. Mai ales fundul.

– Cred că aș vrea să fi murit, a spus el, gemând.

– Simți că ți-ai rupt ceva?

Leo și-a privit mâna; se tăiase în ceva, dar nu prea rău. A pus degetul pe ceea ce el își imagina că era o zgârietură pe obraz și s-a încruntat. A testat tot restul: coatele, încheieturile mâinilor, genunchii, picioarele. Totul părea să se miște.

– Nu prea cred.

Lily s-a lăsat la pământ, trăgându-l după ea.

– Chiar am crezut că ai murit! a spus ea din nou, cu o voce suspect de groasă.

I-a pus capul pe umărul ei, apăsându-i fața pe gât, iar căldura pielii ei transpirate l-a făcut să amețească din nou.

A încercat să se retragă, dar ea s-a lipit de el, iar suspiciunile lui s-au adâncit.

– Lil, sunt bine! Hei, a murmurat el, înconjurând-o cu brațele și frecând-o ușurel pe spate. Uită-te la mine! Sunt OK!

În cele din urmă, Lily l-a lăsat să-i ridice bărbia și să se uite la fața ei. Inima lui a făcut un plonjon abrupt și delicios în piept. Acea femeie de oțel, trecută prin multe, plângea. De dragul lui.

El a ridicat mâna, trecându-și degetul mare peste obrazul ei umed, iar ea, reticentă, și-a îndreptat ochii înlăcrimați spre ai lui. Leo ar mai fi căzut de bunăvoie de la înălțime de încă zece ori, dacă asta ar fi însemnat ca ea să-l privească astfel de fiecare dată.

– Vezi? N-am murit! Nu-mi lipsește nici un dinte, nu-i așa? a încercat el s-o liniștească, zâmbind.

Ea s-a încruntat la auzul acelor vorbe, nefiind încă pregătită să glumească.

– Chiar ești bine?

În ciuda durerii, zâmbetul lui Leo s-a lățit într-un rânjet.

– Chiar n-am nimic!

– Bine.

Ea a răsuflat adânc, înfiorată, clătinând din cap cu scepticism şi cercetându-i faţa ca să se convingă.

– Leo..., a spus ea cu glas scăzut.

El s-a aplecat în faţă şi i-a privit buzele.

– Da?

Lily l-a lovit uşurel peste creştet.

– Ţi-am spus să ai grijă pe unde calci!

CAPITOLUL 19

Lily a avut nevoie de vreo douăzeci de minute bune ca să-şi domolească valul de adrenalină, iar după ce a reuşit, vuietul puternic al râului i-a reamintit că drumul spre Labirint trebuia să fie partea uşoară. A auzit în minte vocea gravă a lui Duke:

„Asta face parte din volumul unu al manualului de coborât în canioane, drăguţă! Să nu-mi spui că nu eşti pregătită pentru aşa ceva!"

Leo s-a oprit în spatele ei, şchiopătând, şi a dat glas gândurilor care o frământau:

– Uau! E mai multă apă decât mă aşteptam!

Privind râul, Lily a simţit un bolovan în stomac. Din căderea de apă se înălţau norişori de spumă albă, izbindu-se unii de alţii şi împletindu-se între ei. Micile vârtejuri se răsuceau în spirale graţioase; capace rotunde şi lucioase de apă păreau împinse în sus de obstacole necunoscute. Iar după curgerea lentă a apei din mijlocul râului, Lily a ştiut că era adâncă.

„Nu, Duke, nu sunt deloc pregătită pentru asta!"

„Nici o traversare de râu nu merită să-şi rişti viaţa!" i-a răspuns tatăl ei. „Ţi-ai împachetat etanş lucrurile?"

Lily a inspirat adânc, ca să-şi liniştească nervii. Rucsacurile lor erau, în cel mai bun caz, rezistente la apă, dar ea se aşteptase să traverseze un râu liniştit, a cărui apă să le urce până la jumătatea

gambei. Își planificase coborârea pe acel traseu tocmai ca să poată traversa râul prin vadul la care tocmai ajunseseră. Lăsând laoparte posibilitatea distrugerii hărților și a telefoanelor cu legătură prin satelit, dacă lucrurile li se udau și nu puteau să aprindă un foc, nu puteau să se schimbe în haine uscate...

Lily nu și-a terminat gândul. Niciodată nu-și imaginase propria moarte, dar dacă ar fi obligat-o cineva, ar fi spus ceea ce probabil că gândea orice om cât de cât optimist: că se aștepta să moară de bătrânețe, după o viață lungă și fericită. Nu se aștepta absolut deloc să piară înecată în râul Green, urmând visul nebunesc al tatălui ei.

Leo și-a dat jos rucsacul și a verificat fermoarele și legăturile, asigurându-se că și cortul, și sacul de dormit erau bine fixate în curelele lor. Lily și l-a pus pe al ei pe pământ, ca să facă același lucru.

Leo a aruncat o privire în jur.

– Zona e mai înverzită decât mă așteptam!

Cea mai mare parte a vegetației de acolo n-ar fi supraviețuit niciodată climei uscate din deșertul înconjurător. Râul își crease propria albie, una în care plopii Fremont și măslinul rusesc dădeau o umbră pestriță și în care grupuri dese de arbuști și smocuri de ierburi de primăvară creșteau cu rădăcinile în apa curgătoare.

– A fost un an ploios! S-ar putea ca locul ăsta să nu mai arate așa primăvara viitoare.

– Să sperăm că o să mai fim în viață ca să-l vedem! a exclamat Leo, dând din cap și răsuflând adânc. Bine! Haide să ne încumetăm, a îndemnat-o el pe Lily, privind în susul râului cu ochii mijiți.

Lily a observat că și el ajunsese la aceeași concluzie ca și ea: cu cât se apropiau mai mult de confluență, cu atât mai dificilă devenea trecerea.

– Trebuie doar să mergem încet! a conchis el.

Lily a luat o creangă și a aruncat-o în apă, măsurând viteza curentului. Creanga s-a scufundat imediat, legănându-se câțiva

metri în josul râului, după care a ajuns să se rotească lute, într-un mic vârtej hulpav. Lily a scos un geamăt.

– Totuşi, ar trebui să trecem pe aici, iar apoi să ne ridicăm tabăra în apropiere, ca să ne uscăm încălţămintea, a propus Leo, uitându-se repede la Lily şi anticipând că avea să-l contrazică. Ne putem lipsi de câteva ore, Lil! N-avem cum să mergem pe jos cu bocancii uzi şi nu putem traversa desculţi un râu ca ăsta!

Leo avea dreptate, dar Lily ura asta. Nu-i plăcea defel că totul devenise atât de complicat, că nu reuşise să planifice fiecare lucru şi ura şi mai mult faptul că dorinţa ei de a merge mai departe era mai mare decât dorinţa de a renunţa.

– Asta face ca drumeţia de mâine să fie mai lungă, însă nu ştiu cum am putea să rezolvăm o astfel de problemă, a spus ea măsurându-l cu privirea pe Leo, care arăta în putere şi abia dacă şchiopăta, dar l-a întrebat, totuşi: Eşti sigur că poţi să mergi mai departe? Ai căzut destul de rău!

– Sunt bine!

Leo s-a aplecat şi a început să-şi suflece pantalonii. Erau scumpi – dintr-un material uşor de nailon-spandex – iar Lily regreta amarnic că nu-şi adusese aşa ceva cu ea. Dar, din nou, de unde să-şi fi imaginat ea vreodată o astfel de expediţie?

Plin de îndemânare, el a reuşit să-şi aducă manşetele pantalonilor până la jumătatea coapsei, iar Lily a simţit cum gândurile i se opreau şi a început să tuşească sec.

Uitase de picioarele lui. Sau mai degrabă se forţase să nu şi le amintească atât de bine. Coapsele lui erau ireale: groase şi musculoase, cea mai surprinzătoare parte a unui corp care, altfel, era atât de suplu. Umerii largi, talia îngustă, iar apoi coapsele care o puteau strivi ca pe o nucă. O, Doamne, Lily iubise acele coapse!

Oprindu-şi mintea din căderea liberă, ea şi-a privit blugii. N-ar fi putut să-i ruleze suficient de sus ca să rămână uscaţi, dar traversarea râului îmbrăcată doar în lenjerie intimă, cu Leo lângă ea, părea să fi fost cam numărul nouăzeci şi nouă pe lista

celor o sută de lucruri pe care nu voia să le facă, chiar deasupra înfigerii unei furculițe în picior.

O, lua-o-ar naiba de treabă!

Fără să se uite la el, s-a descălțat, și-a desfăcut centura, și-a tras fermoarul blugilor și i-a dat jos. A încercat să nu se gândească la coapsele ei și la felul în care arătau ultima dată când le văzuse Leo. Nu mai avea nouăsprezece ani. Muncea din greu și mânca din belșug atunci când putea, dar, spre deosebire de Leo, nu pusese niciodată piciorul într-o sală de sport. Și-a făcut blugii ghem și i-a împins adânc în rucsac, dimpreună cu energia pe care o irosise ca să-și facă griji în privința corpului ei. Dacă arăta sau nu grozav în lenjerie intimă, asta n-avea s-o facă să traverseze râul mai repede. Și-a pus bocancii de drumeție la loc și apoi s-a îndreptat de spate, așezându-și rucsacul pe umeri și legându-i cataramele ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

Apoi a observat că Leo devenise suspect de tăcut.

– Ce e? a întrebat ea brusc.

Leo și-a dres glasul.

– Ai făcut o mișcare inteligentă! a exclamat el, după care a făcut o pauză, iar în momentul în care Lily i-a aruncat o ocheadă, și-a abătut iute privirea. Te-ai simți mai bine dacă mi i-aș scoate și eu pe ai mei?

– *NU!* a pufnit ea, reacționând prea repede.

Mult prea repede.

– Atunci, să mergem! i-a propus el, zâmbind.

S-au apropiat împreună de margine și au privit în jos, la punctul lor de intrare. Apa era îngrijorător de tulbure și de întunecată.

– Desfă-ți curelele de la brâu și de pe piept! i-a cerut ea.

Dacă vreunul dintre ei se împiedica, greutatea rucsacurilor lor uriașe îl putea răsturna, îl putea trage în jos. Sacii se puteau agăța de vreun colț de stâncă, prinzându-i în capcană. Da, curelele fiind desfăcute, Lily putea pierde cu ușurință totul – inclusiv pantalonii –, dar, având în vedere alternativa, era de acceptat.

Traversase de mai multe ori acel râu, dar niciodată atunci când era atât de învolburat sau atât de rapid. Iată pericolul de a fi pe fundul unui canion adânc: ploaia îi putea inunda cât ai clipi. Furtuna de noaptea trecută fusese scurtă, dar puternică. Lily şi-a ridicat privirea şi a văzut, chiar din locul în care se afla, câteva cascade mici, care se revărsau peste marginea stâncii roşii. N-avea să devină mai uşor dacă stăteau acolo şi priveau.

Cu faţa la curentul care curgea spre ea, Lily a înaintat, păşind lateral în apă. Apoi, după ce şi-a găsit echilibrul, şi-a ţinut privirea aţintită la malul opus, având grijă să nu ameţească uitându-se la râul care i se învârtea în jurul picioarelor.

– Încearcă să rămâi pe bancul de nisip! a strigat ea.

În dreapta ei, Leo a păşit uşor în amonte, iar ei i-a tresărit inima în clipa în care şi-a dat seama că el o proteja, punându-se în dreptul curentului. S-a întins, a luat-o de mână şi au mers împreună, cu paşi mici şi târşâiţi, prin apa adâncă până la genunchi.

Apoi, la doar un metru şi jumătate distanţă de mal, apa le-a ajuns brusc până la brâu. Răceala ei l-a făcut pe Leo să icnească, iar Lily l-a privit şi i s-a strâns stomacul de teamă. Nici măcar nu ajunseseră la mijlocul râului.

– Trebuie să ne ţinem rucsacurile deasupra capului! a spus ea. Să sperăm că nu se face mult mai adâncă la mijloc!

Mişcarea avea să-i dezechilibreze, dar dacă păşeau încet, ar fi trebuit să se descurce. Scoţându-şi rucsacurile, le-au ridicat cu grijă deasupra capetelor.

– Pas cu pas, a spus Leo cu glas calm, privind-o în ochi pe Lily. Eşti OK?

Lily a dat din cap în semn că da, privind ţintă la malul opus şi permiţându-şi să arunce doar mici ocheade spre râu, chiar dacă nu-i mai putea vedea fundul. Apa rece ca gheaţa i-a trecut cu repeziciune peste talie, peste coaste. Picioarele îi alunecau pe pietre, pe crenguţe şi pe rămăşiţe de stufăriş. Fiecare pas era un proces lent: întindea un picior doar câţiva centimetri, pipăia în

jur, găsea un punct de sprijin solid şi-şi muta cu grijă greutatea înainte. A simţit aceeaşi concentrare atentă şi la Leo.

Până acum, totul era în regulă. Totuşi... Lily era neliniştită. Sângele îi era străbătut de un zumzet sumbru, provenit din instinct.

– Mi se pare că am avut o idee proastă! a spus ea.

– Putem s-o facem, a murmurat Leo, cu privirea aţintită în faţă. Pas cu pas! Suntem aproape la jumătatea drumului!

Au păşit în mijlocul adânc şi liniştit al râului. Spre surprinderea lor, nivelul apei a urcat cu doar câţiva centimetri, ajungându-le până la piept. Leo i-a aruncat lui Lily o privire triumfătoare.

– Vezi? a spus el. Aproape că am ajuns!

Ea a zâmbit, dar apoi a scos un ţipăt, fiindcă a făcut un pas greşit, piciorul alunecându-i de pe marginea unei stânci zimţate. S-a chinuit să-şi ţină rucsacul deasupra capului, aproape doborâtă de greutatea lui. Leo a făcut ochii mari.

– Eşti OK?!

Ea a dat să spună că da, însă apoi, brusc, n-a mai fost OK. Centrul de greutate i s-a deplasat în lateral şi, ca să compenseze, a făcut iute un pas în partea opusă, dar astfel s-a apropiat de un mic vârtej; s-a aplecat ca să se echilibreze şi s-a împiedicat de un obstacol invizibil, simţind cum piciorul îi fugea de sub ea. În clipa următoare a căzut pe spate, scufundându-se în întregime preţ de o secundă şocantă, în care i s-a tăiat suflarea.

Curentul i-a răsucit trunchiul, a doborât-o şi a tras-o în josul râului, cuprinsă de panică şi azvârlind din picioare ca să-şi găsească un punct de sprijin.

S-a ridicat din nou, tuşind şi clipind în lumina strălucitoare a soarelui, căutând cu disperare să se orienteze. Apa era violentă şi nepăsătoare, trecând pe lângă ea într-un torent vesel. Dintr-odată, rucsacul îmbibat a devenit cea mai mică dintre grijile lui Lily, fiindcă ea şi-a dat seama că piciorul îi rămăsese blocat într-o încâlceală de crengi şi pietre. N-avea de ce să se agaţe, n-avea cum să se întindă ca să se apuce de ceva şi să se tragă în sus. Leo a făcut câţiva paşi precari spre ea, întinzând un braţ, dar nu-şi

putea ține rucsacul în echilibru cu o singură mână. Aproape că l-a scăpat, așa că și-a tras imediat brațul înapoi, luptându-se să-și mențină propriul echilibru. Ar fi fost o catastrofă dacă și-ar fi aruncat amândoi rucsacurile în apă.

– Lily, a spus el cu voce calmă, spune-mi ce se întâmplă!

– Mi s-a blocat piciorul!

Ea a încercat să-și domolească panica, dar o simțea crescând pe dinlăuntru, intensă și năvalnică, întunecându-i rațiunea. Și-a smucit piciorul înapoi, încercând să se elibereze prin forță, dar a descoperit că nu era vorba doar de faptul că păşise într-o încâlceală de crengi. Ceva i se prinsese în jurul gleznei și nu se putea elibera fără să-și piardă din nou echilibrul. Ar fi putut să se aplece și să-și desfacă glezna din strânsoare, dar ar fi trebuit să-și sacrifice rucsacul, iar ea nu era încă pregătită să facă asta.

– Nu pot să mă eliberez fără să-mi arunc rucsacul în apă!

Leo s-a uitat la ea, iar apoi la malul din față, care se afla la o distanță de aproximativ cincisprezece metri. Ochii lui negri, cercetători, s-au întors din nou spre Lily. Haosul dimineții le întârziase startul, iar acum soarele era deja jos, un glob inert pe cerul plin de nori. Chiar dacă ar fi sacrificat ambele rucsacuri și ar fi înotat spre țărm, chiar dacă, printr-un miracol, ar fi reușit să iasă din canion înainte de apusul soarelui, tot ar fi avut de mers kilometri întregi pe întuneric, uzi leoarcă, înainte să poată ajunge la un telefon.

– Ți-ai găsit echilibrul acolo? a întrebat el.

– Dacă stau nemișcată, cred că da! a spus ea, clănțănind din dinți.

– O să mă apropii suficient de mult ca să-mi arunc rucsacul pe mal și apoi mă întorc după tine, bine?

Lily a dat din cap în semn că înțelesese și s-a agățat de privirea lui precum de un colac de salvare. Apa o împingea în șolduri; lupta împotriva ei cu toată greutatea corpului, dar avea senzația că șuvoiul venea mai repede acum, că râul încerca să se lupte cu ea. Partea exterioară a rucsacului era deja udă, dar posibilitatea

ca ceva dinăuntru să fie încă uscat – telefonul cu legătură prin satelit, pistolul, *jurnalul, o, Doamne!* – o făcea să fie hotărâtă să-l țină sus, cu mâinile tremurând în timp ce apa i se scurgea peste brațele obosite.

Avea nevoie ca Leo să se grăbească, dar inima i se răsucea în piept la gândul că el s-ar fi grăbit să ajungă la mal și apoi să se întoarcă la ea și că astfel s-ar fi putut bloca, amândoi rămânând prinși în capcană și nemaiputând nici măcar să ajungă unul la celălalt. A lovit-o din nou gândul de mai devreme: că dacă lui i se întâmpla ceva, ea nu știa ce s-ar fi făcut. Ridicându-și bărbia, ignorându-și pulsul care îi bubuia în urechi, Lily l-a îndemnat să se pună în mișcare:

– Ai grijă!

– O să am!

Aruncându-i o ultimă privire, Leo s-a întors spre mal, punând un picior în față, iar apoi pe celălalt, mai repede acum, asumându-și riscuri așa cum n-o mai făcuse până atunci. Piciorul i-a alunecat de câteva ori, dar a reușit să-și recapete echilibrul. Simțind în gât o greutate ca de plumb, Lily îi urmărea mușchii încordați ai brațelor, care foloseau rucsacul ca să echilibreze greutatea întregului trup. Leo s-a împiedicat și aproape că s-a aruncat în față, iar ea l-a strigat pe nume; era cuprinsă de panică, înfrigurată și îngrozită, în timp ce brațele îi cedau și trebuia să-și sprijine rucsacul pe cap ca să nu-l scape cu totul.

„Inspiră, expiră!"

Faptul că-l privea pe Leo n-o ajuta; dimpotrivă, îi sporea groaza. S-a gândit:

„Nu mă pot controla decât pe mine însămi. Leo e capabil, își păstrează calmul sub presiune. Trebuie doar să stau nemișcată, iar el o să vină după mine!"

A încercat să se relaxeze, respingându-și gândurile care se revoltau la ideea de dependență. A deschis ochii atunci când a auzit rucsacul aterizând în siguranță într-un hățiș, iar Leo s-a

întors imediat, folosindu-se de braţe ca să se propulseze rapid peste albia accidentată a râului.

Ceva s-a mişcat sub ea; într-o clipă, piciorul i-a fost eliberat, dar n-avea o poziţie solidă; râul a tras-o înainte, victorios, smulgându-i din nou pământul de sub picioare, ducând-o departe de Leo. Ultima imagine pe care a avut-o a fost cea a ochilor lui măriţi de uimire, a buzelor care îi rosteau numele pe muteşte. Apa îngheţată i-a umplut gura şi ochii. S-a luptat să rămână la suprafaţă, bolborosind şi tuşind, iar apoi s-a izbit brutal de o stâncă. Cu o explozie de lumină, impactul i-a tăiat răsuflarea. Apa s-a ridicat cu o forţă zdrobitoare, ajungându-i până la gât şi lipind-o de piatră.

Lily nu mai vedea nimic, nu se putea *gândi* la nimic în afară de faptul că poate murea.

„Sper ca Leo să găsească banii!", s-a gândit ea. „Sper să-i găsească, să cumpere ranch-ul în onoarea mea şi să trăiască acolo, singur, împreună cu caii şi cu Nicole. Sper ca el să nu mă uite niciodată!"

Un hohot de râs i-a ţâşnit din gât, dar s-a transformat într-un suspin în clipa în care Leo a apărut în faţa ei, cu părul lipit pe jumătate de ochi, cu mici stele strălucindu-i pe vârfurile ţepoase ale genelor. El a întins mâna înainte, trăgând-o departe de stâncă şi luând în spinare trupul ei şi rucsacul plin de apă, după care a început să înainteze cu greu, pas cu pas, hotărât, împotriva curentului puternic.

Au ajuns la ţărm şi s-au prăbuşit, iar Leo a răsturnat-o pe Lily în iarbă, târându-se după ea şi cuprinzându-i obrajii cu palmele, în timp ce ea tuşea şi scuipa apă.

Acum, când se aflau pe uscat, Lily a fost cuprinsă de o criză de isterie. A început să sughiţe şi să gâfâie, în timp ce şocul se domolea, iar ea începea să înţeleagă: dacă Leo n-ar fi ajuns la timp, s-ar fi înecat.

El s-a ridicat, şi-a scos cămaşa îmbibată de apă şi a folosit-o ca s-o cureţe, cu mişcări pline de grijă, pe faţă.

– Lily, respiră, draga mea! a spus el cu blândețe. E în regulă! Ești în siguranță!

Cedând în fața nolanului de emoții, Lily s-a întins spre el, trăgându-l în jos și peste ea. Trunchiul lui s-a lipit de al ei, solid și cald peste hainele ei ude. Lily și-a pus palmele pe spatele lui gol, întinzându-și degetele ca să cuprindă cât mai mult. Lipite de sternul ei, bătăile inimii lui, puternice și pline de vitalitate, îi dădeau o senzație de liniște. Lily s-a întrebat dacă și el îi simțea inima. S-a întrebat dacă el își amintea de prima dată când făcuseră dragoste – prima dată pentru ea – și de felul în care se prăbușise peste ea după aceea, exact ca în momentul de față. În acea noapte, inima lui păruse să încerce să iasă din corpul lui și să intre într-al ei.

Totul s-ar fi putut sfârși acolo, în râu, și pentru ce? Pentru niște bani?

– Ce-a fost în capul nostru? a reușit ea să îngaime. Asta e o mare tâmpenie!

Leo s-a dat înapoi, trecându-și mâna peste obrazul și peste părul ei.

– În capul nostru a fost ideea că o șansă de a-ți recăpăta ranch-ul merită să te lupți puțin cu un râu!

Lui Lily i-a scăpat, fără să vrea, un hohot de râs ironic.

– Pentru o secundă, chiar am crezut că o să mor!

După felul în care Leo se uita la ea, cu privirea trecându-i peste fiecare trăsătură, Lily și-a dat seama că și el se gândise la același lucru.

– A trebuit să te părăsesc o dată, a spus el. Crezi că am să las să se mai întâmple asta?

CAPITOLUL 20

După un moment destul de lung, în care ecoul cuvintelor lui Leo încă mai răsuna între ei, el a făcut o grimasă şi apoi s-a tras înapoi, murmurând:

– Ar trebui să te usuci.

S-au cățărat pe mal, iar el a început imediat să adune beţe şi crengi, ca să facă un foc. Lily a vrut să-l ajute, dar se simţea paralizată. De mărturisirea lui, de experienţa aproape mortală din apa râului, de realitatea situaţiei lor din acel moment. Pentru a doua oară într-o singură zi, adrenalina se revărsase în fluxul ei sanguin ca un potop aducător de uşurare. Dintr-odată, Lily a început să tremure atât de tare, încât abia dacă mai putea să păşească. A închis ochii, a strâns din dinţi şi a încercat să-şi revină, iar apoi l-a simţit pe Leo apropiindu-se.

Îşi ţinea sacul de dormit între ei, protejând-o.

– Scoate-ţi restul hainelor, fiindcă trebuie să se usuce peste noapte! Poţi purta hainele mele uscate.

Lily l-a privit ţintă pe deasupra sacului.

– Leo, tu n-ai...

– Tremuri atât de tare, încât o să cazi din picioare! Ştii că se face frig imediat ce apune soarele, a dăscălit-o el, după care s-a întors, cu maxilarul încordat. Îţi promit că nu mă uit!

– Nu-mi pasă dacă te uiţi.

Lily şi-a scos de pe ea cămaşa îmbibată de apă, simţindu-se vulnerabilă şi nesigură pe ea. Şosetele i-au alunecat, dezgolindu-i picioarele livide şi ude. După o scurtă ezitare şi după ce i-a aruncat o privire lui Leo, care se uita în altă parte, şi-a dat jos sutienul şi lenjeria intimă.

– Bine, a spus ea cu glas scăzut.

Cu ochii închişi şi cu faţa întoarsă de la ea, Leo i-a dat pachetul cu hainele lui de schimb.

– Poftim! Pune-le pe astea!

El avea gâtul înroşit, iar căldura îi adusese acele pete şi pe obraji. O venă de la gât îi pulsa.

– Bine, a spus ea din nou, după ce şi-a pus hainele. Sunt îmbrăcată decent!

Leo a făcut un pas înainte şi i-a pus pe umeri sacul de dormit. Apoi s-a aplecat, a ridicat grămada ei de haine ude şi tricoul lui şi s-a îndepărtat cale de câţiva metri, ca să le întindă pe o piatră plată, caldă încă de la soarele care apunea iute. A scos cortul şi sacul ei de dormit din curelele lor, întinzându-le pe suprafaţa caldă a stâncii. A aliniat bocancii de drumeţie, a băgat mâna în rucsacul ei şi i-a arătat că, deşi carnea uscată de vită era umezită, telefoanele, arma şi jurnalul – împachetate cu înţelepciune şi vârâte în mijlocul teancului de haine – se aflau în siguranţă, uscate, în punga Ziploc.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, a şoptit ea.

– Exact.

Lily l-a privit cum şi-a dat jos pantalonii şi şosetele, fără să fie conştient de gesturile lui, şi cum le-a aşezat lângă toate celelalte. Ar fi trebuit să fie mai surprinsă de vederea pielii lui sau de faptul că, dintr-odată, ea se uita la atât de multă piele dezgolită. Umerii lui laţi, talia îngustă, coapsele groase – cu toatele erau goale, expuse vederii, netede şi frumos definite. Corpul de adult al lui Leo era mai musculos. Dar era tot *al lui*, iar faptul că ea îl privea acum – mai ales că panica îi dispăruse – făcea să crească în ea o durere străpungătoare.

Leo nu și-a scos boxerii; a păşit cu grijă, desculţ, în jurul taberei lor improvizate, ducându-se să adune crengi, rămurele şi iarbă uscată.

După ce picioarele au început s-o asculte din nou, Lily s-a dus la rucsacul lui – care era uscat – şi a scos de acolo cortul.

– Cred că o să trebuiască să-l împărţim, a spus ea.

– Îl aranjez eu! a promis Leo zâmbind, ghemuit deasupra lemnelor, cu cremenea în mână. Treaba ta e să stai acolo şi să mă priveşti!

Căldura i-a inundat obrajii lui Lily, iar ea a încercat să-şi dea seama dacă Leo o tachina pentru că se supărase pe el cu o seară în urmă, sau dacă îi dădea de înţeles că era prea mult să-l pună să se joace de-a omul munţilor pe un ins îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri negri, umezi.

Iar apoi Lily a decis că nu-i păsa. S-a aşezat pe o stâncă, îngăduindu-şi acea pauză ca să-l privească pe Leo. Cu mişcări grijulii, el a aprins un foc, înconjurându-l cu un mic cerc de pietre. După ce flăcările s-au înteţit îndeajuns de tare, Leo s-a aşezat vizavi de Lily, întinzându-şi mâinile ca să şi le încălzească.

– Vrei asta? a întrebat ea, referindu-se la sacul de dormit.

– Nu, mi-e bine aşa! a răspuns el, după care i-a întâlnit privirea şi a adăugat: Vorbesc serios!

Probabil că încă erau în jur de optsprezece grade şi, fiindcă nu bătea vântul, temperatura nu era deloc rea. Dar, deşi corpul ei încetase să mai tremure violent, Lily tot se mai simţea uşor febrilă. Şi-a strâns sacul de dormit în jurul umerilor.

– Vrei un baton proteic sau un baton proteic la cină? a întrebat el, râzând.

Ea s-a aplecat şi a scormonit în rucsacul lui.

– Din fericire, avem şapte sute de bucăţi dintr-astea!

A scos câteva batoane pentru fiecare, după care i le-a aruncat lui Leo pe ale lui unul câte unul, pe deasupra flăcărilor ce deveneau din ce în ce mai puternice.

El le-a prins şi a făcut ochii mari, aruncându-i lui Lily o privire jucăuşă şi, în acelaşi timp, uimită.

– Trăim la limită!

– Mă cunoşti, doar! Aproape că am murit, nimic nu mă mai poate zdruncina acum. Dar ţie cum îţi e? Şi tu ai fost destul de lovit azi!

Leo a rupt un ambalaj şi a devorat jumătate de baton dintr-o singură muşcătură. Apoi şi-a privit tăieturile şi zgârieturile.

– O să se vindece!

– Îmi pare rău că mi-am scăpat rucsacul în râu!

El clătinat din cap, terminând de mâncat batonul proteic.

– Eşti în viaţă! Astea sunt doar nişte obiecte. Şi o să se usuce.

– Nu până la ora culcării!

Leo s-a aplecat în faţă, scormonind în micul foc.

– Putem împărţi sacul meu de dormit.

În timp ce el privea flăcările, Lily l-a privit.

„Putem?!" s-a întrebat ea.

Leo era întotdeauna atât de calm, întotdeauna adaptabil! Lily a meditat la ideea că el înfrunta provocările ca şi cum ar fi fost o parte previzibilă a drumului său. În schimb, ea resimţea până şi cel mai mic obstacol.

Poate că nu i-ar fi stricat să încerce să se bucure de aventură, în loc să se consume în tăcere la gândul că tatăl ei ascunsese o comoară de ea. La urma urmei, nu putea schimba trecutul.

– Chiar eşti bine? a întrebat ea. Nu te doare prea tare?

Acum, când el era, practic, dezbrăcat, Lily vedea că avea câteva zgârieturi pe braţul stâng şi o vânătaie întinsă pe coaste.

El a dat din cap, zâmbind către foc.

– A fost o zi nebună!

Asta a făcut-o să râdă, iar el a privit-o, mulţumit de sunetul pe care-l auzea. Inima ei a tresărit. Lily putea pur şi simplu să se uite la el şi să ştie ce simţea. Cât de ciudat era faptul că, măcar în privinţa asta, nu se schimbaseră deloc!

„Să nu te îndrăgosteşti din nou de el!" s-a gândit ea.

– Totuşi, chiar încerc să-mi imaginez cum o să încăpem amândoi în sacul de dormit! a spus el ridicându-şi bărbia. O să trebuiască să-ţi ţii mâinile la vedere!

Lily a rupt o bucată din batonul proteic şi a aruncat-o spre el.

Dar Leo s-a ferit şi, în loc să-l lovească în frunte, aşa cum plănuise ea, a prins bucăţica în gură.

– Fugi de-aici! a ţipat Lily, arătând cu degetul.

El era atât de mândru, încât au râs amândoi.

– Ai văzut ce-am făcut?

– Bine, a spus ea, dar poţi să mai faci o dată la fel?

A aruncat o altă bucăţică, dar cu mai puţină boltă, aşa că l-a lovit în bărbie.

El a clătinat din cap, lovindu-şi palmele de coapse.

– A fost o aruncare proastă! Nu se pune!

– Bine, bine!

A încercat din nou. A fost o aruncare înaltă, iar el a trebuit să se aplece spre dreapta, dar a prins-o, mestecând apoi cu mândrie.

– Cine ar fi crezut că te pricepi să prinzi mâncarea din zbor? a întrebat ea, aplecându-se să ia o îmbucătură. Probabil că abia ai învăţat asta!

El a dat din cap, desfăcând al doilea baton.

– Sunt plin de surprize!

Lily i-a privit silueta longilină şi suplă.

„Ei, nu mai spune!"

Nervii ei fremătau. Se întreba cât de bine s-ar fi simţit complet lipită de acea piele netedă, de culoarea mierii. Şi l-ar fi dorit pe Leo pe post de pătură.

Totuşi, trebuia să fie atentă: să se concentreze pe ce conta, să nu se lege de faptul că era singură cu el în mijlocul sălbăticiei. La urma urmei, nu erau acolo doar pentru ei înşişi. Prietenii lor se bazau pe ei. Viitorul ei depindea de asta.

Dar în clipa în care el şi-a ridicat privirea spre ea, zâmbind timid, orice gând coerent i-a zburat din cap şi s-a trezit spunând:

– Îmi place cum stai acolo aproape dezbrăcat, ca şi cum ar fi absolut normal!

Leo a zâmbit, simţindu-se confortabil în pielea lui.

– Ei bine, cineva îmi poartă hainele şi sacul de dormit!

– Ţi-e frig deja?

El a clătinat din cap în semn că nu.

– Sunt bine.

„Vorbești serios?!"

Lily s-a uitat lung la el, întrebându-se dacă era într-adevăr atât de naiv încât să lase să-i scape ocazia.

A fost rândul lui s-o privească lung, ocazie cu care i-a surprins expresia de pe față și a întrebat:

– Ce e?

Ea a clătinat din cap, zâmbind.

– Nimic. Bine! a conchis, întorcându-se apoi la mâncarea ei. Mă bucur că nu ți-e frig!

– Așteaptă! a exclamat el, tăcând apoi un moment, ca să se gândească mai bine. Mă invitai cumva să mă bag în sacul de dormit împreună cu tine?

– Prea târziu!

Leo a râs, neîncrezător.

– Chiar aseară m-ai sărutat ca și cum m-aș fi întors de la război, iar apoi n-ai dat nici măcar o dată semne că ți-ai fi adus aminte de asta!

– Știu, a răspuns ea repede. Ai dreptate. Ignoră-mă! M-am lăsat pur și simplu dusă de val.

Lily și-a plecat ochii, ciugulind din batonul proteic, dar simțea tensiunea privirii lui îndreptate asupra ei. În cele din urmă, Leo i-a rostit numele:

– Lily!

– Poftim?

– Mai întreabă-mă o dată!

– Nu! s-a opus ea, râzând.

– Ba da!

– Ba nu!

El s-a ridicat și s-a apropiat, aplecându-se ca să-i atragă atenția.

– Lily, *îngheț*! a exclamat, iar ochii îi dansau, sclipind jucăuș în lumina apusului. Îmi e atât de *frig*! Te rog să mă ajuți!

– Mincinosule!

Totuși, nu i-a putut rezista, așa că a desfăcut sacul de dormit, ținându-și respirația în timp ce el s-a așezat lângă ea. Trupul lui era cald ca soarele, neted și solid. Lily nu s-a putut abține și s-a aplecat spre el, iar Leo ia cuprins umerii cu brațul.

Vocea lui era ca un murmur ușor.

– Hmmm... așa mai vii de-acasă, a spus, sprijinindu-și bărbia de creștetul ei. Te simți bine?

Ea a dat din cap în semn că da, mușcându-și buzele. Nu mai simțise o astfel de durere fizică dulce de o veșnicie. S-a îndepărtat și a spus:

– Boxerii ăștia pe care mi i-ai dat au felii de pizza imprimate pe ei. Câți ani ai, doisprezece?

– O, îmi pare rău, ai prefera să porți cealaltă pereche a mea? a întrebat el. Pe cei invizibili?

Lily a râs și și-a ridicat privirea spre el, iar dorința de a prelungi gluma i-a dispărut în clipa în care amândurora le-a venit în minte același gând, iar zâmbetele li s-au stins. O, nu, se gândeau la același lucru! Mai precis: la cât de ciudat era faptul că se aflau acolo doar ei doi, înveliți împreună într-un sac de dormit, implicați în acea aventură nebună.

Ea a întins mâna și i-a dat laoparte părul de pe frunte.

– Mulțumesc că m-ai salvat din mijlocul râului!

– Mulțumesc că m-ai luat la trei-păzește mai devreme, atunci când am căzut! a spus el, iar apoi a zâmbit, cu privirea ațintită la gura ei.

– Insinuezi, poate, că am fost prea dură cu tine? l-a întrebat Lily, zâmbind la rândul ei.

El a dat din cap, aplecându-se înainte, iar ea l-a întâmpinat la jumătatea drumului, până când și-au lipit frunțile una de alta. Lily și-a ridicat mâna și l-a atins pe obraz; lui îi crescuse un început de barbă moale, iar ei îi plăcea s-o atingă. Leo s-a ridicat, cuprinzându-i maxilarul cu mâna și vârându-și degetele în părul ei. Acea simplă atingere pe ceafă a răvășit-o pe Lily de parcă ar fi luat un drog. Buzele ei se aflau la nici un centimetru de ale lui.

– Nu face asta dacă mâine o să te simți de doi bani! a spus el.

Rugămintea lui i-a trimis un fior rece prin vene. În seara aceea, Lily voia buzele acelea pline peste ale ei. Dar se putea ca Lily cea de a doua zi să se trezească simțindu-se iarăși nesigură și neliniștită. Știa din experiență că foamea nocturnă nu fusese niciodată prietenă bună cu gândirea rațională, la lumina zilei.

S-a îndepărtat de el.

– Bine. Îmi pare rău!

Lângă ea, dezamăgirea lui s-a manifestat printr-o încremenire tăcută și o respirație reținută, iar apoi Leo a ieșit din sacul de dormit.

– Ar trebui să pregătesc tabăra!

Lily știa că ar fi trebuit să-l ajute, dar apusul era acum o dungă colorată în portocaliu pal și în violet, focul trosnea liniștit, iar Leo era, practic, în pielea goală, priveliștea aceea fiind acum bine întipărită în mintea ei, în sertarul de fantezii pe care nici măcar nu știuse că le avea.

De îndată ce el a montat cortul și a așezat înăuntru salteaua și sacul de dormit, corpul lui Lily s-a lăsat moale. Își simțea oasele ca de gelatină; tot ce-și dorea era să se târască într-un pat adevărat și să se piardă în uitare. Apoi și-au văzut amândoi de rutina liniștită a pregătirii pentru culcare: s-au spălat pe dinți, au umplut bidoanele cu apă și au tratat-o cu tablete. El a verificat hainele amândurora și a asigurat-o că totul avea să fie uscat de dimineață, iar în momentul în care soarele a făcut ultimul salt peste marginea canionului, temperatura a părut să scadă imediat. Leo a deschis clapeta micului cort și i-a făcut semn lui Lily să intre.

Odată ajunsă înăuntru, ea s-a confruntat cu realitatea situației sacului de dormit, care era unul de o singură persoană, din toate punctele de vedere. Încăpeau amândoi, dar cu greu.

– Am putea să-l desfacem și să-l folosim ca pe o pătură? a întrebat ea.

El s-a scărpinat pe ceafă.

– Am putea încerca, dar mă tem că n-o să ne țină de cald. Mai ales dacă temperatura scade din nou pe la opt grade, a spus el,

făcând apoi o pauză, în încercarea de a citi mesajul din tăcerea ei. O să-mi ţin mâinile acasă!

Ea a tăcut preţ de o clipă, apăsată de o greutate care i se rostogolea pe dinlăuntru. *Voia* ca el să nu-şi ţină mâinile acasă. Sincer vorbind, voia ca ei să-şi petreacă fiecare clipă de timp liber atingându-se. Dar nu erau decât gânduri de fetiţă îndrăgostită, iar Leo avea dreptate – nu trebuia să facă nimic dacă nu ştia ce ar fi putut să însemne asta. Fiindcă ce *putea* să însemne? Ce avea de gând să facă el? Să refuze o promovare, să părăsească New Yorkul şi să se mute aici? Cum s-ar fi adaptat ea la asta? Ideea de a-l avea în viaţa ei în fiecare zi, de a deveni dependentă de acea legătură, îi făcea pulsul să-i crească vertiginos, iar corpul, să se revolte instinctiv.

– Nu sunt îngrijorată de asta, a spus ea. O să... ăăă..., a murmurat, făcând un gest către corpul ei, îmbrăcat în hainele lui.

Blugii erau largi şi era sigură că, lipită de el în sacul de dormit, oricum i-ar fi fost prea cald în ei.

Aşa că i-a dat jos, iar el s-a băgat primul în sacul de dormit, împingându-şi corpul într-o parte cât de mult a putut şi ţinând sacul deschis pentru ea.

Oare exista un cuvânt care să însemne şi „perfect", şi „groaznic" în acelaşi timp? Momentul de faţă se preta cu totul la o astfel de dublă definiţie. Leo era îmbrăcat doar cu boxerii negri, iar Lily, cu un tricou şi cu boxerii lui care aveau imprimate pe ei feliuţe de pizza. Ea s-a strecurat în sac, lângă el, iar în acel moment i-a izbit pe amândoi un adevăr de necontestat: aveau să fie extrem de apropiaţi toată noaptea, asta însemnând, în esenţă, că ea urma să stea lipită de trunchiul lui gol. Nu s-a putut abţine şi a izbucnit în hohote de râs, iar Leo a strâns din pleoape, cu buzele prinse între dinţi.

– Grozav! a spus el, râzând. E bine aşa!

Lily a încercat să-şi dea seama ce ar fi fost mai rău: să stea faţă în faţă cu el, sau să se întoarcă şi să-l apese cu fundul? Amândoi păreau să fie de acord, fără discuţie, că era mai bine să stea unul cu faţa la celălalt; astfel, cel puţin puteau păstra câţiva centimetri

de spațiu între pelvisuri. În timp ce ea își înghesuia brațele între ei, Leo s-a străduit să le strecoare pe ale lui în jurul ei. Brațul lui stâng a devenit perna ei, iar celălalt s-a înfășurat în jurul trunchiului ei, apoi ideea de „groaznic" a dispărut și a rămas doar ideea de... „perfect".

Lily s-a întrebat dacă și el își amintea cumva că așa obișnuiau să doarmă - așa le plăcea. Cum tendința lui de a se rostogoli spre partea mai răcoroasă a patului fusese combătută încetul cu încetul de tendința ei de a se agăța de el în somn, Leo cedase în cele din urmă și se obișnuise s-o țină în colivia strâmtă a brațelor lui.

Lipită de gâtul lui, Lily a lăsat să-i scape o respirație sacadată.

- E confortabil!

Gâtul lui era atât de aproape de buzele ei, încât Lily i-a simțit vibrația vocii.

- Sigur că da!

- Ești OK?

El a dat din cap, lăsându-și bărbia peste creștetul ei.

- Sunt OK.

Au făcut liniște; cu o ureche, ea auzea zgomotul și curgerea râului, iar cu cealaltă, bătaia constantă a pulsului lui. Lily se aștepta să-i ia o veșnicie ca să adoarmă, dar un instinct profund i s-a declanșat și s-a simțit ca drogată de căldura lui, de apropierea de el și de sentimentul de siguranță pe care acestea două i-o induceau. A adormit aproape imediat, alunecând dulce în neant, iar mlădițele unui vis i-au mângâiat gândurile chiar în momentul în care a simțit buzele lui Leo mișcându-i-se pe pielea capului.

- Te iubesc, spunea el în visul ei. Nu cred că am încetat niciodată să te iubesc.

CAPITOLUL 21

Lily s-a trezit cu faţa lipită de gâtul lui Leo. Braţele lui o înconjurau, iar respiraţia lui era lentă şi uniformă. Lily se simţea încordată şi plină de dorinţă pe dinlăuntru. Pieptul lui era lat şi fierbinte, iar pielea, atât de aproape de buzele ei încât îi lăsa gura apă. Mirosul lui a lovit-o ca un ciocan, deşteptându-i o groază de dorinţe, iar năvala lor a ameţit-o şi a făcut-o să-şi dea capul pe spate, în căutare de aer.

Dar nu putea să se tragă înapoi decât până la un punct; sacul de dormit era strâmt, ceea ce însemna că nu-şi putea mişca decât capul. În clipa în care a făcut-o, a simţit că nici el nu dormea. Reacţionând la mişcarea ei, Leo şi-a înclinat bărbia, iar Lily i-a simţit respiraţia caldă pe buze. Chiar şi în beznă, ea ştia că gurile lor abia dacă erau la un centimetru distanţă una de cealaltă.

– Eşti treaz? a şoptit ea.

Vocea lui a răsunat grav şi răguşit în întuneric:

– Da.

– Cât e ceasul?

– Cred că e în jur de miezul nopţii.

– Ai dormit vreun pic?

Lily l-a auzit cum înghiţea.

– Mi-e greu.

– Din cauza mea? a întrebat ea cu glas scăzut, dar el n-a răspuns nimic. Leo? Din cauza asta?

– Da, a recunoscut el.

Ea şi-a ridicat capul.

– Braţul tău e în regulă?

– E în regulă, a răspuns el, înghiţind în sec şi încercând să râdă. Nu braţul e problema.

Era adevărat. Lily n-avea cum să ignore felul în care membrul lui Leo se întărise de îndată ce se trezise ea, atât de repede încât el părea să facă eforturi disperate ca să se ţină în frâu.

– Îmi pare rău! a adăugat el.

Oare glumea?

– Să nu-ţi pară rău, i-a cerut Lily. E greu de ignorat faptul că suntem, cum să spun..., a murmurat ea, râzând cu poftă, ... *lipiţi unul de altul.*

Lily şi-a înăbuşit un geamăt surd atunci când palma lui i-a cuprins partea de jos a spatelui.

Felul în care degetul lui mare se mişca într-un cerc neîntrerupt şi senzual părea exersat, *experimentat*, ceea ce a aprins o lumină de avertizare în mintea lui Lily, umplând-o de gelozie.

Întunericul i-a dat curaj.

– Ai o prietenă? a întrebat ea, iar apoi i-a venit o idee şi mai sumbră. Sau o soţie?

Leo a încremenit.

– Vorbeşti serios, Lily? Nu, n-am!

Dintr-odată, ea s-a simţit ca o ticăloasă. Ştia că Leo nu era genul de bărbat care să înşele.

– Îmi pare rău! A fost o întrebare stupidă!

– A fost! a adeverit el, râzând, dar apoi i-a venit şi lui în minte un gând asemănător, drept pentru care a scos un scâncet din adâncul gâtului. Dar tu ai pe cineva?

– Nu! a răspuns ea, punându-şi palma pe pieptul lui. În meseria asta, e greu să mergi la întâlniri. Cei mai mulţi dintre... cum s-or numi ei, au fost excursionişti.

– „Cum s-or numi"?

– Cei cu care am avut aventuri, l-a lămurit ea.

Lui Lily i s-au înroşit obrajii pe loc. O, Doamne, spusele ei sunaseră atât de sordid! Nu voia să fie nevoită să recunoască faptul că avusese o viaţă amoroasă jalnică.

Leo a rămas împietrit şi tăcut.

– Dar tu? a întrebat ea. Mergi des la întâlniri?

– Mă întrebi asta chiar acum?

– Da!

El a expirat încet pe nas.

– Am fost la câteva întâlniri.

– Aha. Minunat!

– Bradley ţi-ar spune cu mare satisfacţie că am fobie de angajamente, dar nu-i vorba de asta, a spus el.

În tăcerea care s-a lăsat, Lily a observat că pulsul lui s-a iuţit.

– Cred că problema mea e faptul că nu sunt genul de persoană care să se îndrăgostească de cineva şi apoi să-i treacă, a adăugat Leo.

Acum pulsul *ei* s-a iuţit, de asemenea. Cuvintele lui aveau implicaţii profunde.

Dar Lily l-a întrebat oricum:

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că m-am îndrăgostit cândva şi îndrăgostit am rămas.

– Leo...

– Nu trebuie să simţi la fel. Eu doar explic care e poziţia mea. Mi se pare important să nu las nimic nespus, a murmurat el, după care a făcut o pauză şi apoi a adăugat: Deşi recunosc că, atunci când eşti prinsă alături de mine într-un sac de dormit... după ce aproape că am murit amândoi, poate că nu e cel mai bun moment să vorbim despre asta. La naiba, îmi pare rău!

Corpul ei a preluat controlul, reacţionând la ideea că el stătea acolo, dorind-o, ţinând-o în braţe în timp ce ea dormea, făcând

tot ceea ce îi ceruse ea să facă, deşi adevărul era că ea îşi dorea asta la fel de mult ca şi el.

Şi-a lăsat palmele să alunece pe pieptul lui gol şi a simţit imediat cum sângele îi exploda de dorinţă, iar Leo a tras aer în piept şi a încremenit. Sub mâinile lui Lily, inima lui bătea atât de tare, încât ea îi simţea pulsul reverberând pe sub piele. Degetele ei s-au ridicat pe curbura pieptului lui, s-au cufundat în adâncurile claviculelor. În gând, Lily îi mulţumea întunericului, fiindcă faptul că-l simţea pe Leo fără să-l poată vedea îi sporea oricare altă senzaţie. I-a pipăit fiecare tendon încordat de pe gât, iar acesta s-a întins incredibil de mult sub atingerea ei. Maxilarul lui era o muchie ascuţită pe vârful degetelor lui Lily şi dintre buzele lui pline, uşor despărţite, a ieşit un suspin în clipa în care ea şi-a trecut degetul arătător peste ele.

Lily a şoptit:

– Haide...

El a rămas nemişcat, dar ea l-a simţit cum ceda în lupta pe care o ducea cu sine însuşi. Înfigându-şi degetele în părul lui, ea s-a aplecat şi a început să-i sugă uşor gâtul, gemând; el avea un gust atât de bun, încât o făcea să se simtă sălbatică, făcea ca trupul să i se lipească de al lui, aşa cum era: plin de dorinţă, somnoros şi fierbinte.

– Să nu te joci cu mine, i-a cerut el, iar vocea i-a vibrat pe buzele ei. Lily, n-am puterea să spun „nu", dar să nu faci asta din milă sau din obligaţie!

– Cred că mă cunoşti mai bine de-atât.

– Ştii ce vreau să spun.

Mintea ei era înceţoşată, iar corpul, atât de încordat, încât îi era greu să mai aibă vreun gând coerent. Dar chiar dacă ar fi fost proaspăt trezită la răsăritul soarelui, cu o ceaşcă de cafea în mână, nu era sigură că ar fi ştiut care erau cuvintele potrivite. Oare ce credea Leo că era posibil între ei? El locuia la New York. Lily era aici, iar traiul în acele ţinuturi întinse îi venea la fel de

natural ca existența în propria piele. Mai mult de-atât, ea n-avea de gând să-și mai croiască niciodată viața în jurul unui bărbat.

Dar să fie atât de aproape de Leo i s-a părut la fel de natural. Se simțea bine să-și împartă corpul cu el. În plus, găsea că era potrivit să-l lase să intre în lumea ei. De ani de zile nu mai voise să facă vreun efort ca să construiască ceva durabil împreună cu un iubit, dar gândul că ar fi putut să încerce cu Leo pâlpâia ca o lumânare la marginea gândurilor ei, frământând-o.

– Stau întins aici, în întuneric, încercând să-mi imaginez că mă întorc la viața mea așa cum era săptămâna trecută, dar nu pot, a spus el. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar arăta asta.

– Ce vrei să spui?

– Nu-mi dau seama prea bine în momentul de față. Cred că depinde de ceea ce îți dorești tu.

Absentă, Lily a desenat cercuri pe partea laterală a gâtului lui.

– Nu știu. În momentul ăsta? Te vreau pe tine. Chiar în clipa asta, vreau să te simt. Dar cred că dacă ai nevoie de ceva pe termen lung, atunci... nu mă săruta!

„Te rog să mă săruți!" a spus ea în gând.

Pulsul ei era în creștere. Respirația lui era caldă și încă parfumată de aroma mentei din pasta de dinți și din apa de gură. Sărutul în ploaie, pe stâncă, fusese violent și plin de furie, dar acum Lily își amintea de toate celelalte tipuri de săruturi pe care le împărtășise cu Leo și le dorea pe toate. Dulce, adânc, căutător, frenetic. În timp ce el se gândea ce să facă, Lily simțea cum respirația i se oprise în gât.

Iar apoi, exact atunci când ea credea că avea să țipe de frustrare, buzele lui pline s-au lăsat încet peste ale ei. Ca și cum un chibrit și-ar fi frecat măciulia de pereții venelor ei, o flamă i-a țâșnit în sânge, iar ea nu l-a lăsat să se îndepărteze, urmărindu-i buzele, deschizându-se către el, moale și flexibilă. Sărutul nu-i producea deloc senzațiile pe care le avusese data trecută; nimic din furia și durerea de atunci, doar plăcerea care promitea s-o aducă până în punctul culminant. Of, uitase fericirea pură de a-l săruta pe Leo,

de a-şi concentra fiecare picătură de energie ca să simtă cât mai bine buzele lui, ca să guste felul în care alunecau, umede, mângâind-o, ca să-i simtă limba care o tachina şi apoi o invada dulce.

Lily nu-şi putea ţine mâinile nemişcate; erau prea multe de atins şi de pipăit. Totul, de la forma gurii lui, la căldura pielii lui, la sunetele perfecte şi liniştite pe care el le scotea, părea făcut pentru ea. Afară se auzeau vuietul râului, geamătul vântului prin tufişuri, bâzâitul insistent al insectelor. Dar aici, înăuntru, nu existau decât respiraţia, sunetul şi senzaţia sărutului, zgomotele suave pe care ei doi nu le puteau înăbuşi.

Poate că aveau să se sărute astfel până dimineaţă. Poate că aveau să rămână în cort chiar şi după răsărit, incapabili să se sature de senzaţia de a linge, gusta şi suge. Lily s-a gândit că acel sărut o putea mulţumi la infinit, dar apoi el i-a strâns părul în pumn, trasându-i cu limba o dâră fierbinte pe gât, iar ceva a răscolit-o pe dinlăuntru. Corpul ei a avertizat-o că, fără o uşurare mai profundă, ar fi putut să se dezintegreze şi să verse foc peste tot.

Un semnal de alarmă i-a sunat în artere, devastator, răspândindu-i-se apoi în membre. Îl dorea pe Leo cu o intensitate devenită feroce. Mâinile ei erau lacome, alunecând prin toate locurile în care puteau ajunge, cu palmele desfăcute, cu vârfurile degetelor înfierbântate de senzaţii. Braţele lui Leo s-au strâns, apăsând-o peste corpul lui, după care el i-a schimbat poziţia, rostogolindu-se înainte în momentul în care ea s-a răsucit înapoi. Astfel, a ajuns peste ea înăuntrul sacului de dormit strâmt, cu pelvisul mişcându-se între picioarele ei, împingându-se înainte atunci când ea s-a ridicat, iar uşurarea de a-l avea acolo, fericirea pe care i-o dădeau greutatea lui şi presiunea membrului întărit, exact în locul în care avea ea nevoie – toate astea au făcut-o să strige. Lily nu mai simţea decât dorinţă pură. Dacă Leo ar fi ajuns s-o atingă în locul acela, el şi-ar fi dat seama că nu existase niciodată cineva care s-o fi excitat aşa cum o făcea el. Leo a întins mâna în adâncul sacului de dormit, dar nu pentru asta. A apucat tricoul lui, pe care-l purta ea, şi i l-a tras peste cap, aruncându-l undeva

într-o parte. Lui Lily îi venea să plângă de cât de bine se simţea în clipa în care Leo s-a întors şi s-a lipit de ea, făcând-o să se bucure de alunecarea, de căldura şi de soliditatea pieptului lui gol peste al ei.

El şi-a împins pelvisul înainte, legănându-şi-l, după care şi-a pus gura peste a ei, care era deja deschisă şi copleşită, iar apoi a întrebat în şoaptă:

– Te simţi bine?

Lily ar fi vrut să se încline în semn de recunoştinţă faţă de univers, fiindcă, indiferent de ce altceva i se întâmplase lui Leo în timpul în care ei doi fuseseră despărţiţi, acele elemente esenţiale ale lui – blândeţea, atenţia şi curiozitatea – nu dispăruseră.

Mintea ei clipea ca o reclamă:

„Cum de s-a terminat între noi? Cum de nu m-am urcat în primul avion spre New York, sau cum de nu i-am cerut lui să se urce în primul avion înapoi spre mine?"

Ceea ce simţise pentru Leo – ceea ce încă mai simţea pentru el – era prea important ca să fie numit sau ţinut în frâu, prea important ca să fie pus la păstrare din momentul în care el plecase acasă. Iar dacă el ar fi rămas, ea n-ar fi putut nici măcar să promită că n-ar fi dat-o în bară, dar nu pentru că nu l-ar fi dorit.

Acum el îi sugea gâtul, iar pelvisul lui se mişca înainte şi înapoi, frecând-o atât de bine, chiar şi prin boxeri – perechea pe care o purta el şi perechea lui, pe care o purta ea – încât era de ajuns. Nu, nu era doar de ajuns. Era perfect, el era exact aşa cum şi-l aducea aminte, exact ceea ce-i trebuia ei. Mişcându-se astfel împreună, Lily a simţit cum o cuprindea plăcerea şi şi-a băgat mâinile pe sub ţesătura boxerilor lui, cuprinzându-i fundul, trăgându-l şi îndemnându-l mai tare, mai repede, iar gura lui a ajuns la a ei, deschisă, moale şi distrasă. Putea oare altceva decât dragostea s-o sfâşie în bucăţi atât de repede? Răspândindu-i-se fulgerător pe piele, plăcerea a străpuns-o pe dinăuntru, caldă şi metalică, inundându-i vederea cu pete de lumină, până când respiraţia ei a încetinit treptat pe sub a lui.

Leo s-a oprit şi a întrebat:

– Ai reuşit?

Dând din cap în semn că da, ea l-a tras în faţă, îndemnându-l. Respiraţia lui Leo era fierbinte pe bărbia ei, iar pe gură îi ieşeau sunete care se frângeau de dinţii lui încleştaţi. Lily şi-a înfipt mâinile în părul lui, urmărindu-i linia maxilarului cu dinţii, iar geamătul lui adânc a umplut tot cortul, vibrând în oasele ei. El s-a smucit, a întins o mână între ei doi, iar apoi orgasmul l-a făcut să scoată un geamăt sacadat.

În liniştea adâncă ce a urmat, mintea ei părea plină de gaz ilariant; inima şi-o simţea de parcă o creatură sălbatică i s-ar fi înmulţit în cavitatea toracică. Leo rămăsese deasupra ei, fără suflare, iar ea îşi plimba leneş mâinile pe coastele lui, numărându-i-le cu vârfurile degetelor.

Leo a lăsat să-i scape un hohot de râs răguşit, coborându-se să se odihnească pe coate, cu jumătate din corp în afara sacului de dormit.

– Sfinte Sisoe!

A întins mâna spre rucsac, scormonind în el. Lily s-a curăţat cu şerveţelul de unică folosinţă pe care el i l-a întins, desfăcând după aceea puţin fermoarul sacului de dormit şi lăsând aerul rece să le răcorească pielea încinsă.

– Ce repede te-ai gândit! a spus ea, aruncând şerveţelul undeva în cort.

– Am două perechi de boxeri, iar tu porţi una dintre ele, i-a reamintit el, recăpătându-şi răsuflarea. Cumva, mi-am dat seama de asta în momentul critic.

Cu sacul de dormit descheiat, el a avut loc să se prăbuşească pe spate şi apoi şi-a trecut o mână peste piept, gemând.

– Eşti bine? a întrebat ea.

Cu ochii închişi, el a scos un mormăit liniştit şi fericit, rostogolindu-se înapoi spre ea şi petrecându-i un braţ greu în jurul taliei, ca s-o tragă la acelaşi nivel cu el.

– Vino aici!

Dar Lily s-a trezit brusc. Cum ar fi trebuit să se descurce cu acel sentiment care creştea ca o liană înlăuntrul ei? Era în acelaşi timp exaltată, speriată, neliniştită, uşurată şi totuşi profund, *profund* excitată. Simţea silueta lui, care se mişca în apropierea ei, ca pe un ecou fizic. Dintr-odată, a avut senzaţia că nu se putea sătura de el. Şi-a apăsat faţa pe gâtul lui, simţindu-i pulsul, dorindu-şi cumva să fie *în* el. Dorindu-şi ca el să fie înăuntrul ei.

Leo.

Amorezul de la oraş.

Din nou, nu-i venea să creadă că el era cu adevărat aici. Mirosea a sudoare şi a săpun, la fel ca aerul din canioane, plin de aroma salviei. Îşi dorea mâinile lui pe piele, gura lui mişcându-se frenetic peste tot. Era conştientă de fiecare punct de contact dintre trupurile lor: faţa ei lângă gâtul lui, piepturile lor goale lipite unul de altul, pelvisurile lor, piciorul ei înfăşurat în jurul coapsei lui musculoase. Îi tot răsuna în minte amintirea sunetului pe care el îl scosese atunci când avusese orgasm. Şi oare fusese vreodată ceva mai sexy decât felul în care respiraţiile lui gâfâite îi dilatau şi-i contractau cutia toracică?

O, Doamne, ea ajunsese ceva de groază!

Lily s-a tras înapoi, trecându-şi o mână peste pieptul lui. Întotdeauna Leo fusese gata pentru runda a doua.

– Hei..., a şoptit ea, aşteptând, după care l-a chemat pe nume: Leo?

Buzele lui s-au despărţit, iar ea a simţit cum îi creştea dorinţa, anticipând sunetul vocii lui.

Dar, în schimb, un sforăit liniştit a răsunat din gâtlejul lui Leo.

CAPITOLUL 22

Leo s-a trezit în clipa în care a simțit-o pe Lily mișcându-se în sacul de dormit și șoptind frenetic:

– La naiba, la naiba, la naiba...

El s-a rostogolit pe pântec, cu ochii încețoșați, dar nu atât de încețoșați încât să nu vadă cum ea se zbătea să găsească tricoul pe care el i-l scosese și i-l aruncase undeva în cort.

– Hei, a mormăit el, cu glas răgușit.

Lily a tresărit, speriată, și și-a trecut un antebraț peste piept, luptându-se să îmbrace tricoul. Părul ei era ciufulit, de parcă tocmai își lipise palma în jurul unui glob cu plasmă. Obrazul drept îi era de un roz aprins în partea în care stătuse lipit de el, iar răspunsul ei a venit scurt, pe un ton stresat:

– Hei!

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Lily și-a ridicat bărbia.

– Uită-te la ceas!

Leo a scos un braț inert din sacul de dormit, iar apoi a clipit, privind în jos.

– La naiba!

– Da.

Cumva, dimineața o tulise pe lângă ei. Era trecut de nouă și jumătate.

– Habar n-am cum de am dormit atât de mult! s-a mirat ea.

– Totul a fost cald şi confortabil.

– Ai căzut lat, a comentat ea, dându-şi părul pe după urechi. Ca toţi bărbaţii!

După care a ieşit din cort.

Leo a urmat-o şi a făcut câteva mişcări ca să se dezmorţească în soarele dimineţii. Purtând doar boxeri, bucurându-se de aerul deşertului care-l atingea pe pielea goală, se simţea al naibii de bine.

Un ghem făcut din pantaloni lui l-a lovit drept în faţă, iar el i-a prins înainte să cadă pe pământ.

– Se pare că ai vrea să mă îmbrac cu ăştia! a remarcat, pe un ton sec.

– Trebuie să pornim!

Lily şi-a tras pe ea blugii băţoşi, după care şi-a scos tricoul şi i l-a aruncat lui Leo. El s-a holbat la sânii ei, care erau... chiar acolo, în faţa lui, de parcă nu trecuseră zece ani de când îi văzuse ultima oară.

Lily şi-a luat de pe stâncă sutienul care acum era uscat.

– Adună-ţi limba de pe jos! l-a îndemnat ea, râzând. Ar trebui să se facă vreo treizeci de grade astăzi, şi avem de mers aproape şase kilometri.

– Asta înseamnă o oră. Două, poate, dacă ne oprim pentru apă, a spus el.

– Aici, jos, nici vorbă!

Leo a început să-şi îmbrace tricoul şi imediat l-a lovit o dorinţă atât de ameţitoare, încât a fost nevoit să închidă ochii. Tricoul mirosea a Lily. Încă era cald de la corpul ei. Trăgându-şi-l în jos, peste piept, el s-a uitat spre stânci, la locul în care şedea ea, încălţându-şi şosetele şi ghetele.

„Dar cred că dacă ai nevoie de ceva pe termen lung, atunci... nu mă săruta!"

Ce glumă! De parcă ar fi putut să se oprească!

Erau atâtea lucruri pe care nu le spusese, iar acum, la lumina zilei, el chiar se bucura. Lucruri precum faptul că se gândea să

renunțe la viața lui de până acum, ca să fie alături ea. În plus, și viața lui era diferită; nu mai era legat de New York așa cum fusese de când murise mama lui. Încă nu-și dădea seama exact cum ar fi arătat viața lui, ce ar fi putut face ca să-și câștige existența dacă s-ar fi mutat ca să fie împreună cu Lily. Era organizat și munc cea din greu; în realitate, dacă își dorea o slujbă și nu o *carieră*, probabil că putea să găsească ceva de lucru relativ ușor. Nu s-ar fi plâns că lăsa în urmă viața de birou; încercarea continuă de a-i păcăli pe unii dintre cei mai buni hackeri din lume fusese o provocare amuzantă la început – dar în ultimii ani, faptul că, chiar dacă ar fi creat codul perfect, ar fi trebuit să scrie unul nou săptămâna următoare, făcuse ca slujba să-și piardă din atracția de la început. Totuși, chiar și asta îi permisese o oarecare creativitate, dar dacă era cumva promovat, urma să fie în ședințe zece ore pe zi. Iar scopul mutării ar fi fost să fie aproape de Lily, și-a reamintit el. Un loc de muncă era un mijloc de a ajunge la un scop, un mijloc de a se descurca. O viață era ceea ce putea avea alături de ea.

A scuturat niște țărână de pe o șosetă, iar apoi s-a oprit. „Hopa, ia-o mai încet, Leo!"

Chiar și Walter i-ar fi spus, probabil, să se calmeze. Lily împacheta totul rapid și metodic, în timp ce el stătea acolo, echipându-se încetul cu încetul și gândindu-se – fără să se concentreze prea mult – la cum ar fi putut arăta viața pe care s-o ducă împreună pentru totdeauna. Nici măcar nu știa dacă ea ar fi vrut asta.

Ca la un semn, ea a întrebat, cu o urmă de exasperare în glas:

– Poți să strângi tu cortul?

În câteva minute, el l-a demontat și l-a strâns. Lily a întins harta pe o piatră.

– Aici sunt niște bolovănișuri destul de dificile, a spus ea, arătând spre o secțiune aflată la aproximativ un kilometru și jumătate. Dar nu asta mă îngrijorează.

Leo a așteptat, dar ea n-a continuat cu detalii. În cele din urmă, el a întrebat-o:

– Ce *anume* te îngrijorează?

Lily a inspirat adânc pe nas, privind harta.

– Sunt îngrijorată fiindcă e posibil ca acea cabană să nu mai fie acolo. Era o vechitură încă de pe atunci, iar asta a fost acum douăzeci de ani. Fotografia datează chiar de mai demult.

– Chiar dacă acea cabană a fost dărâmată, buturuga trebuie să fie tot acolo, a spus el. Cel puțin așa se presupune, nu?

– Corect, dar, față de o cabană, o buturugă e mult mai greu de găsit!

– Bine spus!

Au înfulecat câteva batoane proteice, au dat pe gât o cafea solubilă călduță și au pornit la drum. Imediat, Leo a înțeles de ce se grăbise Lily. La ora zece și un sfert dimineața, era o căldură infernală la modul propriu. De asemenea, aerul era uscat, făcându-le pielea să se strângă. Partea bună: ori de câte ori găseau un petic de umbră, puteau să stea acolo și să simtă cum temperatura scădea cu cel puțin zece grade. Partea proastă: pur și simplu nu era atât de multă umbră în acea zonă a Labirintului, iar atunci când ar fi dat de câte un astfel de petic umbrit, soarele ar fi fost cea mai mică dintre grijile lor. Unele secțiuni erau atât de complicate și de înguste, încât puteau să intre în ele și să moară de sete sau de insolație înainte să găsească din nou drumul spre ieșire.

După aproximativ o oră de mers încet – peste bolovani, dibuind poteci înguste printre mărăcini cumplit de înțepători –, Lily s-a întors și i-a spus, peste umăr:

– Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Leo i-a zâmbit pe la spate. Lily știa că el n-avea să mai aducă vorba despre asta. Dar acum el nu putea să nu se întrebe dacă ei îi luase o întreagă oră ca să se hotărască să rostească acea întrebare simplă.

– Putem, desigur!

– Nu vreau să te rănesc, a declarat ea pe un ton categoric, iar stomacul lui s-a răsucit de îngrijorare. Așa că, dacă ceea ce s-a

întâmplat azi-noapte te-a supărat cumva, vreau să-ți spun că îmi pare rău!

Umerii ei s-au lăsat și s-au flexat în timp ce încerca să se cațăre pe un bolovan. După aceea, s-a întins înapoi, ca să-l ajute. Dar Leo era suficient de înalt și putea să răzbată până în vârf și să se tragă singur în sus.

– Sunt bine! a spus el. Mulțumesc!

Odată ajunsă în vârf, Lily s-a oprit ca să-și tragă sufletul. L-a privit cu ochii mijiți, cu soarele în spate.

– Răspundeai la ceea ce te-am întrebat eu, sau era vorba despre stâncă?

– Despre stâncă, a lămurit-o el. Iar în privința celeilalte chestii, încă mă gândesc.

Scoțând bidonul cu apă din rucsac, Leo a băut o înghițitură lungă, după care a recunoscut:

– Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi cu asta, așa că poate că ar fi mai bine să dai cărțile pe față. Ți-am spus deja care e poziția mea...

– Deci e adevărat? a întrebat ea. Ce ai spus aseară?

– Care parte?

Deși Lily avea obrajii roșii de căldură, acum i s-au înroșit și mai mult. A trebuit să se întoarcă și să înceapă să meargă din nou, înainte să poată răspunde:

– Chestia aia pe care ai spus-o despre cum te-ai îndrăgostit acum zece ani și nu ți-a trecut, a murmurat ea.

– Da! a exclamat Leo, sărind peste câteva stânci ca s-o ajungă din urmă. Putem să ne oprim, te rog?

Ea a cedat, ascunzându-se la umbră, între doi piloni mari de gresie roșie.

– Vreau să ne putem privi unul pe celălalt în momentul în care avem discuția asta, a spus Leo, urmând-o în spațiul întunecat și răcoros, unde ea s-a sprijinit de o parte, iar el s-a sprijinit de cealaltă, cu fața spre ea. Vreau să fie foarte clar că e în regulă dacă tu nu simți la fel!

Lily își rodea buza de jos și, preț de o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi. A clipit, a îndepărtat umezeala și apoi a răspuns:

– Cred că s-ar putea.

Pieptul lui Leo a fost inundat de o senzație euforică, precum cea dată de o cădere liberă. El s-a luptat cu dorința de a ridica pumnii, în semn de victorie.

– Bine.

– Dar nu mai e la fel de simplu ca atunci!

– Probabil că nu, a fost el de acord. Dar în ultimul deceniu mi-am trăit viața în modul cel mai responsabil și mai plictisitor pe care mi-l puteam imagina.

Leo a privit în stânga, dincolo de acea mică crăpătură din stâncă, spre una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le văzuse vreodată: piatră roșie și cer albastru, de culoarea tanzanitului.

– Cred că am terminat cu asta. Lucrurile sunt mai ușoare acum, că a crescut Cora. Nu-mi mai e teamă să fac un pas uriaș. Pe vremea când aveam douăzeci și doi de ani, mi-am dorit cu fiecare fibră din corpul meu să rămân la Laramie, cu tine. Dar n-am putut, a spus el, făcând apoi o pauză și studiind-o pe Lily, în speranța că ea înțelegea sinceritatea cuvintelor lui. Acum pot.

Lily a tresărit, cercetându-i ochii cu băgare de seamă.

– Încă te iubesc, a spus el. Privind în urmă, pot spune că dacă n-aș fi venit aici, dacă nu te-aș fi revăzut, aș fi continuat să merg înainte trăindu-mi viața doar pe jumătate, a conchis, făcând un pas înainte și înghesuindu-se ușurel în spațiul ocupat de ea. Te văd făcând același lucru, Lil! Încerci doar să treci peste fiecare zi.

– Leo...

– Probabil că nu există o viață pentru mine la Hester, dar există o viață pentru noi doi în altă parte, dacă vrei s-o cauți.

Lily l-a privit în tăcere vreme de câteva secunde.

– E o nebunie! Mă cunoști de o săptămână.

– De cinci luni plus o săptămână, cu o mică pauză între ele.

Lily a închis ochii și și-a ridicat fața spre el.

– Vreau să înțelegi că niciodată n-o să-mi mai pot modela viața în jurul altcuiva. Fiecare zi mi-a fost dictată de alegerile de doi bani ale altei persoane, sau de circumstanțele în care m-am aflat din cauza alegerilor de doi bani ale unei alte persoane. Îmi dau seama că privesc lucrurile într-un mod rigid, dar trebuie s-o fac. Nu mă pot plia ca să mă adaptez la ceea ce funcționează pentru tine.

– Atunci, lasă-mă să mă pliez eu, i-a cerut el.

Lily l-a privit lung.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că îți dai seama exact cum vrei să arate viața ta, iar eu găsesc o modalitate să mă integrez în ea, a răspuns el întinzând mâna și dezlipindu-i o șuviță de păr de pe buză. Poate că tu îți găsești o slujbă la o fermă mai mare, iar eu...

– Nu pot să lucrez pentru altcineva! a exclamat ea, dar apoi și-a dat seama cât de încăpățânat îi sunaseră vorbele și s-a înmuiat. Mă cunosc prea bine, Leo! Aș fi frustrată tot timpul.

– Atunci, ne stabilim un obiectiv și ne străduim să ne obținem propria fermă.

– Leo, ești pe punctul să fii promovat!

– Exact. Asta înseamnă că o să economisim mai repede.

Lily și-a încordat maxilarul, clătinând din cap.

– Trebuie să găsim comoara!

– De ce să fie asta singura cale?

– Ca să nu mai vorbesc despre situația cu cadavrul..., a spus ea cu subînțeles, ...asta e singura cale pe care mi-o pot imagina în momentul de față. Dacă nu găsim banii, fie că ești aici sau nu, eu o să fiu silită să continui să fac tot ceva de genul excursiilor ghidate. Iar asta nu e viața cuiva care implicat într-o relație.

Leo a dat din cap, gândindu-se bine la ce auzea. Dacă ea ar fi fost măcar în stare să-și continue munca, ar fi fost plecată în cea mai mare parte a timpului. Iar el ar fi locuit singur la Hester, sau într-un oraș din apropiere, lucrând cu ora doar ca să aibă

privilegiul de a o vedea câteva zile pe săptămână. Nu spunea că n-ar fi făcut-o, dar înțelegea punctul ei de vedere.

I-a cuprins fața în palme și și-a pus buzele peste ale ei.

– Atunci, cred că ar fi bine să găsim comoara aceea!

Au pornit din nou la drum, mai vorbind, mai arătând din când în când cu degetul spre diferite lucruri, dar în cea mai mare parte a timpului fiind cu totul preocupați să nu-și rupă gleznele pe drumurile din ce în ce mai înșelătoare și să se uite în sus din când în când, în căutarea unei cabane aflate în mijlocul celei mai izolate zone din Utah. Leo a simțit cum nervozitatea lui Lily începea să se accentueze pe măsură ce se apropiau de locul în care se aștepta să fie cabana, mai ales că nu exista literalmente nici un semn că alți oameni ar fi pus vreodată piciorul în acea pustietate. Călătoria până la cabană ar fi trebuit să fie partea ușoară, dar el își dădea seama acum că acea aventură putea, într-adevăr, să se termine repede. O noapte de coborâre și după aceea înapoi în canion, anulând totul și lăsând în urmă consecințele: Walter cu piciorul în ghips, iar Terry, mort.

Dintr-odată, cerul s-a întunecat și temperatura a scăzut simțitor.

În momentul în care au ajuns pe o porțiune de câmpie, chiar înainte de un cot al râului, Lily a început să meargă mai repede. Deodată, a strigat:

– O, Doamne!

Imediat după aceea, un bob de grindină l-a lovit pe Leo în ceafă.

Apoi au aterizat niște prime bucăți de gheață mici, cam de mărimea unui bob de mazăre, urmate de unele ceva mai mari. Lângă piciorul lui Leo a căzut o bucată de mărimea unui cub de gheață, iar pe Lily a lovit-o în umăr una cât o minge de golf. Dar n-a contat, fiindcă strigătul scos de ea n-a avut legătură cu grindina.

Lily strigase pentru că tocmai văzuse o cabană, aflată cam la treizeci de metri distanță de ei.

CAPITOLUL 23

Tot ce au putut face a fost să-şi acopere capetele şi să intre cu forţa pe uşa ruginită şi şubredă. Au dat buzna înăuntru, râzând şi gâfâind.

Lily s-a şters pe faţă, exclamând:

– Of, Doamne, nu mai pot cu vremea asta! Mă dau bătută. Prognoză cu cer senin, pe naiba!

Leo a râs. În mare parte, acoperişul de tablă al micii cabane era intact, iar pereţii erau deformaţi şi strâmbi, dar fără goluri prea mari. Grindina intra din lateral, printr-o fereastră spartă, bocănind ameninţător şi sinistru pe podea, până când Leo şi Lily au reuşit să scoată unul dintre corturi şi să-l atârne în jurul tocului ştirbit al ferestrei. Astfel, lumina care pătrundea înăuntru s-a colorat într-un albastru straniu şi suav. Lily s-a învârtit prin încăpere, studiind totul cu atenţie.

– Sfinte Sisoe, arată exact aşa cum îmi amintesc! a strigat ea, acoperind zgomotul furtunii.

Era mai mult o baracă decât o cabană, cu o singură cameră, trei metri pe trei metri, poate, cu o sobă pe lemne veche şi ruginită într-un colţ, un cufăr prăfuit în altul şi... asta era tot.

Nu exista nici masă, nici scaun, cu atât mai puţin ceva pe care să dormi. Ca design şi amplasare, era doar un loc care să ofere adăpost, nu şi confort. În colţul aflat chiar vizavi de uşă,

podeaua de lemn putrezise, iar în ea se căsca acum o gaură prin care se vedeau pământul şi piatra.

Nu era nimic de explorat nici măcar pentru ei, aşa că s-au întors şi s-au uitat unul la celălalt, aruncându-şi zâmbete largi, pline de fericire. Găsiseră cabana! Cumva erau cu un pas mai aproape şi, cu fiecare astfel de pas, acel plan stupid, nebunesc, uimitor, neverosimil, părea din ce în ce mai realizabil.

Lily a privit dincolo de Leo, iar expresia feţei i s-a liniştit. Apoi a făcut un pas spre perete şi şi-a trecut mâna peste datele gravate acolo. Erau cel puţin treizeci, scrijelite în lemn, de la unele prea vechi ca să mai poată fi desluşite, până la altele care indicau aproximativ zece ani în urmă, iar lângă fiecare dintre ele se aflau iniţialele celui care le gravase.

Cele mai multe dintre ele erau *WRW.*

– William Robert Wilder, a spus ea, trecându-şi degetul peste fiecare literă. Ăsta e Duke!

Grindina se oprise, iar acum ploaia bătea uşor în acoperişul de tablă.

Leo a atins un *LFW* strâmb.

– Tu eşti? a întrebat Leo, amintindu-şi. Liliana Faith?

Lily a dat din cap în semn că da.

– Duke a început să exploreze pe vremea când avea în jur de unsprezece ani, cred, a spus ea, iar apoi şi-a lăsat mâna în jos. Mai aproape de locul în care a crescut, totuşi. Lângă Laramie. Părinţii lui îi spuneau să iasă la răsăritul soarelui şi să se întoarcă pentru cină, a adăugat, râzând. Pe când avea vreo paisprezece ani, a plecat într-o excursie prin Moab, cu rucsacul în spate, şi s-a întâlnit cu un grup de cercetători de la Princeton. S-a învârtit pe aici toată vara, până când, în cele din urmă, l-au lăsat să-i ajute la săpături. Anul următor, şi-a pierdut un deget şi nici măcar nu şi-a sunat părinţii. S-a mulţumit să plece în linişte de la săpături şi să se ducă singur la Urgenţe.

Leo a fluierat încet.

– Mie mi-a spus că şi l-a pierdut tăind morcovi la fermă.

– Își râdea de tine, l-a lămurit ea, zâmbind. În orice caz, el și mama s-au cunoscut la școală, în Salt Lake. El studia istoria și arheologia, iar ea studia științele marine. Științe marine! a exclamat Lily, după care a scos un hohot de râs sec. Apoi el a adus-o în *deșert*.

– La naiba!

– Nu-i așa? a fost ea de acord. S-au mutat la Hester după ce s-au căsătorit și, vreme de jumătate de an, l-au ajutat pe unchiul meu să lucreze la ferma din Laramie. Ce ar fi putut să facă ea în oricare dintre locurile astea? Duke a reușit să se vâre în tot felul de echipe care plecau în expediții. Viața lui a rămas interesantă și plină; a ei a devenit din ce în ce mai limitată, iar el era plecat tot timpul. Ca să nu mai vorbim de faptul că erau falițI, a încheiat Lily, atingând una dintre datele gravate pe perete – 1987. Uneori nici măcar nu pot s-o învinovățesc că a plecat.

Mama lui Lily: singurul subiect despre care ea nu-și deschisese niciodată sufletul cu adevărat. Leo s-a gândit de două ori înainte să vorbească.

– Cred că o poți învinovăți pentru că te-a părăsit.

Lily a ridicat din umeri, plimbându-și degetele în josul peretelui.

– Da.

– La ce vârstă a murit Duke?

Ea s-a gândit o clipă.

– Ei bine, a fost acum șapte ani, deci... la cincizeci și trei.

– Atât de tânăr!

Lily a mai privit o clipă acele date gravate în lemn.

– Da, a avut o viață grea.

– Ai vreun contact cu mama ta?

Lily a clătinat din cap.

– Ne-a vizitat de câteva ori. Dar nu mi-a cerut niciodată să vin cu ea. Cred că avea nevoie s-o ia de la capăt.

Acea ultimă frază a sunat în auzul lui Leo precum ecoul vechi și estompat al unor vorbe cunoscute, aprinzându-i o scânteie de furie în piept.

– Asta a fost şi replica tatălui meu, a spus el. E o prostie! Odată ce ai un copil, nu mai poţi s-o iei de la capăt!

– Sincer vorbind, cel mai apropiat mi-a fost unchiul meu, Dan, a recunoscut ea. Iubea caii aşa cum îi iubesc şi eu. Verile, munceam la fermă împreună cu el. Mi-a fost foarte greu după ce a murit, dar pe atunci aveam deja şaptesprezece ani şi întrevedeam un viitor în care ferma ar fi fost a mea şi aş fi trăit tot restul vieţii aşa cum îmi doream.

Au rămas tăcuţi, privind datele crestate în lemn, până când un mic icnet l-a făcut pe Leo să se uite mai atent la ea. S-a aplecat înainte ca să-i poată vedea faţa, iar ea şi-a şters iute o lacrimă.

– Hei, hei! a spus Leo, încercând s-o întoarcă spre el. Vorbeşte cu mine!

Lily era roşie la faţă şi furioasă, dar s-a lăsat în braţele lui.

– Chiar ar trebui să credem că Duke a găsit comoara? a mormăit ea, lipită de pieptul lui. Ce fel de monstru face aşa ceva? Ştii cum ne-ar fi putut schimba vieţile acei bani? Gândul că a reuşit să-i găsească şi să-i transforme într-un fel de joc mă face să-mi pierd minţile!

Leo şi-a strâns braţele în jurul ei.

– Ştiu.

Lily l-a privit în ochi şi a spus:

– Vorbesc serios! Bineînţeles că mergem mai departe şi urmărim indiciile, dar aici, a murmurat ea, bătându-se cu degetul peste tâmplă, sunt în permanenţă îndoită între: „Asta-i exact ceea ce ar fi făcut tata!“ şi „Nu se poate să fi găsit banii şi să-i ascundă din nou; nici măcar Duke nu era un nemernic atât de mare!“

A tăcut preţ de câteva clipe, iar apoi a clătinat din cap.

– Credeam că toate călătoriile lui, toate vânătorile de comori şi toate ghicitorile alea stupide erau o pierdere de timp şi-i purtam pică pentru asta. Dar uită-te la mine acum: mă aflu într-o cabană de pe fundul unui canion, căutând indiciile gravate de el pe o buturugă. Cât de aiurea e asta?

– Lil, a spus Leo cu glas scăzut, e în regulă să-ți urmărești scopul și, în același timp, să fii și supărată. Nu trebuie să alegi una sau alta, a liniștit-o el, cuprinzându-i obrazul cu palma.

– Oare sunt nebună? a întrebat ea.

– Dacă tu ești nebună, atunci și eu sunt!

Ea a dat din cap în semn că era de acord, ochii i-au coborât spre gura lui și expresia feței i s-a îndulcit. Dintr-odată, ea și-a luat privirea de la Leo și s-a uitat peste umărul lui, la fereastra acoperită cu foaia de cort.

– Mă întreb dacă n-ar trebui s-o luăm din loc!

Leo i-a atins obrazul și i-a întors fața spre el.

– Cred că-mi amintesc că cineva a spus că ploaia ar putea fi periculoasă!

Lily a părut să se strângă lângă el, fără să-și dea seama, chiar în timp ce a spus:

– Dar Nic și băieții așteaptă să ne întâlnim mâine!

– Păi, Nicole vede și ea cum e vremea! a răspuns Leo, aprinzându-se în clipa în care și-a dat seama că hotărârea ei se clătina. O să se înfurie, dar o să priceapă că furtuna ne-a făcut să întârziem.

S-a aplecat s-o sărute exact atunci când ea s-a ridicat pe vârfuri, întâlnindu-i gura cu buze moi și dornice. Ploaia părea să zăbovească deasupra acelei mici secțiuni de canion prinse între piscurile de piatră, și amândoi știau că nu-și puteau continua explorarea decât după ce se oprea potopul.

Sau poate că amândoi erau bucuroși că aveau o scuză.

– Cred că ai dreptate, a spus Lily printre sărutări. Și uite cât de întunecați sunt norii ăia!

El a murmurat ceva, lipit de ea.

– O să apună soarele în curând, a adăugat Lily.

Nu era adevărat, dar el n-avea de gând s-o corecteze. Așa că a dat din cap, sugându-i buza de jos, sărutându-i obrazul, vârându-i mâinile pe sub cămașă ca să-i pipăie sânii.

– Am putea foarte bine să găsim un alt mod de a ne petrece timpul, a murmurat el.

A întins în grabă sacul de dormit, iar Lily s-a dat laoparte, dezbrăcându-se în timp ce el privea. Era după-amiaza târziu, dar pereții canionului își proiectau umbra înăuntrul cabanei. Lily îl privea țintă, iar el urmărea traseul mâinilor ei în timp ce ea își dezbrăca fiecare piesă de îmbrăcăminte cu o lentoare deliberată. Abia putea să tragă aer în piept, privind-o.

Faptul că-l tachina astfel însemna că dezbrăcatul lui era mult mai puțin seducător – un tricou aruncat cât mai repede posibil, ca să nu piardă mișcarea degetelor ei care se jucau cu breteaua sutienului simplu, de bumbac; blugii scoși cu piciorul, încercând să nu se împiedice pe când o urmărea din priviri cum își vâra degetul mare în elasticul chiloților și apoi îi făcea să-i lunece de-a lungul picioarelor.

N-o mai văzuse goală de atâta vreme și, pentru un timp, tot ce a putut face a fost să se uite, s-o atingă și să guste. Dar atunci când a atins-o cu limba, iar spatele ei s-a arcuit pe sacul de dormit, iar mâinile i s-au înfipt în părul lui, Leo a simțit că se trezea, ca și cum cei zece ani care trecuseră între timp fuseseră doar un coșmar, ca și cum tocmai închisese ochii la fermă și o viață întreagă de angoasă îi trecuse prin spatele pleoapelor, iar apoi îi deschisese din nou și o găsise pe Lily exact la fel: cu pielea înroșită, cu coapsele moi, desfăcute, cu călcâiele înfipte în pat – dorindu-l pe el.

Înăuntrul micii cabane, el a făcut dragoste cu Lily folosindu-și gura și degetele, până când ea a strigat, trăgându-l în sus, peste corpul ei. Leo uitase cât de larg îi putea fi zâmbetul și cât de jucăușă, sclipirea din ochii ei căprui, uitase felul în care sărutul ei se putea transforma din satisfăcut și suav, în sfredelitor și *mușcător*, felul în care se rostogolea peste el, prinzându-i mâinile deasupra capului, coborând pe corpul lui ca să-l guste și ca să-l lingă, ca să-l înnebunească.

Mâinile lui s-au înfipt în dezordinea mătăsoasă a părului ei, atingând, trăgând și implorând cu vârfurile degetelor, iar Lily a urcat din nou pe corpul lui, rostogolindu-l peste ea.

L-a înconjurat cu brațele și cu picioarele, într-o învălmășeală sălbatică de membre încleștate și de pelvisuri arcuite, cerându-i prin cuvinte și gesturi s-o atingă și să-i spună ce simțea.

L-a întrebat dacă voia – bineînțeles că da! – și au scormonit în rucsac, căutând prezervative.

– Era o glumă despre prezervativele unui mort..., a spus Leo, scoțând cutia care fusese al lui Terry.

Lily i-a apăsat două degete pe buze.

– Haide să spunem glume mai târziu!

Lui nu-i venea să creadă că-i tremurau mâinile în timp ce rupea pachetul și întindea prezervativul, dar așa era. Sexul era sex, dar dragostea era o altă limbă, iar Leo n-o mai vorbise de zece ani. Se simțea ruginit. În timp ce se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, a șoptit:

– Vreau să subliniez că sunt *prezervative cu nervuri, pentru plăcerea ei.*

– Literalmente, nici unei femei nu-i pasă de asta!

– Ei bine, să nu-i spui lui Terry! A fost singurul gest altruist pe care a încercat să-l facă.

– Leo, ce naiba...?!

S-a așezat pe călcâie uitându-se la ea, mângâindu-i gambele și genunchii.

– Te vreau peste mine! a spus ea, simplu.

Leo și-a împletit degetele cu ale ei și i le-a ridicat deasupra capului. Ea și-a strecurat picioarele în jurul coapselor lui, trăgându-l aproape, iar apoi, cu o împingere în față uluitor de perfectă, el a intrat.

„Te vreau peste mine!" spusese Lily, de parcă el ar fi putut vreodată să uite ce-i plăcea ei mai mult.

Tot ce voia să facă era s-o privească de sus cum se dezlănțuia. S-a întrebat dacă, uitându-se în jos, stelele simțeau vreodată că le venea să cadă, amorezate, peste planete. Instinctul lui funcționa perfect atunci când se afla deasupra ei, în mișcare, incapabil să

creadă că ea era adevărată, că gemetele ei uşoare erau adevărate şi că felul în care se uita la el era adevărat.

„Cazi! E în regulă."

Ea avea să vadă acel adevăr înscris în ochii lui şi întipărit pe fiecare trăsătură: că o iubise dintotdeauna şi că o iubea în continuare. Leo avea s-o iubească veşnic pe Lily Wilder.

După ce o părăsise, după ce reuşise să-şi vină în fire, să se întoarcă la cursuri şi să treacă prin toate etapele ca să-şi termine studiile, îşi dăduse seama că, atunci când învăţa o acţiune nouă, creierul lui folosea indicii spaţiale: întoarce-te la stânga aici, mergi pe scările astea, atinge asta, du-te mai adânc. Iar apoi o altă parte a creierului prelua controlul; mişcările nu mai erau ghidate de mediul înconjurător, ci de simţul înnăscut al spaţiului, al locului în care trebuia să se întoarcă fiindcă aşa *simţea* că era corect; stânga versus dreapta era un obicei, direcţiile erau instinctive, iar muşchii reacţionau.

„Cred că nu le uităm niciodată!" s-a gândit Leo, privind gâtul ei înroşit şi buzele desfăcute.

A încetinit, trăgându-i piciorul mai sus şi înclinându-se. Ochii ei erau lacomi, urmărindu-i faţa, umerii, apoi revenind la gura lui. Leo putea să observe toate astea pentru că a face dragoste cu Lily era ceva înnăscut.

Gâtul ei se arcuia, unghiile i se înfigeau. Leo i-a recunoscut pe faţă acea încordare, speranţa că momentul era iminent şi teama că nu era aşa. Şi-a coborât mâna, amintindu-şi, mângâind-o cu vârful degetului mare, şi a asistat la eliberarea tensiunii în clipa în care plăcerea a lovit-o ca un potop. Lily a scos un strigăt revelator, care-i arăta recunoştinţa, copleşirea şi uimirea; trupul ei era, sub el, un tumult de tremur şi de uşurare spasmodică. Ar fi putut să se termine acolo, el chiar a vrut să spună asta, cu Lily prăbuşindu-se moale şi satisfăcută, dar n-a fost aşa. Ea nu voia să se termine, ci îşi dorea ceea ce tocmai avusese şi el – aceeaşi privelişte, dar de jos: planete care priveau stelele.

Ce ușurare să descopere că Lily era la fel de bine programată, că nu existau nici pentru ea stânga sau dreapta, ci doar pelvisuri, ritm și căldura ireală a mâinilor ei! Doar căldură și umezeala delirantă a sărutului lui Lily, până când Leo s-a agățat de sacul de dormit de sub capul ei, zgâriind pământul, împingându-i cu disperare pe amândoi peste patul improvizat până când au părut prinși într-un meci de lupte nebunesc. Picioarele ei puternice s-au strâns; Lily s-a urcat pe el într-o clipă, după care l-a imobilizat și l-a terminat, privind apoi, victorioasă, la halul în care-l răvășise.

CAPITOLUL 24

După ce respirația li s-a calmat și corpurile li s-au răcorit, au vorbit despre câte în lună și-n stele. Despre barul lui Archie și despre cei câțiva oameni din viața ei care contau câtuși de puțin pentru ea; despre Nicole, care conta cel mai mult; despre micul restaurant de lângă apartamentul lui Leo, unde el și Cora mâncau joi seara *okonomiyaki*, pentru că avea același gust precum acela făcut de mama lor. A vorbit despre cât de mult își iubea sora și despre cât de dezorientat era să se confrunte cu un viitor în care Cora nu mai trebuia să fie primul lui gând de fiecare zi.

I-a povestit lui Lily cum Cora era prostuță într-un mod în care el nu fusese niciodată, cum nimeni nu-l făcea să râdă atât de ușor sau de tare, că era minunată cu prietenii, dar total nepricepută la gestionarea banilor, ceea ce era în întregime vina lui. A descris-o: păr lung și negru, o postură de dansatoare, un gât lung și un râs surprinzător de zgomotos. Au vorbit atât de mult, încât, până când au adormit în cele din urmă, Lily a simțit că o cunoștea pe Cora, că-i putea auzi chicotele și că înțelegea de ce Leo o privea cu adorație. Lily și-o putea imagina pe acea surioară, pe care ar fi luat-o la o plimbare pe dealurile acoperite de tufișuri din Wyoming; voia s-o facă pe fata de la oraș să se îndrăgostească de natură.

În realitate, probabil că ele două n-ar fi avut nimic în comun, cu excepția lui Leo, și totuși Lily își imagina, cumva, că asta ar fi fost suficient.

S-a trezit cu greu și a văzut că lumina de afară era slabă. Privind chipul adormit al lui Leo, o parte din ea a avertizat-o că ar fi trebuit să fie mai atentă. Primul ei impuls era întotdeauna să-și ia avânt și apoi să se arunce spre cel mai rău scenariu posibil, care, sincer vorbind, era de obicei chiar viața ei. Dar obosise. Nu putea să aibă și ea parte de fericire? Măcar vreme de câteva zile?

Rostogolindu-se în brațele lui Leo, Lily i-a sărutat mijlocul pieptului, obrajii, buzele. El a tresărit puțin, iar zâmbetul i s-a înfiripat pe sub buzele ei.

Leo a deschis ochii.

– Bună!

– Bună dimineața!

El a sărutat-o din nou și apoi s-a uitat la ceas.

– Lasă-mă să ghicesc! a spus ea, iar apoi și-a ridicat fața, părând să adulmece ceva în aer. E ora șapte!

– Șase și patruzeci și trei! a spus el, râzând. Nu-i rău!

Mâinile lui Leo i-au alunecat pe coaste și de-a lungul taliei, ajungând să se odihnească pe șoldurile ei. El a mormăit în semn de apreciere, trasându-i un șir de săruturi spre gât și oprindu-se să-i ciugulească ușor pielea de acolo. Mintea ei se încețoșa încetul cu încetul, în timp ce-și imagina cât de ușor ar fi fost să-și petreacă restul zilei așa.

Din păcate, vezica ei avea o altă părere și nici o oprire de pe traseu nu era atât de simplă pe cât era mersul la toaletă aici. Lily a gemut, lăsându-și capul să cadă pe pieptul lui Leo.

– Mai târziu, a spus el, lipindu-i palma caldă de stern.

Lily simțea că Leo o urmărea cu privirea în timp ce ea se strecura afară din căldura sacului de dormit și păși prin încăpere, adunându-și hainele împrăștiate pe lemnul vălurit al podelei. A auzit un târșâit și l-a văzut pe Leo sprijinit într-un cot, privind-o fără nici un dram de rușine.

Lily şi-a pus lenjeria intimă, iar apoi şi-a strecurat bretelele sutienului peste umeri, fără să mai fie stânjenită.

– Te duci la vânătoare de comori aşa?

– Poate că da, a răspuns el şi şi-a ridicat bărbia, făcându-i semn să continue.

Ea şi-a tras blugii în sus, peste şolduri, iar mâna lui a alunecat cu atâta dezinvoltură sub ţesătura sacului de dormit, încât Lily s-a întrebat dacă el îşi dădea seama ce făcea. Ei i-ar fi plăcut să catalogheze felul în care o privea, căldura din ochii lui, felul în care se simţea aproape beată de intensitatea atenţiei lui.

Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să continue, i-a reamintit de ce se aflau acolo:

– Buturuga aceea nu se găseşte singură!

Cu un geamăt, Leo s-a ridicat din sacul de dormit. S-au despărţit şi au pornit, grăbiţi, să-şi urmeze programul de dimineaţă. Din fericire, Lily îşi perfecţionase arta de a face pipi afară şi de a se spăla doar cu puţin săpun biodegradabil şi apă.

Curaţi şi cu lucrurile împachetate din nou, s-au întâlnit în faţa cabanei, unde au fost cuprinşi imediat de dezamăgire. Iarba, buruienile şi smocurile de salvie înconjurau zidurile, dar era clar că nu exista nici urmă de buturugă.

– Nu se poate!

Lily a dat laoparte ramurile unui tufiş de creozot ca să ajungă la pământul de dedesubt. Îndreptându-se de spate, s-a întors în cerc, bătând darabana cu un deget pe coapsă.

– Ştim că ăsta e locul! a spus Leo. Acolo, înăuntru, sunt gravate iniţialele tatălui tău. Iar cabana se află chiar la un cot al râului. Nu la asta ai zis tu că s-a referit Duke atunci când a scris „burta cifrei trei"?

– S-ar putea să nu fie burta despre care vorbea el, dar de ce ar fi „copacul lui Duke" în altă parte? s-a întrebat ea cu glas tare. El venea aici tot timpul şi nici pomeneală să existe o grămadă de cabane în împrejurimi. Oare ce-mi scapă?

Lily a mers mai departe în luminiș, iar pașii ei au speriat o pitulice de canion, care se strecura prin tufișuri. Apoi și-a luat rucsacul.

– Haide!

Leo n-a ezitat să-și pună în spate propriul rucsac și să se așeze lângă ea.

– Unde mergem?

Lily a arătat spre canioanele din față.

– Sus.

El i-a urmărit direcția privirii.

– Aha!

Măsurând din ochi peisajul ca să găsească cea mai ușoară cale de urcat, ea a spus:

– Să știi că n-aș lăsa niciodată un grup de turiști să facă așa ceva, dar am nevoie de un punct de observație mai bun!

– O să am grijă să nu pomenesc despre asta în recenzia mea de pe Yelp!

Din fericire, urcușul râpei era presărat cu o mulțime de puncte de sprijin pentru mâini și picioare, precum și cu suficiente cornișe, astfel încât au reușit să ajungă în vârf fără prea multe probleme. Se aflau doar la o înălțime de aproximativ cincisprezece metri, dar puteau distinge o parte din râu și din canioanele șerpuitoare care-l înconjurau.

– De obicei ai semnal la telefon aici, sus? a întrebat Leo.

– Uneori, a răspuns ea pe un ton ezitant.

– Mă întrebam dacă putem încărca o hartă prin satelit.

Ea a scos punga Ziploc, punându-și pistolul lui Terry la brâu, pentru moment, iar apoi și-a scos propriul telefon cu legătură prin satelit. După câteva încercări de a-l porni, și-a dat seama că bateria era descărcată. Probabil că, în graba ei de a muta totul într-un nou rucsac, uitase să-l oprească.

– *La naiba!*

Leo a încruntat din sprâncene, după care a întrebat:

– Oare telefonul lui Terry mai are baterie?

– O, Doamne!

Lily a găsit butonul de pornire și a apăsat pe el. Nici unul dintre ei n-a respirat decât după ce s-a încărcat pe ecran imaginea minusculă a satelitului. Au sărbătorit reușita cu înjurături șoptite și au bătut iute palma.

– Cred că acum înțeleg pasiunea lui Bradley pentru jocurile de noroc, a spus Leo râzând. Fiecare mică veste încurajatoare e ca o injecție cu dopamină direct în creierul meu!

– N-a mai rămas multă baterie, a spus Lily, făcându-și palma căuș deasupra ecranului ca să blocheze lumina soarelui. Hărțile au nevoie de câteva secunde ca să se încarce, a adăugat, arătând spre râu. Vezi cele două curbe foarte strânse? La confluență și apoi acolo, chiar deasupra?

El i-a urmărit privirea și a dat imediat din cap.

– Chiar că arată ca cifra trei! Dar care cot al râului e „burta"?

– Suntem în afara părții de jos a cifrei trei. Mă întreb dacă nu cumva trebuie să fim acolo sus, la cotul acela strâns.

– Vrei să-mi spui că trebuie să traversăm înapoi? a întrebat Leo râzând.

Lily a gemut.

– Știu. Dar nu poate să fie prea rău! a exclamat ea mușcându-și buza, gânditoare. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva acolo, dar ce altceva putem face?

– Să verificăm, a răspuns el. Oare ar trebui s-o sunăm pe Nicole și s-o punem să intre pe Google Earth? Știu că nu mai avem prea multă baterie, dar...

Telefonul cu legătură prin satelit al lui Terry a prins viață în mâna ei, vibrând în timp ce se încărcau o sumedenie de notificări, cu toatele aparținând unor mesaje dintr-un grup numit Băieții Pierduți.

Amândoi s-au uitat cu atenție la ecran.

– Cine sunt Băieții Pierduți? a întrebat Lily.

Leo a clătinat din cap.

– Habar n-am.

– Unele dintre mesaje au fost trimise *azi*, a spus Lily, neliniștită.

Oare cine încerca frenetic să-l contacteze pe Terry în mijlocul presupusei lui vacanțe?

Ea a dat click pe un mesaj, ca să acceseze întreaga discuție. În acel grup erau patru persoane: Terry, care, în mod clar, folosise pseudonimul *Rufio*, împreună cu *Pockets*, *No Nap* și *Latchboy*.

– Astea sunt personaje din filmul despre Peter Pan al lui Steven Spielberg! a spus ea.

Dar conversația care s-a încărcat nu conținea mesaje îngrijorătoare. Erau gif-uri din *Urzeala Tronurilor* și glume murdare, câteva mesaje în care Terry vorbea despre traseu, apoi câteva schimburi de replici despre Nicole și Lily...

– Câh, a mormăit ea, scârbită, și a trecut repede de ele, înainte ca Leo să le vadă.

Prea târziu.

El i-a smuls telefonul din mână.

– Ce naiba...!

– E în regulă. Terry a fost un porc. Nimic nou sub soare!

Lily și-a sprijinit bărbia de umărul lui Leo, citind.

– Vorbesc despre excursie, a spus el, derulând. Terry ținea pe cineva la curent în legătură cu locul în care ne aflam. Ce ciudățenie! a exclamat el, clătinând din cap.

Cu trei zile în urmă – atunci când planul grupului se schimbase – mesajele căpătaseră o tentă de îngrijorare.

No Nap: Rufio.

Pockets: Rufio, frate.

Latchboy: Terry, unde ești?

No Nap: Ți-am pierdut urma, omule, dă un semn.

– I-au pierdut urma? s-a mirat Leo. Ce naiba înseamnă asta?!

Lily a arătat cu degetul spre dată.

– Mesajul a fost scris în cea de a doua zi de după moartea lui Terry. Prietenii lui, evident, nu știu că era mort.

Leo a continuat să deruleze.

Pockets: Amice, am crezut că am fost prinşi în noaptea aia la cuibar. Unde te-ai dus?
No Nap: TERRY, omule, răspunde la telefon.
Latchboy: A dispărut, plm
Pockets: Ai luat jurnalul?

Leo s-a uitat lung la text, punându-şi degetul mare deasupra.
– Vorbesc despre jurnalul lui Duke?
Un fior de neliniște i s-a strecurat lui Lily pe şira spinării. Ea a întins mâna pe lângă Leo şi a derulat discuţia, ca să citească restul mesajelor şi să vadă unde anume se termina şirul.

No Nap: Terry, spune-ne ce trebuie să facem
Latchboy: Nu răspunde. Treci la planul B.
No Nap: Să ne întâlnim acolo unde am plănuit. Am înţeles, planul B.
Pockets: Terry, îţi jur că ar fi bine să nu ne înşeli, sau eşti la fel de mort ca şi ei
No Nap: Să trecem la un alt subiect. Dă-l naibii p-ăsta.

O revelaţie explozivă i-a zguduit pe amândoi. S-au privit, realizând că îşi văzuseră liniştiţi de treabă în ultimele două zile, fără să ştie că cineva complotase cu Terry şi că-i urmărea.
– Nu înţeleg! a exclamat Lily.
Dar ea era îngrijorată fiindcă, de fapt, înţelegea. Ştiau deja că Terry venise în acea excursie cu scopul de a lua jurnalul lui Duke. Dar de unde să-şi închipuie ei că Terry avea complici? Că grupul lor era urmărit? A străbătut-o un fior în clipa în care şi-a amintit de mucul de ţigară, de foşnetul din timpul nopţii. Fusese atât de distrasă de prezenţa lui Leo şi de gândul la implicaţiile pe care le aveau acţiunile lui Duke, încât lăsase garda jos.
– Nenorocitul!
Leo a clătinat din cap, uimit, în timp ce citea din nou textele.

– Ei cred că Terry i-a tras pe sfoară, a spus el, iar apoi și-a luat privirea de la ecranul telefonului și s-a uitat cu atenție la canionul vast de dedesubt. Indiferent care anume e planul lor B, ăștia ar putea fi oriunde!

– Dacă ne urmăreau..., a spus ea. Dacă știau cumva încotro ne îndreptăm...

– Atunci, s-ar putea ca ei să fi ajuns deja acolo! a încheiat Leo, întorcându-se cu fața la ea.

Privirile li s-au întâlnit. Începea o cursă contra cronometru.

CAPITOLUL 25

Se mai grăbiseră şi înainte, dar nimic nu se compara cu graba de acum. Intraseră în febra competiţiei, care devenise de-a dreptul palpabilă în acele momente, iar privirea lui Leo se înceţoşa în timp ce se târau amândoi în jos, pe stâncă. Gleznele, genunchii şi coatele i se ciocneau de piatră şi de tufişurile spinoase – la naiba cu pielea şi cu articulaţiile! Trecuseră prin prea multe ca să piardă, iar faptul că ştiau că cineva era pe urmele lor – că ştiau că mai exista cineva care credea cu aceeaşi fervoare ca şi ei că în zonă era ascunsă o comoară şi că aceasta trebuia găsită – le făcuse fundurile să ia foc de-a dreptul.

N-au vorbit prea mult. Leo se străduia să-şi întipărească în memorie fotografia pe care o luase din acel local, iar Lily se uita adesea de jur împrejur. După ce văzuse de sus meandrele râului, părea să-şi fi făcut în minte o hartă detaliată a acestuia. Au încercat să rămână cât mai mult pe terenul plat şi stâncos, dar în cele din urmă au fost nevoiţi să mai coboare puţin, într-un loc în care peisajul de lângă apă era mai variat şi mai verde. Au ajuns la marginea râului şi au trecut peste nişte bolovani de dimensiuni reduse, au străbătut petice de mlaştină – lăsând cât mai puţine urme cu putinţă – iar, odată ce Lily a început să caute un vad, Leo şi-a dat seama că locul în care voiau să ajungă trebuia să fie prin apropiere. În faţa lor se afla un cot larg, care

se unduia suficient de abrupt spre stânga încât să ascundă partea din amonte a râului.

Lily s-a oprit chiar înainte de cot, în fața unei porțiuni cu apă care curgea repede, dar care era destul de puțin adâncă.

– Probabil că pe aici avem cele mai bune șanse, a spus ea. Burta cifrei trei! a adăugat, privind apa cu ochii mijiți. Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme! Am fost aici de o sută de ori și nu-mi amintesc să fi văzut vreo cabană. Dar trebuie să fie una în cotul acela!

Leo își amintea porțiunea la care se referea ea, își amintea că se uitase la ea pe hartă și că se întrebase cum de o parte din terenul aflat între coturile râului nu fusese complet distrus în anii cu inundații. Coturile din fața ochilor lui erau un vis pentru cei care făceau rafting, iar canioanele înguste ce mărgineau râul fuseseră sculptate și modelate de-a lungul secolelor în labirinturi complicate, dantelate. Era locul perfect în care să ascunzi ceva: fără indicații precise și detaliate, lor le-ar fi fost aproape imposibil să găsească drumul spre interior și, în întunericul care se apropia, le-ar fi fost și mai greu să găsească drumul înapoi. Graba și entuziasmul erau ca două ciocane gemene:

„Du-te! Mai repede! Du-te mai repede!"

Lily privea apa cu o precauție cu care Leo vedea că ea încerca să se lupte.

– Nu te grăbi! i-a reamintit el.

– N-avem timp!

– Atunci când vine vorba să traversăm cu grijă, avem absolut tot timpul din lume!

Au făcut primul pas, iar apa rece ca gheața li s-a revărsat peste glezne, inundându-le bocancii.

– Bănuiesc că picioarele uscate sunt scoase din ecuație! a exclamat Leo.

În punctul cel mai înalt, apa îi ajungea până la genunchi, dar, chiar și așa, curentul era rapid și puternic. El a luat-o de mână pe

Lily şi, cu privirea aţintită la malul opus, au reuşit să traverseze fără incidente.

Ea nu s-a mai uitat pe hartă, ci doar a luat-o pieptiş în susul râului, intrând într-un desiş de plopi care tivea marginea stâncii roşii din dreapta ei. După încă o jumătate de kilometru sau cam aşa ceva, Leo a început să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Cum atenţia nu-i mai era distrasă de conversaţii sau de săruturi, realitatea a ceea ce făceau părea să-i apese pe creier precum un mănunchi de ace înfipt într-o pernuţă. Serios vorbind, care erau şansele ca acea comoară să fi rămas neatinsă? Oare cu cine colaborase Terry şi câţi dintre ei se aflau acum prin împrejurimi? Oare de ce îi adusese acolo Terry pe el, pe Bradley şi pe Walter, când ar fi putut aranja să plece singur într-o excursie cu Wilder Adventures? Şi chiar dacă ei, Leo şi Lily, aveau o jumătate de zi avans, cât timp le-ar fi luat să descifreze codul? Cât timp până când să poată...

– Eşti prea tăcut, a spus Lily, îndepărtându-i din cale un mănunchi de crengi spinoase, ca să nu-l lovească peste picior. Te-ai speriat?

– Da.

Ea a râs, aruncându-i o privire peste umăr.

– Şi eu. Dar ne-am băgat prea tare în chestia asta!

– Mult prea tare! a fost el de acord.

Totuşi... nu-şi putea imagina o construcţie oarecare în pustietatea aceea. Acolo unde peisajul era deschis, era larg deschis: stânci, tufişuri joase. Iar acolo unde era îngust, era strâmt: canioane cu ziduri înalte şi umbre dese.

În clipa în care Lily s-a oprit brusc, el a fost cât pe ce să se lovească de spatele ei.

– Acolo!

Leo şi-a recăpătat echilibrul ţinându-se de umerii ei şi a încercat să vadă de ce se oprise din drum. A zărit aceleaşi lucruri pe care le mai văzuse: râul, plopii, pământul, pietre, pietre şi iar pietre. Dar apoi formele au devenit mai clare. Nu se uita la

o grămadă dezorganizată de bolovani sparți, ci la un horn de piatră prăbușit, acoperit de mai multe straturi de praf de rocă roșie. Se uita la niște scânduri fărâmițate și putrezite, îngropate sub o încâlceală de salvie sălbatică și de mărăcini. Și-a dat seama că se uita la o buturugă acoperită de praf și ascunsă în tufăriș.

– Sfinte Sisoe! a exclamat el. Copacul lui Duke!

La unison, cu simțurile ascuțite la maximum, el și Lily s-au uitat în spatele lor, iar apoi în jur: nu era nimeni. Au ascultat, încercând să audă zgomote făcute de oameni: nimic. Doar râul vuia în apropiere, trecând în cascadă peste un mic grup de stânci ascuțite și prăbușindu-se pe o porțiune de albie așternută cu pietriș, puțin adâncă.

Lily a alergat la buturugă, s-a așezat în genunchi și a început să șteargă praful de pe ea.

– Grăbește-te, Leo!

El s-a apropiat, și-a lăsat rucsacul jos și a ajutat-o să curețe suprafața accidentată. Dar murdăria era acolo de prea mult timp, netulburată, incrustată în inele și în crăpături. Înjurând, Leo a zgâriat-o cu o unghie tocită.

Lily, care, în mod evident, gândea mai clar, a turnat apă peste buturugă, spălând ultimele straturi de murdărie. La început, modelul nu părea să fi fost decât niște găuri arse în lemn, dar mintea lui Leo nu era împăcată cu ceea ce vedea.

El s-a frânt de mijloc, examinând totul cu atenție. Existau o serie de urme carbonizate, perfect rotunde, fiecare dintre ele având un diametru doar puțin mai mic decât cel al unei gume de creion.

– Recunoști ceva de aici? a întrebat el.

Lily a clătinat din cap.

– Nu chiar. Cu mine, Duke a folosit mai ales coduri de litere. Caesar. Cifrul ROT. Atbash.

El s-a concentrat la sarcina pe care o avea de îndeplinit. Existau șapte grupuri distincte de semne, distanțate la câțiva centimetri unul de altul. Primul era o serie de trei puncte, așezate vertical,

cu un singur punct în stânga, în partea de jos, ca un *L* inversat. Pe lângă el, mai erau două puncte, unul lângă altul, orizontale. Apoi era un singur punct, jos, pe linia modelului. Următorul grup era format din două puncte suprapuse, din nou pe verticală. Al cincilea era din nou format din două, dar poziționate pe diagonală. Al șaselea era format din două puncte suprapuse vertical, iar apoi un al treilea poziționat în diagonală față de punctul din stânga-sus. Al șaptelea grup era la fel ca al cincilea.

Mintea lui se grăbea să parcurgă tipare și coduri legate de numere, poziții, forme.

„Patru, doi, unu, doi, doi, doi, trei, doi.

Oare e un zar cifrat? Rozacrucian?

Nu. În mod clar, poziția e importantă."

Cu cât se uita mai mult, cu atât capacitatea de a gândi îi era mai zădărnicită de senzația apăsătoare și enervantă că un ceas îi ticăia în cap. Simțea că era aproape, aproape să înțeleagă; înnebunitoare situație! Era posibil să nu aibă la dispoziție decât câteva minute ca să-și dea seama, să acopere buturuga și să plece în căutarea a ceea ce era codificat acolo.

Leo s-a frecat la ochi.

– *La naiba!*

Lângă el, Lily a lăsat să-i scape un mârâit înăbușit.

– Și dacă e mai mult decât atât? a întrebat ea. Ne scapă ceva, sau asta e tot?

– Faptul că a întipărit punctele prin ardere a fost o mișcare deșteaptă! a spus Leo, după care a întins mâna și și-a plimbat vârful degetului peste cele șapte grupuri distincte. Cred că scrie

ceva. Trebuie doar să ne dăm seama dacă e un cod numeric sau altceva.

Lily s-a târât de cealaltă parte a buturugii, ca s-o vadă din-tr-un alt unghi.

– Poate că ne uităm greşit la ea!

– Cu cât mă uit mai mult, cu atât mai puternică e impresia că nu văd nimic!

Ea a pufnit cu zgomot.

– O, Doamne! Leo, eşti un geniu!

– Ce-am spus?!

– Ai spus că nu-l poţi vedea, l-a lămurit ea, zâmbind. Punctele sunt întipărite pe o suprafaţă plană, dar mesajul e scris în *Braille.* Duke nu folosea des limbajul, dar îl cunoştea. M-a învăţat şi pe mine, cu mult timp în urmă.

Lily a scos un mic ţipăt de triumf, iar Leo s-a uitat în jos, realizând că ea avea dreptate. Şi-a răscolit mintea, încercând să-şi amintească sistemul de scriere Braille, pe care-l învăţase cândva ca să câştige o insignă de cercetaş.

– Bine! a exclamat Lily, arătând spre primul grup. Ăsta de aici, *L*-ul inversat? Înseamnă că urmează un număr! Deci, cred că al doilea grup e un trei!

Leo s-a uitat cu atenţie la celelalte semne.

– Corect, iar punctul ăsta nu înseamnă că urmează o literă mare?

– Ba da, a răspuns Lily, dând din cap cu entuziasm.

– Sunt aproape sigur că e *B*, a spus el. Iar ăsta este un *e*. Şi sunt destul de sigur că ăsta e *s*.

– Cred că ai dreptate, dar..., a zis ea, arătând spre ultimul, ... asta înseamnă că ultimul grup e din nou *e*.

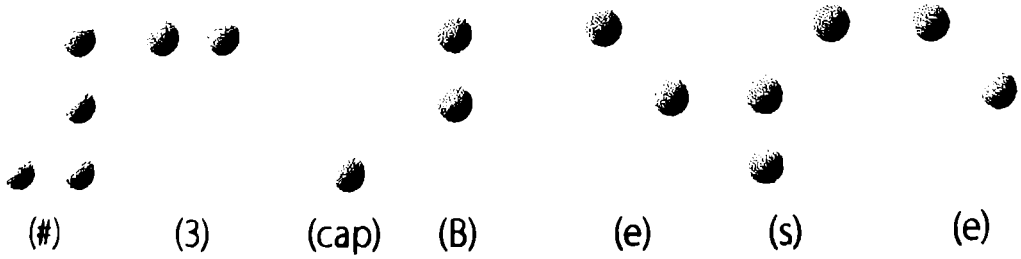

Încruntându-se, Lily a citit:

– Trei – Bese? „Bese" nu e un loc. Nu e nici măcar un cuvânt.

Ea l-a privit pe Leo cu îndoială. El şi-a trecut o mână peste faţă.

– Ştiu.

– *Aşteaptă!*

Vocea lui Lily a răsunat atât de puternic, încât el a tresărit. Ea a căutat jurnalul în rucsac şi l-a scos, extrăgând cealaltă foaie volantă pe care Terry o rupsese – harta complexă, desenată şi etichetată, a unei secţiuni a canioanelor înguste. Arăta ca o reţea densă de capilare.

– Acolo! a exclamat ea, desfăşurând harta peste butuc şi lovind-o cu palma. Priveşte!

S-au aplecat şi au studiat-o cu atenţie. Începutul hărţii era un singur punct de intrare – o crăpătură larg deschisă într-un bolovan. Din acea primă deschidere răsăreau aproximativ zece artere mai mici, iar fiecare dintre acele ramificaţii secundare avea numeroase căi terţiare şi cuaternare care deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce se ramificau. Prima serie de ramificaţii era etichetată cu numere, iar căile care se desprindeau din prima ramură erau etichetate *A*, *B* şi *C*. Cea de a doua avea şase ramificaţii înguste, etichetate de la *A* la *F*. Iar cea de-a treia, etichetată cu atent desenatul *3* al lui Duke, era mai adâncă şi avea ramificaţii etichetate până la *J*.

– Trei de *B*, a spus Leo. Chiar aici!

– Ce înseamnă *e*, *s*, *e*, atunci? a întrebat Lily, dar aproape imediat ce a rostit acele cuvinte, ea a plesnit din nou butucul cu palma. Est, sud, est! Leo, astea sunt coturile din interiorul canionului Trei-B! a exclamat, întinzându-se şi apucându-l de braţ. Astea sunt adevăratele indicaţii!

Leo s-a aplecat peste buturugă şi şi-a pus buzele peste ale ei, simţindu-i zâmbetul arcuindu-se după al lui. Adrenalina îi curgea în vene. Chiar aveau să găsească comoara!

– Eşti gata? a şoptit el, sprijinindu-şi fruntea de a ei.

Ea a dat din cap în semn că da, sărutându-l din nou și tachinându-l. Sângele lui s-a transformat în heliu și a început să vadă stele în spatele pleoapelor închise. Cuvintele „Te iubesc!" îi pluteau pe vârful limbii.

Dar unele sunete erau atât de deosebite încât Leo le-ar fi recunoscut oriunde. Sunetul vocii mamei lui, de exemplu. O sirenă de poliție. Un ou care se spărgea. Înainte ca mintea lui să catalogheze sunetul, corpul i s-a încordat.

Ramuri uscate trosnind sub tălpi.

Un pistol armat.

CAPITOLUL 26

– Ziua bună, porumbeilor, s-a auzit o voce tărăgănată din spatele lui Leo. Mâinile la vedere!

Cu ochii măriți de uimire, Lily a aruncat o privire pe după Leo și a descoperit doi bărbați care stăteau în umbră.

Cel care ținea pistolul era mai înalt, masiv și murdar, cu o ruptură plină de sânge pe un crac al pantalonilor și cu tăieturi și zgârieturi pe ambii bicepși cărnoși. Nici celălalt nu arăta mult mai bine. Era scund și zvelt, iar părul blond îi era pătat cu sânge uscat lângă tâmplă. Un bandaj murdar îi atârna de dosul mâinii. Amândoi purtau haine în stil militar, așa cum preferase și Terry.

Băieții Pierduți, a presupus Lily.

Clipind și uitându-se la Leo, aflat de cealaltă parte a butucului, ea și-a dat seama că fața lui era total inexpresivă din cauza șocului. Fără să întoarcă deloc capul, el și-a ridicat încet mâinile, oglindindu-i mișcările. Era o nebunie, dar primul gând al lui Lily a fost să se întrebe dacă, înainte de acea excursie, i se întâmplase vreodată să aibă o armă îndreptată spre el. Viața lui Leo era normală. Lucra într-un birou și mergea în excursii dedicate degustărilor de vinuri. Făcea brânză în Franța, pentru numele lui Dumnezeu!

După o săptămână petrecută alături de ea, avea deja un prieten mort și altul cu piciorul rupt, încasase o tăietură adâncă pe obraz, iar acum avea și un pistol îndreptat spre cap.

Biceps şi-a folosit arma ca să-i facă un semn prietenului său.

– Jay, adu-le bagajele! a spus el.

– Se pare că sângerezi, Jay! a spus Lily, mândrindu-se oare cum cu faptul că, cel puţin, ea şi Leo nu fuseseră uşor de urmărit. Ţi-ai lăsat sângele pe coclauri?

El a privit-o răutăcios şi i-a smuls rucsacul din spate atât de brusc, încât ea s-a clătinat pe picioare şi a căzut, reuşind, totuşi, să atenueze lovitura înainte să se izbească de pământ. Furios, Leo a sărit la Jay şi l-a împins, iar Lily, în harababura iscată, a întins mâna după...

Ea a simţit pe frunte metalul rece.

– Eu n-aş face asta! a spus Biceps.

Jay a tras-o înapoi în picioare, în timp ce Biceps i-a scos de la brâu pistolul lui Terry.

„La naiba!" s-a gândit Lily.

Leo a făcut ochii mari.

– Ai avut asta în pantaloni tot timpul?!

– Nu *tot timpul*! a răspuns ea.

Jay s-a apucat să le caute prin buzunare, în timp ce Biceps a răscolit prin rucsacurile lor, aruncând cu nepăsare pe jos tot ce nu-l interesa.

– Dacă aş încerca să ghicesc, a spus Lily printre dinţii strânşi, în timp ce Jay o apuca fără jenă de fund şi-i scotocea prin buzunarele de la spate, aş putea spune că sunteţi prieteni de-ai lui Terry? Ne-a părăsit cu câteva zile în urmă, să ştii!

– Da.

Jay a trecut la Leo, pipăindu-i partea de jos a corpului, în căutare de arme.

– Ştiţi unde s-a dus? a întrebat Lily, făcând pe proasta. Într-o bună dimineaţă, ne-am trezit că el dispăruse!

Ignorându-i vorbele, Jay şi-a ridicat bărbia spre prietenul lui.

– Kevin, ai găsit aia?

Biceps – Kevin – a scos din rucsac jurnalul lui Duke şi l-a ridicat, victorios. A răsfoit paginile, iar apoi l-a băgat în buzunarul de la spate şi a dat din cap către butuc.

– Dap! Trei B-e-s-e, foarte util! Mulţumesc!

– Cu plăcere, a spus Leo, dregându-şi glasul. Dar nu-mi face plăcere să vă spun asta: codul e o pistă falsă!

Lily a încercat să-şi păstreze o expresie neutră. Jay s-a încruntat şi a făcut un pas înainte.

– Poftim?!

– Codul scris pe buturuga asta, a explicat Leo. Voi credeţi că se corelează cu o hartă de acolo, dezvăluind locul în care e ascunsă comoara, dar pariez că n-o să fie aşa. Terry..., a adăugat el, dar apoi s-a întrerupt brusc, tresărind uşor, ...Terry e foarte deştept şi a avut o mulţime de ocazii să ia jurnalul. Probabil că l-a studiat pe tot şi şi-a dat seama că Duke n-a lăsat nimic cu adevărat important.

– N-a lăsat nimic important?! a repetat Jay, ştergându-şi o dâră de sudoare amestecată cu sânge, care îi curgea de la tâmplă până la ochi. Cum ţi-ai dat seama?

– De ce l-ar fi lăsat Terry la noi? a întrebat Leo, iar Lily a înţeles, în sfârşit, că dacă cei doi ticăloşi le luau jurnalul, ea şi Leo ar fi fost complet terminaţi. Având în vedere că voi sunteţi aici, fără Terry... asta înseamnă că el trebuie să ştie ceva ce noi nu ştim!

– Ca de exemplu? a întrebat Kevin, încruntându-se. Ce ar putea să ştie Terry?

Lily a ridicat din umeri, alăturându-se părerii lui Leo.

– Dacă aş fi ştiut asta, n-aş fi stat aici, în faţa voastră!

Kevin a clipit, fără să spună nimic timp de câteva secunde.

– Hmmm..., a mormăit el, iar apoi expresia feţei i s-a înseninat. Atunci, dacă sunteţi atât de siguri că e inutil, voi de ce sunteţi aici?

– De ce... suntem aici? s-a bâlbâit Lily. Păi, da, suntem... suntem aici...

– Ca să ne împăcăm cu soarta lui Duke, încercăm să descifrăm indiciile lăsate de el! a intervenit Leo. Ea e Lily Wilder, ştiţi! *Acea* Lily Wilder! Găsim o cale prin care ea să poată, în sfârşit, să-şi ia rămas-bun de la iubitul ei tată.

– Aşa e, împăcare cu soarta! Mi-e greu să vorbesc despre asta...

Ochii lui Jay s-au îngustat în timp ce o studia.

– Împăcare! Nu cred așa ceva! a exclamat el, sugându-și dinții și clătinând din cap. Încerci doar să ne faci să nu luăm jurnalul! Du-te naibii!

În sinea ei, Lily a mârâit de frustrare.

Cei doi bărbați și-au aplecat capetele unul spre celălalt, discutând, dar încercarea de a păstra secretul a fost complet anulată atunci când Jay a spus cu glas scăzut:

– Ori Terry e deja acolo, ori ajungem noi înaintea lui. Apoi și-a înclinat bărbia spre canion, ca și cum ar fi spus: „Să mergem!"

Kevin s-a uitat peste umăr și a făcut semn din cap către Leo și Lily.

– Cu ei ce facem?

– Ați putea să ne luați cu voi, s-a oferit Leo de îndată. Lily știe să descifreze codurile lui Duke mai bine decât oricine!

– De parcă n-ai încerca să ne dai în cap cu prima ocazie!

Leo a înclinat ușor din cap, parcă adeverind spusele ticălosului.

– În plus, a spus Kevin, fluturând jurnalul, avem deja indicațiile. Nu mai avem nevoie de tine. Deci cred că aici ne luăm rămas-bun!

A băgat mâna în rucsac și a scos un set de cătușe de plastic, exact ca acelea pe care le avea Terry.

În timp ce Jay îndrepta pistolul spre Lily, Kevin a trecut la Leo, trăgându-i mâinile la spate și legându-i-le cu o serie de clicuri enervante, după care i-a spus să se așeze și i-a legat gleznele în același fel. Apoi i-a pus cătușe și lui Lily, după care i-a așezat pe amândoi în luminiș, spate în spate.

Pentru o clipă, Lily s-a întrebat dacă cei doi bărbați plănuiau oricum să-i împuște, dar Jay a băgat mâna în rucsacul ei, a luat un baton proteic și le-a aruncat rucsacurile laoparte. Mușcând din baton, a azvârlit ambalajul pe jos, la picioarele lui Lily.

– Sper să nu ți se facă foame!

Kevin a strâmbat din nas, spunând:

– Ești un nemernic, știi asta?

– Dar nu sunt un ucigaș, a ripostat Jay, ridicând din umeri. Orice se întâmplă de acum încolo, e între ei și natură!

Kevin a scos jurnalul lui Duke din buzunar și l-a fluturat pe sub nasul lui Lily.

– Mulțumesc din nou! Dacă îl vezi pe Terry, spune-i să-și tragă singur câțiva pumni în cap!

Aruncând o ultimă privire la lucrurile lor împrăștiate pe jos, a mai tras un șut în rucsacuri, iar apoi, cu un mic zâmbet, a adăugat:

– Mult noroc, *Lily Wilder*!

Soarele era sus pe cer. Nici măcar nu încercaseră încă să-și dea seama cum să iasă din situația groaznică în care ajunseseră, iar Lily deja transpira.

– Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva! a spus Leo. Cred că tocmai am fost jefuiți și legați cu cătușe de către cei mai proști doi oameni de pe planetă!

– Îi mai vezi?

Leo s-a întors cu fața în direcția în care plecaseră cei doi idioți.

– Da! a răspuns el, aplecându-se într-o parte. Dar abia, abia. Încă mai merg de-a lungul peretelui de stâncă.

– Spune-mi când nu-i mai vezi!

Mintea lui Lily se frământa de zor, trecând în revistă toate căile de scăpare posibile. Îl ura pe Terry pentru că-i adusese cu el pe tipii aceia. Dacă n-ar fi fost mort deja, l-ar fi împins ea însăși de pe stâncă.

– Bine! a spus Leo, tăcând preț de o clipă, iar apoi strigând-o pe nume: Lily!

– Da?

– Vreau să știi că noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Ea l-a privit lung, încruntându-se.

– Știi că n-o să murim aici, Amorez de la oraș ce ești!

El a râs.

– Știu. Dar te-am auzit respirând greu din cauza furiei și am vrut să-ți distrag atenția.

– Văd roșu înaintea ochilor! a recunoscut ea, iar bătăile inimii îi erau atât de puternice, încât păreau să-i cutremure scheletul. Nu-mi vine să cred că au luat jurnalul! Nu-mi vine să cred că suntem legați aici, în timp ce ei...

– Lily!

– ...intră în canion și se folosesc de tot ceea ce a realizat tatăl meu după o viață întreagă de...

– Prima dată când am făcut sex cu cineva după despărțirea de tine, a spus el cu dezinvoltură, întrerupând-o, am rugat-o să-mi spună „cowboy".

În ciuda situației lor dramatice, Lily a izbucnit în râs.

– Ăăă... stai, că nu înțeleg! Ce?!

În spatele ei, Leo a dat din cap.

– Eu și ea eram... știi tu, și mie nu-mi funcționa organul... din motive evidente.

– Care anume? a întrebat ea, simțind cum gelozia îi năpădea inima.

– Nu eram cu tine, a spus el, cu un zâmbet în glas. Mă simțeam vinovat, dezolat și trist și i-am cerut, pur și simplu: „Spune-mi «cowboy»!"

Lily s-a aplecat înainte, chicotind, surprinzându-se pe sine.

– Nici măcar nu ți-am spus vreodată „cowboy"!

– Știu! a recunoscut Leo, sprijinit de ea. Trecuse atât de mult timp de când plecasem și eram disperat să-mi dovedesc că mai puteam... Dar, Doamne, biata femeie! Probabil că le-a spus de sute de ori povestea asta prietenelor ei!

– Dacă te face să te simți mai bine, a spus ea, află că am vomitat pe primul tip cu care am fost după tine!

– Ai fost atât de tristă încât ai *vomitat*?!

– Am fost atât de tristă încât m-am îmbătat și *apoi am* vomitat! s-a confesat Lily, după care a făcut o pauză, dându-și seama de tactica lui Leo. Mi-ai distras atenția, *cowboy!*

Ea l-a simțit cum se apleca din nou într-o parte.

– Ţi-am dat o secundă ca să te calmezi. Idioţii au plecat şi trebuie să găsim o cale de scăpare din astea înainte să se întoarcă! a concluzionat el, trăgându-se de cătuşe.

Era rândul ei să fie serioasă.

– Nimeni nu mă cunoaşte aşa cum mă cunoşti tu!

Leo a tăcut, iar aerul era cald şi greu în jurul lor. Într-un târziu, el a spus:

– Aminteşte-ţi de asta mai târziu, atunci când o să încerci să-mi spui de ce nu merge relaţia noastră. Dar mai întâi...

Un roi de nelinişti îi zvâcnea sălbatic în piept lui Lily. Ea le-a înăbuşit şi s-a concentrat la problemele lor din prezent.

– În regulă! Am câteva idei.

– Cum ar fi?

– Dacă reuşim să ne împingem unul pe celălalt ca să stăm în picioare, poţi încerca să rupi cătuşele!

– Să le rup? Cu puterea dragostei mele de libertate?

Ea a râs.

– N-ai mai fost arestat niciodată?

– Asta-i o întrebare serioasă? Eu creez algoritmi de investiţii! De obicei, mă culc la ora nouă. În ce situaţie aş fi putut să fiu arestat şi imobilizat cu *cătuşe de plastic*?

– Bine, deci asta înseamnă că n-ai mai fost arestat!

– Dar tu ai fost? a întrebat el cu neîncredere.

Lily n-a vrut să deschidă acea cutie a Pandorei şi s-a întors la problema lor curentă.

– E mai uşor cu mâinile în faţă, dar tot e posibil şi cu mâinile la spate! Nu sunt sigură că am destulă putere ca să rup un astfel de tip de cătuşe, dar probabil că tu ai. Adu-ţi braţele în jos cu suficientă forţă încât să rupi legătura în apropierea punctului celui mai slab!

A urmat o pauză lungă, fără nici un răspuns din partea lui Leo.

– Şi următoarea opţiune?

– Acei doi idioţi n-au verificat cuţitul din bocancul meu!

– Ai un cuţit?

– Am uitat de el pe când eram supărată și puneam la cale să-l omor din nou pe Terry, a răspuns ea. Vezi? E bine că m-ai liniștit!

A fost nevoie de mai mult de câteva minute de efort, dar, în cele din urmă, Leo a reușit să se așeze pe o parte, cu fața în direcția corectă, și și-a coborât mâinile astfel încât să și le aducă aproape de bocancii lui Lily.

– Poți să-i deschei? a întrebat ea.

– Cred că da. Mă simt ca și cum aș avea degete de lut!

Cu mâinile prinse la spate, a bâjbâit mult înainte să reușească să descheie un bocanc.

– Bine, o să încerc să-l scot! a spus ea. Dar mă poți ajuta?

– Da... bine... bine...

– Împinge asta...

– Poți să-ți strângi puțin piciorul?

– Cum naiba *să-mi strâng piciorul*?

– Nu știu, doar... încearcă să te prefaci că ți-e mică gheata!

– Ce naiba înseamnă asta?

Cu soarele trecând prin punctul cel mai înalt de pe cer, erau transpirați și murdari în momentul în care au reușit să extragă piciorul lui Lily suficient de mult încât cuțitul să cadă la pământ. Leo s-a străduit să-l prindă cu gura, iar apoi l-a apucat cu mâinile și s-a apropiat din nou de ea.

– Bine! a spus Lily, suflându-și părul de pe fruntea umedă și arătând epuizată, deși abia dacă se mișcase din locul ei. Scoate-l din teacă și încearcă să-mi tai legătura!

Clătinând din cap, el i-a dat cuțitul.

– Fă-o tu! Ceva îmi spune că te pricepi mult mai bine decât mine să mânuiești un cuțit!

Lily a inspirat adânc, după care a pipăit cu grijă de-a lungul legăturilor, hotărând unde anume să taie și coborându-și degetele, precaută, spre partea neascuțită a lamei.

– Stai nemișcat! i-a cerut ea lui Leo.

– Crede-mă că nu mă duc nicăieri! a răspuns el, râzând nervos.

Au trecut câteva minute în care ea a tăiat uşor, verificând progresul, încercând să nu-l rănească prea rău pe Leo şi să şi ferească degetele de amorţeală, ca să nu scape cuţitul.

- Lily, în caz că nu scăpăm de aici...

- O să scăpăm!

- Dar dacă nu..., a repetat el, ...să ştii că eu chiar te iubesc!

Ea şi-a înăbuşit un zâmbet, dar a rămas concentrată.

- Şi tu eşti destul de grozav.

- Uau! Stai, că fac atac de cord!

- Nu te mai mişca! i-a cerut ea.

Imediat după asta, Leo a şuierat de durere, iar Lily a îngheţat.

- La naiba, îmi pare rău! a exclamat ea.

- Continuă! E doar o rană superficială.

Lily a tras aer în piept şi a continuat:

- Cred că sunt... aproape... aproape... gata!

După o mică pocnitură, tensiunea din umerii lui Leo a dispărut, iar braţele i-au căzut pe lângă corp.

- O, Doamne!

A făcut câteva mişcări, scuturându-şi mâinile, după care a apucat-o pe Lily de faţă, a tras-o spre el şi a sărutat-o.

- Ai reuşit!

Adrenalina şi euforia i-au pus sângele în mişcare lui Lily.

- Repede, repede!

Cu mâini tremurânde, Leo a tăiat legăturile de la gleznele lui şi apoi de la ale ei. Sângele care a reînceput să-i curgă prin vene i-a produs furnicături lui Lily. Muşchii o dureau în timp ce se împingea ca să se ridice pe picioarele care o furnicau, cu degetele de la picioare aproape amorţite. Mâinile le erau stropite cu sânge, dar rănile nu păreau grave. Cu o ultimă zvâcnire de energie, au şchiopătat până la locul în care se aflau rucsacurile lor, au băgat totul înăuntru şi au alergat cât de repede au putut înapoi pe unde veniseră, refugiindu-se în umbra canionului.

CAPITOLUL 27

S-au strecurat printre tufișurile uscate și printre bolovanii cu margini tăioase, au alergat de-a lungul malului râului și – uitându-se frecvent peste umăr – au intrat în umbra răcoroasă, unde Leo spera să se poată ascunde, feriți de pericol, până când își dădeau seama ce naiba ar fi trebuit să facă în continuare.

După câteva momente în care și-au tras sufletul, îndoiți de mijloc, Lily s-a îndreptat și s-a lăsat la pământ, cu spatele lipit de un perete de stâncă. Era limpede că entuziasmul îi pierise, postura ei vădind povara înfrângerii.

– Am dat de naiba!

Dacă exista cu adevărat o comoară, altcineva tocmai pusese mâna pe toate indiciile lăsate de Duke și pe rezultatele muncii lor asidue, smulgând toate astea chiar de sub nasul lor. Oricât de mult și-ar fi încordat mintea și și-ar fi pus la treabă mușchii alimentați cu testosteron, luând-o la goană – „Mergeți după ei și luați înapoi ceea ce e al vostru de drept!" – Leo știa că o astfel de abordare nu era realistă. În primul rând, ar fi trebuit să se lupte cu doi bărbați înarmați, care emanau în mod clar acea vibrație de nebunie a lui Terry. Dar, și mai important, Lily era pe punctul să-și piardă și ea mințile cu totul, așa că măcar el trebuia să-și păstreze capul pe umeri.

Sincer vorbind, lui Leo nu-i păsa de bani decât într-o oarecare măsură. Da, bineînțeles că-i păsa – nu era tâmpit – dar lupta mai ales pentru ei doi, dat fiind faptul că Lily părea secătuită de voința și de puterea de a mai acționa în vreun fel. Oare o poală de bani în plus ar fi făcut totul mai ușor? O, Doamne, da! Dar, mai mult decât orice, Leo își dorea cu disperare s-o ajute pe Lily să aibă o viață care să-i aducă o bucurie reală. Puține sentimente erau mai rele decât lipsa de speranță. El știa asta foarte bine.

Lily stătea pe jos, abătută precum o floare ofilită, mâncând cu jumătate de gură un baton proteic și privind în gol, la stânca din fața ei. Leo n-avea nevoie să-i citească gândurile ca să-și dea seama că ea trecea printr-o criză de fatalism. Cu nici zece zile în urmă, el luase parte la cina care sărbătorea absolvirea Corei, copleșit de melancolie fiindcă își dăduse seama că sora lui nu mai avea nevoie de el. Pe atunci, nu avea absolut nici o idee despre ce ar fi însemnat să-și trăiască viața doar pentru sine.

– Nici peste douăzeci de ani n-o să mai pot să văd în ochi un baton proteic! a spus Lily, mestecând și înghițind cu efort.

– Corect!

Aparent nepăsându-i că sub ea era doar pământul murdar, Lily s-a întins pe spate și a privit cerul senin precum cristalul, închis ca într-o colivie între stâncile care se înălțau deasupra ei.

– Deci, ca să recapitulăm, nu numai că *nu* am nici un ban, nu numai că tocmai am fost jefuiți sub amenințarea armei, dar mâine o să trebuiască să sun la poliție și să mă ocup de un cadavru. Nici măcar nu știu de unde să încep!

– Chiar cred că o să fie bine până la urmă, a spus Leo. Și cel puțin putem să terminăm cu asta și apoi să ne continuăm viața!

Lily a închis ochii, expirând încet.

– E un moment bun să-ți reamintesc că te cunosc mai bine decât oricine?

– Leo, eu nu...

– Ascultă-mă, a spus el. Am un apartament mic, dar drăguț, la New York. Știu că nu e ideal, însă de data asta ai putea să te

întorci cu mine. Doar pentru puțin timp, până când ne dăm seama ce urmează pentru noi. Am economisit destul de mult. Nu e suficient ca să-ți cumpăr terenul înapoi, dar probabil că o să primesc acea promovare și poate că, dacă mai lucrez încă un an și economisim până la ultimul bănuț, o să fim în stare să ne mutăm în nordul statului, unde o să putem ține cai.

– Ce să fac eu la New York până când ne mutăm?

– Ai putea să te prefaci că ești în vacanță.

– Cum rămâne cu Bonnie?

– Nicole ar putea avea grijă de ea și de ceilalți până când suntem în stare să-i aducem acolo unde ne stabilim. Eu aș avea grijă de tine.

„Ce te face să crezi că vreau să ai grijă de mine?“ spunea expresia de pe fața lui Lily.

– Încerc doar să găsesc o modalitate prin care să putem fi împreună, a explicat el, cedând frustrării. Dacă nu vrei asta, atunci n-avem despre ce vorbi!

– Ba vreau, a răspuns ea închizând ochii din nou, întinzându-se după mâna lui și așezându-și-o peste inimă, acoperită cu a ei. Îmi pare rău! Știu că ai dreptate. Stau aici și încerc să-mi imaginez că mă mut undeva. Dar nu pot. Nu pot s-o părăsesc pe Nicole! Și mai mult de-atât, Leo, am *vreo* trei sute de dolari pe numele meu. Aș depinde în întregime de tine și... nu pot, a repetat ea în șoaptă.

– Acum, că taxele de școlarizare ale Corei sunt achitate, câștig suficient ca să ne întreținem. Nu-mi pasă de bani!

– Dar îmi pasă mie, a spus ea, mângâindu-i dosul mâinii cu degetul mare. Ai trece de la susținerea materială a unei femei din viața ta la susținerea alteia. Nu vreau ca noi doi să avem o astfel de relație!

– Eu nu văd deloc lucrurile așa!

Ea i-a ignorat spusele și a mers mai departe cu raționamentul:

– Aş putea vinde cabana lui Duke, dar cine naiba cumpără teren la Hester? Nu pot face asta decât cu proprille forţe. Problema e în întregime a mea, iar tu n-ai cum s-o rezolvi.

Aplecându-se peste ea, Leo i-a dat pălăria pe spate, după care a sărutat-o.

– Bine. Nu insist!

– Crede-mă, îmi place că insişti, a spus ea în şoaptă. Doar că nu există un răspuns lesne de dat.

– O să ne descurcăm, a asigurat-o el. Dar probabil că nu azi. Haide să mergem la o plimbare!

S-au ridicat în picioare, răniţi, învineţiţi şi murdari, dar întregi şi liberi. Şi, cel puţin deocamdată, încă împreună.

„Mâine", s-a gândit Leo cu tristeţe, „s-ar putea să trebuiască să-mi iau rămas-bun."

În vârful unei mici cornişe, stăteau cu picioarele atârnând şi cu degetele împletite. Era după-amiază – abia trecuse de ora trei – dar se simţeau de parcă stăteau treji de un an. În faţa lor, cerul arăta precum o nestemată fără cusur. Rucsacul lui Lily era deschis lângă ea şi, chiar şi cu hainele ei înăuntru, părea gol în lipsa jurnalului.

Ea a scos telefonul cu legătură prin satelit al lui Terry şi l-a pornit. Leo s-a gândit că ar fi trebuit să fie recunoscător că Jay şi Kevin nu-l luaseră atunci când le scotociseră prin rucsacuri.

– O anunţ pe Nic să vină şi să ne ia mâine!

El a dat din cap în semn de aprobare, urmărind-o cum forma numărul din memorie.

Încetul cu încetul, sunetul de apel al telefonului a ajuns până la urechile lui.

– Alo?

– Salut, eu sunt! a spus Lily, iar el n-a auzit mai mult decât sunetul puternic şi amorf al vocii lui Nicole, în timp ce Lily asculta şi clătina din cap. E o pierdere de vreme! a exclamat ea, după care a făcut o pauză. O să-ţi explic totul mai târziu, dar

află că Terry era în cârdășie cu niște tipi! Cei doi ne-au urmărit până aici, mi-au luat arma și ne-au legat, a povestit, ascultând după aceea țipetele dezlănțuite ale lui Nicole. Da, vorbesc serios! Nic... Nic... ascultă-mă puțin! Dacă ai putea să ne iei pe mine și pe Leo din locul din care am coborât, o să încercăm să ajungem mâine după-amiază, pe la ora două, a propus ea, spunându-i apoi lui Leo: Nicole zice că Bradley a trebuit să plece acasă cu avionul, iar Walt se recuperează la un hotel din Moab. Atunci, cred că o să vii doar tu să ne iei! i s-a adresat ea lui Nicole. Pregătește-te pentru o noapte mare la Archie's înainte să-l trimitem pe Leo înapoi la New York!

„Aoleu!"

Lily și-a luat rămas-bun, a încheiat apelul și a aruncat telefonul înapoi în rucsac. A privit în jos timp de câteva secunde și apoi a scos un mârâit furios, spunând:

– Am urât jurnalul ăla, dar acum, că-l au prietenii cei ticăloși ai lui Terry, e mai rău! Era tot ce aveam de la Duke!

Leo nu știa ce să spună. Relația lui Lily cu jurnalul era al naibii de complicată, iar el nu se putea preface că înțelegea amploarea ei. În schimb, a strâns-o de mână.

Ea a scos fotografia în care Duke se sprijinea de copac și a lăsat mâna lui Leo, ca să poată ține fotografia cu amândouă mâinile. Într-o bună zi, atunci când dezamăgirea n-ar mai fi fost atât de proaspătă, poate că ar fi putut vorbi despre tatăl ei și despre felul în care călătoria din prezent îi schimbase sentimentele față de traiul lor împreună. Dar ziua de față nu era acea zi.

– Sunt atât de supărată..., a spus ea cu glas scăzut, ...și îmi doresc *cu disperare* să aflu dacă nenorociții ăia au găsit ceva.

Cuvintele au explodat pe buzele lui Leo:

– O, Doamne, și eu! Mă omoară curiozitatea!

Ea a râs și s-a confesat:

– Pe de o parte, mă gândesc: „Dă-i naibii pe tipii ăia! Sper să nu găsească nimic!" Dar pe urmă tot eu îmi zic: „Vreau să cred că am fost la un pas de a dezlega misterul!"

– Sunt de acord.

Bătând darabana cu degetele pe coapsă, Lily s-a aplecat mai aproape de fotografie, cu ochii mijiți. A privit în sus, încruntată, iar apoi a privit în jos, mai atent decât o făcuse prima oară.

– Stai așa!

Ceva din vocea ei i-a prins lui Leo inima ca într-un cârlig, aruncând-o apoi într-o mare de adrenalină.

– Stai, ce-i?! a întrebat el.

Lily a arătat spre fotografie.

– Văd ceea ce cred eu că văd? a întrebat ea, dându-i fotografia și închizând ochii. Descrie asta! Spune-mi tot ce vezi! Fiecare detaliu!

– De ce?

Ea a clătinat din cap.

– Fă-mi pe plac!

Preț de câteva clipe, el a privit-o fără nici o expresie, neînțelegând, fără să vrea să se agațe de ciudatul fior de speranță care îi făcea pulsul să se iuțească, dar Lily a întins mâna orbește și a bătut în sticla ce acoperea fotografia.

– Haide, Leo!

– Bine, bine! Asta e... ăăă... o fotografie alb-negru, a spus el. E poza unei cabane din canion, care e mică, de lemn, părând să aibă cel mult trei metri lățime și având două ferestruici identice. Între ele se află un horn. Iar Duke e sprijinit de copacul din stânga, cu o bere în mână, zâmbind, a continuat, expirând încet. Copacul lui Duke, buturuga pe care am găsit-o!

– Te referi la stânga noastră, sau la a lui?

Leo a clipit, derutat.

– Mă refer la partea stângă a fotografiei. Duke se sprijină de copac cu brațul drept.

– Cu ce mână ține sticla de bere?

Leo s-a uitat din nou în jos.

– Cu mâna stângă.

– Exact. Câte degete vezi?

Lui Leo i s-a părut că stomacul stătea să-i iasă din corp și să se arunce de pe stâncă.

– O, la naiba!

S-a uitat la Lily și a văzut că deja dădea din cap, cu ochii deschiși acum și zâmbind.

– E imposibil, nu-i așa? Are doar patru degete la mâna stângă! a exclamat ea.

– Atunci, cum...?

Lily a luat fotografia înapoi.

– E o pistă falsă! E făcută intenționat! Numai cineva care-l cunoștea pe Duke și-ar putea da seama. Leo, fotografia asta e o imagine în oglindă.

Da, Lily avea dreptate.

Duke nu era sprijinit de copacul din stânga. Se sprijinea de cel din dreapta, iar ei nici măcar nu-l căutaseră pe acela.

– Dar ai văzut un alt ciot? a întrebat el, care nu zărise nimic altceva în afară de lemnul putrezit și de piatra sfărâmată.

– Nu, a răspuns ea, zâmbind, dar n-am fi avut cum să-l vedem, dacă ar fi fost îngropat sub hornul de piatră prăbușit.

– O, Doamne, trebuie să ne întoarcem! a gâfâit Leo.

Lily s-a răsucit și s-a apucat să scormonească frenetic în rucsac.

– Dă-mi numerele de telefon ale lui Bradley și Walter!

El i le-a spus și apoi a privit peste umărul ei cum trimitea mesaje grupului: *Fotografia era o imagine în oglindă. Nu veniți după noi. Sunăm după ce o să aflăm mai multe.*

Lily a apăsat pe butonul *Trimite*, după care a băgat telefonul înapoi în rucsac.

– Dubla a doua? a întrebat ea, zâmbind atât de larg încât Leo ar fi putut să-i numere dinții.

– Dubla a doua.

CAPITOLUL 28

Luminişul s-a deschis în faţa lor şi, odată ce au fost siguri că nu se afla nimeni prin apropiere, Lily şi Leo au alergat spre hornul prăbuşit – exact acolo unde fuseseră cu două ore în urmă. Deşi ambele mâini le erau acoperite de tăieturi şi de zgârieturi, nu s-au prea sinchisit de ele, ci s-au apucat să sape prin grămada de pietre, ca să scoată la iveală o buturugă care se afla într-o stare considerabil mai proastă decât cea de pe partea cealaltă.

Cum fusese acoperită ani de zile de rocă şi de alte resturi, nu se uscase şi nu se învechise la fel cu cealaltă. O parte dintre noduri erau umflate, iar unele bucăţi de scoarţă putreziseră şi se desprinseseră. Lily şi Leo nu puteau decât să spere că ceea ce rămăsese încă purta semne lizibile.

Leo s-a aplecat ca s-o studieze, în timp ce Lily îl urmărea de la spate, cu inima în gât.

– Vezi ceva? a întrebat ea. E tot Braille?

– Cu siguranţă că e ceva aici!

Leo şi-a băgat mâna în rucsac, a scos bidonul şi, la fel ca data trecută, a turnat apă peste buturugă.

– Nu-i aşa că vezi şi tu punctele acelea? a întrebat el.

Lily s-a ghemuit lângă el şi, deşi semnele nu erau la fel de pronunţate, a fost de acord că erau similare cu cele pe care le văzuseră amândoi mai devreme.

Dar era obosită și, cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult semnele păreau să înoate în fața ei, transformându-se în mase de text greu de deslușit, semănând cu niște pete.

– Privitul la asta îmi scurtcircuitează mintea!

Leo a luat un băț, a curățat frunzele de pe o zonă de teren plat și a început să deseneze modele pe pământ. După câteva minute, s-a retras.

– Ți se pare corect?

(#) (2) (capac) (F) (e) (n) (w) (e)

Ea a comparat desenele cu ceea ce fusese ars pe lemn.

– Așa cred...

Sub desene, Leo a scris încet *2, F, e, n, w, e.*

– Sunt mai puțin sigur de data asta, a murmurat el.

Lily a arătat spre ultima serie de puncte.

– Dar dacă ăsta e un punct făcut intenționat și nu o pată de degradare a lemnului, *e*-ul ăsta final s-ar transforma într-un *o.*

– Corect! a fost el de acord. Dar dacă *doi* e canionul îngust, iar *F* e crevasa la care ne înapoiem, atunci următoarele patru litere sunt direcții de mers care o să ne întoarcă mai adânc în labirint, iar un *o* n-ar avea sens!

– Felul în care le-ai desenat mi se pare corect.

Lily și-a ridicat privirea, extrem de conștientă de fiecare sunet.

– Chiar credem că primul cod a fost o momeală? E ceva ce ar fi făcut Duke? a întrebat Leo.

– Cu siguranță că e da. Aproape că mă simt prost că n-am anticipat asta.

Leo privea când în jos, spre pământ, când în sus, la buștean, înainte și înapoi, confirmând.

– Dacă fotografia lui Duke e o imagine în oglindă, atunci cu siguranță că buturuga de aici e cea potrivită!

– Haide să mergem pe calea asta! l-a îndemnat Lily, trăgându-l de mânecă.

Ea s-a uitat înapoi pe cărare spre canioanele înguste, paranoică și incapabilă să se debaraseze de sentimentul că nu erau singuri.

– Bineînțeles că cei doi idioți sunt departe de a fi niște genii, dar, presupunând că avem dreptate în legătură cu copacul, e doar o chestiune de timp până când o să-și dea seama că indicațiile anterioare au fost greșite. Iar dacă ne găsesc, nu cred că de data asta ne mai leagă cu cătușele de plastic! a spus ea.

În spatele lor s-a auzit un zgomot de pași călcând pe frunze uscate. De data asta, Lily a fost sigură că nu-și imaginase. S-a întors, ținând cuțitul în mână, și a văzut un bărbat luminat de razele slabe ale soarelui, care stătea la vreo zece metri distanță. Amândoi s-au ridicat în picioare, iar Leo a împins-o în spatele lui, protejând-o.

Lily s-a mișcat ca să *îl* împingă în spatele *ei*, dar tocmai atunci a răsunat vocea ușurată a lui Leo:

– Frate!

– *Bradley?!* a strigat ea.

– La naiba, aici erați! a răspuns Bradley râzând în timp ce le privea expresiile și dând din cap. Amândoi arătați atât de speriați! Sunt doar eu!

Leo și Lily au schimbat o privire scurtă și derutată.

– Cum... ce cauți aici? a întrebat Leo. Nicole ne-a spus că te-ai întors la New York!

Momentan, Bradley a părut surprins.

– Ați vorbit cu... A, da! I-am spus că zbor spre casă, dar, de fapt, n-am putut suporta gândul că voi doi continuați fără mine, a explicat el, făcând o grimasă autoironică. Asta fost cea mai grozavă distracție din viața mea și nu puteam s-o ratez. Așa că spuneți-mi ce s-a întâmplat! Pun pariu că a fost o nebunie!

Apoi a scos un strigăt sălbatic, de Bradley-omul-munților, și le-a zâmbit.

Lily și-a imaginat că, în orice altă împrejurare, Leo s-ar fi dus la prietenul lui și l-ar fi îmbrățișat. Dar el nu s-a mișcat de lângă ea, iar ea nu și-a coborât cuțitul. De asemenea, Lily nu-și putea înăbuși acel sentiment ciudat, care i se încolăcea în stomac precum un șarpe cu clopoței. De ce ar fi riscat Bradley să vină singur în canion? De ce, dacă avea încredere în Leo, nu s-ar fi întâlnit cu ei înapoi la Hester, așa cum fusese plănuit?

Fără să țină cont de atmosfera tensionată, Bradley s-a apropiat și a arătat spre buturugă.

– E același copac ca în fotografie? Sfinte Sisoe, fraților! L-ați găsit!

Lily l-a observat pe Leo cum își folosea piciorul ca să șteargă pe furiș codul scris în țărână, iar stomacul i-a făcut o tumbă. În mod cert, ceva era în neregulă. Oare când o părăsise Bradley pe Nicole și cum de îi găsise atât de repede?

Din nefericire, Bradley a observat și el, iar o umbră i s-a lăsat peste trăsături.

– Ce-i? Nu te purta așa, omule!

– E ciudat! a exclamat Leo, rupând tăcerea. Mă întreb cum de ai apărut aici!

Bradley a dat drumul unui hohot de râs forțat.

– Ei, haideți, ce-i atât de ciudat? E vorba de mine! Am venit să vă ajut! Muncă în echipă, nu? Oare nu ne-a spus Lily că despre asta e vorba? Care e codul?

Leo și-a scărpinat obrazul și și-a întors privirea, făcând o grimasă.

– Vorbești serios? s-a mirat Bradley, părând rănit în amorul-propriu. E vorba de *mine*! a repetat el. La ce să te gândești? a întrebat, întinzând mâna ca să-i dea lui Leo o palmă jovială peste braț. Comoara deja ți-a luat mințile!

Leo s-a uitat peste umăr, în direcția în care dispăruseră mai devreme ceilalți bărbați.

– Nu e vorba de asta. Tipii care ne-au amenințat astăzi cu arma n-au fost surprinși de faptul că eram doar doi aici, jos. Încerc să-mi dau seama cum vine asta!

– Ce tipi? a întrebat Bradley, clătinând din cap.

Leo l-a ignorat.

– Știam că n-aveau să fie surprinși să audă că Terry a fugit, pentru că i-am citit mesajele. Dar, dacă Terry nu le-a mai răspuns de atunci, de unde au știut că ne-am despărțit? Cine le-a spus că ne-am despărțit?

Bradley s-a aplecat ca să-i întâlnească privirea lui Leo.

– Scuze, despre ce vorbești? Cineva v-a amenințat cu arma? Oare au fost băieții din oraș? a întrebat el, încreținându-și fruntea. Amorezul lui Lily, barmanul?

Ea a devenit din ce în ce mai neliniștită, iar pulsul i s-a accelerat. Într-un târziu, a șoptit:

– Lucrezi cu ei.

Bradley a pălit.

– *Ce?!* Cu cine?!

– Erau patru persoane în acel grup de mesaje pe care l-am descoperit pe telefonul lui Terry, a spus Leo înclinându-și capul, după care fața i s-a destins. De unde ar fi știut Jay și Kevin să vină aici, dacă nu li s-ar fi spus despre fotografia lui Duke? Mesajele acelea spuneau că ne-au pierdut urma după ce am plecat de pe culme.

– Tu trebuie să-i fi sunat, Bradley! a spus Lily. Poate că ai făcut-o atunci când l-ați dus pe Walt la spital. Dacă nu cumva... Nimeni nu s-a uitat vreodată în rucsacul tău. Ai fi putut să-i suni în noaptea cu furtuna.

Pentru o clipă, Bradley a părut cu adevărat șocat. Apoi, fațada i s-a prăbușit și a izbucnit în râs, frângându-se de mijloc.

– La naiba, nu m-am putut abține! a exclamat el, îndreptându-se de spate și ștergându-și fața cu o mână. Nu așa am vrut să se întâmple. Nu știu de ce râd, fraților!

Neliniștită, Lily și-a împletit degetele cu cele ale lui Leo, fă când un pas înapoi.

– Să mergem, Leo!

Dar Leo a rămas ferm, privindu-l țintă pe Bradley.

– V-am trimis un mesaj! a spus el înghițind în sec, îndurerat, iar Lily a văzut că era palid, încreţoşat din pricina şocului. Am trimis un mesaj grupului și am spus că fotografia era o imagine în oglindă.

Leo s-a uitat în jur, moment în care Lily și-a dat seama că sunetele de mai devreme nu erau rodul imaginației ei. Jay și Kevin se aflau în apropiere, ascunși în umbră; stătuseră acolo tot timpul, așteptând să vadă cum aveau să se desfășoare lucrurile.

– Ceea ce nu înțeleg e cum ai primit mesajul dacă erai deja aici, unde nu există semnal.

– Există, dacă transmite totul către un telefon cu legătură prin satelit! a spus Lily.

Oftând adânc, Bradley a băgat mâna în buzunar și a scos de acolo micul dispozitiv.

– La naiba, nu credeam că o să-ți dai seama! a spus el zâmbind. E ușor să ascunzi chestii interzise în rucsacuri, dacă nimeni nu te verifică. O, Doamne, Lily, la ce bun să ai reguli, dacă nu le aplici?

Ea a făcut un pas înainte, furioasă, dar Leo a oprit-o punându-i un braț peste piept.

– Ai fost aici tot timpul, a spus el. Ai început să cobori în noaptea în care ai părăsit-o pe Nicole, nu-i așa?

Punându-și din nou telefonul în buzunar, Bradley și-a ridicat mâinile.

– Fraților, haideți, n-o luați în tragic! Lăsați jos cuțitul și mergeți acasă! Dați-ne voie să intrăm acolo și să luăm banii. Mai târziu, o să râdem și cu fundul de povestea asta!

Lily a văzut roșu în fața ochilor și parcă tot ce era în jurul ei a fost cuprins de o strălucire de foc.

– Să mergem... acasă? a repetat ea. Să râdem şi cu fundul de toate astea? Îţi baţi joc de mine?!

Ea s-a uitat la Leo, care nu reuşea să-şi ia privirea de la faţa lui Bradley.

– Tu l-ai împins pe Terry, a spus el cu o voce lipsită de orice inflexiune.

Jay şi Kevin au ieşit din ascunzătoare, păşind în peticele de soare care luminau după-amiaza târzie.

– Ce a spus ăsta?! au întrebat ei.

Bradley le-a făcut semn să se liniştească.

– Nu vă faceţi griji!

Jay şi-a scos pistolul, sprijinindu-şi-l de picior cu o mişcare sugestivă.

– Ce înseamnă asta, Brad? L-ai împins pe Terry?!

Lily a simţit cum i se făcea piele de găină, parcă atinsă de nişte degete de gheaţă care îi alunecau pe spinare.

– Mă cheamă Bradley! Şi nu eu l-am *împins*, a spus Bradley, iritat. A scos o armă în plină zi şi a lăsat să-i scape situaţia de sub control. A fost vina lui că a căzut în prăpastie!

– Dar Terry e *mort*, omule?!

Kevin, spre cinstea lui, părea foarte supărat să afle asta.

– Este, a răspuns Bradley. Şi, după cum am spus, a fost vina lui.

Kevin abia dacă se mişcase, fiind, în mod vădit, incapabil să cuprindă cu mintea acea noutate. În cele din urmă, s-a uitat la Leo şi la Lily.

– Terry a murit, iar voi ne-aţi mințit?

– *V-am mințit?!* i-a tăiat-o Leo, scoţând un hohot de râs neîncrezător. Ne-aţi ţinut sub ameninţarea armei şi ne-aţi legat cu cătuşe! Nu prea ni s-a părut că îţi trădam încrederea!

Răbdarea lui Bradley a cedat.

– Asta e o fixaţie stupidă! Mai las-o naibii cu Terry! Nici măcar n-ai fost acolo, ca să vezi ce tâmpenii a făcut! Încercam să-l îndepărtez de marginea stâncii, iar el intrase în panică rău de tot. L-am împins eu? Poate că da! În nebunia momentului, totul

s-a petrecut ca în ceață. Ți-am făcut o *favoare*. Acum, grupul cu care o să împarți banii numără o persoană în minus!

– Fără el, nici măcar n-am fi fost aici! a răbufnit Jay.

– Îl cunoașteți de pe Reddit, pentru numele Domnului! a strigat Bradley. Eu îl cunosc de ani de zile. Terry nu era tipul super robust și specialist în viața în aer liber pe care-l credeți voi. Faptul că purta o vestă cu șaptezeci de buzunare nu-l făcea capabil, ci doar prea bine îmbrăcat. Da, știa mai multe despre Duke Wilder decât oricare dintre noi, dar numai din ceea ce citise. N-a putut nici măcar să-și țină gura și să se facă plăcut timp de patru zile! Și au fost atâtea ocazii de a lua jurnalul, dar el era la fel de subtil ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Nici măcar nu-și putea închide bine fermoarul nenorocitului de rucsac!

Lily era atât de mânioasă, încât avea senzația că plutea. A arătat cu capul către pistolul lui Jay.

– Ar fi bine ca ținta lui să fie bună, pentru că, dacă ajung la tine, o să-ți bag mâna pe gât, o să-ți smulg boașele și o să ți le arăt!

– Lily..., a șoptit Leo în semn de avertisment.

Dar Bradley i-a zâmbit lui Lily cu o încântare autentică, dând la iveală două șiruri de dinți perlați, iar apoi și-a dat laoparte de pe frunte părul auriu.

– Ești atât de diferită de oricare dintre femeile cu care l-am văzut vreodată pe Leo! a exclamat el, făcând un pas înainte. Știu că n-o să mă crezi, dar sunt sincer supărat de felul în care au decurs lucrurile. Nu așa trebuia să se întâmple, știi? a adăugat, făcând un semn îndărătul lui, de parcă decizia care dusese la toate astea ar fi fost ceva palpabil, dar aflat dincolo de raza lor vizuală. Planul inițial a fost să luăm jurnalul și să li-l dăm tipilor ăstora. Dar Terry a lăsat jurnalul la vedere, Nicole a observat, după care totul s-a dus naibii. Sunt aici doar pentru bani, nu pentru toată drama asta!

– Banii? a întrebat Leo. N-ai nevoie de ei! Ai...

– Un salariu de conferențiar și o grămadă de datorii. Mi-e imposibil să scap de ele, a recunoscut Bradley, arătându-se vulnerabil preț de o clipă.

– Omule! Cât de mult..., a murmurat Leo.

– Destul! i-a tăiat-o Bradley. Plănuim asta de atâta vreme, încât mă enervează faptul că s-a complicat atât de tare!

Obrajii lui Lily au luat foc.

– Vrei să insinuezi că ai vreun drept la banii ăștia pentru că ți-ai petrecut o grămadă de timp plănuind să furi jurnalul tatălui meu?! Chiar asta spui acum?!

– Dragă, după cum am zis, situația e una de genul *Ce-am găsit, al meu să fie*, a răspuns el. Astea erau, în mod clar, și regulile lui Duke. Nici măcar nu poți să-mi spui că ești sigură că el a vrut ca *tu* să iei banii.

Lily a vrut să se năpustească din nou înainte, dar Leo a oprit-o în loc. Bradley a râs, după care a adăugat, făcându-i cu ochiul lui Lily:

– Ești atât de înflăcărată! Îmi place de tine, Lily Wilder! Cred că și ție ți-a plăcut de mine.

Ea și-a ridicat bărbia ca să-i întâlnească privirea.

– Să te duci naibii, Brad!

Asta n-a făcut decât să-l încânte și mai mult.

– Leo, acum înțeleg de ce ai fost obsedat de ea atât amar de vreme!

Dar Leo nu era deloc amuzat.

– De ce ne-ai adus pe mine și pe Walter aici? a întrebat el. Puteai să vii doar cu Terry și să faceți asta împreună. N-aveai de ce să ne implici și pe noi.

– Chiar crezi că Lily n-ar fi observat dacă jurnalul ar fi dispărut? a întrebat el, zâmbind plin de mândrie. Terry a fost cel care a făcut toate cercetările despre trecutul lui Duke Wilder, precum și cel care m-a convins că banii sunt încă aici. Dar eu am fost cel care s-a gândit să-i distragă atenția lui Lily folosindu-se de fostul ei iubit.

Leo părea mai degrabă rănit, decât furios.

– Ai spus că nu știai că Lily era fata de la fermă!

Bradley a ridicat din umeri.

– Adevărul n-a fost atât de greu de intuit, amice.

– Ei, eu deja m-am plictisit! s-a răstit Jay, îndreptând arma spre Lily și făcându-l pe Leo să se încordeze lângă ea. Putem să ne întoarcem la subiect? Primele indicații au fost greșite. Aruncă naibii cuțitul și du-ne la locul potrivit!

Ea nu s-a mișcat, așa că Jay a îndreptat arma spre Leo.

– Gândește-te bine, Lily Wilder!

Lily a calculat cât timp i-ar fi luat să ajungă la Bradley și și-a dat seama că n-avea rost să încerce. Desfăcându-și pumnul, a lăsat cuțitul să cadă la pământ.

– Bine! a spus Bradley, aplecându-se ca să-l ridice. Iar acum spune-mi care sunt indicațiile corecte!

– Mda, nu prea cred! a răspuns Leo.

Bradley a zâmbit, s-a apropiat și a ridicat mâna ca să-i dea laoparte lui Lily o șuviță de pe față. Leo l-a apucat de încheietură, în timp ce, undeva în lateral, cineva arma un pistol.

– Leo, a șoptit Bradley, frate, du-ne acolo sau lasă-ne toate informațiile, nu înrăutăți situația mai mult decât trebuie.

– De ce îți riști slujba, prietenia noastră – practic, totul – pentru asta? a întrebat Leo. De ce n-ai vorbit pur și simplu cu mine? Nu înțeleg!

– *N-ai cum* să înțelegi, a răspuns Bradley, simplu. Domnul Responsabil n-ar face niciodată anumite lucruri reprobabile, iar eu admir asta la tine, dar m-am băgat în niște chestii pe care nu le-ai înțelege. Și sunt atât de băgat, încât tipii ăștia, dacă nu pun mâna pe o grămadă de bani, o să mă omoare pur și simplu. Vrei să-mi salvezi viața? Ajută-ți cel mai bun prieten!

Leo a clătinat din cap, privind în altă parte. Bradley i-a făcut semn lui Kevin să înainteze.

– Cred că are nevoie de încurajare!

– Se întunecă! a spus Lily, iar Kevin s-a oprit.

Soarele își începuse coborârea abruptă; umbrele deveneau din ce în ce mai lungi cu fiecare secundă. În canion, cerul trecea într-o clipită de la penumbră la întuneric. Într-o oră, ei ar fi putut să cadă cu ușurință de pe o stâncă sau să nimerească într-un pâlc de cactuși. Exista un motiv întemeiat pentru care nu trebuia să te plimbi noaptea prin deșert.

– N-o să putem vedea nimic! a adăugat Lily.

– Bine că suntem pregătiți! a ripostat Bradley.

Kevin și-a deschis rucsacul și a scos din el trei lanterne Maglite de mare putere. Văzând expresia lui Lily, el s-a răstit:

– Ce?! Crezi că am venit la o nenorocită de petrecere în pijamale și o s-o luăm de la capăt dimineața? Plecăm acum!

Jay a făcut semn cu arma spre Leo.

– Arată-ne drumul, omule!

CAPITOLUL 29

Cât timp le-a luat lor să urmeze curbura stâncii de la buturugă până la intrarea în canioanele înguste, s-a stins și ultima rază de lumină de pe cer. Lily nu putea nici măcar să se bucure de priveliștea bolții înstelate, care părea să li se reverse într-un văl fluid, sclipitor, deasupra capetelor. Luna era ascunsă în spatele unor nori pufoși, dar razele a trei lanterne se legănau înainte și înapoi pe potecă, Bradley și cei doi nemernici ai lui suflându-le în ceafă ei și lui Leo.

Mai tare decât zgomotul pașilor lor prin tufișuri, Lily își auzea propriile gânduri agitate. Trecea în revistă o posibilă evadare după alta. Oare putea fugi? Oare se puteau ascunde în spatele unuia dintre pereții canionului, pentru ca apoi să-și piardă urma în întuneric? Dar oare puteau să se ascundă de toți cei trei ticăloși? Și dacă da, pentru cât timp? Ea n-avea nici lumină, nici armă. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă făcea ceea ce îi cerea Bradley, iar, în cele din urmă, acesta n-ar fi găsit ceea ce căuta? Ar fi putut să descopere intrarea corectă, dar apoi ar mai fi trebuit să găsească și să străbată și pasajele corecte, care erau înguste, pline de bolovani, de bălți și de Dumnezeu știe ce altceva – în întunericul negru ca smoala. Ar fi fost foarte posibil să se întoarcă din expediție cu mâinile goale. Și atunci ce s-ar fi întâmplat?

Ea încă nu găsise nici un răspuns în momentul în care Leo s-a oprit în fața a ceea ce părea a fi un coridor îngust, dăltuit în peretele de gresie.

– Pot să mai zic o dată că ceea ce facem acum mi se pare o mare tâmpenie? a spus el. Fiecare dintre noi ar putea muri acolo!

Bradley s-a aplecat, privind pe lângă el în întuneric.

– Nu te înșeli, dar oare Lily nu ne-a amintit chiar zilele trecute că ești cercetaș și că ai mai multă experiență decât oricare dintre noi în privința vieții în aer liber? Nu ne-a mărturisit ea că avea nevoie de tine ca să rezolve enigmele? Iată o informație cu adevărat utilă! a exclamat el, împungându-l pe Leo în umăr. Du-te tu primul!

Maxilarul lui Leo s-a încleștat în timp ce el privea înăuntrul deschizăturii ce se căsca în peretele de stâncă.

– O să am nevoie de mai multă lumină, a spus el, iar apoi a aruncat o privire îndărăt. Și de hartă!

După o clipă de gândire, Bradley a deschis unul dintre rucsacuri și i-a înmânat harta ruptă și un lămpaș. Bradley era mai deștept decât părea; cu siguranță că, dacă ar fi avut ocazia, Lily l-ar fi pocnit în cap cu una dintre lanterne.

– Nu face pe eroul, omule, l-a avertizat Bradley în șoaptă.

– Mda, a fost tot ce a răspuns Leo înainte să-și pună lămpașul pe cap.

Raza de lumină a străpuns întunericul, iar atunci când el s-a întins înapoi ca să-i strângă mâna lui Lily, ea i-a răspuns cu o strânsoare și mai puternică. Leo a tras adânc aer în piept și a făcut primul pas înăuntru.

2... F ... e... n... w... e.

Au mers aproximativ șaptezeci de metri – pășind lateral, în șir indian, în întunericul care le producea claustrofobie – iar apoi poteca îngustă s-a deschis și, exact așa cum prezisese harta lui Duke, s-a împărțit în cel puțin zece direcții. Locul acela arăta ca un atrium circular, din care se ramificau numeroase coridoare. Leo i-a condus spre al doilea din stânga.

– Al doilea! a spus el.

Au alunecat într-o crevasă îngustă, care, din fericire, s-a lărgit după primele două fisuri, iar Leo a marcat-o pe fiecare dintre ele spunând:

– A... B...

Și așa a fost. S-au cățărat peste bolovani și s-au strecurat prin niște fante imposibil de înguste, urmărind fiecare deschidere până când au ajuns la cea de a șasea, F. Leo s-a uitat la busola de pe ceasul lui, localizând direcția primei curbe: est. S-au împiedicat și s-au poticnit în drumul lor spre est, apoi spre nord și după aceea spre vest, pătrunzând și mai adânc în labirintul ametitor, având în fața lor doar întunericul și, posibil, moartea.

În ciuda frigului, Lily era transpirată în clipa în care Leo s-a oprit în fața unei găuri înguste din stâncă. El și-a înclinat lanterna, ca să lumineze înăuntru.

– Asta e? a întrebat Bradley, și era imposibil să nu observi unda de exaltare din vocea lui epuizată.

Leo s-a uitat din nou la hartă.

– Așa ar trebui.

– Ar fi bine să fie asta! s-a auzit din spate vocea lui Kevin.

Bradley s-a dus în față, lângă Leo.

– E al naibii de îngustă, a murmurat el. Trebuie să ne târâm înăuntru.

Spre surprinderea lui Lily, Bradley nu i-a cerut lui Leo să intre primul. În schimb, s-a dus el, dispărând în întuneric. Ecoul vocii lui a ajuns până la ei:

– Sfinte Sisoe!

A urmat Leo, apoi Kevin, iar după aceea Jay a îndreptat arma spre capul lui Lily, obligând-o să se târască în fața lui.

Tunelul era atât de îngust, încât Lily a trebuit să facă târâș pe coate pe o distanță de vreo doi metri și jumătate, cu inima în gât, sufocată de panică. Apoi aerul rece i-a lovit fața și ea a căzut pe pământul moale. Leo s-a repezit s-o ajute să se ridice,

în timp ce măsura cu privirea un spațiu care avea un diametru de vreo șase metri.

O cameră secretă, roasă de intemperii de-a lungul a sute de ani, în mijlocul unei stânci solide. Pământul de sub tălpile lor era un maldăr de aluviuni nisipoase; o fâșie subțire de cer înstelat se vedea deasupra capetelor lor. Pereții erau netezi și uscați, iar în cel de vizavi de intrare era cioplit un raft îngust.

– Tu ești băiatul cu codurile! i-a spus Jay lui Leo. Du-te și verifică asta!

Leo s-a apropiat, ezitând. Lumina lămpașului a măturat partea din față a raftului de piatră, cea mai mare parte a acestuia fiind ascunsă în întuneric. Lui Lily îi era teamă și să respire, în timp ce în minte i se derulau, împotriva voinței ei, toate scenele cu capcane din toate filmele pe care le văzuse vreodată. Leo a întins mâna, precaut, ca să pipăie în jur.

– O, Doamne!

Toată lumea s-a înghesuit mai aproape.

– Ce e? a întrebat Bradley.

Jay s-a apropiat de Leo din spate, privind peste umărul lui.

– Omule, ai descoperit ceva important?

– Fă-mi puțin loc!

Ceea ce găsise Leo părea bine înfipt în spațiul îngust, și a fost nevoie să tragă și să împingă de câteva ori ca să poată scoate la iveală o cutie de lemn.

Lily a tușit din cauza prafului. Sipetul acela era cam de mărimea unei cutii de pantofi, simplu și chenăruit cu metal, ferecat cu un lacăt fragil.

Bradley și-a dat capul pe spate, strigând, triumfător:

– La naiba, am reușit! Duke, nu ne dezamăgești niciodată!

Vocea lui aproape că i-a asurzit pe ceilalți în momentul în care a răsunat în jurul lor, iar din pricina vibrațiilor s-a stârnit o ploaie de pietricele.

Leo a pus cutia jos și s-a dat înapoi. Lily s-a repezit la el.

Jay a făcut un pas înainte și a împins cutia cu vârful bocancului.

– Nu e foarte mare!

– S-ar putea să aibă o cheie înăuntru, a murmurat Bradley, ghemuindu-se în fața obiectului.

Jay și-a ridicat privirea, mijind din ochi în raza de lumină a lanternei lui Kevin.

– Deschide-o, Brad!

Tremurând de emoție, Bradley netezea lemnul cu palmele, dar s-a oprit din explorare ca să spună printre dinții strânși:

– Mă cheamă Bradley!

Chiar dincolo de raza lanternei, mâna lui Leo a găsit-o pe cea a lui Lily și amândoi au făcut un pas înapoi, în umbră. Bradley și-a folosit lanterna Maglite ca să spargă lacătul și apoi a deschis capacul, privind în jos.

– Ce? a întrebat Kevin, apropiindu-se. Este...?

Au tăcut cu toții, iar Bradley s-a aplecat încet ca să ridice o bucată subțire de hârtie.

– Ce mama mă-sii e asta?!

Jay i-a smuls-o și a mârâit:

– E doar o grămadă de *numere*?! E un cod?

A luat hârtia și i-a dus-o lui Lily, îndesându-i-o în față și chestionând-o:

– Ce e asta?

Ea s-a uitat cu atenție la șirul lung de numere între care nu existau spații. Dând din cap, a recunoscut:

– Duke n-a discutat niciodată cu mine coduri ca ăsta. Nu știu... nu-l cunosc!

Kevin a smuls hârtia din mâna lui Jay, după care s-a dus cu pas apăsat la Leo, l-a apucat de guler și l-a împins înapoi, trântindu-l de peretele de piatră. La auzul geamătului de durere al lui Leo, Lily a pornit spre el, dar Bradley a prins-o de braț cu o mână puternică, ținând-o în loc.

– Crezi că e o glumă?! s-a răstit Kevin, aflat acum în fața lui Leo, căruia i-a împins hârtia în piept. Ce naiba înseamnă asta?

Leo i-a aruncat o privire încruntată.

– Am făcut ceea ce mi-ați cerut. V-am adus aici, a răspuns el, făcând semn din cap către Bradley. El e arheologul! Voi, băieți, n-aveți decât să vă dați seama singuri care-i treaba!

Jay a zâmbit și și-a trecut o mână prin păr.

– Kevin, dă-i bătaie!

Bradley i-a legat lui Lily brațele la spate, în timp ce Kevin, care era de două ori mai solid decât Leo, și-a înfipt pumnul uriaș în stomacul acestuia. În clipa în care Leo s-a aplecat ca să se protejeze, Kevin l-a pocnit în față, lovitura fiind suficient de brutală ca să-l facă să cadă în genunchi. Leo a încercat să riposteze, dar pumnii lui abia dacă păreau să-l atingă pe Kevin. Lily a țipat, vocea ei reverberând, dar nu suficient de tare ca să acopere sunetul pumnilor lui Kevin care se izbeau de fața lui Leo și de abdomenul acestuia, sau pe cel al bocancului care izbea la nesfârșit în coastele lui. Leo.

În cele din urmă, Bradley a strigat:

– Ajunge!

Lily a încercat să se năpustească din nou înainte, dar de data asta Bradley a apucat-o de păr, trăgându-i violent capul înapoi. Lily îl vedea pe Leo prăbușit pe jos, îi auzea fiecare respirație chinuită.

– Leo, spune ceva! l-a implorat ea.

El a scuipat sânge și a privit-o cu un ochi deja umflat, încercând să zâmbească.

– Probabil că, în loc de asta, ai alege un baton proteic la fiecare masă, ce zici?

– Nu merge așa! a exclamat Bradley. Are nevoie doar de motivația potrivită, atâta tot! a declarat el, iar apoi a târât-o pe Lily în față, ca s-o vadă Leo, căruia i-a vorbit ca unui copil mic: Leo, sunt numere! Ele sunt specialitatea ta! Trebuie doar să-ți dai seama ce înseamnă! Bine?

Leo l-a privit țintă, cu fața însângerată, lipsită acum de orice zâmbet, și cu ochii plini de furie.

Bradley a tras-o din nou de păr pe Lily, forțând-o să înghe-
nuncheze și fluturând un pistol. Aplecându-se, s-a prefăcut că
șoptea, dar de fapt a vorbit cu voce tare:

– O, Doamne, Lily, îmi pare rău pentru déjà-vu! Ridică-l!
a ordonat el apoi, întorcându-se spre Kevin.

Acesta l-a proptit pe Leo pe picioare, după care i-a aruncat
hârtia. Leo și-a ridicat cămașa, cu care s-a șters la ochi și la
frunte; țesătura a rămasă pătată de sânge. Mâinile îi tremurau
în timp ce privea scrisul cu o intensitate pe care Lily n-o mai
văzuse la el până atunci.

– Ce scrie acolo? a mârâit Bradley.

– Sunt douăzeci și cinci de numere fără spații între ele, a răs-
puns Leo. Ar putea trece săptămâni întregi până să le pot descifra.

– Atunci, păcat că n-avem săptămâni la dispoziție! a spus
Bradley ridicându-și bărbia. Nu te sfii să iei loc și să folosești
jurnalul ca să rezolvi problema! Nu plecăm decât după ce termini.

Tot ce putea face Lily era să aștepte.

Un om se poate gândi la multe în câteva ore.

Bradley ședea lângă Lily, cu spatele la zid, cu pistolul sprijinit
neglijent de coapsă, în timp ce îl priveau cu toții pe Leo, care
lucra. Timp de câteva minute, apoi ore, Leo n-a scris nimic, n-a
folosit jurnalul. Doar privea în gol, mormăind pentru sine, ela-
borând secvențe și coduri pe care apoi părea să le ignore aproape
la fel de repede.

Kevin și Jay s-au plimbat o vreme, vorbind cu glas scăzut,
iar în cele din urmă s-au prăbușit pe jos și au adormit. Bradley
era tăcut cu desăvârșire, pierdut în propriile gânduri. Își trecea
vremea privindu-l pe Leo, iar apoi pe Lily, care, la rândul ei, îl
privea pe Leo.

Lily nu fusese niciodată o persoană încrezătoare. De fapt,
cu excepția lui Nicole, nu exista pe lume nici un om căruia să-i
fi încredințat caii, darămite viața ei. Dar s-a gândit că, atunci
când auzise vocea lui Bradley lângă buturuga aceea, nu crezuse

niciodată că el şi Leo ar fi putut să fie implicaţi împreună în acea aventură. În schimb, se temuse pentru Leo şi, dincolo de pericolul evident, se temuse pentru inima lui şi pentru ceea ce însemna faptul că omul pe care-l considera ca făcând parte din familie, îl trădase atât de profund.

Până acum, el făcea exact ceea ce se aşteptase ea să facă – rămânând calm şi stoic în faţa pericolului – dar după asta, şi, o, Doamne, ea spera să existe ceva *după asta*, ştia că durerea acelei trădări avea să-l lovească, şi încă dur. Ura o astfel de situaţie chiar mai mult decât faptul că suferise atunci când i se luase jurnalul tatălui ei şi când fuseseră forţaţi amândoi să ajute pe altcineva să găsească acea comoară. În momentul de faţă, se simţea ca şi cum ar fi fost ea şi Leo împotriva tuturor. Lily ar fi făcut orice ca să-şi ţină bărbatul în siguranţă, dar acum nu putea decât să stea deoparte şi să aibă încredere în el. Competenţa ei nu-i putea salva deocamdată.

– Încetează cu bătutul ăsta! a spus Bradley, surprinzând-o în clipa în care i-a oprit degetele să mai bată darabana, apăsându-i-le pe coapsă. O, Doamne, le aud ca şi cum cineva mi-ar bate cu ciocanul înăuntrul capului!

Lily nu-şi dăduse seama ce făcea.

– Îmi pare rău! E doar un obicei.

– Ei bine, e al naibii de enervant!

L-a privit lung, dorindu-şi să-i zgârie faţa cu unghiile.

– Ai distrus o prietenie de zece ani cu cel mai bun om pe care-l cunoşti, a şoptit ea. Pentru *bani.*

– Prietenia noastră e afectată, dar nu distrusă, a asigurat-o Bradley. Fiecare relaţie are un moment de cumpănă.

Ea a râs cu tristeţe.

– Un moment de cumpănă! Ai halucinaţii!

– Uită-te la tine şi la el, a spus Bradley pe un ton plin de sine. Vrei să zici că nu s-a întâmplat nimic aici, între voi? Dacă nu eram eu, tu şi Leo nu v-aţi fi reîntâlnit niciodată, aşa că ar trebui să-mi fie recunoscător!

– Du-te naibii!

Bradley a întors capul și l-a privit pe Leo aplecat, uitându-se la cod.

– Când ieșim de aici, o să discut cu el.

Îi venea să-l pocnească. Îi venea să ia pistolul și să-i pocnească peste capete pe toți, după care să-i închidă acolo, cu idioțenia aia de cutie și cu idioțenia de...

– Respiră, Lil, a murmurat Leo, uitându-se la ea. Nu-l lăsa să te enerveze...

Un val de emoție i s-a ridicat din piept și i-a năvălit în gâtlej, sărat și fierbinte, în clipa în care și-a dat seama că, chiar și atunci când era rănit și se concentra intens asupra unei sarcini urgente, Leo era în continuare cu ochii pe ea.

A dat din cap, răspunzându-i cu glas scăzut:

– Nu-l las. Sunt bine.

Bradley a râs încet.

– Ești până peste cap, Leo!

– Nici n-ai idee!

Leo și-a dat laoparte părul de pe frunte și s-a aplecat din nou asupra foii găsite în cutie.

Lily nu știa câte ore trecuseră, dar avea gâtlejul uscat și se simțea epuizată. Era frig, și nici măcar apariția lentă a zorilor prin deschizătura din tavanul peșterii nu promitea prea multă căldură. Îi venea să facă pipi. Și-a ridicat privirea chiar în momentul în care Leo a făcut ochii mari. Sprâncenele lui s-au ridicat – speranța a urcat în pieptul ei – apoi s-au lăsat la loc. Găsise ceva.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, a spus, simplu:

– Cred că am descoperit ce e.

Jay și Kevin s-au trezit brusc. Leo a reușit să se ridice în picioare, iar Lily s-a străduit și ea să se ridice, cu greu. Bradley a tras-o înapoi în clipa în care a vrut să se îndrepte spre Leo.

– Ei bine, ce scrie acolo? a întrebat Bradley.

Leo i-a întâlnit privirea lui Lily, după care s-a uitat la Bradley, clipind.

– N-o să-ți placă!

Bradley l-a privit lung.

– Citește oricum!

– Scrie: *Cine ajunge primul.*

Bradley s-a repezit la cod, iar Leo s-a repezit la Lily, strivind-o în îmbrățișarea lui și inspirând adânc.

– Ce vrei să spui? a întrebat Bradley, ridicând bucata de hârtie pe care Leo o așezase deasupra cutiei. Pe bilet scrie doar *Cine ajunge primul*? Îți bați joc de mine?!

Ignorându-l, Leo i-a cuprins lui Lily obrajii cu palmele și s-a aplecat ca s-o privească.

– Ești OK?

– Da! a răspuns ea, simțind nevoia să-l apuce de încheieturi și să-i simtă pulsul sub vârful degetelor, descoperind apoi că acesta era puternic și viu. Tu ești OK?

– Sunt bine.

Mințea. Ea văzuse că el se ținuse toată noaptea cu mâna de coastele de pe partea dreaptă. Chiar și acum, Leo și-a eliberat una dintre încheieturi din strânsoarea ei și și-a coborât mâna ca să se țină de coaste. Avea zgârieturi pe toată fața, o tăietură urâtă pe frunte și, chiar și în întunericul care se prelungea în zori, ea a văzut vânătăile care i se întindeau sub ochi.

Brusc, Bradley l-a smuls pe Leo de lângă Lily, iar apoi i-a pus hârtia în față.

– Explică-mi cum ai ajuns la asta!

Pe îndelete, Leo i-a explicat codul, spunându-i că se numea Fougère, după numele spionului francez care-l inventase, și că era o modalitate de a grupa numere astfel încât să se formeze litere. A scris codul și a explicat cum obținuse răspunsul, chiar dacă Lily era destul de sigură că Bradley nu înțelegea nimic. Leo a spus că trecuse prin toate codurile alfanumerice la care se putuse gândi și că nici unul nu produsese altceva decât nonsensuri. Acel cod, însă, descria o anumită expresie. Iar Fougère era cu siguranță un cod pe care Duke Wilder îl cunoscuse.

Cuvintele lui Leo, rostite cu voce epuizată, au fost întrerupte de zgomotul făcut de o lanternă aruncată în zidul de piatră.

– Ce naiba facem acum?! a întrebat Kevin.

Bradley măsura încăperea cu pasul.

– Duke ne tachinează! Totul e un joc pentru el! a exclamat, oprindu-se şi privind-o pe Lily cu ochi mijiţi. N-ai spus că mottoul lui era: „Aventura e mai presus de bunurile materiale!"? Ticălosul ăsta făţarnic chiar credea că oamenii ar fi fost mulţumiţi doar cu emoţia vânătorii, iar el ar fi putut păstra banii! a exclamat, trecându-şi o mână prin păr şi uitându-se la Jay şi la Kevin. El a fost cel care a pus mâna pe bani! Pe ăştia doi îi luăm cu noi. Ne întoarcem la casa lui Duke şi o facem bucăţi, dacă e nevoie!

CAPITOLUL 30

Ieşind cu paşi târşâiţi din strâmtoarea canionului îngust, cu toţii au avut nevoie de câteva secunde bune ca să se adapteze la lumina vie a dimineţii. Soarele strălucea cu putere, iar cerul era fără nori şi de un albastru aproape orbitor. Dar, chiar şi însângerat şi pe jumătate orb, Leo totuşi putea să distingă siluetele difuze a cinci persoane care se aflau la nici zece metri distanţă.

Una dintre siluete s-a îndreptat iute spre ei. Leo a tresărit, împingând-o pe Lily în spatele lui, protector, înainte de a-şi da seama că persoana care alerga spre ei era Nicole. Totuşi, ea nu s-a dus la Lily, ci a trecut pe lângă ei, izbindu-se de Bradley şi dându-i un pumn brutal în stomac. Lovitura a sunat ca o bâtă de baseball lovind un sac de făină. Luat literalmente prin surprindere, Bradley a scos un geamăt ascuţit, îndoindu-se de şale.

Jay şi Kevin au încercat să pună mâna pe pistoale, dar, înainte ca ei să ajungă la ele, alte patru pistoale s-au armat în semn de avertizare.

– Rangeri? a întrebat Lily, chiar în momentul în care Leo recunoştea uniformele.

– Nenorocitule! a răcnit Nic, apucându-l de păr pe Bradley şi lovindu-l cu genunchiul în faţă.

Sângele i-a ţâşnit acestuia din nas, iar vechiul instinct aproape că l-a făcut pe Leo să se îndrepte spre prietenul său, ca să-l

protejeze pe unul dintre ai lui - înainte să-şi amintească de faptul că Bradley nu mai făcea parte din categoria prietenilor. În cele din urmă, o altă siluetă a alergat la ei şi a târât-o de acolo pe Nicole, care înjura, dând din mâini şi din picioare.

Leo a privit cum o femeie ranger, care îşi ţinea pistolul în dreptat către Bradley, a venit cu paşi hotărâţi la bărbatul pe care el, Leo, îl crezuse a fi unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

– Ia, băiete, mâinile pe cap!

Bradley a făcut aşa cum i-a spus, dar s-a dat înapoi cu câţiva paşi.

– Ei, ho! a strigat el. Sunt aici doar cu ei doi, urmărind aceleaşi informaţii ca toată lumea! a spus el, făcând semn spre Leo şi spre Lily.

– Mâinile pe cap, a repetat femeia ranger, cu glas calm. Şi lasă-te în genunchi! Puteţi să-mi spuneţi toate poveştile voastre la secţie.

Cu mâna liberă, a tras de o pereche de cătuşe de la centură, desfăcându-le.

– Ce?! a strigat Bradley, ai cărui dinţi erau înroşiţi de propriul sânge. Aşteaptă! Stai aşa! Leo, spune-le! Sunt cu...

Leo a vorbit pe un ton liniştit, dar plin de siguranţă:

– Nu e cu noi, a declarat el, simţind cuvintele ca pe un cuţit în stomac.

– Ai dreptul să nu spui nimic, i-a recitat femeia ranger lui Bradley, luându-i pistolul de la brâu şi înmânându-i-l celui de-al patrulea ranger. Tot ceea ce spui poate fi şi o să fie folosit împotriva ta într-o instanţă de judecată. Ai dreptul să te consulţi cu un avocat....

Leo s-a întors, ca să nu vadă cum era arestat cel mai vechi prieten al lui. În schimb, a privit cum Lily alerga la Nicole. Cele două femei s-au îmbrăţişat, iar suspinele de uşurare ale lui Lily au făcut ca, din acel moment, toată tensiunea să se risipească. Dintr-odată, Leo a simţit că putea să respire din nou, că nu mai era nevoie să-şi ţină răsuflarea, să se lupte ca să reziste suficient de mult timp încât s-o poată salva pe Lily.

Însă odată cu ușurarea, a venit și chinul, iar acum simțea fiecare pumn, fiecare lovitură brutală, fiecare dram de trădare și de dezamăgire. Sub el, picioarele păreau să i se transforme într-o substanță diferită de cele din care se compuneau mușchii și oasele; și le simțea de parcă ar fi fost prost asamblate și făcute din cauciuc. S-a prăbușit grămadă la pământ, în timp ce polițiștii îi conduceau pe Bradley, Jay și Kevin spre râu, unde, în depărtare, un elicopter vâjâia, împrăștiind apă peste tot.

– Leo! a strigat Bradley. Frate, spune-le că suntem în regulă!

Leo l-a ignorat, trăgându-și genunchii la piept și apăsându-și ochii cu palmele.

– La naiba, la naiba..., a mormăit el iar și iar, încercând să respire mai adânc.

Capul îi pulsa, în timp ce mintea lui se lupta cu acea nouă realitate. În jur se auzeau voci – Lily povestindu-le rangerilor ce se întâmplase, Nicole explicând cum nu-i mirosise a bine faptul că Bradley plecase, că tocmai el, persoana care era cea mai entuziasmată de fiecare parte a acelei călătorii, dispăruse chiar la sfârșit.

– Stăteam la Archie's, a spus ea, cu vocea înăbușită de zbârnâitul constant din urechile lui Leo, și mă gândeam: de ce mă tot întreba Bradley câți bani credeam eu că aveam să găsim și cum urma să-i împărțim? La început era tot timpul interesat de aventură, dar deodată a început să întrebe: „Cum o să împărțim banii?" și „O să trebuiască să dăm o parte din ei guvernului?" De ce era atât de obsedat de asta acum, iar în secunda doi zbura la New York? Ceva nu se potrivea!

După ce Bradley plecase, Nicole se gândise că el voise, poate, doar să se eschiveze de la întrebările poliției despre ce se întâmplase cu Terry, dar apoi sunase Lily și-i spusese că Băieții Pierduți îi ținuseră sub amenințarea armei. Atunci Nicole pusese totul cap la cap.

– Dar cum de ne-ai găsit *aici*?

– Ţi-au urmărit apelul de pe telefonul cu legătură prin satelit, a răspuns Nicole. Dar, sincer vorbind, ştiam că trebuia să căutăm o urmă, iar tâmpiţii ăia doi au fost foarte neglijenţi!

Vocile rangerilor s-au estompat şi apoi s-au auzit paşii cuiva care se apropia, iar Leo a simţit două braţe în jurul lui.

– Haide, haide, vino aici! l-a îndemnat Lily, sprijinindu-l de ea, după care l-a sărutat uşurel pe gât şi pe obraz, trecându-i o mână prin păr. Eşti un dezastru, dragule, uită-te în ce hal te-au adus!

– Încă nu-mi vine să cred! a spus el. Bradley!

– Ştiu, a murmurat Lily, cu buzele lipite de tâmpla lui. Îl urăsc pentru asta şi sper că cineva o să-i tragă o mamă de bătaie în arest! a exclamat ea, îngenunchind în faţa lui şi obligându-l s-o privească. Te simţi bine?

El a adeverit dând din cap, însă a tresărit de durere.

– Mă tem că are o comoţie cerebrală! i-a spus ea cuiva, peste capul lui, după care l-a sărutat. Leo, dragule, crezi că poţi merge?

– Da.

A încercat s-o facă, dar picioarele n-au vrut să-l asculte. Nu simţea nimic solid sub tălpi. Îl durea tot corpul.

Nicole a venit să-l sprijine de cealaltă parte, iar cele două femei l-au ajutat să se ridice. Ameţeala l-a lovit ca un uragan, făcându-l să se clatine pe loc, atât de dezorientat încât vederea i s-a împestriţat cu puncte negre.

– Uşor, nu te grăbi, a murmurat Lily. Îi bagă pe idioţii ăia în elicopter. Rangerii o să ne aştepte.

Leo a închis ochii, aplecându-se ca să-şi sprijine fruntea de umărul lui Lily, în timp ce încerca să-şi revină. Simţea că se prăbuşea peste ea, dar era puternică şi îl susţinea ferm.

– Nicole, cum ai reuşit să faci rost de un elicopter?

Vocea lui Lily vibra blând, lipită de capul lui. El nu ştia cum de reuşea ea să fie atât de calmă în acel moment. Poate pentru că era rândul ei să fie elementul de echilibru, iar al lui, să se lase în voia sorţii.

– M-am culcat cu tipul ăla, Joe, îţi aminteşti? a răspuns Nicole. El pilotează chestia aia!

– O, Doamne, *acel* Joe? s-a mirat Lily, râzând. De ce l-ai dat afară din pat pe bărbatul ăla sexy? Am crezut că...

– Hei, sunt şi eu pe-aici, a mârâit Leo.

– Faci glume..., a murmurat Lily, încântată, ...iar asta trebuie să fie un semn bun. Hai să încercăm să mergem, bine?

Şi-a petrecut braţul în jurul taliei lui. El a făcut un pas, apoi încă unul şi, încetul cu încetul, susţinut de două femei care erau mai puternice decât orice bărbat pe care-l cunoştea el, a parcurs distanţa până la elicopter. Se bucura că Lily era bine. Se bucura că Nicole se culcase cu un pilot de elicopter şi că-i adusese pe rangeri acolo la timp. Se bucura că luase singurul lucru important din peşteră. Se bucura că erau în viaţă, dar asta era greu de sărbătorit: tâmplele îi pulsau, coastele îl dureau. Însă doar gândindu-se la ce se întâmplase... se simţea de parcă inima i s-ar fi despicat în piept.

A reuşit să intre în elicopter şi a fost aşezat pe un scaun de lângă o fereastră. Ultimul lucru pe care şi l-a amintit de dinainte să leşine a fost că a întrebat-o pe Lily dacă avea ceva în buzunar.

CAPITOLUL 31

Leo a ratat tot ce a urmat, deoarece a fost practic în comă timp de şase ore.

Ei bine, nu chiar în comă; doctorii au spus că n-avea comoţie cerebrală, dar că era în stare de şoc. Lily se bucura că nu avusese parte de perechea ciudată de senzaţii formată din plictiseală şi stres, provocate de revenirea la civilizaţie. În timp ce Leo era dus la spitalul districtual, la vreo cincizeci de kilometri vest de Hester, Nicole, Lily şi Walter, care era de-a dreptul copleşit, au dat declaraţii la secţia de poliţie. Având în vedere că deja le spuseseră poliţiştilor că-l căutau pe Terry, s-au ţinut de acea poveste. Din fericire, Bradley a vrut să evite acuzaţiile directe de crimă şi a relatat aceeaşi versiune a evenimentelor.

Faptul că Terry semnase declaraţiile pe propria răspundere pentru toată lumea, s-a dovedit a fi un lucru bun. Însă Bradley a fost mai puţin norocos, fiindcă n-a putut evita cu totul acuzaţiile penale.

Walter, plecând de la locul în care discutase pentru ultima oară cu fostul lui prieten încătuşat, s-a ajutat de cârje în timp ce se aşeza greoi pe unul dintre scaunele de plastic de lângă Lily şi Nicole. Apoi le-a dezvăluit celor două cu ce avea să se confrunte Bradley: două acuzaţii de răpire, două acuzaţii de instigare

la vătămare corporală, două acuzații de amenințare cu acte de violență și o acuzație de jaf.

– Riscă un minimum de închisoare între trei și cinci ani! a exclamat el, iar apoi și-a luat rucsacul de la Nicole, căreia i-a mulțumit în șoaptă, după care a continuat cu voce tare: Am refuzat să-i plătesc cauțiunea, dar i-am spus că e obligat să ne scrie scrisori de scuze din închisoare, a jubilat el, iar apoi și-a dres glasul. De asemenea, i-am spus că arată groaznic în portocaliu!

Nic a dat drumul unui hohot de râs șocat, după care i-a aruncat o privire drăgăstoasă.

– Foarte bine, drăguță! Lasă-l să fiarbă în suc propriu!

– Nu vreau să fiarbă, s-a opus Walter, dar nu m-ar deranja să știu că are timp să mediteze la ceea ce i-a făcut lui Leo. Nu sunt sigur că o să-l pot ierta vreodată. N-a respectat Codul bandiților!

Lily a făcut un pas înainte și și-a petrecut brațele în jurul umerilor lui, atentă la piciorul pus în ghips.

– Dar tu l-ai respectat!

Atunci când Joe și femeia ranger – ofițerul Pochuswa – s-au întors câteva ore mai târziu și le-au spus că recuperaseră cadavrul lui Terry, Lily, fără să știe de ce, a început să plângă. Finalul a tot ceea ce se întâmplase a lovit-o puternic. Poate că și ușurarea. Dar și-a dat seama și de faptul că, chiar și după toate acele aventuri, nimic n-avea să se schimbe cu adevărat. Chiar și după moartea lui Terry, după încercarea lor eșuată de a găsi comoara, după modul cu totul aiuritor în care ea și Leo se revăzuseră și după faptul că fusese amenințată cu arma de trei ori în doar câteva zile, ea tot era nevoită să continue să ducă oameni pe traseu ca să pună mâncare pe masă și să-și poată îngriji caii.

Nimic din ceea ce făcuseră în ultima săptămână nu adusese vreo schimbare. De fapt, întâmplările recente avuseseră darul de a înrăutăți lucrurile. Pentru că începând cu prima zi a revederii și continuând pe o durată nedefinită de timp – fie că asta ar fi putut să însemne săptămâna următoare sau perioada de după trecerea a zece ani – ea și-l imagina și avea să și-l imagineze

mereu pe Leo așa cum îl văzuse în timpul aventurii lor: mâinile lui mari ținând frâiele cu dezinvoltură în timp ce îl mâna pe Ace la un trap ușor; felul în care o privea cu ochi atotștiutori peste cana lui de cafea, flirtând cu ea chiar și în timp ce erau învăluiți de răceala dimineții; acoperindu-i corpul cu al lui, în sublima intimitate a unei cabane, sărutând-o peste tot.

Lily a presupus că accesul de plâns o ajutase să-i convingă pe polițiști că vestea o luase prin surprindere, fiindcă ofițerul Pochuswa a urcat-o în camioneta ei și a dus-o personal la spital, ca să fie alături de Leo.

A fost îndrumată către un salon de reanimare liniștit, cu cinci paturi, patru dintre fiind goale. Lumina strălucitoare pătrundea prin ferestrele înalte, iar întregul spațiu dădea senzația că acela era un spital din trecut, așezat în mijlocul unei zone rurale liniștite. Leo încă dormea, iar asta însemna că ea putea să-l ia de mână și doar... să-l privească.

Așa cum era de așteptat, el avea niște copci la tâmplă, iar altele, pe obraz. Avea să i se formeze o vânătaie impresionantă sub ochiul drept, iar buza de jos îi era spartă și umflată. Fusese dezbrăcat de cămașă, drept pentru care i se vedeau coastele învinețite, nebandajate; din fericire, nimic nu părea să fie rupt. Avea fire lipite cu bandă adezivă pe piept și atașate la monitoare. Lily bănuia că Leo era tratat astfel dintr-un exces de prudență al personalului medical, fiindcă ritmul lui cardiac era constant, iar tensiunea arterială îi era normală și stabilă. În ciuda violențelor la care fusese supus, arăta sănătos și era ușor bronzat. Lui Lily îi plăcea acea față. Îl iubea pe el. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să găsească un alt chip pe care să-l iubească la fel de mult.

Apoi ea s-a uitat la mâinile lui. Erau puternice: degete lungi, musculoase, cu tendoane proeminente, care o făceau să vrea să se aplece și să le muște. Întorcându-i mâna cu palma în sus, ea și-a trecut vârfurile degetelor peste traseele de linii de acolo. Cu excepția câtorva tăieturi și zgârieturi, pielea lui era în mare parte curată și netedă. Palmele aveau bătături ușoare, iar unghiile erau

îngrijite meticulos. Nu existau leziuni provocate de expunerea la soare, nici cicatrici. Erau mâini de orășean. Acele mâini îi aparțineau unui bărbat care locuia într-un bloc înalt, care făcea jogging într-un parc urban și care urma să fie promovat de îndată ce se întorcea acasă.

Ea și Leo proveneau din două lumi diferite.

Lily s-a aplecat, și-a lipit buzele de încheieturile degetelor lui și a început procesul mental de a-și lua rămas-bun. Încăpățânarea îi fusese de folos, chiar dacă era o sabie cu două tăișuri. Însemna că era neînduplecată, dar însemna și că era o supraviețuitoare.

Așa că i-a spus, în timp ce el dormea, că-i părea rău. Știa că era intransigentă, dar nu se putea muta la New York. Și nici nu voia ca el să se mute la Hester, nu voia ca el să pretindă că putea fi fericit într-un oraș care avea un singur magazin – ce servea și drept cafenea –, și un singur bar. Poate că el crezuse că își adusese aminte cum era să trăiești în mijlocul pustietății, dar singura dată în viața lui când se apropiase de pustietate, se îndrăgostise într-o fermă frumoasă, cu o bucătărie bine aprovizionată și cu o aparență de lux „rustic". Leo Grady n-avea nici o idee despre cum ar fi fost să fie nevoit să conducă o sută șaizeci de kilometri până la un magazin Target.

Dar chiar și atunci când își trecea în revistă motivele pentru care trebuia să se îndepărteze de el, Lily și-a dat seama – în mod obiectiv – că nu era sănătos să fie atât de puțin dispusă să încerce. Auzea în minte argumentele lui Leo, care-i spunea că ei doi ar fi putut să se descurce, că exista o cale de urmat. Știa că Nicole ar fi țipat la ea că, dacă se simțea atât de nefericită fără el, trebuia să găsească o soluție. Dar Lily nu putea, iar atunci când Leo a deschis ochii și a privit-o, clipind somnoros, iar apoi a zâmbit ușurat, ea a știut exact de ce: pentru că după ce fusese părăsită, cel mai greu îi fusese să îndure un firav glas lăuntric care se instalase permanent în mintea ei, spunându-i că nu merita să fie fericită. Ea nu reprezentase un motiv îndeajuns de bun pentru ca maică-sa să rămână acasă, nici pentru ca taică-său să rămână

mai mult timp prin preajmă. Iar Leo nu se mai întorsese niciodată la ea. Lily supraviețuise tuturor acelor drame, dar nu credea că ar fi putut supraviețui dacă își mai permitea o nouă șansă împreună cu Leo, doar pentru ca el să-și dea seama într-o bună zi că nu merita să trăiască în mijlocul pustietății.

– Hopa! a spus Leo, întinzând mâna, somnoros, ca să-i dea o șuviță pe după ureche. Pare o problemă serioasă!

Lily a încercat să râdă, dar pe gură i-a ieșit mai degrabă un suspin. Nu și-a dat seama că i se umeziseră ochii decât după ce căldura umedă a lacrimilor i s-a scurs pe față. Oare de ce plângea în ultima vreme? Ea n-avea nici o înclinație către plâns.

Leo s-a încruntat și a întins mâna spre ea, atingându-i obrazul cu degetul mare.

– Lily, să știi că... din globii oculari îți curge o substanță apoasă!

Ea i-a dat mâinile laoparte, râzând printre lacrimi.

– Taci din gură!

El a privit-o cu ochi atât de blânzi și de plini de adorație, încât dintr-odată ea a devenit defensivă și s-a rățoit:

– Ce-i?!

Dar Leo a râs.

– Nu încă, dragă!

– Nu încă, ce?

– Încă nu te poți despărți de mine!

Retrăgându-se, ea i-a amintit:

– Nici măcar nu suntem împreună!

Auzind asta, el a zâmbit și a privit-o lung, cu ochi strălucitori.

– Uau, ai halucinații! Doi oameni care „nici măcar nu sunt împreună" nu fac dragoste așa cum am făcut noi.

– Leo, am vorbit deja...

– Știu despre ce am vorbit! a spus el întinzând mâna și prinzându-i ușurel bărbia între degetul mare și arătător. Nu renunț!

Lily a simțit un val de căldură în piept și apoi i-a îndepărtat din nou mâna.

– Nu poți decide tu pentru mine!

– Dar tu poți decide pentru mine? a întrebat Leo, însă pe un ton atât de blând, încât ea i-a aruncat o privire uluită. Oricum, a spus el, continuându-și ideea, nu decid eu pentru tine. Am decis doar că nu renunț la ideea ca noi doi să fim împreună! a precizat, iar apoi, cu fața complet lipsită de expresie, și-a ascuns mâna înapoi sub obraz. În ceea ce mă privește, o să fiu aici până când îmi spui să plec din viața ta și să nu te mai contactez niciodată, a concluzionat, privind-o drept în ochi. Vrei să plec din viața ta și să nu te mai contactez niciodată?

Cu mintea înceţoşată, Lily n-a reuşit să formuleze nici un răspuns, iar Leo a dat din cap, satisfăcut.

– Bine, fiindcă toate vocile din mintea ta, care îți spun că n-aș fi fericit cu tine pe termen lung sau că nu merită să-mi abandonez viața de la oraș de dragul tău – sunt gânduri și nimic mai mult, Lil. Doar pentru că gândurile sunt zgomotoase sau persistente, asta nu înseamnă că ele sunt și corecte.

– M-ai părăsit, a spus ea pe un ton sever. Știu de ce, dar... totuși! Mi-ai promis cândva că aveam să fim împreună pentru totdeauna. Nu pot să mai trec prin așa ceva!

– Nici unul dintre noi nu știa ce promitea. Eram copii! a răspuns Leo, întinzând mâna spre obrazul ei și ștergându-i o altă lacrimă. M-ai cunoscut în perioada cea mai fericită a vieții mele. Mama mea trăia. Aveam tot ce îmi trebuia. Nu cunoscusem niciodată tristețea, a enumerat el, ațintindu-și privirea întunecată în ochii ei. Acum am cunoscut-o. Sunt un adult care și-a pierdut mama, care nu mai are douăzeci de ani și care și-a pierdut iubirea vieții lui. Viața mea la New York e lipsită de suflet. Nu știi cât de fericit mă simt fiindcă sunt din nou cu tine! a exclamat, mângâind-o pe obraz. Habar n-ai cât de viu mă simt doar uitându-mă la tine de pe un pat de spital, în timp ce am copci pe față și o durere de cap monstruoasă!

Lily a înghițit în sec, incapabilă să-și desprindă privirea de la el, înecată în sentimente difuze, îmbibate de lacrimi, pe care nu și le putea reprima. Știa foarte bine cât de viu se simțea Leo.

– Deci eşti dispusă să mă laşi să găsesc un scenariu care să fie convenabil pentru amândoi? Vrei să încercăm?

– Să încercăm..., a repetat ea cu glas scăzut. Vrei să spui, să încercăm să fim împreună?

El a dat din cap, murmurând:

– Îţi cer doar permisiunea să mă laşi să-ţi prezint câteva idei. Poţi să renunţi oricând!

I-a făcut cu ochiul, jucăuş, iar ea a zâmbit.

– Ei bine, asemenea condiţii sunt destul de greu de refuzat!

– Mă bucur să aud asta, a spus Leo aplecându-se înainte şi apăsându-şi, tandru, buzele învineţite pe obrazul ei. Cred că putem s-o scoatem la capăt. Eu te iubesc. Nu trebuie să-mi spui şi tu acelaşi lucru. Dar e adevărat. Te iubesc!

Lily i-a privit mâinile perfecte, faţa tumefiată şi ochii care păreau să-i citească drept în suflet. Ar fi minţit prin omisiune dacă nu i-ar fi spus:

– Şi eu te iubesc!

Privirea lui Leo s-a făcut şi mai tandră. El a şoptit:

– E minunat să aud asta...

În cele din urmă, Lily şi-a coborât privirea, neştiind cum să-i dea următoarea veste.

– Au găsit cadavrul lui Terry!

Leo a rămas nemişcat.

– Mă bucur.

– Nu cred că avem nici o problemă legată de moartea lui. Noi doi, Nicole şi Walter, vreau să spun, a enumerat ea, întinzând mâna ca să se joace cu colţul cearşafului de pe patul de spital. Dar Bradley..., a murmurat, întâlnindu-i privirea şi simţind cum i se strângea inima la vederea durerii din ochii lui, ...are o mulţime de probleme.

Clipind, Leo s-a uitat lung la monitorul care îi înregistra bătăile inimii.

– Aşa îmi şi închipuiam.

Lily s-a aplecat şi şi-a pus buzele pe tâmpla lui care rămăsese nevătămată.

– O să-ţi ia ceva timp să treci peste asta, a şoptit ea. Vânătoarea de comori a fost un eşec, dar poate că ar fi bine să plecăm din oraş pentru o vreme. Doar noi doi.

În acel moment, Leo a părut să-şi amintească ceva.

– Poţi să-mi dai jacheta?

Ea s-a uitat la masa de lângă pat, pe care se aflau jacheta şi cămaşa, frumos împăturite. A scos haina din grămadă, i-a întins-o şi l-a privit cum îşi desprindea cu dezinvoltură ventuzele monitoarelor de pe piele. De mai bine de o săptămână, îi vedea corpul în diferite ipostaze şi nu ştia de ce tocmai priveliştea trunchiului lui pe un pat de spital îi crea brusc o stare mentală fierbinte şi plină de tulburare.

Leo a scotocit într-un buzunar, încruntându-se atunci când a scos de acolo mâna goală, iar apoi a scotocit şi în celălalt.

– Aha! s-a bucurat el, dându-i lui Lily o bucată de hârtie maronie pe care ea o mai văzuse.

– Citeşte asta!

Lily a luat-o, ştiind deja ce era.

– De ce ne ocupăm din nou de ea? a întrebat, îngrijorată la gândul că rana lui de la cap era mai gravă decât s-ar fi crezut.

– Spune-mi ce vezi! i-a cerut el, amintindu-şi de cuvintele pe care ea le rostise atunci când analizaseră fotografia tatălui ei.

Lily s-a uitat în jos.

761117910765116721111096 9

– Cifre! a spus ea, fără să înţeleagă ce voia Leo, de fapt.

– Citeşte-le! Fă-mi pe plac, te rog!

Lily i-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar el n-a făcut decât să dea din cap spre hârtia din mâna ei, ceea ce a determinat-o să recite:

– Șapte, șase, unu, unu, unu, unu, șapte, nouă, unu, unu, zero, șapte, șase, cinci, unu, unu, unu, unu, unu... O, Doamne, Leo, cum de ai reușit să scoți ceva din asta?!

– Termină șirul, a îndemnat-o el pe un ton calm.

Ea s-a uitat din nou în jos.

– Șase, șapte, doi, unu, unu, unu, unu, unu, unu, zero, nouă, șase, șase, nouă, a recitat, după care le-a numărat și a exclamat: Douăzeci și cinci de cifre! Fără spații!

– Duke n-avea de unde să știe că eu aveam să găsesc asta, dar ai noroc că am găsit-o tocmai eu!

Lily a ezitat, iar în cele din urmă a întrebat:

– De ce?

– Pentru că e un cod de computer.

– Stai așa! Duke a folosit un cod de computer?

– Se pare că da. Cel puțin un pic. E o schemă de codificare veche. Acum folosim în mare parte Unicode, dar codul ASCII a fost folosit ani de zile pentru sistemele de comandă pe computer. Poate că tatăl tău a fost un tip din vechea generație, dar era suficient de isteț ca să folosească orice fel de cod pe care-l putea găsi. S-ar putea chiar să fi anticipat că ASCII avea să se învechească într-o bună zi, dacă nu era deja învechit la vremea aceea – ceea ce îl face și mai greu de rezolvat, a spus Leo, iar apoi s-a încruntat. De fapt, nu știu când a ascuns Duke foaia asta în peșteră!

– Deci, a zis Lily, încercând să-l urmărească, chestia asta scrisă pe hârtie e un vechi cod de calculator care se traduce prin *Cine ajunge primul*? Pentru că asta e cu siguranță ceva ce ar fi spus tata!

Leo a dat din cap.

– În ASCII, există numere care corespund literelor majuscule, literelor minuscule, numerelor, simbolurilor. Faptul că nu existau spații între șirurile de cifre a făcut ca la început să-mi fie greu să înțeleg la ce mă uitam, a explicat el. Adică, ar fi putut să fie orice – chiar și un cod inventat de Duke însuși. Dar pentru că sunt obișnuit să văd numere grupate pentru cod, m-am uitat mai întâi la ele în dublete, a explicat mai departe, arătând cu degetul

spre hârtie. Faptul că numărul total de cifre era unul impar mi-a spus că era posibil ca Duke să fi amestecat literele majuscule cu minuscule, ca să le facă mai complexe – literele majuscule sunt din două cifre; minusculele sunt în mare parte din trei.

Lily era cu desăvârşire dezorientată.

– Nu înţeleg...

– Nu e nici o problemă. Singurul lucru pe care trebuie să-l pricepi e că majoritatea oamenilor nu înţeleg ASCII, aşa că, din multe puncte de vedere, Duke a ales perfect. Bradley nu cunoştea codul, iar prietenii lui desigur că n-aveau nici ei habar de aşa ceva.

Ea a zâmbit cu blândeţe.

– Ei bine, bravo ţie că ţi-ai dat seama!

– Chiar nu înţelegi ce înseamnă asta? a întrebat Leo, râzând.

– Nu.

El şi-a sprijinit uşurel obrazul pe mâinile încrucişate şi a zâmbit.

– Înseamnă că am putut să le îndrug tot ce am vrut eu.

CAPITOLUL 32

Lily a strâmbat din nas, şi-a trecut o mână peste faţă şi şi-a apropiat scaunul de pat.

– Leo..., a spus ea pe un ton de un calm forţat.

– Da.

– Vrei să-mi spui că i-ai minţit pe Bradley şi pe ceilalţi doi?

El a dat din cap în semn că da, ignorând faptul că obrazul îi pulsa de durere.

– Da.

Ea a făcut o faţă lungă, în semn de neîncredere.

– Pe bilet nu scrie *Cine ajunge primul*?

– Nu.

– Nu e...

– Fougère? a completat el, clătinând iarăşi din cap. Nu există aşa ceva!

– Ai inventat un cod ca să-i *păcăleşti*?! a întrebat Lily.

– Într-un fel. Adică, nu chiar. L-am falsificat.

– Ce ai fi făcut dacă Nicole n-ar fi venit cu poliţiştii?

Leo a ridicat din umeri.

– La momentul respectiv, nu mă preocupa problema asta.

– Atunci, ştii măcar ce scrie acolo?

Maxilarul lui Lily devenise rigid, iar tendoanele de deasupra claviculelor i se încordaseră.

– Leo, nu te mai prosti! l-a conjurat ea.

– Sunt tentat să-ți ofer satisfacția de a rezolva singură misterul!

Ea a pufnit batjocoritor.

– Crede-mă că n-am avut niciodată nevoie de satisfacția asta!

Renunțând s-o mai tachineze, el a spus, zâmbind:

– Adevărata provocare a fost să încerc să-mi amintesc codul ASCII fără să-l scriu. Odată ce mi-am dat seama ce era, n-am vrut ca ei să mă vadă cum îl rezolvam. A trebuit să compun fiecare literă în minte.

– Impresionant!

– Așa mi s-a părut și mie. Deci, în timp ce mă prefăceam că descifram codul și, în consecință, scriam literele greșite, îl felicitam mental pe tatăl tău pentru că folosise un amestec de majuscule și minuscule.

– De ce?

– Pentru că dacă din întâmplare ei ar fi intuit că falsul meu cod Fougère era un cod dublet sau triplet, atunci cei doi *E* din *Cine ajunge primul* ar fi trebuit să fie același număr. Dar...

– Leo, a spus ea cu răbdarea întinsă la maximum, jur pe Dumnezeu că dacă nu-mi spui...

– Caută acasă, a spus el cu glas scăzut.

Lily a strâmbat din nas.

– Ce?!

– Așa scrie, a lămurit-o el, urmărindu-i reacția și văzând cum expresia ei devenea una de totală neîncredere. Scrie *Caută acasă*.

– Acasă, unde?

Leo a privit-o țintă, iar ea s-a bâlbâit:

– La... la *mine* acasă?

– Cine știe! a spus el. Dar dacă într-adevăr tatăl tău a fost cel care a scris codul și l-a ascuns, n-ar fi logic ca acele cuvinte să se refere la casa lui?

– Care e, de asemenea, și casa mea! a spus Lily, răsuflând adânc.

– Exact.

Ea s-a aplecat, luându-și capul în palme.

– Dacă îmi spui că Bradley avea dreptate în dimineața asta... că banii au fost chiar sub nasul meu în tot acest timp...

– Merită să arunci o privire, nu-i așa?

Leo simțea că Lily devenea din ce în ce mai tulburată pe măsură ce se apropiau de locuința ei. În timp ce vechea ei camionetă gonea pe șosea, Lily a încercat să-și facă iubitul să nu aibă așteptări prea mari de la locul spre care se îndreptau. I-a reamintit lui Leo că acea cabană nu era prea impresionantă, că ea nu locuia mai niciodată acolo și că, atunci când o făcea, n-avea niciodată timp sau bani de investit în reparații. După toate câte se întâmplaseră, bineînțeles că trecea prin tot felul de stări, fiind totodată plină de speranță și pesimistă, ametitor de neîncrezătoare și neliniștită.

Și sufletul lui Leo era tulburat, dar el avea zeci de ani de experiență în a-și ține emoțiile ascunse. Fiecare dintre ei trebuia să se aștepte să aibă nevoie de o grămadă de psihoterapie în viitor, dar, în acel moment, lui îi era de folos faptul că știa cum să-și ascundă emoțiile. Voia să iasă din propria piele? Bineînțeles că da. Oare își pierdea cumpătul la gândul că acea comoară putea să fie încă acolo? Categoric. Îl îngrijora perspectiva de a se confrunta cu o altă dezamăgire devastatoare? La naiba, da! Așa că, în schimb, s-a concentrat asupra lui Lily, asigurând-o că nu-i păsa de felul în care arăta casa ei și că, chiar dacă banii nu se aflau acolo, el încă era cu totul preocupat de *ea*.

Dar după ce au oprit, amândoi au privit prin parbriz, fără să vorbească, în timp ce motorul torcea liniștit.

– Vezi?

Ea îi studia reacția atât de îndeaproape, încât el a fost nevoit aibă mare grijă ca să nu-i poată fi descifrată expresia feței.

Pentru că, de fapt, cabana arăta exact atât de rău pe cât o descrisese ea.

De la distanță, părea o căsuță drăgălașă, construită din bușteni, așezată într-un pâlc de plopi. Ierburile deșertului, înalte până la

genunchi, acopereau fundaţia. Un pârâiaş susura în apropiere. Gardul şi micul grajd erau vechi, dar întreţinute cu sârguinţă.

Casa însă era înclinată, adică mult aplecată într-o parte. Acoperişul trebuia cel puţin peticit, iar o estimare realistă ar fi dus la concluzia că era nevoie să fie înlocuit în întregime. Una dintre treptele verandei se prăbuşise, putrezită şi sfărâmată. Plasele de ţânţari lipseau de la ferestre. Uşa din faţă era deteriorată de intemperii şi avea nevoie de o lovitură puternică de umăr ca să se deschidă.

Dar interiorul era curat, de dimensiuni reduse şi surprinzător de drăguţ. Mobilierul consta dintr-o canapea simplă, bleumarin, din două scaune şi dintr-o măsuţă de cafea deteriorată, dar lustruită cu grijă. Ceea ce părea a fi un covor împletit manual din fâşii de ţesătură, decora podeaua zgâriată de lemn masiv din faţa şemineului, dând încăperii aerul unui cămin. Sufrageria era mică; masa de pin cu patru scaune părea făcută manual. Bucătăria era ordonată şi luminoasă, electrocasnicele erau vechi, dar curate, iar frigiderul scotea un vâjâit zgomotos.

– E frumos, Lil!

Ea a pufnit în râs.

– Sunt sigură că toate astea nu înseamnă nimic în comparaţie cu apartamentul tău de burlac din Manhattan!

– Locul ăsta e cel puţin dublu ca spaţiu!

– Are şaizeci şi cinci de metri pătraţi, a răspuns ea pe un ton categoric.

– Atunci, e de două ori şi jumătate mai mare! a glumit el.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar un zâmbet i-a ridicat colţurile gurii.

– Ce-i cu pereţii ăştia? a întrebat el, sperând ca întrebarea să nu fie nepoliticoasă.

Faptul că acea casă fusese făcută de cineva care nu se pricepea la construcţii părea aproape comic de evident.

Pereții erau presărați cu capete de cuie rotunde și plate, bătute la întâmplare la intervale aleatorii, ca și cum numai ele ar fi ținut în picioare întreaga structură.

– Naiba să mă ia dacă știu! a răspuns ea, cu o ușoară undă de asprime în glas. De mult timp am încetat să mai încerc să-l înțeleg. El a construit cabana asta pentru mama, care nu voia să stea într-o rulotă veche pe timpul lunilor de iarnă. Eforturile lui Duke au sfârșit prin a fi o pierdere de vreme, fiindcă în cele din urmă ea a plecat oricum.

– Și, după accidentul vascular cerebral, ai avut grijă de el aici?

– Da. Nu e mult spațiu, dar am fost doar noi doi. Plus o asistentă medicală care venea ori de câte ori trebuia să lucrez. Duke își petrecea mult timp șezând pe scaunul de lângă fereastră, privind munții.

Pe cât de mult ura Leo să și-o imagineze pe Lily îngrijindu-l singură pe Duke, pe atât de mult ura ideea că ea ar fi trebuit să-și ducă restul zilelor claustrată în acea cabană dărăpănată.

Lily l-a lăsat să se uite în jur, dar s-a apucat imediat de treabă. Iar în ceea ce el presupunea că era unul dintre cele două mici dormitoare, Leo a auzit-o pe Lily scoțând lucruri din dulap, deschizând și închizând sertare, bătând în pereți ca să-și dea seama unde anume existau goluri sau o umplutură care ar fi putut să fie altceva decât lemn. Ea bătea cu piciorul în podea, verificând fiecare suprafață, fiecare perete, fiecare scândură care s-ar fi putut mișca. I s-a alăturat și el, dând laoparte covoare și căutând pereți falși în dulapurile de bucătărie.

– Unde crezi că ar fi putut ascunde ceva? a întrebat el.

Ea s-a întrerupt din cercetarea fiecărei cărămizi a șemineului și a făcut o față emoționată, teatrală.

– La naiba, crezi că ar trebui să mă gândesc la asta?

El i-a ignorat tonul. Așa se proteja Lily, încercând să nu-și facă speranțe.

– *Adică*, a spus Leo, răbdător, haide să ne gândim la acel loc anume despre care ar fi crezut Duke că era unul în care nimeni

n-ar fi căutat niciodată! De fapt, tatăl tău a fost un tip genial, Lily! Ştia că oricine ar fi bănuit că el ţinea banii aici s-ar fi uitat în şifonier. Ar fi presupus că erau ascunşi undeva în podea. S-ar fi uitat în dulapuri. Aşa că, dacă Duke a crezut că exista o şansă ca *tu să* fii cea care să ajungă la peşteră şi *ţi-a* lăsat acel bilet care *te-a* trimis direct aici, în propria ta casă, spune-mi, care să fie locul în care tatăl tău s-ar fi gândit că n-ai mai căutat niciodată, dar că numai tu ai fi putut căuta?

Lily s-a aşezat pe canapea, prinzându-şi mâinile între genunchi.

– Nu ştiu!

– Haide să lăsăm lucrurile să se aşeze puţin! i-a propus el. Să ne uităm în jur! Gândeşte-te la spaţiul ăsta, aminteşte-ţi dacă a existat aici vreun loc cu o anumită semnificaţie!

– Leo, nu există prea mult spaţiu de luat în considerare!

– Exact! a exclamat el. Asta face ca totul să fie mai uşor şi mai greu în acelaşi timp. Duke trebuia să fie foarte creativ ca să ascundă ceva aici!

Lily s-a lăsat pe spate, privind în jur ca şi cum ar fi avut ochi noi. Ca de obicei, bătea darabana cu degetele pe coapse, iar el auzise ritmul de atâtea ori până acum, încât s-a trezit bătând împreună cu ea. Stând împreună pe canapea, au bătut la unison – *tic, toc, tic, tic, tic, tic. Tic, toc, tic, tic, tic, tic, tic*... Iar apoi lui Leo i s-a oprit inima în loc.

– Lily!

Ea a făcut o pauză.

– Poftim?

– Ce-i asta? a întrebat el, arătând spre mâna ei. Ce e acel ritm pe care-l baţi mereu? E un cântec?

Lily s-a uitat în jos, aproape ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că făcea asta.

– Nu. Aşa bătea tata la uşă, a răspuns ea. Era bătaia noastră secretă, de pe vremea când eram mult mai mică de vârstă. El pleca de acasă pe perioade îndelungate, iar eu rămâneam singură aici. Bătaia asta în uşă îmi dădea de veste că cel care ciocănea

era Duke. Desigur, ar fi putut să descuie cu cheia, ca orice om normal, dar întotdeauna i-a plăcut să-şi facă intrarea într-un mod teatral.

Leo o privea ţintă, cu inima bubuindu-i de furie protectoare... şi de înţelegere.

– Ia mai bate puţin!

Au bătut împreună o dată, apoi încă o dată, iar el a alergat până la birou, a căutat o bucată de hârtie şi un stilou şi a început să noteze: *tic, toc, tic, tic, tic, tic, tic.*

Bănuitor, a deschis browserul telefonului şi a început să caute, după care a spus:

– E codul Morse!

– Ce scrie?

Lily a venit lângă el şi s-a uitat la bucata de hârtie.

L I L I L I L I L I L I... *Lili.*

– *Lily*, a spus el. Dar cu *i* final, nu cu *y*! Doar o repetare a lui *Lili* la nesfârşit!

– Crezi că e important?

– Poate că da? Aşa se scrie „Liliana"... Dar poate că nu există nici o semnificaţie. Nu e numele unui loc, a spus el. Nu e un indiciu spaţial sau o direcţie.

Leo a privit-o pe Lily, dar atenţia ei fusese captată de altceva. Se uita lung la perete.

La peretele – *pereţii* – acoperiţi de cuie.

În clipa aceea, a observat şi el. Cuiele nu fuseseră bătute la întâmplare, ci închipuiau diferite modele. Modele *peste tot.* Câte un cui, sau linii atent trasate, făcute din câte trei cuie la rând. Puncte şi liniuţe peste tot. Cuvintele erau incrustate la propriu în fiecare centimetru al cabanei.

– Astea au fost mereu aici?

Lily a clătinat din cap în semn că nu.

– Duke le-a bătut la un an după ce a plecat mama. M-am gândit că, în sfârşit, el îşi pierduse minţile, sau că se chinuia să depăşească o anumită stare...

Lui Lily i-a scăpat un suspin, iar apoi şi-a dus mâna la gură, vorbind în spatele palmei.

– Numele meu! După accidentul vascular cerebral, nu putea spune decât asta. Crezi că...

– Încerca să-ţi spună ceva? a întrebat Leo, cu glas crispat de emoţie. Repetând „Lily" la nesfârşit? a adăugat el, căscând gura de uimire. Având în vedere că bătaia lui secretă la uşă era numele tău şi că nu mai putea vorbi după accidentul vascular cerebral decât ca să-ţi rostească numele? Da, cred că da!

Lily şi-a apăsat fruntea cu palma.

– O, Doamne! Ghicitoarea!

– Ce?!

Ea a recitat din memorie:

– *Nu-ţi place să pleci, dar o s-o faci negreşit.* Leo, Duke ştia că uram să merg la Ely! Pe vremea când eram copil, nu găseam acolo pe nimeni cu care să stau; Duke mă lua cu el şi petrecea ore întregi la bar, vorbind cu localnicii care-l venerau cu toţii, iar eu stăteam la tonomat şi tot vâram în el monede de douăzeci şi cinci de cenţi, alegând la nesfârşit din aceeaşi selecţie de cântece, a spus Lily ridicând o mână cu degete tremurătoare şi ducându-şi-o la tâmplă. Apoi avem versul: *Va trebui să te duci, dar niciodată acolo, promit.* Fotografia pe care ai luat-o tu de la bar se afla la toaleta bărbaţilor – eu mă duceam, firește, la toaleta femeilor, a adăugat ea, iar apoi expresia feţei i-a încremenit din pricina şocului şi i-a aruncat lui Leo o privire năucită. Ghicitoarea aceea era doar pentru mine, eu trebuia s-o rezolv! Duke a lăsat asta pentru *mine*. Totul se termină cu numele meu!

S-au ridicat în tăcere, uimiţi, după care au luat-o la goană în direcţii opuse, căutând febril numele de *Lili* scris din cuie, pipăind de-a lungul buştenilor, strigând ori de câte ori găseau modele.

Nu era nevoie să folosească prea mult codul Morse, ci doar să-l găsească în modelele capetelor de cui – două rânduri de un punct, o liniuţă şi încă patru puncte. Lily a tras un scaun lângă unul dintre pereţii camerei de zi şi s-a urcat pe el astfel încât

›oată vedea aproape de tavan, iar apoi a urmărit meticulos
'are linie. Leo făcea același lucru în partea din față a casei,
la tavan la dușumea, de la șemineu la ușa de la intrare, până
›uștenii mai scurți de sub fereastra de la care îi plăcea lui
ke să privească munții. Iar *acolo*, sub un cârlig al cuierului,
› haina de iarnă și sub eșarfa ei, cam la jumătatea distanței,
nălțimea taliei, se afla un buștean ce era doar puțin strâmb
:are, față de ceilalți, ieșea un pic mai mult în afară. Pe el era
:ut cu ciocanul modelul mult căutat.

Punct, liniuță, punct, punct, punct, punct, punct. Punct,
iuță, punct, punct, punct, punct, punct, punct.

– Lily!

Ea a alergat la Leo, trecându-și degetele de-a lungul șirului
mici capete de cuie, șoptind:

– Asta e...

Leo a făcut un pas înainte și a pipăit lemnul pe toată lungi-
ea. Acel buștean se afla la joncțiunea dintre ușa din față și
:rete și avea o lungime de doar un metru și jumătate.

– A fost tăiat! a spus Lily, uitându-se la el, uimită. Fața a fost
iată cu grijă. Vezi îmbinarea? a întrebat ea aplecându-se și
tându-se mai atent. N-am știut niciodată că asta era aici!

– Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap!

Inima lui Leo se transformase într-un animal sălbatic, care i
: izbea de pereții cuștii toracice. Bubuiturile pulsului său erau
:oul bătăilor în Morse care alcătuiau numele de Lily și care îi
/âcneau în jos, pe brațe. El și-a trecut mâna peste spinarea ei,
/ând nevoie să se ancoreze în ceva real, palpabil.

– Oare bușteanul poate fi scos din perete? a întrebat el.

Lily a pipăit bușteanul, căutând un loc din care să-l apuce
ine. A încercat să-l împingă și apoi să-l tragă, iar partea din față
cedat puțin. A apăsat mai tare, presând marginea de sus, acolo
nde curbura bușteanului se întâlnea cu îmbinarea de deasupra;
u un pocnet stins, partea din față s-a desprins, dând la iveală
avitatea de dedesubt.

Privind gaura întunecată, Lily a oftat, iar apoi şi-a vârât mâna înăuntru.

– Nu văd nici un... hopa! a exclamat ea, trăgându-şi braţul înapoi, cu degetele încleştate pe un plic vechi şi zbârcit.

Pe faţa plicului, cu scrisul de mână pe care Leo l-a recunoscut ca fiind al tatălui ei, erau aşternute cuvintele:

Pentru Lily,
Mergi la naiba-n praznic!

Înăuntru se aflau o cheie şi o monedă de aur.

CAPITOLUL 33

A doua zi de dimineață, la ora opt și patruzeci și trei de minute, Lily stătea, respirând sacadat, în fața băncii Elk Ridge, actualul sediu a ceea ce fusese cândva banca San Miguel Valley.

Pe zid se afla o placă pe care era gravată următoarea inscripție:

CLĂDIREA MAHR
1892
LOCUL ÎN CARE A AVUT LOC PRIMUL JAF
COMIS DE BUTCH CASSIDY
LA BANCA DIN SAN MIGUEL VALLEY
24 IUNIE 1889

– E în regulă dacă nu dăm de nimic aici, a zis ea cu o voce ca de robot. Nici măcar nu știm dacă Duke a găsit banii!

Mai spusese asta înainte, de vreo cincisprezece ori, pe drumul de la Hester, Utah, la Telluride, Colorado. Putea s-o mai spună de încă o sută de ori, iar Leo nu i-ar fi reproșat-o pentru nimic în lume. Nici unul dintre ei nu dormise o clipă noaptea trecută; nerăbdarea și întrebările necontenite – „Ce-ar fi dacă...?" – le dăduseră peste cap atât capacitatea de concentrare, cât și odihna.

Speranța era un drog periculos, iar Lily se afla pe marginea prăpastiei dintre două lumi: una care îi promitea tot ceea ce își

dorea în viață, și alta, în care trebuia să-și dea seama cum să transforme viața pe care o avea în viața pe care și-o dorea.

Ea a studiat îndelung sticla fumurie a fațadei.

– Și dacă nu e încă deschis?

– Au deschis la opt și jumătate, a răspuns Leo.

El s-a apropiat de Lily venind din spate și și-a petrecut brațele în jurul mijlocului ei. Simțea cum corpul lui Lily se lupta cu fiecare respirație, forțând aerul să iasă înapoi imediat ce îl inspira. Nu mai era loc înlăuntrul ei pentru nimic altceva în afară de acea tensiune.

– Chiar dacă nu e nimic acolo pentru tine, a spus el, cu buzele lipite de pielea moale de sub urechea ei, nu trebuie să te mai întorci la ceea ce a fost înainte!

Ea a dat iute din cap, absentă.

– Acum sunt aici, cu tine. Nu ești singură! a adăugat el.

După câteva încercări, ea a reușit, în sfârșit, să tragă aer mai adânc în piept.

– Știu.

– Te iubesc! N-am de gând să te mai părăsesc.

Lily s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el.

– Mai spune-mi o dată!

– Nu plec, a spus el, sărutând-o iarăși pe gât. Și o să stau aici cu tine o săptămână, dacă de asta ai nevoie, dar dacă ești gata, tot ce trebuie să faci e să deschizi ușa și să intri.

Lily a întins mâna, a apucat bara de alamă și a deschis ușa grea de sticlă. O rafală de aer condiționat i-a lovit pe amândoi, de parcă s-ar fi izbit de un zid de răcoare puternică. Ambii aveau nevoie de o baie și de o masă consistentă; Leo nu și-a dat seama cât de rău arăta decât după ce s-a văzut în foaierul strălucitor, îmbrăcat în aceleași haine rupte pe care le purtase la ieșirea din spital, cu nouăsprezece ore în urmă.

La urma urmei, nici n-aveau de ce să-și facă intrarea clandestin: era o zi de luni și, fiindcă toată lumea avea telefoane cu internet, în clădirea băncii era liniște. Asta i-a făcut să observe

cu ușurință momentul în care un bărbat s-a ridicat de la un birou aflat dincolo de rândul de casieri, privindu-i drept în ochi în timp ce-și netezea cravata.

El s-a apropiat cu pași măsurați și cu fața luminată de un zâmbet misterios; zgomotul tocurilor pantofilor lui eleganți părea să răsune din toate părțile foaierului aceluia larg.

În strânsoarea lui Leo, mâna lui Lily a transpirat, iar degetele i s-au strâns în jurul alor lui. El i-a răspuns cu o strânsoare menită s-o liniștească și a murmurat, ca pentru sine:

– E în regulă.

– Ei bine, ce întâmplare! a exclamat funcționarul.

Bărbatul – înalt, cu fața îngustă, cu un început de chelie și cu o frunte care strălucea ca dalele de marmură pe care tocmai le traversase ca să ajungă la ei – a zâmbit mai larg, arătându-și dinții mari. Cu privirea ațintită la Lily, a spus:

– Aș putea să ghicesc, dar, ca să fiu sigur, cred că ar fi bine să-mi spui cum te cheamă!

Leo s-a întors ca să observe reacția lui Lily, întrebându-se dacă ea vedea răspunsul la toate grijile ei dezvăluindu-i-se în fața ochilor chiar în acea secundă. Lily a ridicat din sprâncene în semn de neîncredere și de surpriză, iar bărbia i s-a contractat defensiv, ceea ce i-a arătat lui Leo că ea și-a înăbușit, plină de hotărâre, acea speranță.

– Lily Wilder, a spus ea. Iar tu ești...?

– Ed Tottenham, a răspuns bărbatul, întinzând o mână pe care Lily a strâns-o. O, Doamne, Lily Wilder, începusem să cred că n-aveai de gând să mai apari niciodată!

CAPITOLUL 34

Laramie, Wyoming
Două luni mai târziu

Cele patru pahare de şampanie s-au ciocnit cu un clinchet sărbătoresc, dar paharul lui Nicole s-a izbit cu putere de celelalte, clătinându-se şi vărsând şampanie pe mâna ei.

– La naiba!

S-a aplecat, imperturbabilă, lingându-şi şampania de la încheietura mâinii şi până pe spatele degetului mare.

Walter i-a urmărit mişcarea cu privirea, după care a privit-o pe Lily în ochi şi a trăit o scurtă, dar vizibilă criză interioară, pentru ca apoi să dea pe gât paharul plin.

Lily şi-a dus paharul la buze, închizând ochii în timp ce mirosul înţepător al băuturii spumoase îi gâdila nasul, iar bulele acrişoare şi aromate îi pocneau pe limbă. Nu-i plăcuse niciodată şampania – dacă era să fie sinceră, rareori avusese ocazia s-o încerce –, dar Leo condusese până în oraş ca să facă ceva cumpărături special pentru cina din acea seară şi adusese acasă o ladă cu ceea ce promisese că avea să fie o doză generoasă de bule. Aşa că Lily era hotărâtă să înţeleagă ce anume apreciau toţi ceilalţi.

Ca de obicei, Nic a exprimat ceea ce Lily gândea deja:

– Are gust de sirop de tuse carbogazos! a exclamat ea, lipindu-şi limba de cerul gurii şi încruntându-se. *Câh!*

Leo a zâmbit, fermecat şi fără să se plângă.

– O iau eu pe a ta, a spus el, începând să se întindă spre ea.

Nic s-a ferit, înclinându-şi paharul pe spate şi golindu-l.

– N-am spus niciodată că aş avea ceva împotriva siropului de tuse!

Râzând, Leo s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie ca să ia o sticlă nouă. Cheltuise cu plăcere cinci sute de dolari ca să cumpere o ladă de şampanie pe care iubita lui şi cea mai bună prietenă a ei n-aveau s-o aprecieze. În cele mai multe nopţi, erau doar ei doi. Leo gătea în timp ce Lily îşi termina treburile de seară în grajd, după care ciocneau gâturile sticlelor de bere deasupra mesei lungi şi noduroase din sufrageria extinsă, cuibărindu-se apoi cu câte o carte în mână sau uitându-se la un film după ce toate treburile casnice erau gata. Indiferent de ceea ce spuneau acum extrasele lor de cont, Leo îmbrăţişase pe deplin – şi plin de bucurie – viaţa aceea simplă.

Totuşi, seara de acum era una specială. La un moment dat, aveau să treacă la bere – toate semnele arătau că urma desfrâul – dar pentru o reuniune ca aceea, era nevoie de bule. Walter venise cu avionul de la New York în acea dimineaţă; Nic venise cu maşina de la... ei bine, de alături. Cu o săptămână în urmă, cumpărase cele douăzeci de hectare de pământ acoperit de tufişuri de pe malul râului, învecinate cu Wilder Ranch.

– Pentru Nicole, care a devenit proprietar de pământ! a spus Lily, umplându-şi paharele pentru un toast adecvat.

Clinc!

– Pentru Leo şi Lily, care redeschid Wilder Ranch! a adăugat Walt.

– Vara viitoare, a precizat Leo, cu un glas puţin cam stins.

Îl apăsa gândul la tot ceea ce mai era de făcut. Să cumpere cai, să-i antreneze, să echipeze cabana lor şi căsuţele pentru oaspeţi,

să angajeze personal. Şi, bineînţeles, să facă şi câteva călătorii în străinătate.

Iată compromisul pe care-l făcuseră cu tatăl ei mort: cel puţin două luni pe an petrecute peste graniţă, pentru ca Lily să-şi lărgească orizonturile.

Clinc!

Zâmbetul lui Leo a devenit mai tandru, iar acel nod din sufletul lui Lily, care persista de când se ştia ea pe lume, a părut să se mai dezlege puţin. „Te iubesc!" spunea expresia de pe faţa lui Leo. „N-am de gând să te părăsesc niciodată!" Poate că, până la vara viitoare, Lily avea să înţeleagă că totul era real şi că nodul acela de nelinişte dinlăuntrul ei avea să se desfacă într-o frânghie înnodată larg, sau, şi mai bine, într-un scul de caşmir sau într-un fir moale de mătase.

– Ai de gând să ne laşi să vedem scrisoarea aceea? a întrebat Walt.

La un semn din cap al lui Lily, Leo s-a ridicat, dispărând în birou şi revenind cu o foaie împăturită, pe care trecerea vremii o îngălbenise.

Walter a luat foaia.

– De câte ori ai citit-o?

– Probabil că de o mie de ori, a răspuns Lily, care apoi şi-a muşcat buza, adăugând: O să dureze ceva până când o să mi se pară totul real!

– Pun pariu!

Ea l-a privit pe Walter citind. Simţea că ştia suficient de bine conţinutul ca să poată urmări cuvintele pe măsură ce ochii lui se mişcau deasupra paginii.

Dragă Lily,

Dacă citeşti rândurile de faţă înseamnă că ne-am încheiat călătoria şi că eşti pe cale să deschizi o cutie înăuntrul căreia se află viitorul tău. Sper că ţi-a plăcut călătoria asta. Mi-a luat

câțiva ani ca s-o plănuiesc așa cum trebuie, iar acum, când citești scrisoarea mea, sper că putem spune că ne-am distrat de minune.

Dar știind cât de mult ai ajuns să urăști ghicitorile mele și cum, probabil, stau chiar în spatele tău în timp ce citești scrisoarea, sper că n-o să te întorci și că n-o să-mi tragi una fiindcă te-am obligat să dezlegi mistere. Sunt un moș care se bucură de trucurile cu care s-a îndeletnicit toată viața și nu pot să-ți spun cât de mândru sunt că ne-am ocupat de ele împreună.

Cred că e prima dată când îți las un bilet pe care nu trebuie să-l decodezi. Ha! Nici măcar eu nu vreau să pierd atât de mult timp încifrând un mesaj. În plus, dacă ai găsit scrisoarea, ți-ai câștigat dreptul la o lectură ușoară. (Și chiar dacă ți-aș putea spune toate astea personal, știi că nu mă pricep prea bine.)

Îți amintești că, atunci când erai mică, îți spuneam Lăcustă? Țopăiai din loc în loc în curtea din față, jurând că trebuia să aterizezi pe un băț, ca să nu te topești în lavă. Pe atunci îți plăcea și vânătoarea de comori. Erai mica mea parteneră.

Cred că nu ți-au mai plăcut toate chestiile astea după ce a plecat mama ta. Te-am înțeles. Poate că, după ce creșteai, nu ți-ar mai fi plăcut oricum, dar îmi imaginez că plecarea ei a avut mult de-a face cu motivul pentru care ai început să urăști ceea ce îmi plăcea mie.

Întotdeauna ți-au fost dragi caii, dar mai demult îți plăceau și drumețiile, și vânătoarea de comori. Am vrut să te fac să iubești din nou aceste ultime două îndeletniciri, dar înțeleg de ce n-am reușit. Vânătoarea de comori a luat-o pe mama ta de lângă noi și m-a luat și pe mine de lângă tine. Totuși, nu i-am putut rezista niciodată, și știu că și tu iubești ceva la fel de mult, așa că sper ca într-o bună zi să mă înțelegi.

Am găsit majoritatea banilor ăstora la o lună după ce a plecat mama ta. Erai la fermă, împreună cu unchiul Dan. Eu n-aveam nici un plan. Am rătăcit în locuri în care nu mai fusesem niciodată. M-am și pierdut o dată sau de două ori. Am ajuns în cea din urmă peșteră și acolo am găsit toți banii ăștia, toate monedele

astea vechi, depozitate în vreo cincisprezece lăzi de lemn prăfuite. Sincer să fiu, a fost prima dată în viaţa mea când am plecat în deşert fără să fiu mânat de dorinţa de a găsi o comoară. Şi chiar atunci am găsit singurul lucru pe care l-am căutat toată viaţa.

Mi-a luat câteva săptămâni să scot toată comoara din peşteră, iar apoi n-am ştiut ce să fac cu ea. Pe de-o parte, m-am gândit: „Acum e momentul în care eu şi Lily începem o nouă viaţă, aleasă de noi înşine!", dar, chiar şi până atunci, noi doi alegeam întotdeauna lucruri diferite. Eu voiam să continui să cercetez pământul în căutarea a ceva care să mă surprindă. Tu voiai să rămâi la ranch, alături de caii tăi.

Însă apoi am căzut pe gânduri şi m-am întrebat: „Oare ea a avut vreodată de ales? Oare s-ar fi ataşat de modul ăsta de viaţă dacă ar fi văzut lumea de dincolo de hotarele strâmte între care a trăit întotdeauna?"

Sper ca toate astea să te facă să înţelegi de ce am vândut ferma. Locul ăla m-a făcut să mă simt prins în capcană. Ştiu că îţi place acolo, dar nu vreau să fiu legat de acel pământ şi nu vreau ca tu să te laşi pur şi simplu pradă destinului tău. Asta e decizia mea şi îmi menţin poziţia. Vreau să-ţi spun ceva important şi poate că, dacă am trecut împreună prin vânătoarea asta nebunească de comori, iar tu încă n-ai lăsat scrisoarea din mână, există o şansă să asculţi ce-ţi spun.

Abia dacă eşti adult. Nu te lega încă de un loc sau de o persoană. Nu lăsa ca lumea să-ţi rămână mică şi încearcă să vezi cât mai mult din cea de dincolo de hotarele tale.

Ştiu că-ţi place ranch-ul ăla. Dar o să-l percepi în mod diferit după ce o să ieşi în lumea reală şi o să-ţi faci propriile alegeri. Asta e ceea ce-ţi ofer eu. Cu banii pe care ţi-i las, vreau să călătoreşti. Sunt cai peste tot în lume, Lil. Du-te şi călăreşte-i pe toţi! Vreau să explorezi, să-ţi extinzi orizontul şi să fii curajoasă. Dacă la sfârşitul anului tot mai vrei un ranch, atunci cumpără-ţi propriul teren şi fă-ţi un nume în felul ăsta.

Înțeleg că ai putea să te întorci la Laramie și să rămâi acolo pentru totdeauna, să nu pricepi niciodată de ce eu n-am putut s-o fac, de ce n-am putut să rămân într-un singur loc. Poate că, după ce o să călătorești, o să te contamineze și pe tine morbul hoinărelii și o să vrei să faci din asta o latură a vieții tale, așa cum am făcut eu. Sau poate că n-o să-ți placă deloc, dar atunci măcar o să știi cum e construită inima ta și o să-mi poți cere să-mi țin gura bazându-te pe experiențele tale personale. Cel puțin o să ai șansa să alegi, ceea ce e singurul lucru pe care-l vreau pentru tine.

Mai presus de toate, nu vreau ca tu să sfârșești trăindu-ți viața pe jumătate.

Deci deschide cutia asta de valori! Și trăiește.

Duke

Walt și-a șters ochii pe ascuns și după aceea i-a înapoiat scrisoarea lui Leo.

– Să vă spun ceva: vânătoarea de comori ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi luat și Duke parte la ea!

Lily a întins mâna după șampanie și și-a înăbușit râsul cu ajutorul unei înghițituri de bule.

– Glumești? Nu ne-ar fi ajutat! Și nici măcar nu-mi pot imagina pe cine aș fi omorât până la urmă din pricina acelui cod ASCII! Mi-ar fi luat *săptămâni* întregi ca să-l descifrez, iar apoi aș fi aflat că decodificasem un bilet care îmi spunea că trebuia să caut comoara acasă?! Crimă! Mulțumesc lui Dumnezeu fiindcă l-am avut pe Leo!

– Dar numai tu ți-ai fi dat seama unde se afla cheia! i-a reamintit Leo. Numai tu aveai modelul potrivit – *LILI*.

Nicole a luat sticla, s-a aplecat peste Walter și i-a distras momentan atenția cu un sân apăsat pe antebrațul lui. Prefăcându-se că nu observa felul în care ochii lui o urmăreau în timp ce se îndrepta de spate, și-a umplut paharul până sus, aplecându-se ca să soarbă atunci când șampania s-a revărsat din pahar.

– Nu pot să trec peste faptul că Duke a vrut să facă asta împreună cu tine! i-a spus ea lui Lily, ştergându-şi spuma de pe buza de sus. Cred că e minunat!

– Bineînţeles că spui asta, fiindcă totul a ieşit bine! a răspuns Lily.

Lângă ea, Leo s-a lăsat pe spate în scaunul lui, punându-i o mână pe umăr şi vârându-şi degetele, cu o familiaritate involuntară, pe sub părul ei de pe ceafă.

– E o senzaţie ciudată să le fiu puţin recunoscător chiar şi lui Bradley şi Terry. Totuşi, dacă nu ne-ar fi târât ei în deşert, n-am fi găsit niciodată comoara!

În jurul mesei au răsunat murmure de aprobare.

Mai mult decât despre orice altceva – infracţiunea, mărimea impresionantă a comorii sau trupa eclectică de inadaptaţi care reuşise să ducă la bun sfârşit căutarea – presa se entuziasmase să dezbată modul în care tatăl lui Lily îşi ascunsese descoperirea chiar la Telluride, oraşul în care Butch Cassidy jefuise prima lui bancă. Bancnote, monede, bijuterii, documente.

„Mare şmecher a mai fost şi Duke!" se gândise Lily, scoţând un hohot de râs ascuţit, care apoi se transformase într-un sunet îngrozitor. Se prăbuşise chiar în mijlocul băncii, după ce acel funcţionar cumsecade o luase de mână. Ea îşi dăduse seama că Duke chiar găsise banii cu ani în urmă, cu ceva vreme înainte de atacul lui cerebral şi cu siguranţă că înainte de a vinde ranch-ul. Apoi cutia de valori se deschisese sub ochii ei, iar scrisoarea alunecase pe podeaua de marmură a băncii.

Cincisprezece milioane de dolari la valoarea curentă! Cifra încă nu părea pe deplin reală. În urma negocierilor cu autorităţile, o parte din sumă ajunsese la parcurile naţionale, la societăţile istorice şi la terenurile triburilor băştinaşe din sud-vestul ţării. Restul fusese împărţit între ei. Walter tot căuta proprietăţi de vânzare, dar încă îşi cântărea opţiunile, ţinând seama de faptul că existau o mie cinci sute de magazine Petco în SUA, Mexic şi Puerto Rico. Lily spera că el aşteptase să vadă unde anume se

oprea Nicole, iar ea, bineînțeles, își folosise banii ca să cumpere ranch-ul de alături.

Restul sumei le permisese lui Leo și lui Lily să răscumpere Wilder Ranch de la Jonathan Cross, dar atenția mediatică făcuse deja ca locurile de cazare la ranch să fie rezervate pentru următorii trei ani. Și doar pentru că acum Lily era suficient de înțeleaptă ca să știe ce-și dorea, asta nu însemna că n-ar fi onorat în continuare dorințele tatălui ei – oricât de greșite ar fi fost. Ea și Leo aveau să folosească dobânda ca să călătorească. Prima excursie urma să fie una în Japonia, făcută împreună cu Cora, în scopul întâlnirii cu acele rude pe care ea și Leo nu le cunoscuseră niciodată.

– Ce nebunie de poveste! a spus Walt.

El putea să se refere la Butch, la Duke sau la ceea ce li se întâmplase tuturor în luna mai. Dar ori de câte ori îl privea pe Leo, Lily se gândea că povestea cea mai nebunească putea fi asta: că se îndrăgostise la vârsta de nouăsprezece ani și că trecuse apoi printr-un deceniu de singurătate și de zbatere, doar ca să ajungă înapoi de unde plecase, salvată de povestea de viață despre care își închipuise că era blestemul ei, trăind acum fericită alături de bărbatul pe care se convinsese cândva că-l pierduse pentru totdeauna.

Au terminat de băut sticla, iar apoi au dat gata încă una, pentru ca după aceea să scoată berea – împreună cu cărțile de joc. Au fost strigăte (din partea lui Nicole) și lupte (din nou, instigate de Nicole) și totul s-a transformat în râsete, haos și promisiuni de prietenie pe viață, făcute la beție. Au planificat prima lor excursie în noul grup, iar Nicole l-a tachinat pe Walter fiindcă pretindea că purta tricoul lui „elegant". Lily și Leo i-au hărțuit pe Nic și pe Walter să se sărute, iar cei doi au făcut-o. În momentul în care buzele lor s-au întâlnit, însoțite de aplauzele obraznice ale prietenilor lor, obrajii lui Walter au căpătat culoarea unui răsărit de soare de deasupra unei stânci roșii.

Dar atunci când limba mică a ceasului s-a apropiat de ora două, Leo i-a aruncat lui Lily o privire anume, care îi spunea că el terminase cu petrecerea în seara aceea. El s-a ridicat în picioare şi a tras-o de pe podea, conducând-o spre dormitorul lor.

Pe coridor se auzeau urlete şi chiuituri – care erau îndreptăţite. Lily le-ar fi cerut lui Nicole şi lui Walter să tacă naibii din gură, dar, în secret, îi plăcea să se afişeze cu bărbatul acela, cu ranch-ul acela şi cu acea dragoste magnifică şi nesăţioasă despre care crezuse cândva că le era destinată doar altora. Leo îi spusese cândva că fericirea era cea mai de preţ podoabă a ei. Siguranţa nu venea uşor – ea mai avea de lucrat la asta, ceea ce însemna că petrecea la fel de multe zile întrebându-se când avea să se prăbuşească totul, pe câte petrecea fiind conştientă de faptul că visul era real – dar în seara aceea voia să-şi scrie fericirea pe bolta cerească, să-şi strige euforia în ecoul şerpuitor al Labirintului.

În bezna paradisului lor din mijlocul pustietăţii, Leo i-a scos hainele una câte una şi şi-a făcut de lucru cu corpul ei, de la genunchi până la gură, ajungând apoi peste ea şi lipindu-şi buzele zâmbitoare de ale ei.

– I-ai dat grăunţele lui Bonnie? a întrebat el. Am lăsat punga pe butoiul din magazia cu harnaşamente.

Ea a dat din cap în semn că da.

– De parcă Bonnie m-ar fi lăsat să uit! Ai pus deoparte resturile de la masă?

El a râs.

– Ce resturi?! Nic a mâncat totul!

Apoi Leo a întrebat-o dacă închisese poarta laterală – o făcuse. Lily l-a întrebat dacă îşi sunase sora – o făcuse. Cora venea în vizită înainte de începerea primului semestru. Dar oare el programase aparatul de cafea să pornească la cinci dimineaţa?

– *Da, Lil!*

Caii aveau nevoie de îngrijire şi nu le-ar fi păsat câtuşi de puţin de cât de mahmuri aveau să fie stăpânii lor a doua zi.

Iar apoi Leo s-a întors la Lily, concentrat, cu mâinile flămânde și rătăcitoare, cu trupul mișcându-se peste ea și apoi penetrând-o în timp ce întunericul îi învăluia ca o mantie.

Și în acea noapte de la mijlocul lui iulie, cu cei mai buni prieteni aflați sub același acoperiș și cu caii hrăniți și somnoroși pe pășune, Leo și Lily nu mai aveau nimic altceva de făcut. Puteau să se gândească după pofta inimii la acea versiune a vieții lor, una stabilită o dată pentru totdeauna. Auzind oftatul ușor de fericire care îi scăpase lui Lily, Leo s-a oprit. A tras pătura peste capetele lor și au făcut dragoste chiar acolo, exact în locul în care începuseră cândva.

MULȚUMIRI

După ce am terminat de scris *The Soulmate Equation* în 2020 și am început să ne gândim la ce am fi vrut să facem în continuare, știam un singur lucru: ne doream DISTRACȚIE. Într-un an care ne-a ținut acasă și departe de familie, de prieteni, de cititori și una de cealaltă, eram gata să ieșim în lume – chiar și numai prin intermediul personajelor noastre – și să trăim o aventură. La început am avut emoții. Ideile pentru *Suflet sălbatic* ocupau de ani de zile, în liniște, spațiu în mințile noastre, dar o parte dintr-o conversație cu una dintre eroinele noastre, Sarah MacLean, ne-a devenit o adevărată mantră: „Nu vă fie teamă și loviți cu elan!" Filmele precum *Idilă pentru o piatră prețioasă* erau bogate în adrenalină, aventură și leșinuri profunde, care îți fac inima să se strângă. Am simțit că romanele de dragoste post-pandemice aveau nevoie de mai mult din *acel* sentiment.

Cartea de față a fost cel mai amuzant lucru pe care l-am scris vreodată, dar, ca de obicei, a fost nevoie de mulți oameni pentru a o transforma în ceea ce aveți astăzi în mână.

Holly Root e agenta noastră de vis; chiar și după zece ani, suntem la fel de uimite de ea. Dorința noastră ar fi ca fiecare scriitor să aibă de partea lui o persoană atât de strălucită, dură, iubitoare, amuzantă și ușor înspăimântătoare. Kristin Dwyer e reprezentanta noastră de PR și talismanul nostru; fără ea, am fi

absolut pierdute. Aceste femei și-au înființat propriile companii, iar faptul că le vedem cum cuceresc lumea ne face să ne mândrim cu ele precum niște ursoaice cu puii lor. Bravo, bravo, echipa Root Literary și Leo PR!

Să ne înțelegem, știm că am scris un capitol lung de mulțumiri, dar ce putem spune, dragostea noastră nu e un secret: Simon & Schuster ne-a fost casă editorială încă din prima zi și îi adorăm pe toți cei de acolo ca pe o familie. Jen Bergstrom, nu mulți autori au un editor care probabil că s-ar lua la bătaie pentru ei, dar noi avem! (Putem să spunem asta în secțiunea de mulțumiri? Vrem ca publicul să știe că o astfel de luptă e în întregime ipotetică, dar, chiar și așa, Jen ar câștiga.) Mulțumiri călduroase fabuloasei noastre redactoare, Hannah Braaten, lui Rachel Brenner, Mackenzie Hickey, Lauren Carr, Eliza Hanson, Abby Zidle, Aimée Bell, Jen Long, John of the Mustache Vairo, Lisa Litwack, Andrew Nguyễn, Anabel Jimenez, Sally Marvin, Jonathan Karp și întregii echipe de vânzări de la Gallery. Sunteți cu toții niște oameni extraordinari.

Ca să parafrazăm aproximativ din *Tommy Boy*, Kate Dresser ar putea vinde o acadea cu ketchup unei femei care poartă mănuși albe. Kate, îți mulțumim că ai avut o viziune pentru noi și pentru cărțile noastre și că ne-ai împins de la spate să lovim cu elan. Ești întruchiparea pornografiei competenței (și murim de râs imaginându-ne fața ta în timp ce citești asta). Suntem scriitoare mai bune datorită ție. Te iubim și ne e dor de tine la nesfârșit.

Îți mulțumim, Margo Lipschultz, pentru că te-ai implicat, pentru că ne-ai ajutat cu tenacitate să găsim acele secțiuni care nu se susțineau prea bine și pentru că ai contribuit la transformarea acestei cărți în ceea ce este azi. Ți-l trimitem pe Walter – cu gogoși cu tot. Jen Prokop, tu ești Închizătoarea, ești minunat de chirurgicală, ești o *vedetă*. Suntem atât de încântate să-ți vedem mintea editorială la lucru! Îi suntem îndatorate lui Philip Atkins pentru informațiile despre canioane, Canyonlands, siguranța traseelor și ghidarea pe hartă.

Familiile noastre ne-au avut pe cap acasă timp de aproape doi ani și sunt gata să ne împingă afară din cuib. (Dar – ha-ha! – noi

i-am împins deja pe ei.) Le mulțumim lui K, O, V, R și C pentru că sunt iubirile absolute ale vieții noastre. De-acum, cele două familii ale noastre au devenit, practic, una singură și nimic nu ne poate bucura mai mult inimile.

Dragi prieteni iubitori de cărți pe care îi admirăm, vă declarăm că vă iubim: Kate Clayborn, Kresley Cole, Jen Frederick, Sarah MacLean, Jen Prokop, Erin McCarthy, Sally Thorne, Sarah J. Maas, Sarah Wendell, Susan Lee, Helen Hoang, Erin Service, Katie Lee, Christopher Rice, Cassie Sanders, Tessa Bailey, Rosie Danan, Rachel Lynn Solomon, Rebekah Weatherspoon, Leslie Philips, Alexa Martin, Sonali Dev, Gretchen Schreiber, Alisha Rai, Jillian Stein, Liz Berry, Candice Montgomery și Catherine Lu.

Am mulțumit BTS în trei dintre cărțile noastre de până acum, iar recunoștința noastră pare să crească în fiecare zi. Dacă nu ați făcut niciodată parte dintr-un fandom – și mai ales dacă nu ați fost niciodată ARMY – ar putea părea imposibil ca niște oameni pe care nu i-ați întâlnit niciodată să însemne atât de mult pentru voi. Dar ei pot fi diferența dintre o zi proastă și una bună, un an greu și unul plin de conexiuni și de speranță. Mulțumim, Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin, Kim Taehyung și Jeon Jungkook pentru că sunteți bucuria personificată. ARMY vă va aștepta întotdeauna.

Tuturor bibliotecarilor, librarilor, bloggerilor, BookTokker și cititorilor le dorim ca acest an să fie plin de dragoste, sănătate, fericire și, mai presus de toate, de aventură. Cu toții o merităm. Vă mulțumim că ne citiți cărțile și că vă proclamați dragostea. Vă mulțumim pentru fotografiile superbe și videoclipurile amuzante și/sau sfâșietoare. Nimic din toate acestea nu se întâmplă fără voi și vă suntem extrem de recunoscătoare.

Lucrurile pe care preferăm să le facem împreună: să scriem, să ne dăm în Tower of Terror și să urlăm de ne sar capacele la concerte. În ultimii doi ani, am reușit să facem doar unul dintre aceste lucruri. Avem multe de recuperat și multe aventuri care ne așteaptă în viitor.

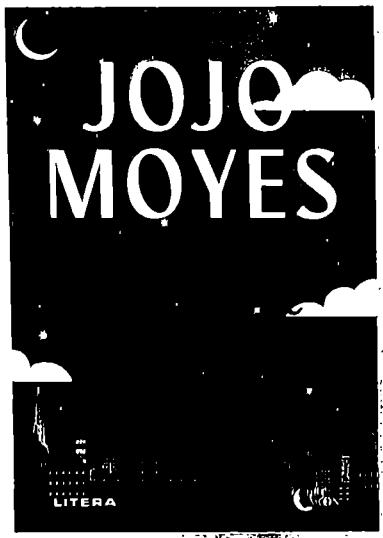
JOJO
MOYES
LITERA

Lizzie
Dante
„Un roman fabulos."
LITERA

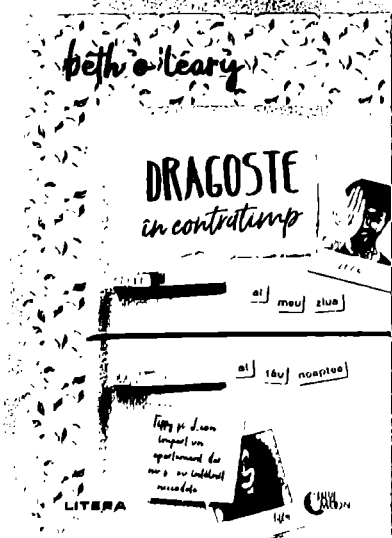
beth o'leary
DRAGOSTE
în contratimp
al meu ziua
al tău noaptea
LITERA

Teoria
iubirii
„Hazelwood este, pur și simplu,
o irepuizabilă fântână
de povești de dragoste."
CHRISTINA LAUREN